

УИЛЯМ ГРИФИН СПЕЦИАЛНА ЧАСТ

Част 5 от „Агентът на президента“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2010

chitanka.info

26 юли 1777

„Необходимостта от осигуряване на добро разузнаване е очевидна и не се налага да се набляга допълнително на този въпрос.“

Джордж Вашингтон,
Генерал и
главнокомандващ на
Континенталната армия

За тези, които вече не са сред нас:

УИЛЯМ Е. КОЛБИ

Старши лейтенант от армията, който става първият директор на ЦРУ.

ААРОН БАНК

Старши лейтенант, който става полковник и родоначалник на Специалните части.

УИЛЯМ Р. КОРСЪН

Легендарен офицер от морското разузнаване, най-мразен от страна на КГБ и то не само защото е дал категоричната си оценка за тях.

За живите:

БИЛИ УО

Легендарен старши сержант от ВВС и Специалните части, който се пенсионира и тогава залавя небезизвестния Карлос Чакала.

РЕНЕ ДЖ. ДЕФОРНО

Старши лейтенант, който става легендарен офицер от американското контраразузнаване.

ДЖОН РАЙЦЕЛ

Офицер от армията и легенда в Специалните части, който е можел да сложи край на тероризма на похитения кораб „Акиле Лауро“, но не е получил разрешение да го направи.

РАЛФ ПИТЪРС

Офицер от армейското разузнаване, написал най-добрият анализ срещу тероризма, който някога съм виждал.

И за новото поколение:

МАРК Л.

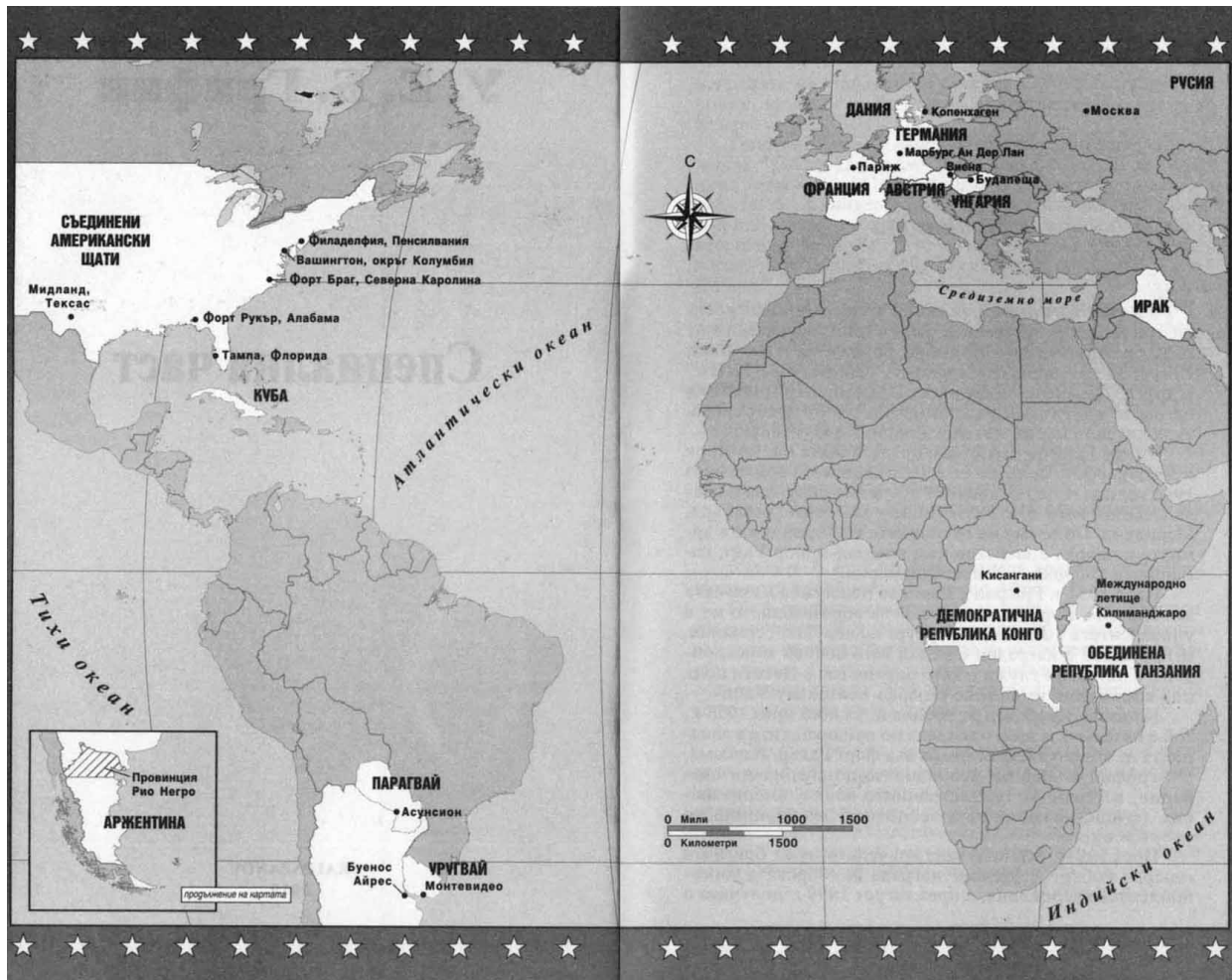
Старши офицер от разузнаването, който, въпреки младостта си, с всеки изминал ден все повече ми напомня за Бил Колби.

ФРАНК Л.

Легендарен офицер от военното разузнаване, който се пенсионира и сега върви по пътя на Били Уо.

НАШАТА НАЦИЯ ИМА ДЪЛГ КЪМ ТЕЗИ ПАТРИОТИ — ДЪЛГ, КОЙТО НИКОГА НЕ БИ МОГЛА ДА ИЗПЪЛНИ.

I

(ЕДНО)

МАРБУРГ НА ЛАН

ХЕСЕН, ГЕРМАНИЯ

19:05, 24 ДЕКЕМВРИ 2005

Бе приказно красива Бъдни вечер.

Земята бе покрита със сняг. През целия ден не спря да вали, дори сега продължаваше да се сипе.

Витражите на старата църква „Св. Елисавета“ трепкаха заедно с разгорелите се пламъчета, а самата църква сякаш бе обхваната от светъл ореол на фона на блясъка от свещите на богомолците, твърде закъснели, за да си намерят място вътре, скупчили се притихнали навън.

Черен „Мерцедес Бенц 600SL“ бе спрял сред тълпата на „Елизабетщрасе“, чистачките му свистяха по предния прозорец и разпиляваха сипеците се снежинки.

Предната врата се отвори и отвътре излезе висок, румен, шейсетинагодишен мъж. Огледа насъбралите се вярващи, вдигна очи към двете кули на църквата, сетне поклати възмутено и нетърпеливо глава и се качи отново в автомобила.

— Седемстотин шейсет и девет скапани години и още висят да чакат скапаната дева — изломоти Ото Гьорнер, обзет колкото от възмущение, толкова и от възхищение.

— Какво казахте, хер Гьорнер? — попита притеснено шофьорът.

Седналият зад волана Йохан Шмит, едър, четирийсетгодишен мъж, облечен в униформа, много подобна на полицейска, беше шеф на охранителната фирма, която се грижеше за безопасността на персонала и имуществото на „Госингер“. Ото Гьорнер бе изпълнителен директор на холдинговата компания, сред чиито многобройни активи бе и охранителната фирма.

Шмит отговаряше за безопасността на централата, както биха се изразили в Америка, на „Госингер“ във Фулда, малък град в провинция

Хесен, разположен на приблизително сто километра от Марбург на Лан. Шефът му се бе появил у тях преди час и половина и веднага бе обяснил за какво става въпрос.

— Хер Гьорнер иска да отиде в Марбург — бе заявил той, застанал на вратата на Шмит. — Ти ще го закараш.

Двата жеста на шефа бяха достатъчно показателни — с едната ръка посочи към улицата, където зад „SL600“ бе паркиран охранителен автомобил, а с показалеца на другата докосна устни.

Шмит веднага разбра какво означават двата жеста. Трябваше да закара хер Гьорнер до Марбург в „SL600“, защото хер Гьорнер — който обикновено шофираше сам шестлитровия си ягуар „ХJ Ванден Плас“, дванайсет цилиндъра — бе пил. Гьорнер с гордост заявяваше, че никога не сяда зад волана осем часа след като е помирисал тапа. Мерцедесът бе на госпожа Гьорнер, защото господинът не позволяваше абсолютно никой да кара ягуара му.

На външен вид, Гьорнер бе типичен баварец; от него сякаш се излъчваше *gemutlichkeit*^[1].

Единствено зад гърба му смееха да кажат, че само трима на този свят не се страхуват от него. На първо място бе съпругата му, Хелена, която, колкото и невероятно да изглеждаше, бе баварка, но приличаше на берлинчанка и се обличаше като берлинчанка, може би дори като нюйоркчанка. Човек не можеше да си представи Хелена Гьорнер в богато набрана традиционна рокля, сплела коса на плитки, да дъвче в захлас *wurstchen*^[2].

Знаеше се, че Фрау Гертруд Шрьодер, секретарката на Гьорнер, не се колебае да му каже „не“ и да кресне, когато се налага.

Третият човек, у когото Гьорнер не будеше страхопочитание, бе хер Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, главен акционер на фирма „Госингер“. Гьорнер работеше за него, поне на теория. Госингер живееше в Съединените щати, където, всички се преструваха, че вярват, че той е вашингтонският кореспондент на вестникарската верига „Тагес Цайтунг“ — вестниците бяха няколко, издаваха се в цяла Германия, Австрия, Чехословакия и Унгария и представляваха малка част от дейността на фирма „Госингер“.

Хората бяха убедени, че наследникът на богатствата на фамилия Госингер не е в състояние да напише нищо, освен подписа си на някой чек, и прекарва по-голямата част от времето си, като преследва

филмови звезди, манекенки и красавици из крайбрежните барове на Флорида и Калифорния или по пистите на Колорадо и други известни ски курорти.

— Казах, че са минали седемстотин шейсет и девет скапани години, а тези продължават да чакат скапаната дева — повтори Гьорнер.

— Така е, господине — отвърна Шмит, който искрено съжаляваше, че е попитал.

— Нали знаеш легендата? — продължи Гьорнер.

Шмит устоя на изкушението да отвърне: „Естествено“ с надеждата това да сложи край на разговора, защото се страхуваше, че шефът му ще го накара да я разкаже.

— Не съм сигурен, хер Гьорнер.

— Не бил сигурен — изсумтя презрително Гьорнер. — Или я знаеш, или не я знаеш.

— За изкривените кули ли става въпрос? — попита на сляпо Шмит.

— Кула, в единствено число — поправи го другият мъж и продължи: — Църквата била построена в чест на Елисавета Унгарска, 1207 до 1231. Тя била дъщеря на унгарския крал Андрей II. Била на дванайсет, когато баща ѝ я омъжил за Людовик IV — един от наследниците му бил лудият крал Лудвиг Баварски, който изгубил трона си, защото започнал връзка с американска актриса, дори не ѝ помня името, сигурно защото преди да заговоря по този въпрос, обърнах няколко чашки. Но както и да е, Людовик IV (*за него се предполага, че бил нормален*) тръгнал нанякъде в името на бог и на император Фридрих II от Свещената Римска империя. И докато най-съвестно изпълнявал дълга си, взел, че пипнал някакъв вирус и умрял. И така, вдовицата Елисавета решила, че това е знак от бога, и посветила живота и богатството си на светата майка църква и се опитвала да твори добри дела. Поради причини, които никой не можа да ми обясни досега, дошла тук и отворила болница за бедните, точно зад църквата — където впрочем отиваме, нали така?

— Знам къде отиваме, хер Гьорнер.

„Да видим един мъртвец, помисли си той. Един убит.“

„Много интересно, защо е нужен този Gottverdammt^[3] урок по история? Сигурно защото на него му е крив светът.“

„Или може би защото не му се иска да мисли за истинската причина, поради която сме тук.“

— Всичко това става, преди църквата да бъде построена — уточни Гьорнер. — Издигат църквата след смъртта ѝ през 1231. Тогава тя вече е станала францисканска монахиня и е дарила всичките си пари и имоти на църквата. Та затова църквата решава да я канонизира. Папа Григорий IX свършва тази работа през 1235 и през есента на същата година полагат основите на църквата. За две години я вдигнали и никой не посмял да спомене, че една от кулите е изкривена. Независимо от това всички я виждали и така се родила легендата — по всяка вероятност с малко помощ от Ватикана — че господ сам ще изправи кулата, веднага щом костите на света Елисавета бъдат заровени под олтара. Това било извършено през 1249. Кулата така и не помръднала. И така, легендата се променила и се чуло, че кулата ще бъде оправена, когато първото девствено момиче се венчае в църквата. — Замълча и добави сухо: — Ти решаващ, Шмит — или девствениците, тръгнали към олтара, са на свършване, или легендата е пълна измишльотина.

Шмит изви едната си вежда, без да каже и дума.

— Кулата си стояла крива триста години по-късно — продължи Гьорнер, — когато ландграф Филип Хесенски изхвърля католиците от църквата и я предава на протестантите. Ако не ме лъже паметта, това се случило през 1527, а паметта рядко ме лъже. Изхвърлил той доминиканците от манастира им на върха на хълма — Гьорнер се извърна леко и посочи през рамо — приблизително по същото време и го превърнал в университет, който скромно нарекъл на свое име. Там съм учил навремето.

— Чувал съм, хер Гьорнер.

— Стига толкова — отсече Гьорнер.

— Господине?

— Горкият Гюнтер е мъртъв, няма смисъл да бързаме — отвърна Гьорнер. — Но също така няма смисъл да чакаме, докато висят стиснали тъпите си свещи, за да чакат да се появи някоя заблудена девица. Надуй клаксона, Шмит, карай през тях.

— Хер Гьорнер, сигурен ли сте...

Гьорнер се пресегна към волана и натиска клаксона безкрайно дълго, поне така се стори на Шмит.

Богомолците със свещите ги погледнаха шокирани, обзети от възмущение, въпреки това тълпата почти веднага се отдръпна и мерцедесът запълзя напред.

Шмит паркира неправилно в пресечка зад църквата, точно под надпис „PARKEN VERBOTEN!“^[4] пред главния вход на болницата, до поочукана сребриста „Астра“ на полицията със синя лампа на покрива.

---

[1] Gemutlichkeit (нем.) — добродушие, приветливост. — Бел.прев. ↑

[2] Wurstchen (нем.) — наденичка. — Бел.прев. ↑

[3] Gottverdammт (нем.) — прокълнат от бога, проклет. — Бел.прев. ↑

[4] Parken verboten (нем.) — паркирането забранено. — Бел.прев.

↑

(ДВЕ)

В коридора седяха двама мъже. Единият беше набит, напълно плешив, прилично облечен, около петдесет годишен, а другият — трийсетинагодишен, напомняше на невестулка — бе облечен в син костюм, който не бе виждал химическо чистене прекалено отдавна.

Станаха веднага, щом видяха Гьорнер, първо по-възрастният.

— Хер Гьорнер — започна той.

Ото кимна и подаде ръка.

— Къде е? — попита той.

— Жертвата ли искате да видите, хер Гьорнер?

Ото едва удържа напирания отговор.

— Стига да е възможно.

— „Моргата“, ако мога така да я нарека, е по този коридор — посочи по-възрастният. — Наредиха ми да преместя тялото тук от моргата на съдебния лекар.

Гьорнер кимна. Той лично бе настоял за преместването.

Когато дежурният охранител се обади на хер Ото Гьорнер, за да му съобщи, че току-що са го информирали, че хер Гюнтер Фридлер е открит мъртъв „при подозрителни обстоятелства“ в стаята му в „Европайшер Хоф“ в Марбург, Гьорнер на часа бе наредил някой да докара колата на съпругата му и шофьорът да го откара до Марбург. Веднага след това бе звъннал на свой познат — не можеше да го нарече приятел — във Вътрешно министерство. Вътрешно министерство контролираше и федералната полиция, и федералната следствена служба, известна като БКА. Познатият дължеше на Ото Гьорнер няколко големи услуги.

След като заяви: „Да, Стутман, известно ми е, че е Бъдни вечер“, Гьорнер „поиска“ две неща.

Първото бе в Марбург на Лан незабавно да бъде изпратен висш офицер от БКА, който да „помага“ на полицията в Хесен по време на разследването на смъртта на Гюнтер Фридлер, и второ, докато

пристигне човекът, да бъде наредено на хесенските полицаи да преместят тялото от моргата на съдебния следовател. Болница „Света Хелена“ бе напълно подходящо място.

— Какво става, Ото?

— Не е за по телефона. По всяка вероятност те подслушват.

Нямаше кръв нито по чаршафа, който цивилният полицаи с лице на невестулка отметна от голия труп на покойния Гюнтер Фридлер, нито по тялото на мъртвия. Виждаха се множество прободни рани, а на лявото му око очевидно бе нанесен толкова тежък удар, че бе извадено.

„Някой е положил доста старание, за да те почисти, Гюнтер.“

— Весела Коледа — поздрави Ото Гьорнер и даде знак на цивилния отново да покрие трупа.

Плешивият полицаи махна на цивилния да излезе.

— Какво е официалното заключение? — попита Гьорнер веднага щом вратата се затвори.

— Всъщност, хер Гьорнер, от време на време попадаме на подобни случаи.

Гьорнер зачака той да продължи.

— Страстите често се разгарят, когато се скарат любовници хомосексуалисти. И когато някой извади нож... — Той поклати глава и се намръщи, след това продължи: — Търсим „добър приятел“, дори не става въпрос за мъжка проститутка.

Гьорнер не откъсваше очи от него.

— В момента разпитваме мъжките проститутки — добави полицаят.

— Вие... — започна Ото.

— Разбира се. Става дума за убийство, хер Гьорнер...

— Канех се да попитам вие кой сте — прекъсна го Гьорнер.

— Капитан Лъм, хер Гьорнер, от хесенското полицейско управление.

— Капитане, който и да е причинил това на хер Фридлер, може да е престъпник, но в никакъв случай не е бил нито „добър приятел“ на Фридлер, нито мъжка проститутка.

— Вие откъде...

— Следовател от БКА — прекъсна го отново Ото — пътува насам, за да ви помогне с разследването. Докато пристигне, предлагам да направите необходимото, за да защитите както трупа, така и местопрестъплението.

— Когато директор Ахтер каза да ви очаквам, ме уведоми, че ще дойде човек от БКА.

— Добре.

— Няма ли да ми кажете какво става?

— Фридлер работеше за мен. Беше в Марбург и правеше проучване за статия. Убеден съм, че е бил убит, защото се беше натъкнал — или поне е бил много близо — до факти, които могат да изпратят някого в затвора или да zlepоставят високопоставени лица.

— Разполагате ли с име? Имена?

— Доколкото знам, капитан Лъм, вие сте образец за честен полицай, но аз лично не мога да заложа на този факт, тъй като до тази вечер не ви познавах, така че не мога да ви кажа имена.

— При цялото ми уважение, хер Гьорнер, мога да интерпретирам думите ви като отказ за съдействие по време на полицейско разследване.

— Можете. Ще ме арестувате ли?

— Не съм казал подобно нещо, господине.

— Ще ми се да го бяхте казали. Ако ме бяхте арестували, нямаше да ми се налага да ходя в дома на Гюнтер Фридлер на Бъдни вечер, за да съобща на вдовицата му, че напълно почтеният ѝ съпруг — двамата имат четири деца, Лъм, две учат тук, във „Филипс“, другите две са големи и си имат собствени семейства — няма да закъснее на Бъдни вечер, защото е бил убит от някакви мръсници.

(ТРИ)

„ЧЪРЧИЛ ЛЕЙН“ 3690

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПЕНСИЛВАНИЯ

16:10, 24 ДЕКЕМВРИ 2005

След като погледна внимателно в огледалото за обратно виждане, Джон М. „Джак“ Бритън, сравнително строго облечен трийсет и две годишен чернокож, зави със сребърната си мазда „МХ-5 Миата“ от „Морел Авеню“ към „Уест Краун Авеню“, след това почти веднага изви волана надясно към „Чърчил Лейн“.

„Чърчил Лейн“ — и от двете страни на улицата се виждаха двуетажни къщи, скупчени по пет до осем — завиваше на почти деветдесет градуса наляво след втората група къщи. Бритън караше напред, след това спря кабриолета с две врати (тъй като бе зима, бе вдигнал хард топа) пред къщата в средата, точно пред дома си.

Бритън слезе, огледа се, не забеляза нищо особено, заобиколи автомобила отпред, отвори вратата и пое пакетите от съпругата си, Сандра, слаба, висока жена с остри черти, по-възрастна от него с цели шест дни.

Връщаха се от парти с колеги в близък ресторант, на което всеки носеше по един-единствен подарък. Джак Бритън вече не работеше с тях, въпреки това двамата със съпругата му бяха поканени. Носеха двата подаръка, които бяха получили, и една от спечелените награди, електрически миксер, който, изглежда, бе направен от олово и нямаше да им бъде необходим. На път към къщи решиха да го подарят на брата на Сандра, Елуд, който скоро щеше да се жени.

Сандра знаеше, че съпругът ѝ няма да може да отключи вратата с пълни ръце, затова мина пред него покрай еднометровата тухлена стена, над която се издигаше метър и двайсет метална решетка, за която Бритън не спираше да мърмори, че струвала цяло състояние, въпреки това така и не спирала съседските кучета да си вършат работата на безупречно поддържаната трева отпред.

Сандра тъкмо бе пристъпила в градината, когато Джак отново се огледа.

Този път забеляза онова, от което се страхуваше — бледозелен миниван крайслер „Таун енд Кънтри“. Ванът бавно завиваше по „Чърчил Лейн“. След това даде рязко газ.

— Санди, залегни зад стената! — нареди Бритън.

— Какво?

Той хукна към съпругата си, изблъска я от пътеката и тя се просна на земята зад стената, преди той да я закрие с тялото си.

— Какви, по дяволите, ги вършиш? — попита тя отчасти разгневена, отчасти уплашена.

Чу се свистене на гуми.

Бритън бръкна под самото си и извади пистолет „Смит и Уесън“ модел „29.357 Магнум“ от раменния кобур. Претърколи се по гръб, стисна пистолета с две ръце и се прицели към горната част на стената, готов да стреля, ако някой се покаже.

В следващия миг долетя пукотът на автоматично оръжие — „«Калашников», помисли си той, два са“ — два рикошета, шум от счупено стъкло и потракването на гилзите по асфалта на „Чърчил Лейн“.

Последва ново свистене на гуми и автомобилът потегли с много газ.

Бритън пропълзя до вратата, за да надникне какво става на улицата. Забеляза вана да завива по „Уесекс Лейн“, но знаеше, че не му остава време да стреля. В следващия миг си даде сметка, че дори да имаше време, пак нямаше да може да стреля, защото съседната група къщи щеше да му попречи. Изправи се, прибра пистолета в кобура и помогна на Сандра да се изправи.

— Какво, по дяволите, стана, Джак? — попита тя глухо.

— Влизай вътре — отвърна той. — Слез в мазето.

Стисна я за ръката и я поведе към вратата на къщата.

— Изпуснах проклетите ключове — рече тя.

Той хукна към оградата, междувременно извади пистолета, откри падналите ключове и отново затича към къщата.

На вратата се виждаха десетина малки дупчици, а един от прозорците беше счупен.

Той отключи, побутна Сандра през хола към вратата на мазето, където бе инсталиран широкоекранен телевизор, канапе на тъгъл и барче.

— Мила — започна той напрегнато, — не излизай оттук, докато не ти кажа. Ако искаш да ми помогнеш, направи по нещо за пиене, докато повикам кавалерията.

— Дяволите да те вземат, Джак, изобщо не ми е до шегите.

— Излизам навън. Когато пристигнат ченгетата, наистина искам да пийна нещо.

Той затвори вратата към мазето, след като тя заслиза по стълбите. После се отправи бързо към входната врата и зае място, така че да може да наблюдава улицата. Не видя нищо обезпокоително.

Дръпна мобилния телефон от калъфчето на колана и набра 911.

Не последва извънмяване, директно се включи гласът на дежурната.

— Спешни случаи деветстотин и единайсет. Говори дежурна четири седем едно. Слушам ви.

— Имам нужда от помощ. Стреляше се. „Чърчил Лейн“ трийсет и шест деветдесет. Адресът е „Чърчил Лейн“ трийсет и шест деветдесет. — Той повтори адреса, за да е сигурен, че дежурната го е записала правилно. — Двама въоръжени, може би повече, в бледозелен крайслер миниван „Таун енд Кънтри“. От „Чърчил“ завиха на запад по „Уесекс“. Използваха автоматично оръжие, по всяка вероятност „Калашников“.

Той затвори, след това погледна отново през прозореца и този път забеляза нещо, което досега не бе видял.

Пасажерската врата на „МХ-5“ бе надупчена от куршуми. Металът бе щръкнал навън, което означаваше, че куршумите са минали първо през вратата на шофьора.

„Ако бяхме в колата, щяха да ни видят сметката.“

„Мама му стара! Колата няма и два месеца.“

Когато чу воя на сирените, прекрачи навън. Огледа се наляво и надясно, извади отново пистолета от кобура и излезе на тротоара, за да огледа по-добре пораженията по маздата.

„DJ 811“ от Осми район първи откликнаха на сигнала и пристигнаха с доста поочукан форд „Краун Виктория“. Сирената заглъхна, когато завиха по „Чърчил Лейн“, и щом Бритън ги видя да приближават, забеляза, че сигналните светлини не са включени.

Бритън насочи вниманието си към „Миата“. Стъклото от страната на шофьора бе счупено и няколко куршума бяха пробили предното стъкло. То не бе счупено, но Бритън си каза, че дупките в него приличат много на евтините лепенки, които имитират дупки от куршуми, същите, които се продаваха във всеки сервиз.

Мина пред автомобила и забеляза, че предната броня също е надупчена, както и предната дясна гума и предният капак. Замириса му на бензин. „По дяволите! Пробили са резервоара!“ В следващия миг чу как нечий глас излая:

— Пусни оръжието! Пусни оръжието! Вдигни ръце! Вдигни веднага ръце!

Бритън видя, че са пристигнали две ченгета с патрулна кола.

И двамата изскочиха от автомобила и насочиха служебните си полуавтоматични пистолети „Глок“ към него, приклепнали зад предните врати, подпрели ръце на капака.

И двамата изглеждаха така, сякаш бяха завършили полицейската академия миналата седмица.

Думите им напомниха на Бритън, че все още стиска своето оръжие „Смит и Уесън“. Беше го отпуснал към земята. Въпреки това си беше оръжие.

„Къде ти е акълът, Джак? Къде ти е акълът?“

— Три шест девет! Три шест девет! — провикна се Бритън, използвайки стария код на радиочестотите, за да покаже, че е полицаи.

В този момент младите полицаи, все още насочили оръжията си към него, неочаквано му се сториха по-възрастни и отговорни.

Прикрилият се зад вратата на шофьора повтори заповедта.

— Пусни оръжието! Пусни оръжието! Горе ръцете! Горе ръцете!

Проблемът бе, че Бритън не можеше да изпълни нареждането.

— Пусни оръжието!

„Смит и Уесън“ модел „29“ е с *дабъл екшън* спусък, което означаваше, че може да се натисне спусъкът, когато ударникът е отпуснат напред или дръпнат назад. В първия случай не бе нужно да се натиска силно с пръст.

Бритън бе убеден, че един точен изстрел е по-ефективен от цяла канонада, насочена към престъпника. Освен това знаеше, че изстрелът при единичен режим — когато ударникът е изтеглен назад — бе вероятно да порази целта, отколкото изстрелите, произведени със силен натиск, когато ударникът е изтеглен напред. Допълнителното усилие пречеше на точността.

Затова си бе създал навик всеки път, когато вади оръжието с мисълта, че може да му се наложи да стреля, да изтегля ударника назад. Така бе направил и одеде, докато излизаше на улицата.

„Ако пусна това чудо, ударът ще освободи ударника и то ще започне да стреля, което ще накара двете полицейчета да изпразнят в мен «Глоковете» си.“

— Няма да повтарям, копеле! Пусни оръжието! Пусни го веднага!

— Може ли да го оставя на земята! Ударникът...

— *Пусни проклетия пистолет!*

— Спокойно, момчета — намеси се нов властен глас.

Бритън видя други две ченгета от Фили, капитан и сержант. Не бе разбрал кога са пристигнали, едва сега забеляза, че на „Чърчил Лейн“ са се събрали четири полицейски автомобили. Воят на сирените в далечината оповести пристигането и на други.

— Здравсти, Джак — поздрави капитанът.

Бритън го позна. Преди години му беше сержант по времето, когато полицай Бритън беше на служба в трийсет и пети участък.

— Ако пусна оръжието, ударникът е изтеглен и...

— Приберете оръжията — нареди високо капитанът. — Познавам го. Наш човек е.

Щом полицаите се подчиниха — нито секунда по-рано — капитанът пристъпи към Бритън и стисна приятелски рамото му, сякаш казваше: „Радвам се да те видя, приятел.“

— Господи, Джак, яко са надупчили колата, а?

— Още нямаше два месеца — отвърна Бритън.

— Какво, по дяволите, става тук, Джак?

— Дватама със Сандра бяхме в „Роузд Кейтърърс“ на „Франкфорд Авеню“ на коледното парти на детективите от североизточния участък. Стори ми се, че ни следят — крайслер „Таун

енд Кънтри“ от 2002, може би 2003, бледозелен. Така и не успях да видя номера.

— Томи — нареди капитанът, — пусни автомобила за търсене...

— Чернокожи, облечени като мюсюлмани — уточни Бритън. — Въоръжени бяха с автоматични „Калашников“, последно ги забелязах, когато завиваха на запад по „Уесекс Лейн“.

— Слушам, господине — отвърна сержантът. Посегна към микрофона на ревера, натисна копчето за връзка и започна да предава информацията.

— „Калашников“ значи? — попита капитанът и поклати глава. — Напълно автоматични ли?

Бритън кимна.

— Като капак са уцелили резервоара — посочи той.

Капитанът изруга приглушено и се обърна към младите полицаи.

— Обадете се на пожарната — опасност от изтичане на бензин — нареди той и отново погледна Бритън.

— За кратко реших, че не ме следят, но се оказа, че греша — продължи Бритън. — Показаха се от завоя — той посочи — тъкмо когато двамата със Сандра бяхме влезли през градинската порта. Блъснах я зад стената и тогава адът се отприщи...

— Тя добре ли е?

— В мазето е. Силно разтърсена, но иначе е добре.

— Защо не прибереш това пушкало и не отидем да си поприказваме с нея?

— Господи — въздъхна Бритън смутен, че досега не се е сетил да прибере пистолета „Смит и Уесън“.

Капитанът раздаде заповеди да се провери дали има ранени съседи, след това да се ограда местопрестъплението и най-сетне даде знак на Бритън да го отведе в къщата.

Сандра бе излязла от мазето и се бе отпуснала на канапето в хола. На масичката бе поставила тумбеста чаша пълна с тъмно уиски. Тя също си бе наляла.

— Миличка, нали помниш капитан Донъли?

— Да, разбира се. Отдавна не сме се виждали. Честита Коледа.

— Добре ли си, Сандра? — попита Донъли, без да крие притеснението си.

— Защо да не съм? Първо съпругът ми ме просна на земята, след това онези ААГ-та надупчиха и къщата, и новата ни кола — всичко е съвсем наред.

— Не е хубаво да ги наричаш ААГ-та, Сандра — ухили се капитан Донъли.

— Мога — настоя тя и посочи кожата си. — Мога да казвам афроамерикански гнусляри. Мога нещо още по-цветисто да кажа, но тъй като съм дама, ще премълча.

— Спокойно, миличка — опита се да я успокои Бритън.

— Мислех, че Джак е приключил с тях — продължи тя. — Ама и аз каква съм глупачка.

Бритън се пресегна към чашата уиски.

— Да ти предложи питие? — обърна се той към Донъли.

— Не, разбира се. Капитан съм, отговарям за цяло управление, при това съм на работа. Но пък, от друга страна, нали е Бъдни вечер!

— Ще ти донеса. — Сандра се надигна от канапето. — Занесох бутилката в кухнята. Знаех си, че няма да се разминем само с по едно.

Донъли погледна Бритън.

— Стегната работа — заяви с възхищение той.

— Да. Мръсници! Разбирам, че искат да ме очистят, но...

— Джак, дай да изясним някои неща.

— Какви неща?

— Чух, че си напуснал управлението, но друго почти нищо не знам. Все още ли си в силите на реда?

— Може и така да се каже — отвърна Бритън, извади малък кожен калъф от вътрешния джоб на самото и го подаде на Донъли. Капитанът го отвори, разгледа внимателно съдържанието му и го върна на Джак.

— Тайните служби, така ли?

— Ако някой те пита, достатъчно е да кажеш: „Жертвата се идентифицира, като ми показва документите си на специален агент от Тайните служби...“

— „... и има право да носи оръжие“ — довърши цитата Донъли. — Въоръжен си със „Смит и Уесън .357“, ако не греша.

— Точно така.

— Какви си ги вършил, Джак?

— Разпределен съм към Вътрешна сигурност.

— Значи затова Сандра каза, че си въобразявала, че си приключил с Афроамериканските луди глави.

Бритън кимна и в този момент му хрумна нещо.

— Като спомена Вътрешна сигурност, най-добре да съобщя за станалото, преди да научат от „Фокс Нюз“. Извинявай.

Извади мобилния телефон от калъфчето му и набра номер.

(ЧЕТИРИ)

КОНСУЛСТВО НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ

„ПАРКИНГ“ 12 А

21:05, 24 ДЕКЕМВРИ 2005

Съветничката по консулските въпроси към Посолството на Съединените щати във Виена, госпожица Елинор Дилуърт, беше наясно, че мнозина — в това число повечето американски граждани — съвсем не са очаровани от качеството на услугите, които предлага консулството, и от отношението на служителите.

Американски гражданин, който имаше нужда от услугите на консулството — например да добавят страници към паспорта му, да регистрира раждането на дете, да бъде насочен към нотариус — можеше да разчита на тези услуги единствено от осем до единайсет и половина всеки предобед от понеделник до петък — при условие, разбира се, че въпросният ден не е нито американски, нито австрийски национален празник.

Служителите в консулския отдел не биха проверили за нищо на света състоянието на визата на когото и да било — включително по молба на американски гражданин, който се чуди дали съпругата му, чужденка, ще получи визата, за която е кандидатствала и която има законно право да получи.

Госпожица Дилуърт бе наясно, че недоволството към тези услуги е същото навсякъде по света.

Неин колега — Алекс Б. Дарби, търговски аташе в американското посолство в Буенос Айрес, Аржентина — ѝ бе казал, че известен американски художник, който живее в Буенос Айрес, разказва на всички, които нямат нищо против да го изслушат, че всеки път, когато влезе в посолството, служителите от консулски отдел го карали да се чувства като регистриран сексманиак, който се опитва да пренощува в детски лагер.

Елиноор и Алекс си разказваха разни ужасии в продължение на цял един час, когато се засякоха във Вашингтон. Дори намериха обяснение защо на служителите в консулствата в чужбина им е простено и арогантното поведение, и некомпетентността.

Решиха, че става въпрос за пропуск от страна на конгреса... или престъпно недоглеждане.

Ако местният кмет например се отнесе с неуважение към някой фермер, фермерът спокойно може да позвъни на конгресмена си или на сенатора, за да се оплаче, при което конгресменът или сенаторът ще се обалят на министъра на земеделието, за да изразят недоволството си, като му напомнят, че е негово задължение да служи на хората, не да ги настройва срещу себе си.

Лекарите — по-точно казано адвокатите — не предприемат нищо, когато някой се отнася към тях с неуважение и отнася недоволството си направо към главния лекар или към прокурора. Затова пък банкерите вдигаха шум до бога пред министъра на финансите, бизнесмените пред министъра на търговията и така нататък.

И недоволството им даваше резултат.

Единствените хора, които обръщаха някакво внимание на консулските служби, бяха членовете на Конгреса. Те си изпълняваха задълженията, като посещаваха посолствата по цял свят — обикновено места като Париж, Лондон и Токио — и пътуваха във VIP самолети на американските Военновъздушни сили или в първа класа на гражданските самолети, придружавани от съпругите си. Когато пристигаха, ги настаняваха в най-добрите хотели и им обръщаха специално внимание, като всички разходи се покриваха от посланика и влизаха в графа „представителни“, с други думи, за тях се грижеха американските данъкоплатци. След това те се качваха отново на самолета и се прибираха, след като вече можеха спокойно да се нарекат „Експерти по международните въпроси“, и не пестяха хвалбите си за очарователните служители на Държавния департамент, които благородно и всеотдайно служат на страната си от чужбина.

Имаше, разбира се, и изключения. Алекс Дарби говореше само суперлативи за посланика в Буенос Айрес, макар да не можеше да направи кой знае какво, когато американските служители в

консулството успешно вбесяваха американците в Аржентина — да не говорим за местните.

Алекс и Елинор бяха единомисленици, че обслужването може да се подобри значително, ако всеки дипломат, който пристига на работа в автомобил с шофьор, скрит зад тъмни стъкла и дипломатически номера, които му даваха възможност да пренебрегва напълно ограниченията за скоростта и да паркира където му скимне, бъде окошарен, а останалите се стегнат и започнат да си вършат работата, ако ли не и те да вървят зад решетките.

На пръв поглед може и да изглеждаше, че съветник Елинор Дилуърт и търговски аташе Алекс Б. Дарби открито изразяват недоволството си и е било грешка да бъдат назначени на служба в чужбина.

Истината бе, че нито единият, нито другият бе от Министерството на външните работи, въпреки че се полагаха много усилия, за да бъде прикрит този факт. Истината бе, че и Дилуърт, и Дарби бяха от Централното разузнавателно управление, изпратени съответно във Виена и Буенос Айрес, и че чековете със заплатите им се изпращаха от отдел „Тайни операции“ на Централното разузнавателно управление в Ленгли, Вирджиния.

Тъкмо в тази си роля — съвсем истинска — Елинор Дилуърт седеше в офиса на генералния консул и чакаше да си каже няколко думи с истински дипломат от кариерата, Роналд Дж. Спийърсън, който бе, тъй като в момента нямаше посланик в Австрия, шарже д'афер в американското посолство.

— Елинор, може би не си забелязала, но днес е Бъдни вечер — заяви Спийърсън, когато влезе в кабинета. Беше висок строен мъж в началото на четирийсетте.

— В такъв случай ти желая честита Коледа, Рони.

Според Спийърсън персоналът в посолството трябваше да се обръща към него с „господине“ и не му бе никак приятно да го наричат „Рони“ дори когато собствената му съпруга си го позволяваше.

Той я погледна навъсено.

— Не съм в настроение за сарказма ти — сръза го тя. — Много добре ми е известно кой ден е и нямаше да настоявам да дойдеш, ако

не беше важно.

— Не исках да те обидя, Елинон — заяви след малко той. — Ако едно извинение е достатъчно, смятай, че съм го казал.

Тя се замисли за миг, накрая кимна.

— Кърт Кул и съпругата му са били убити — съобщи тя.

— Кърт Кул от „Кулхаус“ ли? За този Кул ли говориш?

Тя кимна.

— Към шест и половина тази вечер — уточни тя. — Телата са били открити зад статуята на Йохан Щраус в Щатпарк.

Тя посочи към прозореца, от който се разкриваше изглед към Паркринг и Щатпарк.

— Ами... аз...

— Убити са с гароти — продължи със спокоен глас тя, — метална гарота от онези, които използвали в миналото унгарската *Тайна полиция*.

— Елинон, какво общо има всичко това с мен? Каква е връзката с посолството?

— И сега — продължи тя, без да отговаря на въпроса му, — на стената в Ленгли ще бъде поставена още една звезда. Освен това държа да подчертая, че и Гертруд Кул заслужава звезда.

Спиърсън прикова очи в нея.

— Елинон, да не би да искаш да кажеш, че Кърт Кул е един от вашите...

— Казвам, че Кърт Кул служи тайно на страната си повече години, отколкото са твоите.

— Просто не мога да повярвам — заяви Спиърсън.

— Знаех си, че няма да повярваш. Въпреки това вече си уведомен.

— Господи, че той беше старец!

— На седемдесет и пет — уточни тя. — На същата възраст като Били Уо.

— Били Уо ли?

— Човекът, който спипа Карлос Чакала. Последното, което чух за него, бе, че обикаля Афганистан и се опитва да спипа Осама бин Ладен.

Той отново впи поглед в нея, преди да отговори.

— Ако онова, което казваш, е истина...

— Казах ти го, за да живнеш малко на Коледа — сопна се саркастично тя.

— Защо не съм бил уведомен досега?

— Защото нямаше необходимото ниво на достъп до секретна информация. Сега, поне според мен, се налага да научиш.

— Ами посланикът? Той знае ли?

— Не, и той няма необходимото ниво за достъп до секретна информация.

— Искаш да кажеш, че сама си взела решението да ми кажеш, така ли?

— Имам право да му кажа, ако преценя, че е необходимо. Можех и да не му казвам.

— Това е нарушение на принципа за работа в екип.

— Държавният секретар одобри всичко, което ми бе казано от директора на Централното разузнаване.

— Какви задачи е изпълнявал Кул за ЦРУ?

— В общи линии ли да ти разкажа, или искаш да чуеш за целия сценарий?

— Най-добре ми разкажи всичко.

— Добре. Кул беше унгарски евреин. Семейството му отдавна било в сладкарския бизнес, още отпреди Първата световна война. Усетили те накъде духа вятърът и през 1939-та избягали от Унгария в Щатите. По онова време Кърт бил на десет години, най-малкият от децата на семейството. Вече имало „Кулхаус“ в Ню Йорк Сити и още една в Чикаго. Семейството отново подхванало бизнеса си. Когато започнала войната, по-големият брат, Густав, постъпил в армията, бил вербуван от Управлението на стратегическите служби и бил в един от първите джедбъргски екипи^[1].

— Първите какви?

— Агенти на Управлението на стратегическите служби, обучавани в Джедбърг, Шотландия, които били прехвърляни със самолети в окупираната от германците Европа. Бил Колби, за него сигурно си чувал, става директор на Централното разузнаване през 73-та, е един от тях. Густав е заловен във Франция, изпратен в концлагера „Заксенхаузен“ и екзекутиран непосредствено преди пристигането на руснаците. През 1946-та, едва навършил седемнайсет, Кърт, по това време американски гражданин, постъпва в армията. Една от причините

да иска да замине за Европа е, за да провери дали може да се спаси нещо от имуществото им. Втората е да отмъсти за брат си.

— Говорел немски, унгарски, словашки. Бил назначен за преводач в командването — Съюзническата контролна комисия. „Четирима мъже в джипа“. Помниш ли?

Спиърсън поклати глава.

— Към края на пътуването те открили, че ефрейтор Кул души из тогавашна Чехословакия, Унгария и Източна Германия. Това, което ти разказвам, се случва през 1949-та. Би трябвало да го предадат на военен съд, но някой в ЦРУ имал достатъчно ум в главата и се сетил да му предложи сделка. Ако бил готов да служи, не се уточнява естеството на службата, когато бъде повикан, не само че няма да бъде предаден на военен съд, но ще му позволят да остане във Виена, за да спаси, каквото е възможно, от бизнеса на семейството, дори ще му бъде оказана помощ и съдействие. Той се съгласил. Нямам представа какво е правил между 49-та и 56-та, но бил от такава огромна помощ по време на въстанието в Унгария, че Агенцията започнала да му плаща редовна заплата, като на редови служител, и така продължило чак досега.

— Значи е бил шпионин през всичкото това време, така ли?

— Не е в смисъла на Джеймс Бонд. Работата му — ако се замислиш за момент, ще разбереш колко ценна е била — била да набелязва хора, които могат да бъдат вербувани. Той не се занимавал със самото вербуване. Просто набелязвал обектите. Сприятелявал се с тях, научавал какви са достойнствата и слабостите им, след което предавал информацията в централата. Дипломатическите и разузнавателните служби на бившия Съветски съюз и сателитите му, както и западните страни, имат склонност — също като нас — да местят хората си в тази сфера на дейност. В този случай, Източна Европа. Една задача била във Варшава, следващата във Виена, за третата ги изпращали в Рим, по-късно в Будапеща, накрая отново във Виена...

— Значи ние не ги вербуваме на място, а някъде другаде.

— Именно. Бил му издаден австрийски паспорт. Същото се случило и с много бивши унгарци, които така и не успели да получат унгарски документи. Установил се във Виена като наследника на сладкарска верига „Кулхаус“. Прикритието било свършено. Когато

Стената падна, никой не се учудил, че „Кулхаус“ започват да се появяват в Прага, Будапеща и къде ли още не, и на никого не му минало през ум, че в пътуванията на Кърт Кул из цяла Източна Европа има нещо подозрително. Нали трябвало да следи как върви бизнесът му.

— Очевидно някой е надушил нещо — отбеляза Спиърсън. — След като е бил убит.

— Никой не обвинява никого в глупост или недоглеждане. Трябваше обаче да се сетим, че той ще изгори... Господи, та той вършеше тази работа вече петдесет години. Но пък не възприемаше нещата по този начин. Опитах се да го предупредя какво да очаква.

— Ти си поддържала връзка с него?

Тя кимна.

— Веднъж в седмицата. Срецахме се в сладкарница „Кулхаус“ в Грабен. Често ме канеше в задната стая, за да пием кафе със сметана. Ще отида на погребението му. Сигурно службата ще се проведе в „Свети Стефан“. През годините той си бе създал доста влиятелни приятели. Смятам да отида като редовна клиентка, не като съветничка по консулските въпроси.

— А аз какво да правя?

— Надявам се да не направиш нищо. Просто прецених, че е редно да знаеш кой е бил в действителност и с какво се е занимавал, вместо да останеш неприятно изненадан, когато прочетеш пикантериите на първа страница на виенския „Тагес Цайтунг“.

---

[1] Джедбъргски екипи — американо-британски екипи, които тайно се спускат във Франция, за да окажат помощ на френската Съпротива през Втората световна война. — Бел.прев. (Състоят се главно от американци от УСС и британци от СИО, спускани са не само във Франция, а и в Белгия, Холандия, Норвегия; обикновено освен задължителния радиооператор има и по един френски офицер от разузнаването, и не са обучавани в Джедбърг; промених и единственото на множествено число, все пак екипът не е бил един, било си е цяла програма. — Бел. Dave) ↑

(ПЕТ)

РЕСТОРАНТ „ОКА“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

18:55, 24 ДЕКЕМВРИ 2005

Според Лиъм Дъфи — нисък, мускулест, рус трийсет и девет годишен мъж — в ресторант „Ока“ имаше много неща, които да препоръчаш в адски горещата Бъдни вечер, като се започне с факта, че беше отворен чак до седем. Повечето от другите ресторанти в тази страна на убедени католици затваряха веднага след като минеше обедът, за да празнуват нощта преди святото Рождество Христово.

Храната бе добра, но основната причина, която той изтъкна пред Моника, съпругата му, когато предложи да отскочат до „Ока“ в „Пилар“, вместо да останат в апартамента в Барио Норте, бе гъската.

„Ока“ се намиреше непосредствено до кънтри клуба „Фарм“. Точно отстрани на вратата на охраняемия квартал от просторни къщи, непосредствено зад ресторанта се намиреше малко езерце, в което отглеждаха огромно ято гъски.

Те се бяха научили да цапат през водата до задната част на ресторанта, и да просят корички хляб. На децата на семейство Дъфи — две момичета и две момчета от две до седем — никога не им омръзваше да ги хранят.

Това означаваше, че Лиъм и Моника могат да си изядат десерта на спокойствие и да си изпият кафето, без да се налага да разтържават децата след поредната им разправия. Разправиите се случваха често, особено когато малките бяха развълнувани, както на Бъдни вечер, и когато температурата и влажността бяха потискащи като днес.

Дъфи се постара да не обръща никакво внимание на застаналия наблизо сервитьор, стиснал в ръка сметката им, но накрая не издържа и го повика. Моника пък повика децата, докато съпругът ѝ чакаше рестото.

Оттук тръгваха към дома на родителите на Моника в Белграно, за да пият традиционния коледен „чай“. На Коледа щяха да обядват с неговите родители и още четири семейства Дъфи в апартамента им в Палермо.

Моника се появи с децата, стиснала ръката на най-малкото момче и ухото на най-голямото. Другите две, изглежда, бяха очаровани от подобно развитие на събитията.

Дъфи стисна ръката на собственика, който се усмихваше измъчено, след това излезе от ресторанта и се качи в колата. Подаде на момчето, което паркираше автомобилите, банкнота от пет песо, вместо обичайните две. Все пак бе Коледа.

Освен това шофираше джип „Мерцедес Бенц 320“ на една година, което предполагаше, че е заможен и може да си позволи да даде бакшиш от пет песо. Не беше точно така. Автомобилът бе служебен. Момчето, което работеше на паркинга, нямаше представа, че е така.

За да излезе на южния ръкав на магистрала „Панамерикана“, трябваше да мине през тунел. Дъфи тъкмо излизаше от тунела и се канеше да завие по рампата, когато стар очукан бял пикап форд „F-150“ застана пред него, при което Лиъм Дъфи зареди думи, които Моника побърза да подчертае, че не е редно да употребява в присъствието на деца.

Дъфи последва пикапа до рампата, където мръсникът, който шофираше, рязко удари спирачки.

Дъфи успя да спре, без да го удари.

В следващия момент погледна през рамо и усети как целият настръхва.

„Света Дево, божия майко, не и на Бъдни вечер!“

Включи на първа, изви волана надясно и настъпи газта. Удари задницата на форда. Гумите на пикапа изсвистяха, докато Дъфи го изблъскваше от пътя. Джипът — тъкмо затова го бе избрал Дъфи — бе четири по четири.

Моника изпищя.

В следващия миг Дъфи чу как куршумите барабанят по мерцедеса. Докато стигне най-отдалечената точка на отбивката, бе изрекъл молитва за спасението на семейството си и бе извадил изпод

ризата полуавтоматичен пистолет, аржентинската версия на „Колт“, модел „1911 A1 .45 ACP“.

Натискаше клаксона с ръката, в която бе пистолетът, докато криволичеше между колите на магистралата.

Моника изпищя отново.

— Децата? — изрева той.

Тя престана да пищи и се опита безуспешно да се прехвърли на задната седалка.

— Моника, кажи, за бога!

— Добре са — съобщи тя след минутка. — За бога, намали!

„Да, и да оставя мръсниците да ни настигнат!“

Не намали, но престана да преминава от лента в лента.

Пет километра по-напред забеляза автомобил на федералната полиция, паркиран на бензиностанция „Шел“.

Отби от магистралата и спря до патрулката. Полицаяте го погледнаха по-скоро с раздразнение, отколкото с любопитство.

Дъфи спусна прозореца.

— Комендант Дъфи от Националната жандармерия! — изрева той към полицаия. — Току-що ни бе устроена засада. Стреляха по нас. Търсете очукан бял форд „F-150“.

Полицаяте не се колебаха.

Шофьорът, млад офицер, изскочи от автомобила, извади пистолета си и заоглежда магистралата. Седналият до него сержант приближи към джипа.

Дъфи вече стискаше микрофона на радиостанцията.

— До всички от жандармерията. На комендант Дъфи бе устроена засада на четирийсет и шести километър на „Панамерикана“. Патрулките, най-близо до бензиностанция „Шел“, трийсет и осми километър, посока юг, да се отправят насам незабавно. По пътя следете за стар бял форд „F-150“ и оглеждайте задницата на автомобила за следи от удар.

„Това е напълно безсмислено, помисли си Дъфи. Копелетата отдавна са духнали.“

„Важното е, че никой не е ранен, а колегите идват.“

„Света Дево, майко божия, благодаря ти, че отговори на молитвите ми.“

Дъфи слезе от колата, прибра пистолета в кобура под ризата и отвори задната врата на мерцедеса.

Пое на ръце седемгодишния Хосе.

— Да влезем да си вземем по една кола, след това отиваме при баба ви.

Съпругата му, прегърнала най-малкото дете, го погледна.

— Поне ще има за какво да говорим, когато отидем у майка ти — обади се той.

— Върви по дяволите, Лиъм — отвърна Моника.

II

(ЕДНО)

„УЕСТ БУЛЕВАР ДРАЙВ“ 7200

АЛЕКСАНДРИЯ, ВИРДЖИНИЯ

11:45, 25 СЕПТЕМВРИ 2005

Жълт миниван крайслер такси с надпис „Таксиметрови услуги Ал до всички летища в окръг Колумбия“ на задното стъкло си проправяше път през снежните улици към извитата алея пред огромна къща, за да спре най-сетне пред затворените четири врати на приземния гараж.

Единственият пътник — спретната жена, която изглеждаше към шейсетте, в действителност цели десет години по-възрастна, с гарвановочерна коса, стегната в кок, на места прошарена отвори вратата, преди шофьорът да успее да слезе.

Пътека водеше от алеята към къщата, но по снега не се виждаха стъпки, следователно никой не бе влизал или излизал.

Шофьорът извади малък кожен куфар от багажника на вана и се замисли за момент — „Какво пък толкова, Коледа е“ — И заяви:

— Ще ви изпратя до вратата, госпожо.

— Много сте мил.

Тя го последва по пътеката. Когато остави куфара пред вратата, жената му подаде прегънатата на две банкнота.

— Благодаря ви — усмихна се тя. — И весела Коледа.

Той взе парите. Беше му дала сто долара.

Сметката бе трийсет и три и петдесет.

— Госпожо, не мога да ви върна.

— Честита Коледа — повтори тя и натисна звънеца.

— Много ви благодаря. Честита Коледа и на вас.

Той се качи във вана, изчака, за да е сигурен, че някой ще ѝ отвори, и едва след това пое.

Отвори ѝ едър, мускулист млад мъж в еднореден костюм.

— Да, госпожо.

— Честита Коледа. Търся подполковник Кастило.

— Тук няма такъв, госпожо.

— Напротив, има — заяви тя любезно, но убедено. — Кажете му, че баба му е дошла.

Мускулестият мъж се замисли за момент, след това заговори в ревера на сакото. Тя не за пръв път виждаше подобно нещо.

— Разбрано — отвърна той. — Твърди, че е бабата на Дон Жуан.

Деветдесет секунди по-късно едър, светлокос, синеок, трийсет и шест годишен мъж се появи на вратата. Подполковник Карлос Г. Кастило от Специалните части на американската армия бе облечен в кафяв кадифен панталон и суичър с надпис „Американска военна академия“. В ръка държеше чаша с напитка, която приличаше на доматен сок, а в другата стискаше дълга черна пура.

До него пристъпваше огромно сребристочерно куче, поне веднъж и половина по-голямо от едър боксер. В първия момент кучето — фландърско бувие, наречено Макс — често плашеше хората, дори почитателите на кучетата, като мускулестия млад мъж в костюма, който отвори вратата и се гордееше, че не се страхува от нищо на този свят.

Той остана с отворена уста, когато възрастната дама, вместо да се свие от ужас, когато Макс се втурна към нея, се отпусна на колене и загука:

— Здравей, миличък! Радваш ли се да видиш старата си бабка?

След тези думи прегърна Макс през якия врат. Макс въртеше доволно задница, а отрязаната опашка се мятеше като перка на хеликоптер.

Възрастната дама погледна към мъжа със суичъра.

— Ами ти, Карлос? Не се ли радваш да видиш старата си баба?

— Радвам се, и още как — отвърна той. — Шокът ще го оставя за по-късно. Какво по... Ти защо си тук?

— Фернандо, Мария и децата прекараха Бъдни вечер с мен вкъщи. Днес трябваше да избирам или да прекарам Коледа със семейството на Мария, или да се кача на самолета, за да те видя.

— Как откри къщата, бабче?

— Казах на Фернандо, че искам да ти изпратя порция пуйка, и той ми каза адреса.

— С други думи, той няма представа, че си тук.

— По всяка вероятност няма — призна доня Алисия Кастило, докато се изправяше. — Доколкото ми е известно, миличък, аз съм бабата, а вие с Фернандо — внуците, което ще рече, че не ми е нужно разрешението ви.

— Заповядай, бабче, добре дошла — усмихна се Кастило, прегърна я и я завъртя.

— И аз се радвам не по-малко — долетя дълбок глас с източноевропейски акцент. — Докато не ви зърнах, доня Алисия, едва успях да свикна с мисълта, че ще ми се наложи да прекарам празника с тези варвари.

Ерик Кочиан, висок стегнат мъж с гъста посребряла коса, който изглеждаше в края на шейсетте, въпреки че бе на осемдесет и две, бе в колосана бяла риза, грижливо изгладени вълнени панталони и готварска престилка на сини райета. Пристъпи към нея, пое ръката ѝ и се наведе да я целуне.

— Преброй си пръстите, бабче — обади се Кастило. — Сега погледни дали пръстените ти са все още на място.

— Честита Коледа, Били — рече доня Алисия, използвайки прякора му, и се надигна на пръсти, за да го целуне по бузата. — Никога досега не те бях виждала с готварска престилка.

— Когато те хранят недодялани диваци, трябва да държиш под око готвача.

— Радвам се да те видя. Защо бях решила, че си се върнал в Будапеща?

Кочиан въздъхна театрално.

— Всеки ден отправям горещи молитви да бъда освободен от това зло. За съжаление, господ все още не е чул молитвите ми.

— Нямах представа, че живееш при Карлос.

— Не живея при него — побърза да отвърне той. — Двамата с Медхен... и кученцата, които Карлхен така и не взе... сме в „Мейфлауър“.

— Четири от тези очарователни кученца, предполагам сам знаеш, че е така, Били, озаряват Коледата на мили и много приятни хора.

Кочиан не обърна внимание на думите ѝ.

— Позволете да ви предложи чаша шампанско, доня Алисия. Добре че съобразих да донеса, защото, като знам какви са обитателите на този манастир, дори да имаха, сигурно на вкус щеше да е като оцет.

— Манастир ли?

— Те така го наричат — кимна Кочиан към Кастило. — Чувството им за хумор е точно толкова изкривено, колкото и вкусът им към храната и виното.

— С удоволствие бих изпила чаша шампанско — усмихна се доня Алисия.

— Заповядайте с мен.

Доня Алисия видя, че кухнята е просторна — дори огромна — и че плъзгащите се врати се отваряха към съседния хол, също огромен, и се запита защо ѝ е на внука ѝ — и останалите — тази огромна къща. В кухнята се бяха събрали седем души, шест мъже и една жена, без да брои Ерик Кочиан и Чарли Кастило. Повечето се бяха отпуснали на столове с чаши леденостуден доматиен сок (Доня Алисия се сети, че пият „Блъди Мери“). Жената и двама от мъжете бяха до печката, разположена на островче в центъра на кухнята.

На пода, до нещо като детска люлка, в която спяха четири кутрета, се бе проснало още едно фландърско бувице, по-малко от Макс. Очевидно това бе майката, Медхен. Тя се надигна разтревожена, когато вратата се отвори.

Кастило посочи жената и един от мъжете край печката. Облечени небрежно в дънки и пуловери, те бяха около четирийсетгодишни, приятна двойка, която никой не би забелязал сред тълпата на която и да е улица.

— Бабче — започна Кастило, — това са Даян и Харолд Сандърс. Те се грижат за нас. Това е баба ми, госпожа Алисия Кастило. Имаме ли достатъчно храна, за да не остане гладна?

— Няма проблем, подполковник — отвърна Харолд Сандърс, докато бъркаше кафявия сос в огромна тенджера. Погледна новодошлата и кимна. — За мен е удоволствие да се запознаем, госпожо.

— Останалите ги познаваш, нали, бабче? — продължи Кастило.

— Престани — сръза го тя и се приближи до Даян Сандърс. — Внукът ми трябваше да ви освободи за Коледа.

— Ако не им сготвим, госпожо — отвърна Харолд Сандърс, — като нищо ще се изтровят и тогава ще останем без работа.

— Щом казвате — усмихна се тя.

Обърна се към останалите, целуна мъжете, които познаваше, стисна ръка на онези, които виждаше за пръв път, и каза, че ѝ е приятно да се запознаят.

Сред тях бе млад американец от китайски произход, Дейвид Юнг; невзрачен мъж в края на петдесетте, в смачкани панталони и разкопчано сако, който се представи като Едгар Дешамп; добре сложен мъж, приблизително на възрастта на Кастило, Джон Дейвидсън; румен мъж, който каза, че е Том Макгуайър, и друг мъж на средна възраст — Шандор Тор. Повечето бяха в костюми, свалили саката.

В къщата имаше още двама: костюмираният мускулист мъж, който ѝ отвори, и друг млад мъж, също костюмиран и мускулист, който спокойно можеше да мине за брат на първия, ако не беше чернокож.

Двамата мускулисти бяха специални агенти към Тайните служби на Съединените щати. Мисията им бе да пазят персонала на Звеното за организационен анализ. Тъй като и Тайните служби, и Звеното за организационен анализ бяха към департамент Вътрешна сигурност, почти никой не знаеше за съществуването на Звеното и кои са членовете му.

За тази секретност си имаше причина — най-точно казано, всичко, което Звеното вършеше, бе строго секретно — като основната беше, че Звеното бе създадено преди пет месеца по настояване на президента на Съединените щати.

СТРОГО СЕКРЕТНО — ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА
БЕЛИЯ ДОМ, ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ
ДА НЕ СЕ КОПИРА

КОПИЕ 2 ОТ 3 (СЕКРЕТАР КОХЪН)

25 ЮЛИ 2005

РЕШЕНИЕ НА ПРЕЗИДЕНТА НА САЩ

БЕ УСТАНОВЕНО, ЧЕ УБИЙСТВОТО НА ДЖ. УИНСЛОУ МАСТЪРСЪН, ШЕФ НА МИСИЯТА В ПОСОЛСТВОТО НА САЩ В БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА; ПОХИЩЕНИЕТО НА СЪПРУГАТА НА ГОСПОДИН МАСТЪРСЪН, ГОСПОЖА ЕЛИЗАБЕТ ЛОРИМЪР МАСТЪРСЪН; УБИЙСТВОТО НА СЕРЖАНТ РОДЖЪР МАРКЪМ ОТ МОРСКАТА ПЕХОТА И ОПИТЪТ ДА БЪДЕ УБИТА АГЕНТ ЕЛИЗАБЕТ Т. ШНАЙДЕР ДОКАЗВАТ БЕЗ ВСЯКАКВО СЪМНЕНИЕ СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ТЕРОРИСТИЧЕН ЗАГОВОР, КОЙТО ИМА ЗА ЦЕЛ ДА НАВРЕДИ НА ИНТЕРЕСИТЕ НА САЩ, НА ДИПЛОМАТИЧЕСКИЯ КОРПУС И НА ВСИЧКИ ГРАЖДАНИ, КОЕТО Е НЕДОПУСТИМО.

БЕ УСТАНОВЕНО, ЧЕ УСИЛИЯТА И ДЕЙСТВИЯТА, ПРЕДПРИЕТИ ОТ НЯКОЛКО ЗВЕНА В АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО ЗА РАЗКРИВАНЕТО НА САМОЛИЧНОСТТА НА ИЗВЪРШИТЕЛИТЕ НА УПОМЕНАТИТЕ ТЕРОРИСТИЧНИ АТАКИ, КАКТО И ЗА ПРЕДОТВРАТЯВАНЕТО НА ПОДОБНИ АТАКИ В БЪДЕЩЕ, ЩЕ БЪДАТ ВЪЗПРЕПЯТСТВАНИ ОТ СТРОГИТЕ НИ ЗАКОНИ.

ПОРАДИ ТАЗИ ПРИЧИНА БЕ ВЗЕТО РЕШЕНИЕ ДА СЕ ПРИСТЪПИ КЪМ ТАЙНИ ДЕЙСТВИЯ, ОДОБРЯВАНИ ОТ ПРЕЗИДЕНТА И ИЗВЪРШВАНИ ПОД НАБЛЮДЕНИЕТО НА ПРЕЗИДЕНТА.

НАРЕЖДАМ НЕЗАБАВНОТО СЪЗДАВАНЕ НА ТАЙНА ОРГАНИЗАЦИЯ, НА КОЯТО ДА БЪДЕ ВЪЗЛОЖЕНА МИСИЯТА ДА РАЗКРИЕ САМОЛИЧНОСТТА НА ВЪПРОСНИТЕ ТЕРОРИСТИ,

ВИНОВНИ ЗА ВЕЧЕ СПОМЕНАТИТЕ УБИЙСТВА, ПОХИЩЕНИЕТО И ОПИТА ЗА УБИЙСТВО, И ДА ГИ ОБЕЗВРЕДИ. ОРГАНИЗАЦИЯТА ЩЕ ПОЕМЕ ИЗПЪЛНЕНИЕТО И НА ДРУГИ ТАЙНИ ОПЕРАЦИИ ПО ПРЕЦЕНКА НА ПРЕЗИДЕНТА.

В ИНТЕРЕС НА ОПАЗВАНЕТО НА СИГУРНОСТТА, ВЪПРОСНАТА ТАЙНА ОРГАНИЗАЦИЯ ЩЕ БЪДЕ ИЗВЕСТНА ПОД ИМЕТО ЗВЕНО ЗА ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ И ЩЕ БЪДЕ ЧАСТ ОТ ДЕПАРТАМЕНТ ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ. СРЕДСТВАТА ЩЕ БЪДАТ ОСИГУРЯВАНИ ДИСКРЕТНО ОТ ФОНДА, ОТПУСКАН ЗА НУЖДИ НА ПРЕЗИДЕНТА. ЛИЧНИЯТ СЪСТАВ ЩЕ БЪДЕ ОДОБРЕН ОТ ПРЕЗИДЕНТА, НА БАЗАТА НА ПРЕДЛОЖЕНИЯТА, НАПРАВЕНИ ОТ ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ЗВЕНОТО ЗА ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ.

МАЙОР КАРЛОС Г. КАСТИЛО ОТ СПЕЦИАЛНИТЕ ЧАСТИ НА АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ ПОЕМА НЕЗАБАВНО ДЛЪЖНОСТТА РЪКОВОДИТЕЛ НА ЗВЕНОТО ЗА ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ.

ПОДПИС:
ПРЕЗИДЕНТ НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ
ЩАТИ

СВИДЕТЕЛ:
ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР

СТРОГО СЕКРЕТНО ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА

Първоначално Звеното имаше един-единствен член — Кастило, който се бе върнал от Афганистан наскоро и бе назначен за секретар на

секретаря на Вътрешна сигурност Матю Хол, но скоро персоналът набъбна.

За да има кой да води младия майор от армията през тресавището на вашингтонската бюрокрация и да го защитават, доколкото това бе възможно, от хищниците, които се спотайваха на всяка крачка, секретар Хол се бе лишил от двама от собствения си екип — госпожа Агнес Форбисън и Томас Макгуайър.

Госпожа Форбисън, на петдесет и девет, сивокоса, леко закръглена жена, имаше най-високия достъп до секретни сведения. Тя бе една от изпълнителните асистентки на Хол, преди да бъде прехвърлена като заместник административен ръководител на Звеното за организационен анализ.

Том Макгуайър, старши специален агент от Тайните служби бе прехвърлен в Звеното, защото познаваше добре разузнавателната общност и защото — това не му бе казано — Хол знаеше, че каквото и да се канеше да направи Кастило, то ще отведе Макгуайър далече от Вашингтон и няма да му остава време да мисли за смъртта на съпругата му. Когато тя почина от рак, той бе съсипан.

Търсенето на убийците на Дж. Уинслоу Мастърсън бе отвело Кастило от Буенос Айрес до американското посолство в Монтевидео, Уругвай. Там се бе запознал с Дейвид У. Юнг, един от десетината „правни аташета“ в посолството — в действителност агенти на ФБР — които разследваха прането на пари в малката република и съседните страни, наричани от американския Държавен департамент Южния конус.

Приблизително по времето, когато Юнг насочи Кастило към уругвайски търговец на антики — който се оказа самият доктор Жан-Пол Лоримър, американски служител в Обединените нации, брат на Елизабет Мастърсън и тясно свързан с иракския скандал „Петрол срещу храни“ — Кастило бе научил, че Юнг — който говореше пет езика, нито един ориенталски — е бил назначен в посолството в Уругвай със задача, за която не знаеше нито един от останалите „правни аташета“.

Държавният секретар и главният прокурор му бяха възложили задачата да разследва известни американци, свързани с прането на пари, придобити от „Петрол срещу храни“.

Когато разследването на Юнг помогна Лоримър да бъде разобличен, Кастило прецени, че трябва да репатрира Лоримър в Съединените щати — независимо дали виновникът искаше или не — където да бъде разпитан от хора като Том Макгуайър.

Тогава Кастило организира атака над имението на Лоримър, „Шангри-Ла“. Взе назаем хеликоптер от Александър Певснер, руски търговец на оръжие, който живееше тайно в Аржентина. Разчиташе на неколцина човека, на които имаше доверие, включително Юнг и един млад — съвсем млад — морски пехотинец, ефрейтор Лестър Брамбли.

Кастило бе изпратил Брамбли — който работеше като охрана в американското посолство в Буенос Айрес и бе най-подходящ да бъде използван като шофьор по време на тайната мисия — в Уругвай с „Юкон ХЛ“, за да откара незабелязано два варела гориво за хеликоптера.

Нападението над имението, макар осъществено предимно от аматьори, първоначално бе тръгнало добре. Тъкмо когато Кастило се канеше да съобщи на Лоримър, че ще бъде върнат в Щатите — малко след като Лоримър бе отворил сейфа си — неочаквано прозвучалите изстрели разкриха, че и други се интересуват от доктор Жан-Пол Лоримър. Той бе убит по време на престрелката.

През следващите пет минути имението бе осеяно с трупове, включително двама войници от Специалните части, приятели на Кастило. Сержант Сиймор Кранц бе убит с гарота. Останалите шестима, започнали престрелката, се оказаха напълно непознати. Дейвид У. Юнг-младши, който за пръв път в кариерата си вадеше пистолет по жива мишена, бе застрелял един от тях, а ефрейтор Лестър Брамбли се справи успешно с други двама със снайперска пушка, макар да бе заел позиция на повече от сто метра.

По-късно Брамбли скромно призна, че е бил „отличен като снайперист“ по времето, когато пехотинците влизали в Багдад и можел успешно да разцепи косъм на две.

Екипът на Кастило веднага се изтегли от „Шангри-Ла“ с хеликоптер, като остави тялото на доктор Лоримър, но взе трупа на сержант Кранц, убития с гарота войник от Делта Форс; Дейвид У. Юнг-младши, ефрейтор Лестър У. Брамбли от морската пехота и шестнайсет милиона в облигации, които Юнг бе открил в сейфа на Лоримър.

Кастило бе наредил на Юнг да се качи в хеликоптера поради две причини.

Първо, Юнг — дори по онова време да не знаеше — разполагаше с информация за скандала „Петрол срещу храни“, който бе в основата на убийството на Мастърсън, и Кастило държеше да научи истината. Второ, майорът се страхуваше, че Юнг няма да си държи устата затворена по време на разпитите, които щяха да започнат от мига, в който властите откриеха в имението облечените в черни дрехи застреляни нападатели.

При ефрейтор Брадли положението бе още по-тежко. Ако Брадли се върнеше към задълженията си в посолството без джипа, бе напълно в реда на нещата сержантът му в Буенос Айрес да попита „Къде е «Юкон»-ът?“

Ясно бе, че Брадли не може да отговори на подобен въпрос, защото щеше да се наложи да разясни как майор от Специалните части е взривил автомобила с термитна граната по време на тайно нападение над имение в Уругвай. Точно това трябваше да бъде отговорът на Брадли, когато го попита сержантът.

Пехотинците на Парис Айлънд ги учеха, че когато висшестоящ задава въпрос, трябва да кажат истината, цялата истина без следа от колебание.

Докато се върнат във Вашингтон, Юнг вече бе измислил какво обяснение да дадат за парите и защо са нападнали имението: доктор Лоримър — вече идентифициран като един от касиерите на подкупи и комисионни в „Петрол срещу храни“ — бе откраднал шестнайсетте милиона от все още неизвестните си работодатели.

Въпросните хора бяха отвлекли сестрата на Лоримър — госпожа Дж. Уинслоу Мастърсън — и бяха убили съпруга ѝ пред очите, за да я убедят, че няма да се поколебаят да убият и нея, и децата ѝ, освен ако не им каже къде да открият Лоримър и шестнайсетте милиона. Тя не им бе казала, защото нямаше представа къде се е скрил брат ѝ.

Лошите бяха открили имението „Шангри-Ла“ сами.

Фактът, че бяха пристигнали там, за да си приберат парите и да елиминират Лоримър десет минути след екипа на Кастило, бе най-обикновено съвпадение и ужасно лош късмет.

— Не очаквах да заварят никого в имението, господин президент, освен доктор Лоримър и облигациите на стойност шестнайсет милиона — бе обяснил Кастило на следващия ден, докато докладваше в президентския апартамент в Белия дом.

— Каква изненада, а? — отвърна президентът. — Кажи, Чарли, значи нямаш никаква представа кои са тези хора.

— Не бяха южноамерикански бандити, господин президент. Но като изключим това...

— Открий кои са, майоре — прекъсна го президентът, — и ги обезвреди.

Кастило забеляза официалното обръщение. Това означаваше, че току-що е получил заповед.

— Слушам, господине.

— Има ли друго, Чарли?

— Господин президент, какво да правим с парите?

— Каза, че са шестнайсет милиона, нали така? Къде са? Сигурен ли си, че можеш да осребриш тези облигации?

— Господине, за да сме сигурни, че ще опазим парите, вече ги осребрихме. Сега са прехвърлени в банка „Ригс“.

— Не искам да имам нищо общо с мръсни пари — заяви президентът. — Разбираш ме, нали?

— Разбира се, господин президент.

— По отношение на парите, единствено на парите, Чарли...

— Слушам, господине.

— Отпуснах на звеното два милиона от личния си неограничен фонд. Сумата не беше чак толкова голяма, освен това имам представа колко скъпи са операциите ви. Рано или късно ще ти се наложи да поискаш още пари от мен и вече се питах откъде ще ги взема. Не го забравяй.

— Господине, да не би да намеквате, че...

— Майоре, нямам никаква представа какво ти минава през ума. За какви шестнайсет милиона ми говориш?

Така бе създаден благотворителен фонд „Лоримър“, по чиято сметка на следващия ден постъпи анонимно дарение от шестнайсет милиона долара.

Същия ден Дейвид У. Юнг-младши и ефрейтор Лестър Брамбли бяха назначени в Звеното за организационен анализ.

По онова време имаше един-единствен доброволец в редиците на Звеното, като причината бе, че много малко хора бяха чували за него. Старши сержант Джон К. „Джак“ Дейвидсън бе научил за съществуването на Звеното за организационен анализ от ефрейтор Брамбли, когото Кастило, може би не бе най-разумното му решение, бе изпратил в „Кемп Макол“ — тренировъчната база на Специалните части/Делта Форс, разположена близо до Форт Браг, Северна Каролина — уж „за обучение“, но в действителност се бе опитал да го покрие някъде, за да не му се налага да отговаря на въпросите на сержанта и други висшестоящи. Това бе краткотрайно разрешение, за да може Кастило да измисли какво да прави с него по-нататък.

Задълженията на Дейвидсън в „Макол“ бяха да оценява курсантите и да проверява дали са психологически и физически годни за скъпото обучение. Щом бе зърнал деветнайсетгодишния ефрейтор Брамбли, дребен и слаб, той бе решил, че някой с извратено чувство за хумор е изпратил момчето в „Макол“, за да се пошегува за чужда сметка.

Дейвидсън бе намерил работа за Брамбли на компютъра.

На следващия ден генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб, командващ генерал на център „Джон Ф. Кенеди“ за специални бойни операции, бе извадил Дейвидсън от заблудението, че малкият не става за боец.

Генералът бе отишъл до „Макол“ с хеликоптер, за да вземе ефрейтор Брамбли и да го заведе на погребението на сержант Кранц на националното гробище „Арлингтън“. Дейвидсън нямаше право на достъп до секретна информация, но двамата с генерал-лейтенант Макнаб се познаваха отдавна и си имаха доверие, затова генералът му разказа какво се бе случило с Кранц по време на атаката, организирана от Кастило, и как, ако не е бил ефрейтор Брамбли, Чарли щеше да лежи до Кранц в очакване на собственото си погребение.

Дейвидсън, както сам напомни на генерал-лейтенант Макнаб, се познаваше отлично с Чарли Кастило. Напомни на генерал-лейтенант Макнаб факта, който бе добре известен на генерала, че Чарли е великолепен офицер, макар да имаше склонност да върши неща, за които не би и помислил, ако имаше до себе си трезвомислещ

наставник като Дейвидсън, който щеше да го съветва и вкарва в правия път.

Генерал-лейтенант Макнаб, който се бе запознал с Кастило по времето, когато Чарли бе младши лейтенант и го познаваше чудесно, се замисли над тези думи и се съгласи с правотата им.

Старши сержант Дейвидсън бе изпратен в Звеното за организационен анализ.

Дейвидсън повика Даян и Харолд Сандърс да се грижат за квартирата на Уест Булевар Драйв. Сержант Харолд Сандърс, който се познаваше много добре и с Джак Дейвидсън, и с Чарли Кастило, бе нещастен, след като го пенсионираха по болест. Все разправяше, че следва войската и ѝ диша прахта, тъй като сержант Даян Сандърс бе останала на служба. Когато разбра колко силно се измъчва съпругът ѝ, тя напусна.

Тихият спокоен живот във Файетвил, Северна Каролина, бе отегчил и двамата до смърт и ги бе докарал до лудост.

Възползваха се от шанса да работят отново с Чарли и Джак, без да се замислят, въпреки че задължението им бе да охраняват входа на пещерата. И двамата подозираха, че рано или късно на Чарли ще му дотрябват услугите на криптограф, а Даян бе призната за една от най-добрите в разбиването на кодове.

Едгар Дешамп бе представителят на ЦРУ в Париж по времето, когато Кастило проверяваше всички връзки на доктор Лоримър. Едгар бе посветил трийсет години от живота си на разузнаването и се отнасяше с пълно презрение към младите трийсет и шест годишни офицери от армията. Така стана и когато Дешамп видя за пръв път майор К. Г. Кастило.

След като получи одобрение от шефовете си в Ленгли, той бе разкрил пред Кастило, че е представител на ЦРУ в Париж. От Агенцията никак не им се искаше Дешамп да се пенсионира, защото тогава можеше да се разприказва за стари провалени операции, за които никой не желал да си спомня и се молеше да не бъдат споменавани при никакви обстоятелства. В Ленгли си казваха, че ако Дешамп бъде изпратен в Париж — единственото назначение, на което

той би се съгласил — няма да създава големи неприятности. Париж не бе важно място според представите на разузнавателната общност.

— Не се подвеждай по името ми, шефче, аз съм франкофоб — бе казал Дешамп на Кастило. — В досиетата, които съм събрал, се казват доста обидни неща за жабарите. Изпращам си докладите в Ленгли, разбира се, където отрядът франкофили припява „Последния път, когато видях Париж“, докато ги прекарват през шредера.

Дешамп открито бе заявил, че няма никакво желание да се замесва със Звеното за организационен анализ. Когато преди месец Кастило реши, че има спешна нужда от него, Дешамп бе незабавно прехвърлен, но преди това се отби в Ленгли, за да си подаде оставката и молба за пенсия.

Кастило го разубеди, като му призна, че е погнал замесените в скандала „Петрол срещу храни“ тъй като президентът му е дал картбланш да постъпва както прецени, а пък директорът на Централното разузнаване е осигурил достъп на Звеното до всички разузнавателни сведения — необработени, предадени за анализ или потвърдени — с които ЦРУ разполагаше. Кастило прецени, че Едгар Дешамп е най-подходящият човек, който да порови в тайните на Ленгли. А това бе предложение, на което Дешамп не успя да устои.

В кухнята имаше и мъж, който не бе нито американец, нито член на Звеното за организационен анализ. Шандор Тор бе шеф по сигурността на „Тагес Цайтунг“ в Будапеща, където Ерик Кочиан бе изпълнителен директор и главен редактор. Всеки би се притеснил да не би Тор да се чувства неловко сред опитните офицери от разузнаването. Само че преди да започне работа във вестника, той бе работил като инспектор към полицията в Будапеща, а преди това, на млади години, бе служил като сержант във Френския чуждестранен легион.

Имаше и други хора на работа в Звеното за организационен анализ, но онези, които имаха семейства — ефрейтор Лестър Брамбли например, майор Х. Ричард Милър-младши (в пенсия), колега на подполковник Кастило от „Уест Пойнт“, сега административен директор на Звеното — бяха в отпуска, за да празнуват Коледа с близките си.

(ДВЕ)

Един от двата телефона в кухнята звънна малко след два.

Младият мускулист агент от Тайните служби се обади.

Кастило се запита кой ли досажда. Нито един от двата номера не беше включен в указателя. Използваха ги много рядко, защото всеки си имаше мобилен телефон, някои дори по два. Имаха и два обезопасени телефона, единият в спалнята на Чарли, а другият в така наречения му кабинет, с други думи, преддверието към просторния хол.

Кастило остана изненадан, когато агентът от Тайните служби му подаде слушалката. Търсеха го. Той прекоси стаята, пое слушалката и след като закри микрофона с длан, повдигна въпросително вежди.

— Господин Гьорнер, подполковник. Включен е в списъка.

Кастило кимна и заговори весело на немски.

— Честита Коледа, Ото!

„Много се радвам, че бабчето е тук, помисли си Кастило и погледна към нея. Двамата с Ото могат да си поговорят.“

— Надявам се, знаеш къде се намира Били Кочиан — продължи Гьорнер, без да губи време. В гласа му нямаше и следа от коледно веселие.

Кастило изви поглед.

— В момента е пред очите ми.

— Слава богу! — възкликна Гьорнер, без да крие облекчението си. — В „Мейфлауър“ нямаше отговор.

— Защо ми се струва, че не се обаждаш, за да ми пожелаеш весела Коледа? — попита Кастило.

— Обаждам се, за да те предупредя да го пазиш.

— Разбира се, че го пазя. Непрекъснато се оплаква, че не може и крачка да направи, без да го последват двама мъжища със слушалки, които непрекъснато си говорят.

Кастило очакваше да чуе смеха на Ото, но така и не се получи. Очевидно приятелят му не бе в настроение.

— Гюнтер Фридлер беше убит — продължи Гьорнер. — Бил е обезобразен.

„Този пък кой е?“, запита се Чарли.

„Мама му стара! Очевидно е близък на Били...“

— Ти къде си? — попита бързо той и в гласа му се прокрадна тревога.

Останалите в кухнята усетиха напрежението и се спогледаха.

— Какво става?

— В офиса съм — отвърна Гьорнер.

— Затвори, аз ще те набера — нареди Кастило. — Не мога да говоря по този телефон.

Затвори, без да даде възможност на Гьорнер да отговори. Забеляза, че Едгар Дешамп не откъсва очи от него. Кимна му едва забележимо, за да му даде знак да го последва, след което излезе от кухнята и се прехвърли в кабинета.

Стаята бе достатъчно голяма, за да се сложи вътре малко бюро и най-обикновен стол, но поне вратата бе достатъчно дебела и не се чуваше почти нищо. Кастило стисна слушалката. Когато се налагаше, можеше да поиска обезопасена линия, а към апарата бяха прикрепени няколко чифта слушалки на дълги жици, така че и други да могат да слушат разговора. Освен това имаше и вградено записващо устройство, така че при необходимост да прослушват повторно разговорите.

Той натисна копчето за запис, след това набра дълга поредица от цифри, която помнеше наизуст.

— Гьорнер.

— Карл е. Кой е Гюнтер Фидлер?

— *Фридлер* — поправи го Гьорнер. — Беше репортер.

Кастило знаеше достатъчно за вестниците „Тагес Цайтунг“ и бе наясно, че репортер при тях е същото като репортер в „Асошиейтед Прес“, защото репортерите прехвърляха материалите си на всички вестници от веригата, не се ограничаваха само с изданието за дадената страна.

— Май не го познавам — заяви Кастило.

— Може и да не го знаеш — отвърна с лек сарказъм Гьорнер. — Били обаче го познаваше. Преди години той го назначи във виенския „Тагес Цайтунг“. Били беше кръстник на Петер, най-големия син на Гюнтер.

— Страхотна новина, тъкмо като за Коледа. Кой го е убил и защо?

— Работел над история за германското участие в скандала „Петрол срещу храни“. Това да ти говори нещо, господин Разузнавач?

Кастило се напрегна.

— Ото, престани или няма да говоря с теб, докато не се овладееш.

— Искам да кажа на Били, преди да научи от друг.

— Само че няма как да стане, ако не го повикам.

Последваха десет секунди мълчание — което се стори на Чарли още по-дълго — преди Гьорнер да заговори отново.

— Да, малко съм напрегнат. Гюнтер беше и мой приятел. Аз му възложих този материал, да не говорим, че идвам от тях. Точно на Коледа, както сам изтъкна.

Кастило разбра, че обяснението на Ото е най-близкото подобие на извинение, на което може да се надява.

— Добре. Някаква представа кой го е убил?

— Полицаяте се опитаха да ми пробутат версията, че ставало въпрос за кавга между любовници. Господи!

— Каза, че бил обезобразен.

— Не успях да преброя прободните рани, които са му били нанесени.

Дешамп притискаше към ухото си една от допълнителните слушалки. Докосна Кастило по рамото и когато Чарли го погледна, той му подаде листче хартия, на което бе надраскал нещо. „Само това ли?“

Кастило кимна и отново попита.

— Каза „обезобразен“.

— Извадили са му окото. Затова казах, че е обезобразен.

Дешамп кимна, сякаш очакваше тъкмо този отговор.

— Според мен не казвай тези неща на Били — помоли той. — А и като знам в какво настроение си, май е най-добре изобщо да не разговаряш с него.

Замълча за момент, за да му даде възможност да обмисли чутото, след това продължи:

— Ако повикам Били, ще премълчиш ли за обезобразяването?

— Много добре знаеш, че няма да стане, Карл. Каквото и да му кажа, той ще провери. В мига, в който приключим разговора, той сам

ще започне да звъни. А познатите му са много.

„По дяволите, каза си Кастило, прав е.“

Тъй като Чарли мълчеше, Гьорнер добави:

— И без това историята вече е на първите страници на франкфуртските вестници. Берлин и Мюнхен няма да останат назад. Щом Били прочете вестниците онлайн, ще разбере. Знаеш не по-зле от мен какво ще стане.

Замълча за кратко.

— „Репортер на «Тагес Цайтунг» убит. От полицията предполагат, че става въпрос за скандал между гейове.“ Честита Коледа, госпожо Фридлер, на вас и на цялото семейство.

Кастило се засрами от мисълта, която му хрумна. „Няма ли никаква колегиалност между журналистите?“ Веднага след това се сети за друго.

— Били сигурно ще иска да отиде на погребението.

— Господи! Дори не се бях сетил.

— В момента е заобиколен от агенти на Тайните служби. Как ще го защитавам, докато е във Фулда?

— Вецлар — поправи го автоматично Гьорнер. — Той живееше във Вецлар. От Вецлар е. — Последва ново кратко мълчание. — Няма ли начин да го задържиш?

Кастило не отговори.

„Ото бързо ще се сети, че единственият начин да накара Били да се откаже, е като го убеди, че не иска да отиде, а това няма да стане.“

След малко Гьорнер заяви:

— Обади ми се да ми кажеш кой полет ще вземе и аз ще изпратя хора от нашата охрана да го чакат на летището. Имам и приятели... кажи ми номера на полета и ще изпратя агенти от БКА да го поемат още преди да слезе от самолета.

— Ще го докарам с „Гълфстрийма“ — отвърна Кастило. — Първо, той няма да остави кучетата, а аз не искам...

— Нали не искаш да привличаме внимание? — прекъсна го Гьорнер.

— Веднага ще ти дам едно предложение за заглавие, Ото. „Редактор на «Тагес Цайтунг» се връща от Америка, за да отдаде последна почит на Фридлер.“

— Добре — въздъхна след малко Гьорнер. — Само недей да водиш разни типове от ЦРУ със скръбни лица.

Кастило погледна Дешамп и се усмихна.

Да отиде в Германия без него, бе все едно да тръгне без обувки, но сега не бе моментът да спори с Гьорнер или дори да му обяснява.

Преди да научи за трагедията, той имаше намерение да замине за Европа и да вземе Били Кочиан не само защото журналистът вече губеше търпение и не можеше повече да живее в хотел „Мейфлауър“ и да се опитва да си спомни факти, които да помогнат на разследването.

Дешамп и инспектор Джон Дж. Дохърти от ФБР — още един от кадрите на Звеното за организационен анализ, който нямаше никакво желание да постъпва на работа — бяха единомдушни, че е време да изтеглят разследването от Ленгли и да се поразмърдат.

Имаха намерение да започнат от Будапеща. Предложението дойде от Дохърти и Дешамп се съгласи, а след това щяха да заминат за Виена, оттам за Берлин и Париж и където другаде ги насочеха следите. Преди заминаването им държавният секретар Натали Кохън и директорът на Националното разузнаване Чарлс М. Монтвейл щяха да наредят на всички посланици и представители на ЦРУ да осигурят необходимата подкрепа за Звеното и пълен достъп до разузнавателните сведения.

Заради случилото се, първо щяха да заминат за Хесен в Германия — и без това трябваше да се видят с Ото Гьорнер във Фулда — вместо за Будапеща. Налагаше се да заминат веднага, нямаше да чакат новата година.

— Ото, ако си се овладял — рече Кастило, — ще повикам Били.

Гьорнер се бе поуспокоил и отговори спокойно и възпитано:

— Благодаря.

Дешамп последва Кастило до вратата и го докосна по ръката.

— Шефче, нали си наясно, че да извадиш на някого окоето в Близкия изток, означава — май същото беше и в Сицилия — „Това се случва с всички, които надничат там, където не им е работата.“

Кастило кимна.

— Но да представиш нещата така, че да изглежда, сякаш става въпрос за хомосексуална разправия, изобщо не е в стила на Близкия изток.

— Може да е послание за чичо ти Ото — подхвърли Дешамп. — Непрекъснато изпращат хора да ровят там, където изобщо не им е работа, а те ти го връщат, като унижават семействата им и „Тагес Цайтунг“.

Кастило се замисли за момент и кимна.

— Били, ела за момент, ако обичаш — повика го той и направи знак, че държи телефонна слушалка.

Кочиан се върна в кухнята след десет минути. Кастило знаеше, че е подложил Ото Гьорнер на подробен разпит, което означаваше, че старият журналист вече е запознат с грозните подробности около смъртта на приятеля си. От изражението му не се разбираше нищо.

„Стегнато копеле“, помисли си с възхищение Кастило.

Доня Алисия се оказа по-прозорлива.

— Били, надявам се новините да не са лоши? — попита тя.

— За съжаление, са лоши. Мой приятел е починал ненадейно.

— Много съжалявам — кимна тя. — Точно на Коледа!

— Налага се да отида на погребението — заяви той и погледна Кастило. — Много ли ще ти объркам плановете, Карлхен, ако тръгнем колкото е възможно по-скоро за Германия. По възможност утре, вместо след Нова година?

— Ще уредим всичко — отвърна Чарли и си помисли: „Защото знам не по-зле от теб колко бързо ще изчезне унгарският ти чар, ако си позволя да кажа, че не е удобно.“

— Много си мил, Карлхен. Сигурно си наследил тази черта от майка си. — Кочиан замълча. — Не ми се иска да развалям Коледата на всички. Така че, докато уреждаш каквото трябва, ще отворя една невероятна бутилка вино от лозе, което навремето е било собственост на Естерхази.

(ТРИ)

Полковник Джейкъб Д. Торине от американските Военновъздушни сили се обади при третото позвъняване на мобилния.

— Торине.

— Честита Коледа, Джейк. Ходи ли ти се в Германия?

— Зависи кога — отвърна Торине и с известно закъснение добави: — И на теб честита Коледа, Чарли.

— Утре рано сутринта. Изникна нещо.

— Искаш ли да се прехвърля на обезопасена линия?

— Ще ти обясня, когато се видим.

— Тази работа ще ми струва двеста долара — заяви Торине.

— Какво?

— На вечеря взех, че казах, че поне веднъж ще прекарам празниците у дома, а булката заяви: „Залагам сто долара, че няма да си тук на Нова година“, а аз веднага се изрепчих: „Напротив“, а тя вика „Тогава удвоявам залога, ако телефонът звънне, преди да сме приключили с вечерята.“

— Съжалявам, Джейк. Проблемът е голям. Мога да накарам Милър да дойде от Фили.

— Благодаря ти, но нямам желание да обяснявам на шефа ти защо не съм пилотирал, когато вие двамата с онзи смешник се изгубите, свърши ви горивото и вземете да приведните птичката някъде в северната част на Атлантика, да не говорим, че никой повече няма да ви открие. В седем и половина ще ви чакам. Значи трябва да откъсна Спаркман от прегръдките на възлюбената му, но няма друг начин.

— Той нали не беше женен?

— Не е. Това какво общо има, Дон Жуан?

Кастило разбра закачката, усмихна се и се престори, че не е чул. Вместо това каза:

— До скоро, Джейк. Много е важно да стигнем до Рейн-Майн.

— Подполковник, сто пъти съм ти казал, че Рейн-Майн е спомен от младостта ти. Ще накарам Спаркман да подготви летателния план

до „Флугхафен Франкфурт на Майн“.

— Съжалявам, че стана така, Джейк.

— Карай — отвърна Торине и затвори.

Капитан Ричард М. Спаркман от американските Военновъздушни сили бе най-новото попълнение към Звеното за организационен анализ. След като бе летял пет години на „АС-130Н Спектър“, бе прехвърлен в президентската въздушна група, базирана във военновъздушна база „Андрюс“ в Мериленд.

Шефовете му от Пентагона, не от летище „Хърлбърт“, дома на командването на американските Военновъздушни Специални операции, бяха решили, че е крайно време да го спасят от строгите порядки в Специални операции и да го върнат в *истинските* Военновъздушни сили. Все пак той бе завършил военна академия и го очакваше блестящо бъдеще.

Бе решено, че да превозва важни особи — висши военни и високопоставени служители на правителството — на „С-20“ (военното название на „Гълфстрийм III“), щеше да му осигури по-голям опит и да му помогне да забрави нежеланите неща, които бе научил и вършил в Специални операции.

Когато бе попитал, доста колебливо, дали има право на избор, любезно му отвърнаха, че няма, и го посъветваха, че в най-скоро време ще бъде безкрайно благодарен за онова, което са направили за него.

Скоро след това той започна сериозно да се замисля дали да не напусне — седеше в дясната седалка на „Гълфстрийм III“ и взеше заместник-секретаря на господ знае кой департамент, а това бе много далече от представата му за светло бъдеще — и точно тогава се натъкна на полковник Джейк Торине.

Торине бе нещо като легенда в Специални операции. Спаркман бе летял на неговия „Спектър“ по време на тайна мисия, която Торине провеждаше в Централна Америка, и го уважаваше неимоверно много. Така че, щом се натъкна на Торине отново, той му се оплака и му съобщи, че има намерение да се прехвърли в гражданската авиация.

— Ако ще бъда нещо като такси, поне да изкарвам прилични пари.

Торине го бе посъветвал да не прави подобно нещо.

Спаркман послуша съвета му и много скоро след това се озова на дясната седалка на „Гълфстрийм V“, който „принадлежеше“ на директора на Националното разузнаване Чарлс У. Монтвейл, макар да не го познаваше лично.

Спаркман бе чул, че когато по-късно на Торине му възложили командването на „Локхийд Мартин С-5В Галакси“, той бил точно толкова въодушевен, колкото и Спаркман, когато му наредиха да остави „АС-130Н“ и да седне на дясната седалка на „Гълфстрийм“, въпреки че Торине бе получил чин полковник заедно с преместването.

Спаркман разбираше как се чувства, след като знаеше какво му се налага да изостави.

Не бе тайна, че Торине отговаряше за военновъздушните операции на Делта Форс и секретните Грей Фокс. Също така не бе тайна, че „С-22“, военновъздушната модификация на „Боинг 272“, е прибран в строго охраняван хангар във военновъздушна база „Поуп“, близо до Форт Браг, Северна Каролина. Този самолет бе претърпял нечувани модификации; говореше се, че има двойно по-голям обseg от стандартния „727“, че може да презарежда във въздуха, а пътническата кабина е пригодена така, че да се разхерметизира на десет хиляди метра, така че Делта Форс и Грей фокс да скачат незабелязани.

Освен това се говореше, че за два часа, така нареченият „Делта Форс 727“, може да бъде пребоядисан в цветовете на която и да е авиокомпания в света.

Спаркман реши, че това е малко прекалено — *пребоядисване за два часа?* — но тъй като никога не бе виждал самолета, не бе сигурен в нищо във връзка с него, освен във факта, че „Делта Форс 727“ съществува.

Вярваше в друга история, която се разказваше: че Торине е използвал същия самолет в секретна операция с друг „727“, откраднат от ислямски фанатици, които възнамерявали да покажат неодобрението си към всичко американско, като блъснат самолета в „Либърти Бел“ във Филадельфия.

Спаркман знаеше някои неща. Бе втори пилот по време на организираната набързо мисия, която трябваше да отведе заместник-началника на щаба на Военновъздушните сили във военновъздушната база „Макдил“ в Тампа.

Докато рулираха на пистата в „Макдил“, Спаркман забеляза необичайно раздвижване по пистата. Жълти пожарни автомобили се бяха подредили покрай главната писта, което означаваше, че очакват самолет в беда. Край пожарните автомобили бяха спрели над десет „Хъмви“, пълни с хора от охраната на базата. Разполагаха с 50-милиметрови картечници, подготвени на „Хъмви“-тата. Беше видял всичко това с очите си.

Още по-интересни му се сториха двата вана с надписи „Управление на военните арсенали“.

Няколко минути по-късно, два „F-15“ прелетяха ниско над летището и Спаркман веднага си каза, че точно на такъв самолет бе очаквал да лети, след като постъпи във Военновъздушните сили, а не да се лашка на някакво такси за капризни ВИП персони.

След това се случи нещо още по-интересно. Костарикански транспортен „Боинг 727“ най-сетне се приземи.

„Транспортен костарикански самолет?“, си бе помислил той.

Нали „Макдил“ бе затворен за граждански полети?

„727“ кацна безпроблемно, но не му позволиха да се отдели от пистата. Насъбралите се аварийни автомобили — сега вече към тях се бяха присъединили коли на персонала с табели, които показваха, че вътре се возят генерали — се втурнаха да посрещнат самолета.

След това кацна армейски хеликоптер „Блекхоук“ на 160-ти полк от Специални операции тъкмо когато поставяха стълбата към корпуса на цивилния самолет.

Люкът се отвори и слязоха двама мъже. Бяха в камуфлажни униформи и ръцете и лицата им бяха омазани в черно, както обикновено се постъпваше по време на тайни операции в джунглите.

По-високият, когато видя събралите се високопоставени лица, отдаде чест и тогава Спаркман позна полковник Джейкъб Д. Торине от американските Военновъздушни сили.

Нямаше начин — покрай всички клечки — Спаркман да отиде просто така при Торине и да го попита какво става.

Когато чу слухове, че Торине и майор от Специалните части са откраднали „727“ от мюсюлманите фанатици, които имали намерение да се отдадат на насладите на райските хареми веднага щом го блъснат в „Либърти Бел“, той си каза, че трябва да има нещо вярно в клюките.

Освен това, две седмици по-късно научи, че Торине бил награден с почетен кръст, без да се уточнява за какви заслуги.

Следващия път, когато капитан Спаркман видя полковник Торине, двамата бяха в Андрюс и Спаркман рулираше със „Сайтейшън III“, готов за излитане. Този път взеше някакъв сенатор към Канзас, където щял да изнесе реч.

Торине бе в цивилно облекло и оглеждаше един „Гълфстрийм“. „Гълфстрийм III“ беше цивилен, което бе много интересно, тъй като на Андрюс също не се допускаха цивилни самолети.

И този път Спаркман нямаше представа какво става, но реши, че на всяка цена трябва да разбере. След като Военновъздушните сили настояваха да пилотира някакви измислени самолети, той сам щеше да провери дали има начин да се прехвърли при Торине.

Отне му доста усилия, но Спаркман бе изобретателен млад офицер и за няколко дни успя да научи, че Торине е назначен към Звено за организационен анализ към Вътрешна сигурност, чиято централа бе в комплекса на Небраска Авеню във Вашингтон.

Когато Спаркман отиде на място, хората от охраната заявиха, че не са чували нито за полковник Торине, нито за Звено за организационен анализ.

Това вече привлече вниманието на Спаркман. И той реши да рискува.

— Веднага грабвайте телефона и кажете на полковник Торине, че капитан Ричард Спаркман е дошъл да го види по много важен въпрос.

Охранителят се поколеба за момент, доста дълъг момент, след това посегна към слушалката. Спаркман не чуваше какво казва, но след една минута вратата на единия асансьор се отвори и оттам слезе мускулист мъж, на когото отдалече му личеше, че е специален агент от федералните.

— Капитан Спаркман?

Спаркман кимна.

— Документите ви, ако обичате.

Спаркман му ги подаде. Той ги огледа внимателно и даде знак на капитана да го последва в асансьора.

Полковник Торине, в цивилно облекло, го очакваше пред асансьора на последния етаж.

— Добре — обърна се Торине към агента. — Благодаря. — Подаде ръка на Спаркман. — Отдавна не сме се виждали, лейтенант. Заповядай.

— Вече съм капитан, господине.

— Рано или късно се срещат да бръкнат до дъното, а?

Кабинетът на Торине го впечатли силно. Зад огромно дървено бюро бяха поставени три знамена — националното, на Военновъздушните сили и още едно, за което Спаркман предположи, че е на Вътрешна сигурност.

Торине се настани на червен кожен президентски стол. Посочи на Спаркман единия от двата кожени стола пред бюрото.

— Добре... Дик, нали така?

— Да, господине.

— Какво е толкова важно?

— Господине, питах се дали не ви трябва втори пилот за вашия „Гълфстрийм“.

Торине изви вежди и мълча дълго.

— Ти откъде знаеш за самолета? — попита накрая той.

— Видях ви на Андрюс, господине, докато го оглеждахте.

Торине поклати глава.

— Запомни, капитане, че не си ме виждал край никакъв „Гълфстрийм“ нито на Андрюс, нито някъде другаде.

— Слушам, господине.

— Все още ли пилотираш стария си самолет, Спаркман?

— Не, господине, през повечето време съм на дясната седалка на „С-20“ към президентския екип.

— Как попадна там?

— Нямах никакво желание, господине.

— Колко летателни часа имаш на „Гълфстрийм“?

— Малко над шестстотин.

Торине докосна върховете на пръстите си и изчака петнайсетина секунди, след това сви рамене и набра някакъв номер.

— Шефче, имаш ли малко време?

— Разбира се — долетя гласът на непознат човек.

— Обуй си обувките и озапти звяра. Идвам.

Торине поведе Спаркман по вътрешен коридор към затворена врата. Почука, но така и не изчака отговор, преди да отвори.

Спаркман се озова в още по-впечатляващ кабинет. Вътре се бяха настанили много едър чернокож мъж и по-дребен бял, огромно куче, което стискаше футболна топка в уста със същата лекота, с която друго куче би захапало топка за тенис.

Когато кучето видя Спаркман, то пусна топката, тръгна към Спаркман и оголи два реда блестящи бели зъби.

Белият каза на кучето нещо на чужд език и то приседна, затвори уста и подаде на Спаркман лапа.

— Стисни лапата на Макс, Спаркман — нареди Торине.

Спаркман се подчини.

Торине посочи първо чернокожия, след това и белия и ги представи.

— Майор Милър, подполковник Кастило, това е капитан Дик Спаркман, за когото смея да кажа, че господ сам го изпраща.

Спаркман видя името и чина на табела на бюрото. „Подполковник К. Г. Кастило.“

„По-нисък чин, помисли си той, докато Торине, полковник, го нарича «шефе».“

„Да не говорим, че офиса му е по-хубав, отколкото на Торине...“

— За съжаление, Джейк, имам лошия навик да оглеждам добре зъбите на харизания кон — отвърна Кастило и извади дълга черна пурета от кутията на бюрото.

— Помниш ли капитан Спаркман?

— Сетих се. Ти пилотираше „Гълфстрийм“-а, който ме откара до Форт Райкър, нали?

— Да, господине.

— Капитан Спаркман има почти шестстотин часа в дясната седалка на „Г-III“ — обясни Торине.

— Ясно! — отвърна подполковникът.

— Преди това е летял на „АС-130Н“ в Хърлбърт — продължи да обяснява Торине. — Веднъж двамата с него обиколихме тихо и кротко Централна Америка.

— Ясно! — повтори подполковникът.

— На Андрюс ме е виждал да обикалям нашата птичка.

— На кого разказахте за наблюденията си, капитане? — намеси се майор Милър.

— На никого, господине — отвърна Спаркман.

— А как успя да откриеш полковник Торине, капитане? — полюбопитства подполковник Кастило.

— Поразпитах, господине.

— А как успя да се промъкнеш покрай рецепциониста на входа? — продължи майор Милър. — Инструктиран е да казва, че не е чувал за полковник Джейк Торине.

— Рецепционистът точно това му е казал, но капитанът е настоял да позвъни по телефона, защото трябвало да ме види по изключително важен въпрос.

— Ясно — въздъхна за пореден път подполковник Кастило.

— И кой е важният въпрос? — изви вежди майор Милър.

— Че след като летя на дясната седалка на „Гълфстрийм“ — обади се Спаркман, — по-добре да е с полковник Торине.

— Ясно — рече за пореден път подполковник Кастило и погледна майор Милър, който се замисли за момент, а накрая сви рамене.

— Кажете ми, капитане — заговори Кастило. — Имаш ли някаква неотложна работа, лична, или служебна, която не ти позволява да отлетиш за Буенос Айрес утре сутринта?

— В 8:30 трябва да съм на борда за полет до Сейнт Луис.

— Джейк, звънни и съобщи, че капитанът има други задължения — нареди Кастило и се обърна към Спаркман. — Предварително държа да те уведомя, че всичко, което чуеш и видиш от този момент нататък, е строго секретно по заповед на президента, а наказанието е кастрация с тъп нож плюс затвор до края на живота ти. Сега вече мога да те поздравя с добре дошъл в Звеното за организационен анализ. Ще бъдеш най-опитният жокей на „Гълфстрийм“ и ще изпълняваш всички останали задачи, които ти бъдат възложени.

— Просто така ли? — заекна Спаркман.

— Просто така, Дик — разсмя се Торине.

— Върви да си събереш сак с цивилни дрехи — униформата няма да ти трябва — за една седмица, след това се върни — нареди Кастило. — Майор Милър ще те уведоми за всичко.

В квартирата в Александрия, Кастило затвори мобилния след разговора с Торине, пхна телефона в джоба на панталоните и вдигна слушалката на обезопасения телефон на бюрото. Натисна копче в основата и се представи.

— К. Г. Кастило.

Бяха необходими секунда, може би две — не повече — за да задейства системата за разпознаване на гласа и да го свърже с Белия дом.

— Белият дом — долетя приятният глас на млада телефонистка.
— Честита Коледа, подполковник Кастило.

— Честита Коледа и на вас. Бихте ли ме свързали с посланик Монтвейл по обезопасена линия, ако обичате.

По правило, хората с достъп до специалната телефонна централа на Белия дом трябваше да се обаждат до шейсет секунди. Чарлс У. Монтвейл, бивш заместник държавен секретар, бивш секретар на финансите, бивш посланик в Европейския съюз, сега директор на американското Национално разузнаване, се обади след точно двамайсет и седем секунди.

— Чарлс Монтвейл — представи се той. Гласът му бе дълбок, с изискан акцент, звучеше приятно.

— Весела Коледа, господин посланик. Търси ви подполковник Кастило — уведоми го телефонистката от Белия дом. — Линията е обезопасена.

Кастило забеляза, че посланикът не честити Коледа на телефонистката.

— Честита Коледа и весела Нова година, господин посланик — поздрави весело Кастило.

Посланикът не отговори подобаващо.

— Тъкмо се канех да ти звъня, Чарли.

— Телепатия, господине.

— Името Кул говори ли ти нещо, подполковник?

Тонът на Монтвейл и фактът, че се обърна към него с чина му, подсказа на Чарли, че посланикът е недоволен от него.

Но пък всяко правило си има изключения. Изключението бе, че директорът на Националното разузнаване властваше над цялата

разузнавателна общност, освен над Звеното за организационен анализ, което отговаряше единствено пред главнокомандващия.

За посланик Монтвейл този факт бе колкото нелеп, толкова и неприемлив, — той така и не успя да привлече под крилото си Звеното, но поне си бе извоювал правото да бъде своевременно информиран за действията на Кастило.

От страна на Кастило това означаваше често да напомня на директора на Националното разузнаване огромната разлика между това да му казва какво възнамерява да прави и да иска от него разрешение и одобрение за действията си — дори за съвети.

— Не, господине, нищо не ми говори. Кой е той.

Последва мълчание, преди Монтвейл да отговори.

— Кул беше от дълбоко засекретените кадри на ЦРУ във Виена.

— Говорите в минало време.

— Преди около час ме информираха, че двамата със съпругата му вчера са били открити убити с гароти зад статуята на Йохан Щраус в Щадпарк във Виена.

— Знаят ли кой го е направил?

— Надявах се ти да дадеш някакво предположение. Спомням си, че имаш известен опит с хора, които си служат с гароти.

— Съжалявам, но никога не съм чувал за него.

Последва ново мълчание, докато Монтвейл обмисляше чутия отговор, след това рязко смени темата.

— Какво те тормози, Кастило?

— Утре сутринта заминавам за Германия...

— Така ли? Имаш ли намерение да ми кажеш защо?

— Преди няколко минути се обади Ото Гьорнер, за да ми каже, че репортер на „Тагес Цайтунг“ е бил открит мъртъв при доста подозрителни обстоятелства.

— Много интересно.

— Тялото е било обезобразено. Първо, Ото мисли, че е направено нарочно, за да се създаде впечатлението, че става въпрос за разправия между хомосексуалисти... по тялото са нанесени много прободни рани.

— И второ?

— Окото на жертвата е извадено.

— За да намекне: „Това е резултатът, след като надничаш там, където не ти е работа.“

— Същото предположи и господин Дешамп. Очевидно е послание, защото Ото казва, че репортерът е разследвал скандала „Петрол срещу храни“.

— И какъв е твой интерес в цялата тази работа, полковник?

— Ерик Кочиан настоява да отиде на погребението. Човекът му бил стар приятел.

— Няма ли начин да го разубедиш?

— Никакъв.

— Поне опита ли?

— Не съм. Щеше да е пълна загуба на време.

— Президентът подхвърли, докато обядвахме, че не те е виждал, откакто те посети в „Уолтър Рийд“, и се надяваше да се видите през следващите няколко дни. Какво да му кажа?

— Че за да има мир и разбирателство между нас, съм ви казал къде отивам и защо.

— Това ще забави ли разследването?

— Напротив, ще го ускори.

— Имаш ли нужда от нещо, Чарли?

— Поне не се сещам.

— Дръж ме в течение — помоли Монтвейл и затвори.

— Нещо друго, подполковник? — попита приятната млада телефонистка на Белия дом.

— Няма друго. Много ви благодаря. И весела Коледа.

— И на вас, подполковник.

Кастило остави слушалката и се замисли какво да предприеме.

След малко реши, че е направил необходимото и едва ли ще изникне нещо друго, което да му провали коледната вечеря.

Седемнайсет минути по-късно се оказа, че греши. Мобилният в джоба на панталоните му започна да вибрира тъкмо когато баба му отправяше молитва към господ от името на всички седнали на масата.

Той, разбира се, не можеше да се обади, преди баба му да приключи.

Шейсет секунди по-късно, телефонът, свързан с Белия дом, иззвъня. Един от агентите на Тайните служби стана от масата, за да се обади.

Трийсет секунди по-късно, Кастило не бе никак изненадан, агентът се върна, за да го повика.

Доня Алисия го погледна, когато стана от масата. Не бе сигурен дали е раздразнена, или го съжалява.

На екрана на телефона се бе изписало „ОБЕЗОПАСЕНА ЛИНИЯ ДЖОЕЛ ИСАКСЪН“.

Кастило вдигна слушалката.

— К. Г. Кастило — изрече той и зачака програмата да разпознае гласа му. — Какво става, Джоел?

Джоел Исаксън бе старши специален агент, който отговаряше за охраната на секретаря на Вътрешна сигурност Матю Хол. Само че високият слаб четирийсетгодишен Исаксън, втори в охраната на президента, бе много повече от това.

По време на реорганизациите, проведени след 11 септември, Тайните служби, дотогава под крилото на Министерството на финансите, бяха прехвърлени към новосъздадения департамент Вътрешна сигурност.

Шефът на Тайните служби бе назначил двама стари доверени приятели, старши специални агенти Джоел Исаксън и Том Макгуайър, за охрана на секретаря. Двамата бяха наясно, че мисията им е да защитават Тайните служби от новия шеф — бе известно, че всеки новодошъл грабва метлата и се отървава от добрите, а боклукът остава — а пък него да защитават от ислямските терористи.

Отначало тръгна добре. Секретарят бързо научи, че ако иска нещо от Тайните служби — за чиито операции не знаеше почти нищо — Исаксън или Макгуайър ще му го осигурят. Освен това шефът на Тайните служби бързо научи, че ако иска нещо от секретаря, най-лесно и бързо е да се обърне към Макгуайър или Исаксън, вместо да разговаря лично със секретаря, който вземаше решения за Тайните служби, без да се допитва до ничие мнение.

Когато президентът издаде указа за създаването на Звеното за организационен анализ — което според шефа на Тайните служби не бе от най-разумните му решения — Том Макгуайър бе един от първите назначени. Шефът нямаше пълно доверие на мнението на Исаксън и Макгуайър, че независимо от младостта, ниския чин и репутацията,

майор К. Г. Кастило е най-подходящият човек, който да ръководи Звеното, което бе личното ЦРУ, ФБР и Делта Форс на президента.

Назначаването на Макгуайър в Звеното остави Исаксън единствената връзка със секретаря, но той щеше да се справи. Онова, което тревожеше шефа, бе, че Том Макгуайър ще изгори, ако някой реши да види сметката на Звеното за организационен анализ, а това, поне така мислеше шефът, бе въпрос на време.

„Мили боже, онзи лудият, Зелената барета, е организиран нападение в Парагвай, за да спаси отвлечения агент от Агенцията за борба с наркотиците.“

Операцията може и да бе успешна, въпреки това си оставаше най-голямата проява на лудост, на която бе ставал свидетел по време на дългата си кариера в Тайните служби.

— Джак Бритън и съпругата му пътуват към теб, Чарли — заяви Исаксън направо. — Трябва да поговориш с тях. Нали става? Направи ми тази услуга.

— За какво трябва да говорим? — попита Кастило и си помисли: „Защо пък и с жена му?“

— Наложил се да го махнат от охраната на вицепрезидента. Да знаеш, че е побеснял.

— Какво е сгафил?

— Някой, най-вероятно афроамериканските терористи във Филаделфия, вчера сутринта са се опитали да го ликвидират — и него, и жена му.

— Той добре ли е?

— Не са ранени, но следователят от Филаделфия ми каза, че е преброил шестнайсет дупки от куршуми по новата кола на Бритън. С още толкова е надупчена и входната им врата, панорамният прозорец и така нататък. Похитителите са използвали автоматичен „Калашников“.

— А това какво общо има с охраната на вицепрезидента?

Последва съвсем кратко мълчание, преди Исаксън да обясни.

— Помисли сам, Чарли. Тези хора ще се опитат отново да го очистят и ако се случи, докато е на работа, вицепрезидентът може да се превърне в косвена жертва.

— Въпросът ми беше тъп. Бритън не разбира ли?

— Не разбира защо го водим тук. Това е стандартната процедура, когато се случи нещо подобно. Така го изтегляме от огневата линия.

— И затова ли е побеснял?

— Побесня, когато разбра, че ще го сложат на административна длъжност — вече забравих къде смятат да го пратят, дали не беше Сейнт Луис — докато проблемът не бъде разрешен. Когато разбра, единственото, което каза на дежурния старши агент бе да си завре порядките на Тайните служби отзад.

— Всъщност Джак какво иска да направи?

— Изглежда, иска да се върне във Фили и да си поиграе на шериф от Дивия запад с изродите, които са стреляли по жена му — отвърна Исаксън.

— Може би не трябва да го казвам, но го разбирам.

— Не го кавай. Чарли, поех отговорност за тях. Големите шефове са категорични, че няма да го върнат във Филаделфия, защото искат да го задържат за свидетел — и двамата.

— Имат ли право?

— Нея могат да я задържат. Казах на шефа му, че ще им бъде безкрайно трудно да убедят съдията, че член на охраната на вицепрезидента — награждавано и много уважавано бивше ченге от Фили — ще изчезне, за да може да свидетелства срещу бандити, които са се опитали да очистят и него, и съпругата му. Тогава ги предадох на мен. Предпочетоха аз да нося отговорност за цялата работа, когато излезе на първа страница на „Уошингтън Поуст“.

Тъй като Кастило не отговори веднага, Исаксън продължи:

— Или като лъсне някое заглавие във „Филаделфия Инкуайърър“ като например: „Агент от Тайните служби свидетелства срещу местни мюсюлмани, опитали се да убият него и съпругата му.“

— И какъв е проблемът? Да не се развали имиджът на Тайните служби ли?

— И това, и да не отиде Джак в затвора.

— Какво да ги правя?

— Убеди ги, че е тъпо да се връщат във Фили, след това ги заври някъде, докато уредя нещата.

— Готов съм да направя каквото трябва за Джак. Но защо точно аз?

— Защото на шефа на Тайните служби му е казано, ако е решил да предяви каквото и да е искане към Звеното за организационен анализ, да мине първо през мен.

— Мили боже!

— И аз така казах. Честита Коледа, Чарли. Моля те не ми казвай какво си решил да правиш с тях, защото, когато ме попитат какво става, с чиста съвест ще мога да кажа, че нямам никаква представа. А можеш да си сигурен, че ще питат.

— Мили боже! — възкликна отново Чарли.

Никой не го чу.

На екрана на телефона пишеше: „Разговорът прекъснат“.

III

(ЕДНО)

„УЕСТ БУЛЕВАР ДРАЙВ“ 7200

АЛЕКСАНДРИЯ, ВИРДЖИНИЯ

14:45, 25 ДЕКЕМВРИ 2005

— Нали не е още нещо лошо, Карлос? — попита доня Алисия, когато Кастило се настани на „шефското“ място на масата, както казваше Дейвидсън.

Кастило я погледна и му хрумна първата приятна мисъл за последните пет минути. „Това не е секретно. Не се налага да викам Дешамп и Дейвидсън в офиса или още по-зле, да моля баба да излезе, за да обсъдим проблема.“

— Новините са добри — заяви той. — И...

— Кажй първо добрите новини — прекъсна го доня Алисия. — Казвай.

— Добре. Джак Бритън и съпругата му ще пристигнат след малко.

— Чудесно! — зарадва се Том Макгуайър. — Ще ви допаднат, доня Алисия. Особено тя. Има страхотно чувство за хумор. Както обичаше да казва любимата ми майка, тя е от момичетата, които са в състояние да накарат и труп да се надигне и да започне да си припява.

— Том, това е просто ужасно — сръза го с усмивка доня Алисия.

— Ами лошите новини, шефче? — обади се Дешамп.

— Предадени са на Тайните служби, за да ги пазят.

Усмивката на Макгуайър се стопи. Той харесваше Бритън. Лично го бе вербувал за Тайните служби.

— Защо? — попита тихо той.

— Исаксън ми каза, че това е стандартната процедура, когато е извършено нападение над специален агент. Също стандартна процедура е да махнат агента от президентската охрана и да го прехвърлят на административна длъжност.

— Някой е нападнал Джак ли? — попита Дейвидсън.

— И Сандра — потвърди Кастило. — Шестнайсет дупки от куршуми в новата му мазда кабриолет. И още толкова по панорамния прозорец у тях.

— Господи! Та това е ужасно! — възкликна доня Алисия.

— Афроамериканските терористи ли? — уточни Дейвид У. Юнг.

Доня Алисия го погледна напълно объркана.

— Че кой друг? — отвърна Кастило.

— И къде го изпращат? — полюбопитства Макгуайър. Преди Кастило да успее да отговори, той добави, без да крие учудването си: — Искат да го държим тук ли?

— Искали да го изпратят в Сейнт Луис или нещо подобно.

— И? — настоя Макгуайър.

— Когато му съобщили, Джак казал нещо невъзпитано на шефа и заявил, че се връща във Филадельфия. Тогава го прехвърлили на Джоел. — Той замълча. — А пък Джоел на свой ред го прехвърля на мен.

Макгуайър изпъшка.

— Филадельфия директно отпада — заяви той. — А за тук не знам. От „Юниън Стейшън“ почти на всеки час има влак за Филадельфия.

— Нуестра Пакеня Каза — предложи Дешамп. — Още по-добре в „Шангри-Ла“.

Макгуайър се замисли за момент и кимна.

— Става.

По изражението на доня Алисия стана ясно, че не разбира за какво говорят.

— Шефче, мислиш ли, че приятелката ти ще има нещо против да назначи още един правен аташе в Буенос Айрес или Монтевидео? — попита Дешамп.

— Не знам. Но как да я попитам точно на Коледа?

— Да, вярно — усети се Дешамп.

— Нека първо пристигнат, после ще му мислим — заяви Макгуайър. — В най-лошия случай ще ни накарат да ги върнем.

— Чакайте първо да видим в какво настроение е Джак и тогава ще действаме — подхвърли Дейвидсън.

— То е ясно, след като не мога да повторя пред дами онова, което е казал на началника си — обясни Кастило. — А сега ще ми подаде ли

някой соса от боровинки?

Специален агент и госпожа Бритън пристигнаха петнайсет минути по-късно. Придружаваха ги четирима агенти от Тайните служби. Всички мъже на масата се изправиха, когато новодошлите влязоха в трапезарията.

— Ако имаш връзки с охраната, Том — започна Сандра Бритън, — много ми се иска да похапна нещичко, преди да ме претърсите и да ме затворите в килията.

— Сандра! — притесни се Макгуайър.

Тя продължи гневно:

— Единственото, което затворниците хапнаха, беше по една скапана кифла на тръгване, а после коледният обяд се състоеше от хамбургер в „Уендис“ на излизане от Балтимор.

Тя насочи вниманието си към Кастило.

— Ти ли си главният надзирател, подполковник? Кога мога да се възползвам от правото си на телефонно обаждане? Нямам търпение да си поговоря със Сдружението за защита на човешките права.

— Веднага щом те запозная с баба — отвърна през смях Кастило. — Бабче, това е Сандра Бритън. Сандра, запознай се с доня Алисия Кастило.

— Много ми е приятно — отвърна Сандра. — И какво, за бога, прави тази мила жена в подобна компания?

— Казах ви, че ще я харесате, доня Алисия — обади се Макгуайър.

— Да не би и вие да сте под домашен арест? — продължи да се заяжда Сандра.

— Сядай, мила — нареди доня Алисия. — Трябва да похапнеш.

— Виждам, че си малко разстроена, Сандра — заговори Макгуайър.

— *Малко ли?*

— Уважаема млада госпожо — намеси се Били Кочиан. — Във ваше лице забелязвам не само сродна душа, ами човек, изтърпял мъчения в ръцете на тези главорези. Ще пиете ли чаша шампанско? Ако предпочитате нещо по-силно.

— И двете — отвърна тя. — Вие пък кой сте, по дяволите?

Кочиан пристъпи към нея и ѝ целуна ръка.

— Ерик Кочиан, мадам. За мен е удоволствие.

— Че как иначе, Били — отвърна доня Алисия.

— Заповядайте, седнете на моето място, а аз ще ви наля шампанско — предложи Кочиан.

— Здравсти, Джак! — подвикна Дейвидсън. — Как е?

Бритън поклати глава.

— Направо супер — отвърна той. — Как иначе?

Кочиан извади бутилка шампанско от охладителя, наля в чаша и я подаде на Сандра.

— Моля да ме извините за чашата. Доколкото разбирам, първоначално е била пълна с кисело мляко с картинка на Мики Маус.

— Благодаря — отвърна Сандра. По устните ѝ трепкаше усмивка.

— Тъй като и аз съм затворник, не ми казват нищо — оплака се Кочиан. — Затова съм изключително любопитен какво ви е разгневило. Какво са ви сторили тези ужасни хора?

— Говорите като виенчанин — обади се Сандра.

— Колко сте наблюдателна, скъпа госпожо. Роден съм там и съм живял във Виена дълги години.

— Преподавам семантика в университета на Пенсилвания. Поне преподавах, *преди* да ме натъпчат на задната седалка в джип на Тайните служби пред погледите на съседите. — Тя замълча. — Познавате ли творбите на Франц Кафка?

— Разбира се.

— Той направо щеше да полудее от радост в подобна ситуация — заяви тя.

— Да не би да говорите за пощръклелите бюрократи?

— Естествено.

— Разкажете ми, всичко уважаема.

Сандра отпи глътка шампанско, стисна устни, след това изпи остатъка на един дъх.

— Все още ли важи предложението за нещо по-силно?

Кочиан кимна.

— В такъв случай, подполковник, ще изпия едно от прочутите мартинита на Макнаб. Благодаря ти предварително.

— С удоволствие — отвърна Кастило и пристъпи към шкафа, отрупан с най-различни напитки, чаши и шейкъри.

— Разкажи какво стана, Сандра — подкани я Дейвид У. Юнг.

— Веднага ще ти кажа, Пищовлия — отвърна Сандра. — Десет минути след като половинката ми ме увери, че всичко е наред, че Тайните служби ще пристигнат всеки момент в надупчената от куршуми къща, пред която бе спряна надупчената ни от куршуми нова кола, те наистина пристигнаха надули сирените, пуснали всички светлини. Очаквах Брус Уилис да се появи и да ме прегърне в мускулестите си ръце. Само че по това време афроамериканските терористи, превърнали „Чърчил Лейн“ в екшън сцена от Дивия запад, сигурно се намираха в Атлантик Сити. Но нали съм си наивна глупачка, реших, че сигурно ще се пробват и ще направят нещо.

— После? — подкани я Дейвидсън.

— Първото, което направиха, беше да наредят на ченгетата от Фили да се разкарат — продължи Сандра. — Холът ми се превърна в местопрестъпление. Натъпкаха ни двамата с Джак в един джип и подкараха с пусната сирена, все едно онези тъпоглавци се връщаха.

— Кои, мила? — попита доня Алисия.

— Афроамериканските терористи, някакви измислени мюсюлмани, които много не си падат по Джак.

— Защо така? — попита доня Алисия.

— От полицията ме бяха пратили да ги наблюдавам — обясни Бритън.

— Истината е, бабче — намеси се Кастило, — че той живя с тях години наред. Носеше сандали, беше навлякъл една тъмносиня роба, а в косата му бяха вплетени мъниста. Те си мислеха, че името му е Али Абид ар-Разик.

— И само затова ли са се опитали да го убият?

— За малко да ни убият и двамата — уточни Бритън.

— Сандра — опита се да обясни Юнг, — след като са нападнали Джак, федерален офицер, значи случаят става федерален.

— Затова ли помъкнаха Джак нанякъде и му взеха пищова и значката? Отстрани погледнато, го третираха като престъпник, не като човек, когото някой се е опитал да застреля.

— Джак, наистина ли са ти взели оръжието и документите? — попита Макгуайър.

— Да не говорим, че пистолетът си беше лично мой, не на Тайните служби.

— А ти стреля ли по лошите?

Бритън поклати глава.

Макгуайър погледна четиримата агенти от Тайните служби, които бяха довели семейство Бритън в квартирата.

— Кой от вас е отговорникът?

— Аз, господине — отвърна нисък агент, стиснал куфарче в ръка.

— Къде са му документите и оръжието?

— У мен, господине — отвърна агентът и повдигна куфарчето.
— Господин Исаксън каза да ви ги предам на вас.

— Върни на специален агент Бритън документите и пистолета.

— Господине, не...

— Наредих ти нещо — сопна се Макгуайър. — А вие, момчета, можете да изчакате в кухнята.

Тримата излязоха.

— Нека да сме наясно, Том — заяви Бритън, докато оглеждаше внимателно пистолета си, презареди го и го прибра. — Не Джоел ми взе нещата, а един смешник във Филадельфия.

— Смешник ли? — попита Макгуайър. — Да не би да говориш за старши специален агент Морел? За него ли говориш, специален агент Бритън?

— Точно за него. Направи го тъкмо преди да ми съобщи, че ме местят в Канзас или някъде там, веднага след като приключи с разпита.

— На този смешник ли каза къде да си завре порядките на Тайните служби? — попита Дешамп.

— Изобщо не ми помагаш, Едгар — скастри го Макгуайър.

— Не, това го казах на друг смешник, тук, в окръг Колумбия отвърна замислено Бритън. — Но май и той беше старши специален агент.

Кастило, Дешамп и Дейвидсън се разсмяха.

Бритън взе документите си, огледа ги внимателно и ги вдигна.

— Означава ли това, че както казват във филмите, съм „свободен“?

— Не и за да се върнеш във Фили, за да взривиш някоя джамия, Джак — отвърна Макгуайър. — Помисли си добре.

— Това пък откъде го чу? Да не би да е от смешника във Фили?

— От Джоел — отвърна Кастило. — А той го е чул от смешника във Фили. Очевидно си казал нещо от рода, че знаеш как да спипаш копелдаците.

— Исках да кажа, че ще отида в „Борба с тероризма“ — да не би да си забравил, че едно време работех там? — за да им помогна да спипат някои от ония нещастници по обвинение за притежание на незаконно оръжие. Да не говорим, че трябва да бъдат обвинени заради стрелбата по Сандра, къщата ми и по мен, а това си е престъпление, за което могат да им дадат поне пет години, а пък заради „Калашников“ ще отнесат десет години в дранголника и десет хиляди долара глоба. — Той въздъхна шумно. — Да не би оня задник... Извинявам се. Да не би старшият специален агент да е решил, че ще взема да вляза в някоя джамия и ще започна да стрелям наляво и надясно? За бога, та аз съм ченге!

— Джак, изобщо не си създал у него впечатлението на разумно ченге — разсмя се Дейвидсън. — Според мен, той те е възприел като Рамбо в действие.

— Ченгетата във Фили щяха да ни осигурят заповед, за да претърсим и джамията, и всичките им известни явки във Филадельфия само защото са стреляли по Сандра, докато Тайните служби гледат да стоят по-далече от проблемите — продължи да се възмущава Бритън.

— Сандра, ти случайно знаеш ли испански? — попита Кастило.

— Защо питаш? Да не би това да е поредният минус в очите на Тайните служби?

— Да или не?

— Как, по дяволите, да предположи човек, че преподавателка по семантика би могла да знае испански?

Кастило заговори на испански:

— Това твоето намирисва на огнен испански темперамент.

Тя го погледна гневно, но след секунда избухна в смях.

— Така си е — отвърна на испански. — Говоря и класически, и мексикански, и пуерторикански, и с акцент като от Харлем. Твоят акцент какъв е?

— Мислех си, че звучи като на аржентинец.

Тя се замисли.

— Ясно — отвърна. — Става.

— Ходи ли ти се в Буенос Айрес?

— Не знам. Доколкото си спомням, една позната, също бивше ченге от Фили, я простреляха там.

— Би трябвало Джак да реши, но май няма да стане. Ти решаващ, Сандра. Или двамата заминават за Буенос Айрес, или остават и Джак продължава войната си с Тайните служби. Накрая ще изгуби въпросната война. Няма начин да го върнат в президентската охрана...

— Не е честно, Сандра — намеси се Макгуайър. — Но това е истината. Никой няма да рискува живота на президента или вицепрезидента. Трябва да ти кажа, че един мой стар приятел... — Той млъкна.

— Продължавай, Том — обади се Кастило. — Рано или късно ще разберат.

— Та един мой стар приятел падна от страничната стъпенка на лимузината на вицепрезидента. Никой не го беше грижа, че е заледено. Той просто падна. И веднага го отстраниха.

— И какво стана с него?

— В Буенос Айрес е.

— Да не би да се опитваш да ни подкажеш — попита с горчивина Бритън, — че Буенос Айрес е нещо като ГУЛАГ на Тайните служби? Там ли пращат всички неудачници от президентската охрана?

— Престани, Джак — нареди студено Кастило. — Казвай какво решаващ.

— Ако заминем, какво ще стане с работата ми? — попита Сандра.

Кастило не отговори.

Сандра сама отговори на въпроса си:

— Същото, което ще стане, ако заминем за Сейнт Луис, Канзас Сити или някое друго място. Колко време трябва да останем?

— Колкото двамата с Том преценим, че е необходимо — заяви Кастило.

— А на афроамериканците ще им се размине, така ли става? — попита с още повече горчивина Бритън.

— Не е казано, че ще им се размине — отвърна Кастило. — Само че си набий в главата, че никога повече няма да работиш в президентската охрана.

— Тогава какво ще стане с мен?

— Рано или късно, по-скоро рано, двамата с Том ще ти намерим работа.

— Искаш да кажеш да работя за теб, така ли?

Кастило кимна.

— Досега не си отварял дума — заяде се Бритън.

— Ти да не би да му даде шанс, Рамбо? — обади се Дейвидсън.

— Ще ми бъде приятно — отвърна простиичко Бритън. —
Благодаря ти.

— Кога заминаваме? — попита Сандра.

— Веднага щом успеем да ви качим на самолета — отвърна Кастило. — Може би още тази вечер.

— Че аз нося само по един комплект дрехи за преобличане —
отвърна жената.

— В Буенос Айрес има чудесни магазини — намеси се доня Алисия.

— Първо трябва да предупредим Тони — сети се Макгуайър и
обясни на семейство Бритън: — Тони Сантини е приятелят ми, който
падна от лимузината.

— Тук разполагаме с невероятна система за комуникации —
призна Кастило, — но тъй като на шефа на Звеното за организационен
анализ не му мина през ум, че точно на празника може да се случи
нещо непредвидено, пусна телефонистите за Коледа. Затова ще се
наложи да използваме този допотопен уред.

Кастило постави мобилния си телефон на масата, включи на
спикър и набра някакъв номер.

Двайсет секунди по-късно заговори мъжки глас.

— Леле, май Мунц бързичко е успял да те уведоми какво става,
Чарли.

— Весела и щастлива Коледа и на теб, Тони. За какво е трябвало
да ме уведоми Мунц?

— Не знаеш ли какво стана с ирландското ти приятелче Дъфи?

— Какво е станало?

— Към седем тази вечер са се опитали да му видят сметката.
Жена му и децата му били с него. Тъкмо излизали от „Пилар“. В
момента е побеснял.

— Добре ли са?

— Слава богу, живи и здрави са.

— Хванали ли са извършителите?

— Не, но в момента не е най-подходящото време да се мотаеш по пътищата във форд пикап „F-150“ със смачкана задница. Дъфи ги изблъскал от пътя, когато му устроили засада, за да го застрелят. Цялата жандармерия в Аржентина е вдигната на крак, за да ги открие.

— И Алфредо ли участва в търсенето?

— В първия момент си помислих, че той звъни.

— Кажи му да изпрати всичко, което разбере, на Милър.

— Дадено.

— За друго звънях, Тони. Нали помниш Джек Бритън?

— Естествено.

— Неизвестни лица — по всяка вероятност мюсюлманите, с които живееше под прикритие — са се опитали да убият него и жена му вчера следобед.

— Да каже сбогом на президентската охрана. Той добре ли е? Съпругата му как е? Къде ще го изпратят? Да знаеш колко полезен ще ми бъде тук, след като приключат с него.

— Какво ще кажеш да ти го пратя в мига, в който му осигуря самолет?

— Не е ли малко необичайно?

— Той казал доста грубички неща на старшия специален агент, който му съобщил, че е свален от президентската охрана. Исаксън ми го прехвърли тъкмо когато се канели да му лепнат белезници. Трябва да го покрива някъде.

— Наругал ли е тъпото копеле? Браво на него! Ще ми се навремето и аз да си бях отворил устата.

Дешамп се изсмя.

— Кой беше това? — попита Сантини.

— Едгар Дешамп — обади се агентът на ЦРУ. — Шефчето те е пуснал на спикър, Тони. Тук сме се събрали куп народ за Коледа.

— Радвам се — отвърна Сантини.

— Защо ти трябва Бритън, Тони? — попита Кастило.

— Непрекъснато чувам, че нашите приятелчета в Асунсион имат някакви връзки с онези с чалмите и расата, а още не сме ги спипали. Доколкото си спомням, той спокойно може да се представи за един от тях.

— Не искам да минава под прикритие.

— Защо?

— Защо не вземеш да кажеш: „Да, шефе, добре, Чарли, разбирам, че не му е работа да минава под прикритие.“

— Да, шефе, добре, Чарли.

На Кастило му се стори, че долови смес от раздражение и сарказъм в отговора. Затова пък в погледа на Сандра Бритън забеляза благодарност и облекчение.

— Добре — продължи той, — веднага щом уточним нещата, ще ти звънна. Настани ги в Нуестра Пакеня Каза. Ако Мунц реши да каже на Дъфи, няма проблем. В противен случай няма защо да му казва. По-добре да си мълчи.

— Добре, шефе, дадено, Чарли.

Кастило не обърна внимание на този отговор.

— Предполагам, че Алекс Дарби знае за Дъфи.

— Естествено. Тъй като знам какъв ще бъде следващият ти въпрос, Алекс се обади на Боб Хауъл в Монтевидео, за да предупреди хората от „Чайна поуст“, които охраняват посланика в „Шангри-Ла“. Каза ми, че Мунц вече се е обадил на Ордънес, за да го предупреди. Май сме се подсигурили отвсякъде. Кажи, Чарли, какво, по дяволите, става?

— Ще ми се да знаех. Ти ще си сред първите, на които ще кажа, ако разбере. Ще те държа в течение, Тони. Грижи се за семейство Бритън.

— Всеки, който говори нецензурни неща за шефовете от Тайните служби, ми е приятел, Чарли. А ти гледай да не се забъркваш в неприятности.

Кастило затвори. Погледна семейство Бритън.

— Майката и бащата на Мастърсън — бащата е пенсиониран посланик — изгубиха дома си в Ню Орлиънс по време на урагана Катрина. Сега живеят в имението в Уругвай — „Шангри-Ла“ — което той е наследил от покойния си син, касиер на мошениците от „Петрол срещу храни“. Не успях да разубедя посланика да не заминава. С голям зор го накарах да се съгласи четирима от „Чайна Поуст“ — ние им плащаме, не че той не може да си позволи да им плати — да го пазят.

— „Чайна Поуст“ ли? — попитаха едновременно господин и госпожа Бритън.

— Някои хора си мислят, че „Шанхай Поуст“ (в изгнание) на американския легион — започна да обяснява Дейвидсън — е нещо като агенция по заетостта за пенсионирани специалисти, които си търсят що-годе честна работа.

— Сантини току-що ми каза — продължи Кастило, — че Алекс Дарби, представител на ЦРУ в Буенос Айрес, е уведомил Боб Хауъл, представител на ЦРУ в Монтевидео, че Алфредо Мунц, който работи за нас...

— Той е нещо като тамошния представител на Звеното за организационен анализ — уточни сухо Дейвидсън.

— Та той е уведомил шефа на уругвайската полиция, главен инспектор Ордьонес — довърши Чарли. — Невероятно умно ченге, въпреки че много не ме харесва. Едно от първите неща, които искам да направите, е да се запознаете с него. Накратко казано, споделям мнението на Сантини, че сме се подсигурили отвсякъде.

— Карлос — обади се доня Алисия. — Правилно ли разбрах, че е имало нападение над друг твой приятел? Опитали са се да го убият заедно със семейството му, нали?

Той я погледна, преди да отговори.

— Така излиза, бабче. Само че Лиъм Дъфи е по-скоро приятел на Алфредо Мунц, не толкова мой.

— Да не би да казваш, че става въпрос за най-обикновено съвпадение, Карлхен? — намеси се Кочиан. — Два подобни инцидента в един и същи ден?

„Плюс приятеля ти, Били. Стават трима.“

„А също и дълбоко засекретеният агент от Виена. С него стават четирима.“

„По дяволите. Стават петима, ако сметнем и жена му.“

— Човекът, за когото спомена Монтвейл, бил дълбоко засекретен агент във Виена, казва се Кул и съпругата му...

— За Кърт Кул ли говориш? — прекъсна го Дешамп и когато Кастило кимна, той побърза да разбере. — Какво, по дяволите, му се е случило?

— Честита Коледа — отвърна Кастило. — Вчера семейство Кул са били убити с гарота и труповете са оставени зад статуята на Йохан Щраус във Виена. Да не би да си ги познавал?

— Познавах и двамата, при това много добре — отвърна Дешамп.

— Да не би да говорите за Кърт Кул с веригата сладкарници? — попита Кочиан и погледна Дешамп.

— Да, за него — потвърди Дешамп. — За тях.

— И аз ги познавам — обясни Кочиан. — Бяхме приятели от години. — Поколеба се, след това, неспособен да скрие изумлението си, попита: — Дълбоко засекретен агент ли каза? Да не би да искаш да кажеш, че е бил от кадрите на ЦРУ?

— Повече години, отколкото шефчето тук може да си представи — отвърна Дешамп. — Ако поставят нова звезда на стената — а звездите трябва да са две, защото Гертруд не отстъпваше на Кърт — те трябва да са обсипани с диаманти.

— Нищо не разбирам — призна доня Алисия.

— В централата на ЦРУ, доня Алисия, има стена, покрита със звезди, които увековечават шпионите, които не са имали късмет.

— Не знаех — отвърна тихо тя.

— А ще ми кажете ли каква работа са вършели Кърт и Гертруд Кул за ЦРУ? — попита Кочиан.

Дешамп размисли за кратко и въздъхна тъжно.

— Защо не? Бяха вербовчици, Били, или в някои случаи набелязваха хората за вербуване.

— Вербуване ли? — попита тихо доня Алисия, сякаш ѝ бе неудобно, че ги прекъсва, но много ѝ се искаше да разбере какво става.

— Превръщаха лошите в добри, бабче — отвърна Кастило. — Убеждаваха хората от руското разузнаване да преминат на наша страна.

— Също и източногерманци, поляци, чехи и унгарци — добави Дешамп. — Не разбирам обаче защо не са ги убили по най-обикновен начин, ами е трябвало да бъде с гарота.

— Вместо да ги разпитат подробно ли? — попита Дейвидсън. — Да изцедят от тях списък с имена ли? Някои от тях все още ги обработват.

— Много от тях — уточни спокойно Дешамп. — Аз имах трима такива в Париж. Един в българско посолство и двама от руско.

— С риск да прозвуча като параноик, струва ми се, че тук има някаква схема — заяви Кастило.

— Само защото наистина си параноик, шефче, не означава, че грозниците от Марс — или по-точно казано от площад „Пушкински“ — не са те погнали с лоши намерения.

След тези думи се понесе кикот.

— Площад „Пушкински“ ли? — попита отново доня Алисия.

„Боже господи, помисли си Кастило. Тя не пита просто за да е любезна, очарована е от всичко, което чува.“

„Що за човек обсъжда убийства — или опити за убийства — с баба си навръх Коледа на масата?“

— Намира се в Москва, доня Алисия — обясни Дешамп. — Известен е с две неща — статуята на руския поет Пушкин и грозната сграда, в която е централата на СВР, някогашното КГБ.

— А, да — отвърна любезно доня Алисия. — А убит с гарота дали означава това, което си мисля?

— Предлагам да сменим темата — предложи Кастило. — Все пак е Коледа.

— Така е, миличък — отвърна баба му. — Съгласна съм. Само че на мен ми е много интересно.

— Слагат ти нещо на врата, доня Алисия — обясни Дешамп. — Понякога е от пластмаса, друг път метално и те душат с него. Характерно е за унгарската Тайна полиция. Когато искат да е ясно, че са очисти́ли някого, използват метална гарота.

— Нещо като онова, което са използвали индианците ли?

— Доколкото знам, тяхното е било въже, корда с топки в двата края, за да могат да го захващат по-добре. Унгарците използват металния вариант на пластмасовите белезници на нашите ченгета. Щом попадне на врата, е много трудно, да не кажа невъзможно, да се махне.

Дейвидсън забеляза, че Кастило е готов да убие Дешамп.

— Каква гарота е използвана във Виена, Чарли? — попита невинно Дейвидсън.

Кастило погледна вбесен Дейвидсън.

— А човек за колко време умира? — попита доня Алисия.

— Чарли, ти да не би да реши, че убийствата са замислени по някаква схема? — попита Макгуайър с надеждата да спрат да говорят за убитите. — Как мислиш?

Кастило сви рамене.

— Всички удари са извършени в един ден.

— Първо — продължи Дешамп, — жертвата губи съзнание, защото притокът на кислород към ума е прекъснат. След това става бързо.

— Много ли боли? — продължи да разпитва доня Алисия.

— Едва ли е много приятно — отвърна Дешамп. — По-скоро те притиска страхът, че не можеш да дишаш.

— Ужасно! — възкликна доня Алисия.

Мобилният на Кастило завибрира на масата. Той погледна изписания на екрана номер.

— Тишина, ако обичате — нареди той и включи на спикър. — „Убийства“. Отдел „Удушаване“.

— Гринго, случайно да имаш представа къде се намира любимата ти баба?

— Бабче — обади се Кастило. — Обажда се другият ти внук. Дебелият.

— Колко си груб, Карлос. Засрами се! — сгълча го доня Алисия. — А ти, Фернандо, много добре знаеш колко ми е неприятно, когато наричаш Карлос „Гринго“.

— Бабче, защо не ми каза, че имаш намерение да ходиш при него?

— Не исках да те притеснявам, миличък. Весела Коледа.

— Поболях се от притеснение. В къщата никой не се обажда. Вече се канех да се кача на колата, за да проверя какво става.

— Никой не се обажда, защото дадох почивен ден на всички. Добре ли прекарахте Коледа?

— Много, благодаря.

— Нашата вечеря беше чудесна — продължи тя, а насядалите около масата се ухилиха. — Били Кочиан е тук и направи някакъв унгарски десерт от череши, бренди и карамелизирана захар, отгоре с бита сметана. Великолепно! А сега си приказвахме. Пийнахме и по малко шампанско, след като държиш да знаеш всичко. Няма защо да се притесняваш.

— Кога си решила да се прибереш?

— Ако на Карлос не му се налагаше да замине още днес, щях да поостана. Но сигурно ще пътувам по някое време утре.

— Ще дойда да те взема.

— Да не би да имаш намерение да дойдеш със самолета, Фернандо?

„Самолетът“ бе „Бомбардиър/Лиърджет 45XR“, собственост на семейната компания, пилотиран най-често от Фернандо Лопес, президент на компанията, братовчед на Кастило и внук на доня Алисия.

— Точно така, бабче.

— Много си мил, но нали знам какви са разходите по този самолет, а в случая няма как да ги представим за бизнес пътуване. Освен това аз съвсем спокойно ще се кача на първия полет и ще се прибера сама.

— Фернандо? — намеси се Кастило.

— Какво?

— Не пилей парите с лека ръка. Нали не си забравил, че ти управляваш семейния бизнес?

— Гринго! Кучи...

— Чао, Фернандо! — отвърна весело Кастило и побърза да прекъсне връзката.

— Та какво каза, Едгар — подхвана стария разговор доня Алисия, — че когато те душат с гарота, е по-скоро страшно, отколкото болезнено, така ли?

(ДВЕ)

КОМПАНИЯ „СИГНЪЧЪР ФЛАЙТ СЪПОРТ“

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „БАЛТИМОР-ВАШИНГТОН“

БАЛТИМОР, МЕРИЛЕНД

07:25, 26 ДЕКЕМВРИ 2005

Майор (в пенсия) Х. Ричард Милър-младши, административен директор на Звеното за организационен анализ, и госпожа Агнес Форбисън, заместник административен директор, бяха в хангара, когато конвойт от четирите напълно еднакви джипове „Юкон XL“ мина през задната врата, за да остави пътниците и багажа.

Доня Алисия Кастило слезе първа от джипа, който Тайните служби наричаха по микрофоните си „Дон Жуан две четири“. В превод това означаваше вторият от четирите автомобили в конвой на Дон Жуан. Дон Жуан бе кодовото име на най-високопоставения в конвоя.

Когато на директора на комуникационната система на Тайните служби за района на Вашингтон му бе наредено да включи по онова време майор Кастило в системата, бе необходимо да му дадат кодово име. Секретарят на Вътрешна сигурност например, стокилограмов мъж над метър и осемдесет, бе наречен Голямо момче, а директорът на Националното разузнаване бе Нула-нула-седем. Тъй като бе виждал младия офицер от армията в града — обикновено придружен от някоя красавица — директорът по комуникациите почти веднага се сети за кодово название Дон Жуан.

Доня Алисия пристъпи бързо към Милър и го целуна по бузата. Познаваше го още от времето, когато двамата с Кастило учеха в „Уест Пойнт“.

Вторият, който излезе — от „Дон Жуан четири-четири“ — бе Макс, последван от агент на Тайните служби, стиснал яката каишка на кучето. Макс повлече агента към предния колесник на лъскавия бял „Гълфстрийм III“, където вдигна задния си крак и остави огромна

локва, която да предупреди всички останали зверове, че този район е негов.

„Гълфстрийм три седем девет“ бе собственост на „Консултантски услуги Госингер“, клон на фирма „Госингер“ от Фулда, Германия и бе закупен от фирма „Плодове и зеленчуци Лопес Мексико“, клон на фирма „Кастило Агрикълчър“ от Сан Антонио, Тексас, чийто почетен член на борда на директорите бе доня Алисия Кастило, президент и главен изпълнителен директор — Фернандо Лопес, а сред служителите му бе Карлос Кастило.

Звеното за организационен анализ „наемаше временно“ самолета „Гълфстрийм“ от „Консултантски услуги Госингер“ и заплащаше цена на ден плюс допълнителна сума за летателен час.

Звеното осигуряваше екипажа и плащаше горивото, поддръжката, застраховките и други разходи като наем за хангар. Благотворителен фонд „Лоримър“ финансираше ежемесечно Звеното за организационен анализ и покриваше всички разходи по полетите и персонала, който се грижеше за дейността на фонда.

По нескромно мнение на Дейвид У. Юнг-младши — с бакалавърска степен от „Станфорд“ и магистърска по бизнес администрация от „Харвард“, който имаше изключителна репутация както във ФБР, така и сред данъчните инспектори, тъй като умееше да разкрива най-различни случаи на пране на пари и други мошеничества — всеки, който успееше да се ориентира в лабиринта от фирми и вътрешни договорки, които бе създал, със сигурност щеше да се окаже значително по-умен от него.

А експертите в тези среди бяха категорични, че Пищовлията бе невероятно умен. Той бе човекът, открил, а след това прехвърлил в сметката на благотворителен фонд „Лоримър“ в банка „Ригс“ във Вашингтон малко по-малко от четирийсет и шест милиона долара, придобити по нечестен път от „Петрол срещу храни“, присвоени от Филип Дж. Кениън III — председател на борда на „Кениън Ойл Рифайнинг енд Брукъридж Къмпъни“ от Мидланд, Тексас — за които той бе убеден, че тайничко е успял да скъта в „Каледониан Банк енд Тръст Лимитед“ на Каймановите острови.

Кой знае защо, Едгар Дешамп бе описал цялата трансакция, като да продадеш кофа за боклук на скромната стойност от четирийсет и

шест милиона долара за билет, който да те отведе далече от затворническата килия.

Кастило, който бе на предната седалка на „Дон Жуан четири-четири“, тръгна към застаналия на носа на самолета Макс.

— Седни — нареди той на унгарски. — На място!

Макс се подчини.

— Добре, Били! — провикна се Кастило и махна с ръка.

Ерик Кочиан слезе от „Дон Жуан три-четири“. Стисна каишката на Медхен и я поведе към задната част на „Юкон“-а. Едгар Дешамп и Шандор Тор слязоха предпазливо, тъй като всеки държеше по едно от кутретата на Медхен, и също се отправиха към задната част на джипа. Шофьорът, агент от Тайните служби, също бе слязъл, за да мине отзад и да отвори вратата.

Извади от багажника сгъната клетка за превоз на животни. Сглоби я доста трудно, а онези, които го наблюдаваха, едва сдържаха смеха си. Пъхнаха кученцата в клетката и под зорките погледи на Били Кочиан и Медхен, Шандор Тор и агента от Тайните служби вдигнаха клетката и последваха Дешамп по стълбата към „Гълфстрийма“.

Дешамп влезе в самолета, след това се обърна, за да вкара клетката през вратата.

Изруга на немски.

— Готин, ако ме беше попитал, щях да ти кажа, че това чудо няма начин да мине през вратата — подвижна Джак Дейвидсън с женствен глас, застанал близо до „Дон Жуан едно четири“. — Поне да ме беше попитал. Но ти *никога* не се сещаш да попиташ. Мислиш си, че знаеш всичко!

Дешамп направи нецензурен жест към Дейвидсън, а застаналите до Кастило доня Алисия и Агнес Форбисън се направиха, че не виждат.

— Цялата тази работа ми напомня времето, когато изпратих Карлос и Фернандо на скаутски лагер — обади се доня Алисия.

— Сигурно — съгласи се Агнес.

— Не трябваше да се разкарваш, Агнес — обърна се към нея Кастило.

— Не трябваше — отвърна тя, — но реших, че малко пари за харчене ще ти дойдат добре.

Подаде му платнен плик с цип, на който бе изписано „Национална Банка «Ригс»“. Пликът бе пълен.

— Благодаря ти — кимна Кастило.

След като го прибра в куфарчето си, тя му подаде разписка за подпис. Той я подпря върху куфарчето, подписа ѝ и я върна.

— За колко заминаваш? — попита Агнес.

— Не знам — призна Чарли. Замълча за момент. — Бабче, не му казвай, че съм ти казал, но приятелят на Били не е починал от естествена смърт.

— Не се учудвам. По очите му личеше, че има още нещо.

— Опитвам се да ти кажа, че в момента Били е побеснял, а това може да ми помогне с Ото.

— Нищо не разбрах — отвърна доня Алисия.

— На него не му е приятно, че използваме „Тагес Цайтунг“ като източник на информация.

— Нали ти си шефът? — попита Агнес.

— Не ми се иска да продължавам да се разправям с него — призна Кастило. — Страх ме е да не напусне.

— Няма — успокои го доня Алисия. — Освен че „Тагес Цайтунг“ е смисълът на живота му, той много те обича.

— Освен това следва стандартите по етика в журналистиката, които е научил от дядо ми, а според него дядо не би припарил до ЦРУ.

— Ти не си от ЦРУ — обясни Агнес.

— Според мен Ото не вярва — отвърна Кастило. — Както и да е, Били бе по-близък с дядо, отколкото Ото — по-близък откогато и да било друг — и се надявах, че като започне да се рови като бесен в базата данни на „Тагес Цайтунг“, Ото ще разбере посланието. Но ще видим.

Задната врата на хангара се отвори с метално скърцане.

— Плащаме луди пари за тази дупка, а нямат пет капки масло да смажат вратата — оплака се Чарли.

В хангара влязоха три автомобила, от които слязоха петима униформени офицери.

— Да поздравим бюрократите с добре дошли — измърмори Кастило. — Време е да тръгваме.

— Не и преди да се справиш с кучетата — нареди Агнес. — Колко време ще продължи тази работа?

— Едно от кученцата отива за децата на Ото, независимо дали Ото иска или...

— Карлос!

— Едното заминава при мой приятел в Аржентина — продължи Чарли. — Остават още две. Дешамп каза, че искал едното.

— Естествено, че го иска! Не го ли видя как лазеше по пода на четири крака заедно с кутретата?

— А Били каза, че иска да запази едно, за да правели компания на Медхен. Няма повече. Щом върнем Били в Будапеща, няма да има повече летящ Ноев ковчег.

— А ти ще задържиш Макс, така ли? — попита доня Алисия.

— Двамата с Макс сами ще се изправим срещу студения бездушен свят.

— Били не го ли иска? Да не би да ти го е дал просто от любезност?

— Не знам, бабче — отвърна Кастило. — Попитах го. Той каза, че Медхен нямало да го предаде като Макс.

— Не го е казал сериозно — отвърна доня Алисия.

— Знам. Само че вече е кръстил кутрето Макс, което ще рече, че си има десетият или дванайсети Макс. — Кастило погледна Агнес и смени темата. — Ще качиш ли баба ми на самолета?

— След като похапнем в „Олд Ебит Грил“ — заяви Агнес. — Какво да правя с апартамента в „Мейфлауър“?

— Кога изтича наемът?

— В края на следващия месец. Трябва да им дадем десет дни предизвестие.

— Първо да видим какво ще се случи до края на следващия месец — реши Кастило. В този момент видя Джейк Торине и Дик Спаркман да се приближават. — Идват и самолетните шофьорчета. Май е време да тръгваме.

(ТРИ)

НАД АНТВЕРПЕН, БЕЛГИЯ

20:45, 26 ДЕКЕМВРИ 2005

— Ти си наред, Дик — обади се Джейк Торине, свали слушалките, разкопча предпазния колан и влезе в пътническата кабина.

Самолетът беше пълен. Клетката с кученцата беше наместена най-отзад. Медхен лежеше на пътеката пред нея и не откъсваше поглед от Макс, който също се бе разположил на пътеката, а Джак Дейвидсън стискаше каишката му. Макс така и не бе успял да разбере защо меденият му месец е приключил и защо майката на поколението му е решила, че той оказва лошо влияние върху малките и не му дава да припари до тях.

От двете страни на пътеката имаше по едно канапе. Били Кочиан — в червен копринен халат — се бе настанил царски на едното и четеше, а Джак Дохърти бе на другото и похъркваше тихо с отворена уста. Дейвид У. Юнг бе седнал на дясната седалка и пишеше нещо на лаптопа, поставен в скута му. Едгар Дешамп беше заспал седнал на седалката най-близо до стълбите. Шандор Тор, също заспал, се бе отпуснал срещу Дешамп.

От другата страна на пътеката, Дейвидсън с вързания за ръката му Макс бе седнал на последната седалка, от другата страна на Кастило, който говореше по телефона. Когато Чарли видя Торине, той вдигна пръст, за да го накара да почака.

— Според мен, няма да имаме проблем с посланика ни — обясняваше той. — Но така няма да възникнат проблеми с другия посланик. — Заслуша се какво му казват, преди да отговори: — Много ви благодаря, госпожо.

Обръщението подсказа на Торине, че Кастило разговаря с държавния секретар Натали Кохън.

— Да, госпожо, на всяка цена — продължи той. — Още веднъж ви благодаря, госпожо секретар. — Накрая нареди: — Можете да

прекъснете връзката.

След тези думи затвори.

— Какво става?

— Държавният секретар се кани да говори по телефона със злия леприкон в Монтевидео...

— Мислех, че Дъфи е злият леприкон.

— Комендант Лиъм Дъфи е злият леприкон в *Аржентина*. Аз говорех за злия леприкон в *Уругвай*, посланик Майкъл А. Макгрови.

— Ясно, благодаря за уточнението. И какво смята да каже държавният секретар на посланика?

— Че изпраща агент Бритън от Тайните служби — досега в охраната на вицепрезидента — който да се погрижи за сигурността на посланик Лоримър, затова трябва да му бъде оказвана помощ всеки път, когато поиска.

— А ти случайно спомена ли причината, поради която Бритън е свален от президентската охрана?

— Да. Няма смисъл да я забаламосвам, защото, е първо, прекалено умна и, второ, прекалено досетлива. Разказах й всичко, освен колко грубо се е държал с шефа си. Накрая я попитах дали има нещо против да го изпратим да пази посланика и тя реши, че идеята е великолепна.

— Че как иначе. Тя наистина харесва стария. А това не е ли измама?

— Де да знам?

Торине поклати глава.

— Забеляза ли, че благодарение на попътния вятър не се наложи да спираме за презареждане? — попита Торине.

Кастило кимна.

— Остават ни около две хиляди мили — половин час — до „Флугхафен Франкфурт на Майн“ — продължи Торине. — Току-що се свързаха с нас. Ще ни чакат цивилни представители на властта.

Кастило изви вежди и погледна към Дейвидсън.

— Джак, напомни ми да напомня на всички, че се казвам Госингер.

— Jawohl^[1], подполковник. Herr.^[2]

— Herr е напълно достатъчно, Джак. Дядо ми обичаше да се обръщат към него с титлата му. Аз съм просто непрокопсаният

наследник на плодовете от непосилния му труд.

— Знаех си аз, че е точно така — съгласи се Дейвидсън.

Наземен контрол насочи „Гълфстрийм“-а по писта настрани от главния терминал. Кастило си помисли — въпреки че не бе сигурен — че около него са сградите, останали от американската военновъздушна база „Рейн на Майн“.

Няколко автомобила — Чарли позна служебния „Мерцедес-Бенц S600“ на Гьорнер и личния му ягуар „XJ“ — чакаха пристигането им. Гьорнер бе слязъл от ягуара и се насочи към самолета още преди вратата да се отвори.

Когато Гьорнер приближи към стълбите, Макс изръмжа.

— Озапти проклетото си животно, Били! — почти изкрещя Гьорнер.

— Това е проклетото животно на Карлхен, Ото — отвърна Кочиан. — Разправяй се с него.

Гьорнер огледа кабината, накрая прониза Кастило с поглед.

— Мислех, че ще дойдеш сам — тросна се той, което имаше за цел да подсказе на Чарли: „Изрично ти казах да не ми водиш хора от ЦРУ“.

— Очевидно си сбъркал — отвърна Кочиан и кимна към насъбралите се около самолета. — Кои са тези хора, Ото?

— Някои са от Федералната следствена служба, някои са от нашата охрана, има и журналисти.

— *Журналисти* ли? — ахна Кастило.

— „Тагес Цайтунг“ ще предложи награда — петдесет хиляди евро — за информация, която да помогне за залавянето на убийците на Гюнтер Фридлер — обясни напълно спокойно Гьорнер. — Ти ще направиш изявлението, хер фон унд зу Госингер, тъй като си председател на борда на изпълнителния комитет. Чакат те да слезеш от самолета.

Подаде на Кастило лист.

— Позволих си да ти напиша няколко думи, за да не се чудиш какво да говориш — продължи Гьорнер.

Джак Дейвидсън забеляза блясъка в очите на Чарли.

— Спокойно, Чарли — започна той тихо на пуцу, един от двата основни езика в Афганистан освен афганския персийски. — Спокойно. Брой до две хиляди петстотин и единайсет, като прескачаш по три цифри, при това на руски. Бавно.

Гьорнер погледна Дейвидсън, очевидно подразнен, че не разбира какво е казал.

Кастило срещна погледа на Дейвидсън. Кимна и се усмихна едва забележимо. Беше побеснял, но бе успял да се овладее и да премълчи напирашите думи.

Погледна Гьорнер и си помисли: „Знам, че не искаш да ме превърнеш в мишена, Ото, кажи тогава къде ти е умът?“

„Да не би това да ми е наказанието, защото си решил, че съм помъкнал хора от ЦРУ?“

„Да не би пък това да е проява на тевтонската ти тъпотия?“

Погледна отново към Дейвидсън и заговори на руски:

— Две хиляди петстотин и осем. Две хиляди петстотин и единайсет.

Сега вече и Кочиан, и Гьорнер ги наблюдаваха напълно объркани.

— Татко се гордее с теб — отвърна Дейвидсън на пуцу. Говореше напълно сериозно. Неведнъж бе присъствал, когато Кастило губеше самообладание. — Получаваш златна звезда и щом се прибереш, можеш да се похвалиш на мамето.

— Чудесна идея, Ото — заговори Кастило на английски. — Благодаря ти, че си се сетил. — Той дръпна листа. — След като обявя наградата, какво ще правим?

— Отиваме във Вецлар, където двамата с Били ще поднесете съболезнованията си на госпожа Фридлер.

— Само че има два проблема, Ото. Първият е, че не познавам нито хер Фридлер, нито съпругата му, и като отида, ще попреча на Били да прекара малко време с нея.

Кочиан изръмжа в знак на съгласие.

— Вторият проблем са кучетата — продължи Кастило. — Били едва ли ще поведе Медхен и кутретата, а аз не искам...

— Кутрета ли? — попита Гьорнер. — Малки кученца, така ли?

— Четири са — отвърна Кастило и посочи клетката в края на пътеката. — Едното е подарък от нас двамата с Били за децата ти,

кръщелниците ни.

— Този въпрос ще го обсъдим по-късно — заяви Гьорнер.

— Освен това искам инспектор Дохърти и специален агент Юнг...

— Кой?

— От ФБР са, Ото. Искам да ги представя на германската полиция колкото е възможно по-бързо...

— Карл, не знам дали е разумно — опита се да протестира Гьорнер.

— Ще ни трябва колкото е възможно повече помощ, за да открием убийците, Ото — намеси се Били Кочиан. — А и Дохърти, и Юнг са експерти в своята област.

„Не каза в коя област“, помисли си с възхищение Кастило.

„Едва ли някой от тях двамата разбира от разследване на убийство. Но пък Били знае, че Ото се превръща в нетърпим досадник, ако не го държиш на каишка.“

„Ето, че Били вече започна да се разпорежда и на бърза ръка постави Ото на колене. Нали се надявах да стане точно така.“

— Ще звънна един телефон — заяви Гьорнер.

— Ото, мислех си, че е най-разумно да откараш Били във Вецлар, а аз ще заведа Дохърти и Юнг в Марбург — ще ги настаня в „Европайшер Хоф“, където ще си направят среща с властите за утре сутринта. Останалите — включително и кучетата — ще взема с мен в мерцедеса, ягуара или във вана, за да отидем в къщата. Става ли така?

— За мен става — обади се Били Кочиан и по тона му стана ясно, че въпросът е приключен.

Гьорнер остана загледан в него, намръщи се недоволно, но кимна.

— Вземи ягуара му — въздъхна примирено той. — Предполагам, ще трябва да пийна едно — дори няколко — във Вецлар, а не искам да карам, след като съм пил.

---

[1] Jawohl (нем.) — Тъй вярно. — Бел.прев. ↑

[2] Herr (нем.) — Господин. — Бел.прев. ↑

(ЧЕТИРИ)

ШОСЕ А5

БЛИЗО ДО БАД ХОМБУРГ

22:10, 26 ДЕКЕМВРИ 2005

— Да, разбира се — отвърна Кастило в отговор на думите на телефонистката, че след като е открила търсения номер, ще го свърже срещу малка такса.

Кастило караше ягуара. Едгар Дешамп бе на предната седалка. Дейвид Юнг и Джек Дейвидсън се бяха свили отзад с разположилия се между тях Макс. Кучето погледна през задния прозорец към вана „Мерцедес-Бенц“, в който бяха Джек Дохърти, Джейк Торине, Дик Спаркман, Медхен, кученцата, двама от охраната на фирма „Госингер“ и багажът.

— „Европайшер Хоф“ — чу се глас от спикъра на ягуара. — Guten Abend^[1].

— Обажда се Карл фон унд зу Госингер от фирма „Госингер“ — представи се надутото Кастило на немски.

— С какво мога да ви помогна, хер фон унд зу Госингер?

— Бих искал да направя резервация за двама бизнес партньори. Най-добре апартамент с отделни спални, но ако нямате, може и две от хубавите ви стаи.

— С удоволствие, хер фон унд зу Госингер. Кога да очакваме бизнес партньорите ви?

— След около час. Нали няма да ви затрудня, ако ви помоля да издадете сметката на името на фирмата?

— Не, разбира се.

— Бихме искали и да вечеряме. Ще бъде ли проблем?

— Ще задържим ресторанта, отворен за гостите ви, хер Госингер.

Кастило се намръщи, докато броеше хората си.

— Девет човека сме.

— Очакваме ви, хер фон унд зу Госингер.

— Много ви благодаря — отвърна Чарли и протегна ръка, за да изключи копчето на волана.

Едгар Дешамп изръкопляска.

— Браво, хер фон унд зу Госингер — поздрави го той. — Изключително добре премерена доза любезна арогантност. Само дето не накара момичето да козирува.

— Нали знаеш какво са казали хората, Едгар? „Когато си в Рим“ или по-точно казано в Das Vaterland^[2].

— Добре, това е ясно, я по-добре кажи нямаш ли намерение да кажеш кой къде ще шета из Рим?

Кастило мълча дълго, докато обмисляше казаното. След това се намръщи колебливо, но си каза: „Какво пък толкова?“.

— Добре — заяви той. — Внимавайте. Ще проведем кратък тест. Мислете си за Сталинград. Червената армия обстрелва германските войски. На тях обаче да вземе да им излезе късметът и уцелват един Kublewagen...

— Какво? — прекъсна го Юнг.

— Военната версия на фолксваген костенурка — обясни Дейвидсън. — Преди време ги продаваха в Щатите.

— А, да, сетих си — отвърна Юнг. — Симпатична кола.

— Сега може ли да продължа с урока по история? — В огледалото за обратно виждане, той забеляза как Юнг изрече само с устни: „Извинявай“. — Благодаря. Та в джипа се возели разни офицери, не били от висшия състав на фон Паулус...

— А, спомням си фон Паулус — обади се Дешамп. — Той звъннал по телефона на Хитлер, казал му, че са обградени, че мунициите им са на привършване, че са принудени да ядат конете си, и попитал може ли да се предадат. Фюрерът отвърнал: „Поздравявам ви, генерале, вече сте фелдмаршал. Германските фелдмаршали не се предават. Но вие, разбира се, имате още една възможност, самоубийството...“

— Сериозно? — възкликна Юнг.

— На следващия ден, фелдмаршал фон Паулус се предал — довърши Дешамп, — като по този начин казал на Хитлер: „Фюрер, майната ви.“

Кастило заговори отново:

— Може ли най-сетне да продължа? Дребната риба в джипа бил тежко ранен и щял да загине безславно, ако някакъв осемнайсетгодишен Gefreite — ефрейтор — от Виена не го пренесъл в мазето на сградата и не взел мерки. Както на всички ви е добре известно, нито едно добро дело не минава безнаказано. Следващите няколко снаряда уцелили сградата и ефрейторът също бил тежко ранен. На следващия ден лекарите открили и двамата и ги прибрали — дядо ми бил дребната риба, а Били Кочиан ефрейторът — и ги евакуирали с един от последните полети към родината...

— Не може да бъде! — възкликна Юнг.

— И така, там и двамата били настанени във военната болница в Гисен, недалече от мястото, към което сме се отправили. Били го изписали пръв. За да не го изпратят отново на Източния фронт, дядо ми благородно го взел за свой ординарец. Когато дядо излязъл от болницата, го изпратили да ръководи военнопленнически лагер за офицери в Полша. Той взел ефрейтор Кочиан със себе си. Военнопленническият лагер се намирал съвсем близо до Катински лес, недалече от Смоленск в Русия. Двестатина мили...

— Нещо изгубих връзката, Чарли — прекъсна го Джак Дейвидсън.

— По времето, когато германците и руснаците били още в приятелски отношения и нападнали Полша през 1940, руснаците затворили петте хиляди полски офицери, които се предали, в Катински лес. Първо ги накарали да копаят окопи...

— Добре, добре — прекъсна го отново Дейвидсън. — Вече разбрах.

— Много се радвам, Джак — сръза го саркастично Кастило. — След като офицерите изкопали окопите, руснаците им вързали ръцете отзад и ги застреляли в основата на главата с малокалибрени пистолети, а след това ги зарили.

— Готини хора са руснаците — отбеляза Дешамп. — В интерес на истината, онези, които ме познават, знаят, че твърдя това открай време.

Кастило продължи:

— Когато германците и руснаците сритали шапки и германците нападнали Русия и стигнали до Смоленск, те открили гробовете. Руснаците отказали да знаят каквото и да било по този въпрос и

заявили, че ако някой е застрелял полските офицери, то нямало кой да бъде, освен ужасните германци. „Как да извадим истината най-вече?“, питали се ужасните германци. Един от затворниците в лагера на дядо ми бил зет на Патън. На дядо ми било наредено да отведе и него, и още неколцина американски офицери, включително и лекари, до мястото и да докаже пред тях, че руските им приятелчета са кофти хора. Историята не излезе най-вече години наред, но американците, които били водени в Катински лес, знаели истината и помнели германския офицер, който ги придружавал при огледа на гробовете. И ето, че войната свършва. Дядо и Били ги освободили от длъжност и те се прибрали у дома. Прибира се дядо ми и открива, че всичките му вестници са съсипани, сградите, изравнени със земята по време на бомбардировките, а по-голямата част от обработваемата земя, която притежава, е от погрешната страна на оградата между американската и руската зона. Били пък се връща във Виена и разбира, че цялото му семейство е убито в деня, когато са избомбили катедралата „Свети Стефан“ и операта. Тогава Били се отправя към Фулда. Дядо ми се превръща в нещо като негов баща. И обратното. Двамата започват да разчистват порутената печатница на „Тагес Цайтунг“ във Фулда и успяват да сглобят една линотипна машина от дванайсетте, надробени на части. Същата тази машина сега е изложена в централата на „Госингер“. На нея е отпечатано първото следвоенно издание на „Тагес Цайтунг“. Когато дядо ми отправил молба към американското военно правителство за разрешение да печата, мислел, че няма да има проблем. Негов съученик от университета „Филипс“ — американски бригаден генерал — бил военен управител на Хесен и знаел, че дядо не е нацист. Всъщност дядо ми разполагал с три аса. Вторият бил, че контраразузнаването открило името му в списък на Гестапо с лица за ликвидиране, защото бил замесен в атентата с бомбата от 1944. Единствената причина, поради която не бил разстрелян, обесен или заколен, била, че в Гестапо мислели, че е вече мъртъв. И, трето, офицерите от Катински лес помнели, че бил свестен човек. Първият следвоенен брой на „Тагес Цайтунг“ излязъл във Фулда. След това в Касел. После в Мюнхен. Били Кочиан бил изпратен във Виена, за да вдигне на крак печатниците там и да събере персонал, включително редактори, които дядо да одобри, след което да започнат работа. По онова време бил на двайсет и една или двайсет и две. Следващия път,

когато дядо получил новини от Били, било, когато Били му изпратил първия брой на виенския „Тагес Цайтунг“. На първа страница пишело: „Ерик Кочиан, главен редактор“. Дядо ми си казал: „Какво пък, защо не? Ще му дам шанс. Да видим дали ще потъне, или ще изплува.“ Били изплувал.

— Шефче — обади се Юнг. — Историята на Били е много занимателна, но защо ни я разказваш?

— Потрай малко — помоли Кастило. — Та нещата започнали да потръгват. Дядо ми имал две деца: чичо ми Уили и майка ми. Чичо Уили учил във „Филипс“, завършил политология и започнал работа във фирма „Госингер“, след като привлякъл и приятеля си Ото Гьорнер. Майка ми била принцесата на замъка. Всички мислели, че щом навърши съответните години, ще се омъжи за Ото, когото готвели да поеме семейния бизнес, не само вестниците. И най-неочаквано в живота на принцесата се появил злият американец — при това в „Хюи“ — който си играел на война, като патрулирал с хеликоптера си по границата с Източна Германия. Три или четири дни след като се запознали, злият американец изчезнал и принцесата не го видяла никога повече. Единственото, което дядо ми казал, когато научил, че ще става дядо, било, че благодари на бог, че баба ми не е жива, за да се срамува от неморалното поведение на мама. Когато питах защо нямам татко като останалите деца, дядо излизаше от стаята и чичо Уили ми обясняваше — тогава бях малкият Карлхен — че по този въпрос не бива да се говори. Мама казваше единствено, че баща ми е американски офицер, на когото се наложило да замине и нямало да се върне, и че не бива да говоря за него пред дядо, чичо Уили или „чичо“ Ото. Бях на единайсет, когато чичо Уили и дядо, на връщане от Касел, катастрофирали с мерцедеса си и паднали от мост на аутобан А7. Карали с двеста километра в час. И така двамата с мама останахме сами в семейния замък, който прилича повече на фабрика. Мама за пореден път отказала предложението на Ото за брак. Наследила своята една четвърт от „Госингер“, а останалите три четвърти се полагали на чичо Уили, чичо Били и моя милост. Чичо Уили бил завещал всичко, което притежава — своята четвърт — на мама с надеждата да ѝ дойде умът в главата и да се омъжи за Ото. И така, тя получила своя дял. Само че на мама не ѝ било писано да живее доволно и честито в замъка заедно с малкия Карлхен. Шест месеца след като чичо Уили и

дядо загинали, ѝ поставили диагноза рак на панкреаса. Напреднал стадий, който не подлежал на лечение. Оставали ѝ два месеца живот.

— Господи! — възкликна Дейвид Юнг.

— Мама вече била категорична, че бъдещото сираче трябва да отиде при баща си, независимо дали баща му го искал и дали щял да се зарадва или не, че има извънбрачно дете в Германия. Затова се обърнала за помощ към близката част и дала името на бащата — Кастило — което така и не била казала на своя баща. Командирът на частта се наел да открие бащата. Това бил Алън Б. Нейлър...

— И който в момента има четири звезди — нали за същия Нейлър говорим? — попита Дейвидсън.

— Същият — потвърди Кастило. — Било му доста трудно да открие любовника на име Кастило, но накрая успял. Той се оказал в националното гробище в Сан Антонио, а на надгробната му плоча бил вграден полученият посмъртно Медал на честта.

— Баща ти е спечелил Медал на честта на Конгреса? — попита тихо Юнг.

— Казва се просто *Медал на честта*, Дейвид. И не се печели. Просто те награждават.

— Не исках да те обидя, Чарли.

— Не съм се обидил. Е, това променяло нещата. Към незаконното дете на носител на Медал на честта не могат да се отнасят като към стотиците копелета, които е оставила след себе си американската армия. А Нейлър открил, че след смъртта на мама ще наследя „Госингер“ с изключение на четвъртината на Били Кочиан. Това означавало, че някакви селяни от Тексас, които живеели в бедност и мизерия в Сан Антонио, щели да пипнат богатството на внучето, племенника, братовчеда или каквито там ми се падали. Нейлър заминал да проучи обстановката в Сан Антонио, докато най-умните адвокати на армията се събрали, за да измислят как да защитят богатството на малкия от селяните. Обаче Нейлър се запознава с дядо ми, който е убеден, че някоя алчна за пари фройлайн е решила да пипне семейното богатство на Кастило, и е твърдо решен да не допусне подобно нещо да се случи. На баба ми подобни мисли не ѝ минавали през ума. Тя погледнала снимката на Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, която Нейлър носел, и заявила, че по очите личи (били същите като на бащата — на сина ѝ), че това дете е неин внук. Два

часа след разговора с Алън Нейлър, тя се качила на „Лиърджета“ на дядо за Ню Йорк, откъдето същия следобед излетяла с „ПанАм“ за Франкфурт. Дядо ми заминал на следващия ден. Седмица по-късно, стиснал в ръка чисто новия си паспорт, Карлос Гилермо Кастило се качил на друг полет на „ПанАм“ от летището на Рейн на Майн заедно с баба си. Дядо останал малко по-дълго в Германия. Той погребал мама (тя не искала да я виждам през последните дни на ужасната болест) и оставил Ото Гьорнер да се грижи за бизнеса — поне временно — и за моето богатство. Той все още изпълнява същата длъжност. За германското правителство аз съм Карл Вилхелм фон унд зу Госингер и съм носител на немски паспорт. Той ми е бил от помощ неведнъж, както сега, за да резервирам стаите в хотела.

— Шефче, май отсега нататък ще се държа по-мило с теб — заяви Дешамп, — след като разбрах колко си богат — дадено, господине; както кажете, ваше превъзходителство; точно така, майн фюрер; вие сте най-прекрасният, най-мъдрият, най-очарователният кучи син, точно така си е.

— Майната ти, Едгар — отвърна Кастило. След това въздъхна шумно и добави: — Добре, сега вече знаете цялата история. Дохърти и Спаркман нямаха представа, Джейк вече знаеше, но ви моля да не разправяте, особено онази част, която прилича на сапунена опера.

---

[1] Guten Abend (нем.) — Добър вечер. — Бел.прев. ↑

[2] Das Vaterland (нем.) — Отечеството, родината. — Бел.прев. ↑

IV

(ЕДНО)

СЕМЕЙНАТА КЪЩА

БЛИЗО ДО БАД ХЕРСФЕЛД

ОБЛАСТ ХЕРСФЕЛД-РОТЕНБУРГ

ХЕСЕН, ГЕРМАНИЯ

23:15, 26 ДЕКЕМВРИ 2005

— Почти пристигнахме — обясни Кастило, когато ягуарът зави по покрит с чакъл път през гъста борова гора.

След малко наби рязко спирачки и зави надясно по друг път, също покрит с чакъл. Шофьорът на вана очевидно прецени, че не е разумно да прави същата маневра, затова подмина отбивката, даде заден и едва тогава последва другия автомобил.

Фаровете на ягуара осветиха два еднакви знака, поставени от двете страни на пътя. Бяха по шейсет сантиметра с нарисувани череп и кръстосани кости отдолу и надпис „Zugang Verboten^[1]!!!“

— По всичко личи, че те очакват, шефче — обади се Едгар Дешамп. — Добре дошъл у дома!

В следващия момент фаровете осветиха едър мъж, застанал по средата на пътя. Той размахваше огромен фенер, сякаш сигнализираше да спрат. Беше облечен в тежък лоден, издут от едната страна, вероятно от автоматичен „Хеклер и Кох MP7A1“.

Мъжът приближи към автомобила и Чарли свали прозореца.

— Wie gehts^[2], Карлхен? — поздрави той и подаде на Кастило ръка.

Макс се надигна от задната седалка и протегна лапи между предните две седалки. Оголи зъби и изръмжа гърлено.

— Млъквай, Макс — нареди непознатият. — Нали ме познаваш?

Макс се отпусна на седалката.

— Guten Abend, Зиги — отвърна през смях Кастило.

— Радвам се да те видя, Карлхен.

— И аз.

— Виждам, че водиш Макс. Хер Гьорнер и Хер Кочиан отзад ли са?

— С мен са Макс и фамилията. Съпругата му, ако мога така да се изразя, и четирите им кученца са във вана отзад. Ото и чичо Били отидоха във Вецлар. Няма да се бавят.

— Фрау Гьорнер много ще се зарадва. Нали знаеш колко обича кучета.

Кастило се ухили доволно.

— Чакай да видиш какво ще стане, когато разбере, че едното кутре е за Уили и Херман.

Мъжът също се ухили.

— Това направо ще довърши Коледата й.

Мъжът забеляза приближаващия се зад ягуара ван. Отстъпи, за да направи място, и им даде знак да минават.

Пет минути по-късно къщата се появи на светлината на фаровете. Издигаше се на хълм, близо до върха, и приличаше повече на събрани близо една до друга най-различни постройките, отколкото на семеен дом.

Ягуарът и ванът спряха на калдъръма и в същия момент се включиха прожекторите. Кастило слезе, даде знак на хората да го последват и се качи на тясната веранда към огромна двойна врата, отвори дясната половина, без да чука, и влезе.

Фрау Хелена Гьорнер бе застанала във вестибюла заедно с две момченца, икономка и прислужница. Никой не се учуди на пристигането на Чарли.

Когато Кастило приближи, реши, че Зиги („Зиги, пазачът на дивеча, както бе обяснил в колата, спира всички, които посмеят да преминат покрай знака с черепа и костите, за да се увери, че не са браконieri, преди да ги отпрати.“) носи или мобилен телефон, или радиостанция, но след това се сети. „Зиги има и мобилен, и радиостанция и се е обадил и по двете.“

— Винаги се радвам на посещенията ти, Карл — започна Хелена и протегна двете си ръце, а след това подаде буза за целувка, хладна

също като усмивката ѝ.

— А ти изглеждаш прекрасно, както винаги, Хелена. — Той се обърна към спътниците си. — Господа, запознайте се с домакинята ни, фрау Хелена Гьорнер. А това са кръщелниците ми, Уили и Херман.

Макс пристъпи след Джак Дейвидсън към момчетата, които очевидно се радваха да видят кучето, колкото и то тях.

Хелена никак не се развълнува от гледката. Усмихна се измъчено и протегна ръка на Едгар Дешамп.

— Добре дошли в дома ни. Вечерята ви очаква. Сигурно сте... — Тя погледна към вана. — Какво, по дяволите, носят?

Трудно е да се каже кое се оказа по-голямо изпитание за доброто възпитание на фрау Хелена Гьорнер през следващите няколко минути — дали изненадата, че трябва да приготви вечеря за гостите, които побързаха да я уведомят, че са вечеряли в Марбург, или мисълта, че Макс ще прекара нощта — най-вероятно следващите няколко дни — в дома ѝ заедно с поколението си; — или че едно от кутретата — което със сигурност щеше да достигне размерите на родителите си — остава завинаги.

Хелена обаче се гордееше, че е дама, и единствената нецензурна дума бе изречена тихо, докато разпитваше защо внасят клетката. Пет минути по-късно гостите се бяха настанили в хола с напитки, които да стопят леда.

Просторният хол се намираше на последния етаж — трети — на къщата и до него се стигаше или по внушителното стълбище, или с асансьор. Когато идваха гости, го използваша и като хол, и като трапезария. Семейство Гьорнер си имаха отделен хол и трапезария на долните етажи.

Една цяла стена на огромната стая бе покрита със завеси. Когато ги дръпнеха, отпред се виждаха ширналите се поля. Икономката и прислужницата започнаха да подреждат масата.

Дадоха на кученцата да похапнат в клетката и те се заиграха с момчетата пред камината. Макс се бе отпуснал до Кастило и скимтеше тихо, защото в мига, в който мръднеше, зъбите на Медхен му подсказваха, че не е поканен да участва в игрите.

Чу се тих звън и шумът от изкачващия се асансьор. После вратите се отвориха.

— Може ли да съсипят килима? — обърна се Хелена към Кастило.

— Ако не постелеш вестници, със сигурност ще го скапят — заяви Ерик Кочиан, докато слизаше от асансьора и се отправяше към кучетата.

Ото Гьорнер и Шандор Тор го следваха.

— Ото, скъпи — посрещна го Хелена с леден глас. — Мислех да направя място на кучетата в конюшната.

— Няма да стане, Хелена — обади се Кочиан. — На кученцата ще им бъде студено там. Медхен и кутретата ще останат в моята стая. Засега предлагам да постелем вестници, поне ще оползотворим плагиатските материали на Карлхен.

Той приклепна до Медхен и я почеса зад ушите.

— Шандор — продължи Кочиан. — Донеси ми една сливовица от барчето, ако обичаш.

Той вдигна ръка над главата си, разделил широко палеца и показалеца, за да уточни колко унгарска сливова ракия иска. След това се изправи и се обърна към Кастило.

— Поне ще притъпи всички чувства, не че много обичам вкуса ѝ.

— Зле ли беше във Вецлар? — попита Чарли.

— Сети се, без да питаш, Карлхен — сопна се Кочиан. Въздъхна шумно, след това продължи по-внимателно: — Накратко казано, иска ми се да спипам Gottverdammt копелдаци...

— Ерик, децата! — опита се да негодува Хелена.

Кочиан я погледна със студено безразличие и продължи:

— ... които причиниха това на Гюнтер Фридлер и семейството му. А „Тагес Цайтунг“ ще направи всичко по силите си, за да постигне тази цел. Първо, ще увеличим наградата на сто хиляди евро. — Отпи глътка сливовица и добави: — И — не знам дали се налага да го кажа — като осигурим на разузнавача Карлхен и приятелчетата му всички материали, с които разполагаме, за да открием копелдаците.

— Ерик, не е редно децата да слушат подобни думи! — заяви Хелена и пристъпи към момчетата очевидно за да ги изведе.

— Те могат да четат, вече са видели какво пише във вестниците — срязва я Кочиан. — Та по повод на възмущението на Хелена, че

използвам неприличен език, спомням си как ти, Ото и Уили научихте Карлхен на всички мръсни думи, когато беше много по-малък от двете ти момчета.

Шандор Тор подаде на Кочиан водна чаша, пълна почти догоре с бистра течност. Той я пие и изпи половината.

Погледна Хелена.

— Някой не каза ли, че като дойдем тук, ще има нещо за ядене?

Тя се изчерви и побърза да излезе от стаята.

Ото се почувства неловко.

Почувстваха се неловко и останалите, включително Уили и Херман.

Кастило се замисли. „Били си има извинение за поведението. Наистина има. Очевидно смъртта на Фридлер за него не е просто загуба на лоялен служител. Между тях двамата е съществувала силна емоционална връзка — може би нещо като баща и син — както и да е, очевидно двамата са били много по-близки, отколкото дори Ото е предполагал.“

„Да не би Били да обвинява Ото, че е поръчал на Фридлер да се рови в тази история, макар да е знаел колко е опасно? Но пък Били разполагаше с достатъчно време да премисли нещата и да се сети, че Ото няма как да знае, че Фридлер ще се окаже на прицел.“

„Ако Ото не е знаел, значи вината не е негова, а на Ерик.“

„Сега вече Били е наясно и не може да си намери място.“

„Ото е наясно с йерархията в «Госингер» още от мига, в който е постъпил. Той не е бил в «Госингер» от самото начало, докато Били работи във фирмата от основаването ѝ.“

„Дори като дете бях наясно кой след кого се подрежда. Дядо — шефът — беше господ и повелител на вси и вся. След него идваше чичо Били. Той бе втори. Следваше чичо Уили. Номер три. После се нареждаше Ото, номер четири.“

„Ото може и да се озова на върха, след като чичо Уили се преби заедно с дядо. Само че дядо не му остави много пари и нито един дял във фирмата. А мама не се омъжи за него.“

„Тъй като тя нямаше никаква представа как се върти бизнес, се обърна към чичо Били, който не само че бе наясно какво трябва да се прави, ами притежаваше една четвърт от фирмата.“

„И това се потвърди, когато другият ми дядо се намеси след смъртта на мама. Ото се премести в офиса на шефа и задвижи нещата — за тази работа му се плащаха повече от добри пари. Дон Фернандо пътуваше до Виена на всеки два месеца, а Били до Сан Антонио или Мидланд и това нямаше нищо общо с факта, че дядо обожаваше виенски шницел, нито пък че Били проявяваше интерес към Дивия запад.“

„Дядо ми контролираше три четвърти от фирмата и двамата с Били бяха решили, че Ото, стига да го насочват в правилната посока, е достатъчно добре квалифициран, за да управлява фирмата. А двамата бяха решили — и имаха пълното право — да го насочват в желаната посока.“

„Получи се добре и заслугата е на Ото. Плаща му се огромна заплата и има какви ли не ползи. Но проблемът е, че не притежава нищичко от «Госингер».“

„Цялата компания е в ръцете на нас с Били.“

„Включително и тази къща.“

„Май трябваше да обясня тази част, докато пробутвах сапунения сценарий в колата. Ако им бях обяснил, нямаше да се чувстват неловко.“

„Но аз не казах нищо, а сега е прекалено късно, защото не мога да обяснявам пред Ото.“

„Може пък да излезе и нещо добро от тази проява на невъзпитание от страна на Били. Дава ми смелост да настоявам «Тагес Цайтунг» да направи всичко по силите си, за да разкрие истината. Първо, ще удвоим наградата на сто хиляди евро. Второ, ще дадем на Карлхен разузнавача и приятелите му всички материали, за да спипа мръсниците.“

Кочиан допи сливовицата и се огледа за Шандор Тор, който не се мяркаше наоколо — „вероятно качва багажа на Били в стаята му“, реши Кастило — измърмори нещо и се отправи към бара, който представляваше огромен античен шкаф. Очевидно щеше да си налее още.

Кастило се надигна и го последва.

— По-полека със сокчето, Били — предупреди го тихо той. Кочиан изви едната си рошава снежнобяла вежда.

— Какво каза?

— Казах да не прекаляваш със сливовицата.

— Не си позволявай да ми казваш какво да правя, Карлхен!

— И аз трудно я понасям, Били, но не е нужно да я унижаваш, нито пък Ото. Всички се почувствахме неловко. Включително Херман и Уили.

— Я си го начукай, Карлхен!

Кастило сви рамене.

— Както кажеш — примири се той. — Знам, че няма смисъл да се разправям със стар пияница, потънал в самосъжаление.

— *Самосъжаление* ли? Арогантен малък...

Кастило вече се бе върнал на мястото си.

„Това изобщо не беше от най-разумните ми постъпки“, помисли си Чарли.

„Защо ми трябваше да си отварям устата?“

„Изобщо не помислих.“

„Май благородното момче в мен реши да надигне глас.“

„Ако не друго, то скапах нещата още повече.“

Хелена се появи след няколко минути.

— След малко ще бъде готово, Били — рече тя.

Кастило погледна Кочиан, който го наблюдаваше с гневно блеснал поглед.

Ерик допиваше втората си чаша сливовица.

— Хелена — каза Кочиан, — преди малко ми натяхнаха, че тази вечер съм се държал зле с теб и семейството ти.

— Какви ги говориш, Били? — попита тя.

— Остави ме да довърша. — Той изчака тя да кимне и продължи: — Единствено се надявам да простиш на стария пияница, който се е потопил в самосъжаление заради загубата на човек, който му беше като син.

— Били, нито си казал, нито си направил нещо, заради което да ми се извиняваш.

— Ото — продължи Кочиан, — съпругата ти изобщо не умее да лъже, но пък има добро сърце. Да знаеш, че не я заслужаваш.

Хелена приближи до Кочиан и го целуна. Старецът погледна Кастило.

— В случай че си любопитен, Карлхен, говорех от все сърце, а умът ми не е замъглен от сливовицата.

Чарли усети как гърлото му се стяга и очите му овлажняват. Той бързо стана от стола.

— Ти всичката сливовица ли изпи, чичо Били? Остана ли малко и за мен?

— Според мен — намеси се Ото Гьорнер — време е да поговорим за утре.

---

[1] Zugang Verboten (нем.) — Влизането забранено. — Бел.прев.

↑

[2] Wie gehts? (нем.) — Как си? — Бел.прев. ↑

(ДВЕ)

СЕМЕЙНАТА КЪЩА

БЛИЗО ДО БАД ХЕРСФЕЛД

ОБЛАСТ ХЕРСФЕЛД-РОТЕНБУРГ

ХЕСЕН, ГЕРМАНИЯ

08:30:15, 27 ДЕКЕМВРИ 2005

Завесите бяха дръпнати и всички на масата виждаха онова, което Кастило описваше в така наречения си урок седми по модерна европейска история 202.

— Виждате ли онова, което прилича на контролна кула? Ето я, по средата на полето.

— Да не би там да е имало самолетна писта, Чарли? — полюбопитства Джак Дейвидсън.

— Не и не прекъсвай учителя, без да си вдигнал ръка и да си попитал дали може да говориш.

Херман и Уили, седнали на пода да си играят с кученцата, се разкискаха.

Кастило се обърна към тях.

— Да се смеете на кръстника си, е verboten!

Те се изкискаха отново.

— Та както казвах, преди да бъда прекъснат — продължи той, — онова, което прилича на контролна кула, е представлявало нещо като команден пост на десетина други, по-простички контролни кули, разположени по три от всяка страна. В по-малките имало телефони, а в големите били инсталирани и телефони, и радиостанции, с които да се свързват с командването...

Дейвидсън вдигна ръка.

— Добре, Джаки, можеш да отидеш до едното място — заяви Кастило. — Не забравяй — както обикновено — да си измиеш ръцете,

след като приключиш.

Херман и Уили се изкискаха отново.

— Защо са още там? — попита Дейвидсън. — Да не би да е прекалено скъпо да ги съборят?

— Двамата с Ото решихме да ги оставим, да не би да забравим — обясни Кочиан. — Струваше ни малко състояние да сринем другите кули, да не говорим за оградата.

— Благодаря ви, професор доктор Кочиан — отвърна Кастило. — Хубаво, че спомена оградата. Виждате ли, на около триста метра от тази страна на кулата се вижда път, по-точно казано, остатъците от пътя.

Всички се вгледаха.

— Пътят е на няколко метра от истинската граница. Оградата беше на стотина метра навътре в Източна Германия. Те се възползваха от правото си — при това непрекъснато — да стрелят от тяхната страна на оградата. Освен това се опитаха да я минират, но така и не успяха, благодарение на чудесната американска изобретателност.

— Ти да не би да искаш... — започна капитан Спаркман, след това спря, вдигна ръка и се извини. — Съжалявам.

— И ти като Джаки трябва да се научиш да пишкаш, преди да влезеш в час, Спарки.

Както се предполагаше, Херман и Уили се изкискаха. Дори Ото се усмихна.

— Каква е тази американска изобретателност? — попита Спаркман.

— Докато моите герои, безстрашните войници от четвърти полк, патрулирали, те забелязали как източногерманските им колеги залагат мините, но нямало как да протестираат. Щом си свършили работата, засели отгоре трева, така че противните западногерманци, решили да избягат от ужаса на капитализма и да нахлуят в комунистическия рай, да не видят мините и да се взривят...

— Чичо ви Карл използва сарказъм, момчета — поясни Ото. — Оградата била вдигната, за да не могат източногерманците да избягат на запад.

— Чичо Карл, защо каза „моите герои“? — попита Уили, вдигнал високо дясната си ръка.

— Когато бях на твоята възраст, Уили, най-голямото ми желание беше да ме вземат в кавалерията и да яздя покрай оградата или да обикалям в брониран джип, или дори още по-хубаво — той срещна погледа на Ото, след това се обърна и към Били Кочиан — в хеликоптер, за да защитавам западногерманците от злите им братовчеди, разположили се от другата страна на оградата. Не можех да споделя нито с мама, нито с никой друг, защото по неизвестни за мен причини те не обичаха особено много американците.

— Защо? — любопитства Уили.

Ото и Кочиан поклатиха глави.

— Да се върнем на минното поле — продължи Кастило. — Когато минното поле беше готово — скачаща Бети, много кофти мина...

— Скачаща Бети ли? — прекъсна го Херман.

— Не си вдигнал ръка, но този път ти прощавам. Когато някой стъпи върху скачаща Бети, тя се задейства, изскача от земята на около метър и се взривява. По този начин разпраща шрапнели в телата на хората от коленете нагоре. Гадна работа.

По израженията на момчетата стана ясно, че разбират.

— Хайде да пробвам още веднъж — продължи Чарли. — Когато минното поле било готово (народната милиция, граничарите от армията на Германската демократична република, се поздравили доволно), войник от полка от нашата страна си спомнил за едно от най-старите познати артилерийски оръжия катапулта.

Уили отново вдигна ръка.

— Какво е това?

— Ще ти покажа. — Кастило се протегна към захарницата, извади бучка захар и я постави в лъжичката си. — Какво, според теб, ще стане, ако ударя с юмрук обратната страна на лъжичката?

— Те вече се сетиха, Карл — обади се Ото. — Не е нужно да...

Прас!

Бучката захар описа дъга над масата и се удари в стъклото.

Херман и Уили се опулиха.

— На това му се казва катапулт — обясни Кастило. — Та войниците от нашата страна направили голям катапулт, достатъчно голям, за да хвърля четири павеа заедно. Качили го на един джип и се поупражнявали, докато станали достатъчно добри. След това изчакали

една тъмна нощ, промъкнали катапулта близо до минното поле и започнали да мятат камъни. Най-сетне един попаднал върху скачаща Бети. Тя се взривила. Съществува феноменът, наречен експлозия по симпатия, което ще рече, че една експлозия задейства втора. Скачащи Бетита започнали да се взривяват из цялото минно поле. Войниците се качили на джипа и се прибрали. Комунистите решили, че са заловили цял отряд мръсни капиталисти, които се опитвали да се промъкнат в комунистическия им рай. Пуснали прожекторите. Надули сирените. Районът бил обграден от войници. Открили няколко взривили се Бетита и пръснати тук и там камъни.

Херман и Уили бяха очаровани от разказа.

Кастило остана много доволен.

— След като това се случило няколко пъти — продължи той, — те започнали да слагат мините от другата страна на оградата, така че да са извън обсега на катапулта...

— Извинете, хер Госингер — прекъсна го прислужницата и подаде телефонна слушалка на Кастило. — Обаждат се от американското посолство в Берлин. Казаха, че е важно.

— Благодаря — кимна Кастило и пое слушалката. — Ало?

— С Карл Вилхелм фон унд зу Госингер ли разговарям? — попита мъжки глас на немски.

„Говори като берлинчанин, помисли си Чарли. Може да е някой от местните, които работят в посолството, на когото поредният надут бюрократ е поръчал да го свърже с мен, за да си придаде повече тежест.“

— Ја.

— Казвам се Том Барлоу, подполковник Кастило — представи се непознатият, този път на безупречен английски с американски акцент. — Съжалявам, че ви притеснявам толкова рано, но обстоятелствата го наложиха.

„Добре, американец, който говори перфектен немски. И аз го мога. Също и Едгар, и Джак.“

„Само че той ме нарече «подполковник Кастило».“

— За какви обстоятелства става въпрос, господин Барлоу? — попита Кастило, също на английски.

— Прецених, че трябва да ви уведомя, че днес ще бъде направен опит за покушение срещу вас, по време на службата в памет на хер

Фридлер. Всъщност покушението е планирано срещу вас, хер Гърнер и хер Кочиан.

— Да, много интересно, наистина. А сега бихте ли ми казали как успя американското посолство да се добере до тази информация?

— Всъщност в посолството не знаят нищо по този въпрос.

— Добре, вие как научихте?

— Аз поръчах покушението. Ще ви обясня всичко, когато се срещнем. Пазете се днес, подполковник. Изпълнителите са бивши служители на Щази и са изключително добри в работата си.

Чу се прищракване и разговорът прекъсна.

Кастило погледна кръщелниците си. Те го наблюдаваха нетърпеливо и го чакаха да продължи с веселите истории за някогашните комунисти.

(ТРИ)

Когато Кастило растеше в семейния дом, той си имаше малък апартамент — спалня, баня и малък хол от лявата страна на голямата стая на третия етаж. Тя бе на чичо му Уили още от времето, когато е бил момче. От дясната страна бе апартаментът на шефа, два пъти по-голям от неговия, с още една спалня, която бе превърната в библиотека с конферентна маса.

Всички продължаваха да я наричат „апартамента на шефа“, но сега тук се бе настанил Кастило. Повечето от мебелите на шефа бяха изнесени, за да сложат леглото на Карлхен и играчките му. Мебелите на дядо му бяха прехвърлени в по-малкия апартамент, който свикнаха да наричат „апартамента на чичо Били“.

Кастило се бе питал каква бе причината за промените, но така и не прояви достатъчно любопитство, за да разпита и разбере.

Сега си спомни — „по всяка вероятност заради лекциите по история“ реши той, докато въвеждаше останалите в апартамента на шефа.

„Разпределението на стаите имаше за цел да покаже кой е на върха.“

„Въпреки че сега в тази къща живее изпълнителният директор и семейството му, тя принадлежи на фирма «Госингер».“

„Аз съм най-крупният акционер, затова и най-големият апартамент е за мен. А пък Били, тъй като той притежава останалото, е настанен в по-малкия апартамент.“

„Само че кой ли е направил това разпределение — Били или Ото?“

— Не ми беше приятно да разкарам момчетата по този начин — заяви Кастило и даде знак на всички да се настанят на столовете около конферентната маса. — Но според мен не бива да чуват всичко това.

— Кой се обади, шефче? — попита Дешамп, когато седна и побутна към Кастило пепелник, направен от крак на глиган.

— На някого от вас говори ли нещо името Том Барлоу? — попита Кастило, докато палеше внимателно пурата си.

След като всички поклатиха глави и погледнаха учудени, Кастило продължи:

— Казал на прислужницата — вероятно на немски — че звъни от посолството в Берлин и искал да разговаря с Госингер. Когато се обадох, той заговори на немски, с акцент на берлинчанин, попита дали аз съм Госингер, а след това превключи на английски — американски, с акцент от Средния запад — нарече ме подполковник Кастило, представи се като Том Барлоу, извини се, че ме притеснява, но трябвало да ми съобщи, че срещу мен се готвело покушение, също и срещу Ото, и Били, и то по време на погребението на Фридлер.

— Господи! — възкликна Гьорнер.

— Попитах го откъде в посолството са се сдобили с тази информация, и той отвърна, че в посолството не знаели нищо. След това го попитах той откъде знае, и той отвърна, че лично е поръчал покушенията и че ще ми обясни всичко, когато се срещнем. Да внимавам, защото поръчката била дадена на бивши кадри от Щази, а те били изключително добри.

— Защо ми се струва, че току-що с нас се свърза СВР^[1]? — изви вежди Едгар Дешамп. — Сега пък какво ли са намислили?

— Мислиш ли, че ми каза истината? — попита Гьорнер. — Дали СВР наистина са замесени?

— И да са, и да не са, най-разумно е да стоим далече от погребението — заяви Кастило.

— Тъй като имам намерение да отида на погребението на Гюнтер Фридлер — заяви Били Кочиан, — според мен, Едгар, те се опитват да ни уплашат, а аз нямам никакво намерение да им доставя подобно удоволствие. — Той замълча и погледна Кастило. — Карл, знаеш, че ще бъде пълно с полиция. В СВР не са глупаци. Няма да открият огън по опечалените, нито пък ще взривят бомба в „Света Елисавета“.

— Чичо Били има право, шефче — обади се Дешамп.

— Карл, според мен да се свържем с полицията — обади се Гьорнер, — Федералната следствена служба...

— Ото — прекъсна го Кастило, — нямаме време. Нито имаме време да уведомим местните ченгета, нито Следствената служба, дори заплахата да е истинска. Можем да разчитаме единствено на телефонното обаждане. Нямам никакво намерение да си приказвам с местните ченгета, още по-малко със Следствената служба, и да

обяснявам, че Госингер всъщност е „подполковник Кастило“. Ако не им обясня как стоят нещата, те сигурно ще решат, че съм напълно луд.

— Какво предлагаш? — попита Гьорнер.

— Първо да подредим пешките.

— Какви пешки? — намръщи се Гьорнер.

— Първо, определяме защитния периметър — уточни Кастило.

— Трябва да се защитим. Всички са тук, освен ФБР. Не знаем дали тези хора знаят за Дохърти и Юнг, но трябва да предположим, че знаят. Затова първата ни задача е да ги изкараме от „Европайшер Хоф“.

— И къде ще ги настаним? — попита Кочиан.

— Някъде на открито — реши Кастило. — Ще се срещнем на място, от което да виждаме хората, които се приближават. — Замълча за момент, след това продължи: — Според мен Били е прав. Не бива да показваме на гадовете, че са ни уплашили. Това означава, че ще отидем в „Света Елисавета“. Съгласен ли си, Ото?

— Разбира се — отвърна Гьорнер, след като се поколеба за кратко, колкото да накара Чарли да се усъмни, че идеята му не е чак толкова добра.

— Ами момчетата и Хелена? — попита Кочиан.

— Ще бъдат заобиколени от охрана — отвърна Кастило. — Няма да седнат при нас. Имаме ли резервирани места?

— Разбира се — потвърди Гьорнер. — Но мога да уредя нещо за тях.

— Добре. Сега ни трябва място на открито, недалече от „Света Елисавета“. Дайте предложения.

Никой не се сещаше за подходящо място.

Най-сетне на Кастило му хрумна нещо.

— Ото, сещаш ли се за онова място под замъка? Там е достатъчно открито, не е далече от църквата...

Гьорнер кимна.

— Става — отвърна той.

— Колко време ще трябва на охраната, за да отиде до „Европайшер Хоф“, за да вземат Юнг и Дохърти? — попита Кастило. — Нали са въоръжени?

— Разбира се, че са въоръжени — потвърди Гьорнер. — Мога да повикам и шефа им.

Той посегна към телефона на масата и започна да набира номер, който помнеше наизуст.

— Остава въпросът, откъде ние да се снабдим с оръжие — продължи Кастило. Огледа насядалите около масата. — Някой да има оръжие?

Всички поклатиха глави.

— Обажда се Ото Гьорнер — представи се Ото. — Кой е на смяна?

— Ще ни трябва два часа, за да вземем оръжието от самолета — обади се Джейк Торине. — А не е ясно дали ще успеем да го изнесем от летището.

— Значи отпада — реши Кастило. — По дяволите.

— Оръжия ли ти трябва, Чарли? — попита Дейвидсън. — Пушки, автоматични, каквото и да е ли?

— В гардероба тук има един „Уинчестър“ .22 с рязана цев. Поне беше там последния път, когато проверих. Само че няма патрони. — Кастило се замисли и заслуша в разговора на Гьорнер, а след това продължи: — Все отнякъде трябва да намерим оръжия. Ото, охранителната фирма, или както там я наричаш, разполага ли с някакъв арсенал, който да можем да ползваме?

Гьорнер не отговори на въпроса.

— Шефът ще прехвърли четирима в църквата до „Европайшер Хоф“ и ще отведе хората ти до замъка Филипс. Това означава, че ще разполага с много по-малко хора, които да охраняват семейството на Фридлер.

— Лошите не са погнали семейството на Фридлер — обясни Кастило. — Искат да ликвидират вас двамата с Били. И мен. Грабвай телефона и се обади на всички, които познаваш в Следствената служба, и им съобщи, че си научил от достоверен източник, че към теб, Били и семейство Фридлер — никакви подробности — е отправена заплаха, така че да се задействат. Остави ги те да се оправят с местните ченгета.

Гьорнер посегна към телефона.

— Преди това, Ото — спря го Кастило, — кажи ми за оръжията. Тук държиш ли нещо? Ловни пушки, бойни, каквото и да е? Можем ли да вземем от охраната?

— Предлагам да се обърнем към полицията — отвърна Ото. — Те знаят как да се справят в подобни ситуации.

— Ото, в момента не ми трябва предложението. Попитах те откъде да вземем оръжие. Просто ми отговори на въпроса.

— Спокойно, Чарли, спокойно — предупреди го Дейвидсън на пуцу.

— Ото — намеси се и Кочиан. — Може и да не му личи, но малкият Карлхен го бива в това, което върши. Ако имаш някакви оръжия, просто му кажи.

Гьорнер, досега силно зачервен, изведнъж преbledня.

— Такъмите на шефа са над камината в моя хол. Има и няколко пушки. А пазачите в парка също са въоръжени.

— Бинго! — отвърна Чарли. — Току-що се сдобихме с автоматичен „Хеклер и Кох“. Ото, свържи се със Зиги Мюлер, ако обичаш.

— Човекът, който ни спря на пътя ли? — попита Дешамп.

— Той беше скрил „MP7“ под палтото си — уточни Кастило. — Може да знае откъде да намерим нещо. Не ми се иска да вляза в църквата с някое огромно пушкало.

— Зиги сигурно знае — заяви Кочиан и нетърпеливо протегна ръка към слушалката, след като Ото набра номера.

Кастило погледна любопитно Кочиан, но не каза и дума.

— Какви са тези такъми? — полюбопитства Спаркман.

— Дългоцевна пушка — обясни Кастило. — Обикновено шестнайсеткалибров, с възможност за седеммилиметрови куршуми.

— Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Защото си учил във военновъздушната академия, капитан Спаркман — отвърна Кастило. — В „Уест Пойнт“ ни карат да понаучим по нещичко и за пушките.

— Майната ти, Чарли — обади се възмутен Торине.

— Зиги, обажда се Ерик Кочиан — заговори Били. — Трябва да те видя колкото е възможно по-скоро. Ние сме в голямата стая. Донеси си оръжието, за предпочитане оръжия.

---

[1] Служба по външно разузнаване на Руската федерация. — Бел.прев. ↑

(ЧЕТИРИ)

Мюлер пристигна пет минути по-късно. Гьорнер вече бе разговарял със Следствената служба и тъкмо затваряше телефона след разговора си с шефа на охраната.

— Скоро да си се качвал на тавана, Зиги? — попита Кочиан.

Мюлер го погледна с неудобство. Кимна, но не отговори.

— Какво има на тавана? — попита Гьорнер.

— Нещо, което двамата с шефа прибрахме, а не исках вие с Хелена да се притеснявате. На Зиги не му беше никак приятно да крие от теб, но аз настоях.

— За какво ми говорите?

— Когато двамата с шефа избягахме от руснаците...

— Избягали сте от руснаците ли? — попита Кастило. — Мислех, че сте били заловени от англичаните.

— Това беше версията на шефа. Не искаше да притеснява допълнително съпругата си. Бяхме заловени от Червената армия и успяхме да избягаме. Вървахме пеша от близо до Шчечин в Полша, чак дотук. Видяхме как разсипаха Берлин. Видяхме разсипията на всяко място, откъдето минаваше Червената армия. Всичко това много измъчваше шефа.

— Май не разбирам — заяви Кастило.

— Нищо не знам — обади се Гьорнер.

— Да им покажем какво има на тавана, Зиги — настоя Кочиан.

— Jawohl, хер Кочиан.

Мюлер ги поведе към шкаф в хола. Пъхна един стол в шкафа, качи се на него, опря длани на ниския таван и го натисна. Чу се скърцане и едната страна на тавана се сгъна нагоре.

— През годините са правени промени — обясни Кочиан. — Таванът — вратата — сега е с панти, например. Едно време трябваше да го подпираме, за да остане отворен. Освен това горе нямаше и електричество.

Сякаш репетираше движението многократно, Зиги протегна ръка в черната дупка. Чу се тихо щракване и осветлението се включи. След това той се надигна, изпъшка и смъкна от тавана обикновена яка стълба.

Погледна към Кочиан.

— Прекалено стар съм, за да се катеря по стълби — рече Кочиан, но след това се качи с лекота.

Мюлер даде знак на Кастило да се качи. Той веднага тръгна нагоре и се озова в помещение, за което никога досега не бе предполагал, че съществува. Беше просторно като апартамента долу. Покривът бе толкова скосен, че вътре имаше място едва за трима мъже.

Вътре бяха подредени шест маслиненозелени продълговати метални кутии, поставени върху стойки, и бе оставено място колкото да се отворят капациите им.

Върху всяка кутия — на капака и отстрани — имаше надписи в жълто. Кастило се наведе, за да прочете.

РЪЧНИ ГРАНАТИ

20 БРОЯ

ОРЪЖЕЙНА ФАБРИКА „БОХЕМИЯ“, ПРАГА

Трябваше му малко време, преди да си спомни, че по времето на нацизма Чехословакия е била *Протекторат Бохемия и Моравия* и че оръжейна фабрика „Бохемия“ в Прага е била чешката фабрика, която германците са завзели.

Кочиан забеляза погледа му.

— Когато чуеш „Бохемия“, обикновено не мислиш за ръчни гранати, нали така, Карлхен.

— Не — отвърна простичко Кастило.

Дешамп пристъпи навътре, видя кутиите и прочете надписа.

— Надявах се да намерим нещо по-тихо от тези мелачки за картофи.

Кастило и Кочиан се разсмяха.

Кочиан приближи до една от кутиите и я отвори с лекота, която подсказваше, че не за пръв път се занимава с кутия, пълна с ръчни гранати.

„Какво пък? Защо не? Бил се е при Сталинград, когато е бил на осемнайсет. Сигурно е отворил поне няколкостотин такива кутии.“

Качи се и задъханият Ото Гьорнер.

— Ach, mein Gott!^[1] — възкликна тихо той, когато видя пълните с муниции кутии.

Кочиан извади предмет, увит в парче плат, и го подаде на Кастило.

— Мислех си да ти го дам, когато завърши „Уест Пойнт“, но реших, че или ще го изгубиш, или ще се простреляш в крака.

Кастило разгърна плата. В него бе прибран малък пистолет „Люгер“ с два пълнителя с по двайсет и няколко патрона.

— Предполагам знаеш какво е? — попита Кочиан.

Обучението в „Уест Пойнт“ — или може би в „Кемп Макол“ — си каза думата. Кастило взе пистолета с палец и показалец, провери да няма патрон в цевта и го огледа внимателно, преди да отвърне на английски:

— Пистолет „08 Парабелум“. Често го наричат „Люгер“. Този е произведен във фабриката за муниции „Дойче Вафен“, Берлин, през 1913, 9 до 19-милиметров. Наричат го още „9-милиметров натовец“.

Кастило погледна Кочиан.

— Беше на шефа — поясни Кочиан. — Не се разделяше с него при Сталинград. Преди това, бащата на шефа, пращядо ти, го е използвал във Франция.

— Господи! — възкликна Кастило.

— Сега вече е твой, подполковник Кастило — заяви развълнуваният Кочиан с едва доловима следа на сарказъм в гласа.

— Как е опазен през войната? — попита Чарли.

Беше обърнал пистолета към светлината и оглеждаше дулото.

— Използван е, няма съмнение.

— Аз се грижех за него, Карлхен — обади се Мюлер. — Хер Кочиан ми каза, че един ден ще ти го даде.

— Въпреки че си представях да ти го дам при малко по-различни обстоятелства — призна Кочиан и Кастило долови обичайния сарказъм в гласа му.

Кастило погледна Мюлер и попита отново:

— Как сте го опазили през войната?

— Когато, след като ни изписаха от болницата, изпратиха шефа на служба в затворническия лагер, той го остави тук. Казваше, че войната е изгубена, и не му се искаше пистолетът на баща му да попадне в ръцете на някой руски комисар.

— Тук на тавана ли го е прибрал?

— Не, накара ме да го закопая в кутия за муниции за картечница под тора в конюшната. Едва след войната изринахме всичко и преместихме кутиите тук.

— Я ми разкажи по-подробно — помоли Кастило.

— Карл, нямаме време — напомни му Гьорнер.

— За това има — отвърна Кастило.

— Не знам дали си чувал този разказ, Ото — отвърна Кочиан.

— Не знам за кой разказ става дума — изви вежди Гьорнер.

— Когато двамата с шефа пристигнахме тук — продължи Кочиан, — в къщата се бяха настанили американски инженери. Затова ние се настанихме в къща, собственост на бащата на Мюлер, във фермата. Шефът стана бившият ефрейтор Госингер, защото нямаше никакво желание американците да го арестуват, след като е бил с висок чин. Когато се върнах от Виена, двамата с бащата на Зиги оряха нивата с един кон, който незнайно как бе успял да избяга и от прегладнялата германска армия, и от гладуващите. Две седмици по-късно пристигнаха руснаците. Границата между руската и американската зона бе маркирана, откраднаха ни коня и ни дадоха трийсет минути да се изнесем от дома на бащата на Мюлер. Отидохме в голямата къща. Шефът имаше намерение да се примили на американския офицер, капитан, да му позволи да живее в конюшната, може би дори да работи каквото му кажат, за да има какво да ядем. Докато вървахме през полето, малък американски конвой пристигна в голямата къща. Два джипа, брониран автомобил и огромен мерцедес кабриолет. Щом ги видяхме, побързахме да се скрием. Не се получи. Бяха ни забелязали. Джип с трима от военна полиция ни хванаха, преди да сме изминали и сто метра. След това ни изправиха пред джипа и потеглихме към голямата къща. Шефът каза „Една звезда, Били, бригаден генерал.“ Тогава бригадният генерал се изправи и накара хората си да ни доведат по-близо. „Аз съм бригаден генерал Уидърс, военен управител на Хесен-Касел“, представи се той на съвършен немски. „Дойдох да търся скъп стар приятел, въпреки че хората ми ме уверяваха, че ще бъде напразно. Херман, същите негодници ме увериха, че разполагали с доказателства, че си убит от Гестапо.“ Тогава шефът — продължи Кочиан, без да крие колко е развълнуван. — Шефът... Шефът се

изпъна и отдаде чест. Генерал Уидърс слезе от автомобила, двамата се прегърнаха и заплакаха.

— Не съм чувал тази история — призна Гърнер. — Знаех, че е познавал военния управител, но...

— Шефът беше горд човек. Срамуваше се, че заради приятелството им ще се отнасят към него по-добре.

— Искаш да кажеш — обади се Дешамп, — че от него е получил разрешение да започне с издателската дейност, така ли? Чарли ни разказа.

— Това стана по-късно — отвърна Кочиан. — Този ден американците ни нахраниха — беше направо невероятно, защото за нас един картоф беше като истинско угощение — капитанът ни каза, че частта щяла да се мести, а докато не заминат, хер Госингер ще се грижи за собствеността. Щял да се настани в апартамента на третия етаж. Американците си заминаха седмица по-късно. Сложиха надпис, че собствеността е реквизирана за военния губернатор. Незнайно как на верандата се появяваше американска храна. Американски бензин пък се появяваше в конюшните, а също и пленени германски автомобили, които можеха да бъдат пригодени за селскостопански цели. Нали разбирате?

— Ами оръжията? — попита Кастило.

— Имаше няколко противовъздушни оръдия — продължи Кочиан. — Открихме част от оръжията и гранатите. Появиха се и още. Шефът вярваше — както и вашият генерал Джордж С. Патън, между другото — че е въпрос на време, преди Червената армия да стигне до Фулда. Бяхме видели какво стана в Берлин, а и на други места. Шефът реши, че мнозина ще предпочетат да умрат в бой, вместо да попаднат в ръцете на червените. Затова преместихме оръжията тук. За щастие, не ни потрябваха. Досега.

— Какво друго има в кутиите, Били? — попита застаналият зад Кастило Джек Дейвидсън.

Кастило го погледна учуден; дори не го бе чул кога се е качил по стълбата. След това видя и друго, което също го изненада. Без дори да се замисля, бе започнал да зарежда единия от пълнителите. Единият бе пълен, другият наполовина.

— По малко от всичко — отвърна Кочиан. — Една от кутиите е пълна с ръчни гранати. Има няколко вида maschinenpistols^[2] — „MP-

40“, „MP-43“ — и други пистолети, повечето „Валтер Р-38“, има и „Люгер“. Има дори американски „Е45“.

— Току-що изрече магическите думи, Били — ухили се Дейвидсън. — „MP-43“ и „Е45“.

— Джак, не можеш дори да се приближиш до църквата — изобщо не можеш да излезеш — с шмайзер — предупреди Кастило.

— Но аз мога, Карлхен — обади се Мюлер. — Имам разрешително да нося автомат.

— Което означава — продължи Дейвидсън, — че можем да вземем няколко за хер Мюлер и да ги пхнем в колата, в която ще пътува той.

— Това е, в случай че Зиги няма нищо против да се замеси — отвърна Кастило.

— Стига, Карлхен! — изсумтя Мюлер, за да покаже, че Чарли говори глупости.

— Я виж дали няма да ми намериш един „Р-38“, Били — помоли Дешамп.

— И два „Е45“ за нас със Спаркман — напомни Торине. — И за Чарли един. Чарли много си пада по „Е45“.

— Няма да стане, Джейк — надигна глас Кастило и пхна „Люгер“-а отзад на колана, след което пристъпи към стълбата.

---

[1] Ach, mein Gott! (нем.) — О, боже! — Бел.прев. ↑

[2] Maschinenpistols (нем.) — Автомат, шмайзер. — Бел.прев. ↑

(ПЕТ)

„АЛЕЯТА КЪМ ЗАМЪКА“

УНИВЕРСИТЕТ „ФИЛИПС“

МАРБУРГ НА ЛАН

ХЕСЕН, ГЕРМАНИЯ

10:40, 27 ДЕКЕМВРИ 2005

Замъкът на ландграфовете на Хесен-Касел — сега на територията на университет „Филипс“ — бе построен на върха на стръмен хълм. Някогашната пътека, стъпалата ѝ изсечени в гранитната скала, бе разширявана години наред — по-точно казано векове — докато се бе превърнала в двулентов калдъръмен път покрай стената на замъка. По-късно бе направено разширение, дълго към двеста метра, широко трийсет и пет, точно над стръмните скали. Ниска стена предпазваше и пешеходците, и автомобилите да не паднат от скалите към ширналия се в полите на хълма град.

Кастило, вдигнал яката на шлифера си, закопчан чак до брадичката, за да се предпази от студа, бе седнал на стената и клатушкаше крака, стиснал между зъбите си незапалена пура. Макс очевидно не забелязваше студа, защото бе полегнал край стената. Зиги Мюлер с лоден, под който се очертаваше автомат „Хеклер и Кох MP7A1“, се бе облегнал на ягуара на Ото Гьорнер.

Кастило се опитваше да послуша собствения си съвет — и за пръв път успяваше — щом си решил как да постъпиш, престани да мислиш за решението, а за нещо друго. По този начин умът ти ще бъде по-ясен, в случай че нещо се обърка.

Беше решил да изпрати Джак Дейвидсън да огледа църквата. Дейвидсън бе изключителен експерт, когато трябваше да се набележат местата, на които би могъл да се разположи снайперист или да се скрие взривно устройство.

Решението бе взето без всякакво обсъждане. Едгар Дешамп предложи да го придружи, за да огледа църквата. Затова сега и Джак, и Едгар бяха в църквата.

Кастило имаше намерение да изпрати инспектор Дохърти и Пищовлията Юнг в къщата. И двамата бяха дали да се разбере, че ако се опитат да ги отстранят — единият висш служител на ФБР, другият отличил се по време на битката в „Шангри-Ла“ ветеран — ще има неприятности.

Дохърти и Юнг, снабдени с „Р-38“ от скритите в кутиите с гранати на тавана, се бяха смесили с тълпата опечалени и любопитни — повечето дошли от голо любопитство, според инспектор Дохърти, който докладваше по телефона — в църквата „Света Елисавета“.

Някъде около тях бяха полковник Джейкъб Торине и капитан Ричард Спаркман от американските Военновъздушни сили, които успешно обориha теорията на Кастило, че е най-разумно да отидат на „Флугхафен Франкфурт на Майн“, където да приготвят „Гълфстрийм“-а за полет, ако се наложи да излетят бързо.

— Ще бъдем готови за излитане трийсет минути след като отидем на летището — бе обяснил полковник Торине. — Стига да знаете накъде ще потеглим. Докато вие решавате, двамата с капитан Спаркман ще се помотаем в църквата.

Ерик Кочиан и Ото Гьорнер със съпругата и децата си, заобиколени от осем охранители, бяха заминали за Вецлар за погребението. Кастило много се тревожеше, че за живота на Уили и Херман също има заплаха, но не той решаваше. Ото прецени, че не може да остави момчетата у дома, без да обясни на Хелена защо, а не бе готов да ѝ разкаже какво точно се е случило.

Ото заяви, че Хелена щяла да реши, че ако има заплаха за нея и момчетата, тогава има не по-малка заплаха и за съпруга ѝ, и ще настоява да не отиде на погребението на Фридлер, а той нямаше намерение да го пропусне.

За да не мисли за нещата, които нямаше начин да контролира, Кастило насочи вниманието си към калдъръмения път.

Бе идвал тук безброй пъти, още от времето, когато бе момче. За него това бе най-красивото място в цял Марбург. Когато „предложи“ на Ото да изпрати охрана, която да доведе Юнг и Дохърти от „Европайшер Хоф“, не успя да си спомни името на мястото. Не че

беше проблем. Ото, стар жител на Марбург, веднага се сети за къде става въпрос и какво има предвид Кастило, като говори за „алеята към замъка“. Само че Чарли не слуша разговора му с охраната и така и не чу името, с което той нарече въпросната алея.

Със сигурност си имаше име: или „Университетщрасе“, или „Филипсвег“, или може би дори „Университетплац“ и тъй като не успя да си спомни — а може би никога не бе знаел името — започна да се дразни. Затова, докато шофираше ягуара на Ото нагоре по хълма и след това, докато търсеше място за паркиране, започна да се оглежда за табели. Така и не видя нито една и двамата със Зиги слязоха.

Алеята към замъка бе същата, каквато я помнеше, и той си каза, че сигурно е изглеждала по същия начин още по времето, когато дядо му е постъпил в университета. А по всяка вероятност и прадядо му.

Кастило си спомни как седеше тук с майка си, похапваше wüurstchen, а после, когато майка му не гледаше, мятеше сандвича през стената, за да го види как ще падне. Долината бе далече. На два пъти бе успял да улучи автомобил. Така и не го хванаха.

— Карлхен — повика го тихо Мюлер, впил поглед надолу към пътя.

Кастило погледна през рамо.

Черен фолксваген „Голф“ приближаваше по пътя. Прозорците бяха черни, по покрива се виждаха множество антени, които със сигурност не бяха монтирани от производителя. Това не бе автомобилът, който бе откарал Дейвидсън и Дешамп в църквата, но Мюлер очевидно го позна и разбра, че е кола на охраната, защото не се премести от мястото си край ягуара дори когато „Голф“-ът паркира точно до тях. Кастило не се учуди, когато видя Дейвидсън и Дешамп да слизат.

Дешамп носеше поочукано куфарче в ръка и Кастило реши, че вътре е пъхнал „Р-38“, с който се сдобил от кутията на тавана.

Чарли протегна крака и скочи от стената. Макс също се изправи.

— Много интересно развитие, шефче — започна Дешамп.

Кастило изви вежди, но не каза нищо. След това забеляза, че Дешамп е с ръкавици, много подобни на хирургически, но значително по-дебели.

Дешамп бръкна в куфарчето и извади нещо подобно на малка кутия хартиени салфетки от вида, които винаги се поставят в банята,

които някои крадци на дребно, като К. Г. Кастило, задължително взимаха, когато напускаха хотела.

Дешамп бръкна в кутията и извади втори чифт ръкавици. Подаде ги на Чарли.

— Гумени ръкавици, шефче. Никъде не ходя без такива.

Кастило си ги сложи.

Дешамп бръкна отново в куфарчето и извади голям плик.

— Зоркото око забеляза, че стърчи от молитвеника ти — заяви той.

— Какво?

Дейвидсън поясни:

— Вашите места — твоето, на Били и на Ото — бяха на втория ред от дясната страна. Там бяха поставени молитвеници, книги с църковни песнопения или както им се казва, сложени на гърба на предните седалки.

— Казва се църковна пейка — поправи го, без да мисли, Кастило.

— Добре де. *Пейка*. Във всеки молитвеник беше поставена отпечатана програма. Видях, че е пъхната в средата на молитвеника.

— Отвори ли я? — попита Чарли. — Ти случайно да си чувал за рицин?

— Едгар я отвори — оправда се Дейвидсън. — Да, Чарли, чувал съм, разбира се, за рицин.

— Откраднах тези ръкавици от Ленгли — обясни Дешамп. — Би трябвало да не пропускат рицин, както и много други отрови. Когато момчето в лабораторията ми ги показва, обясни, че стрували по трийсет кинта парчето.

— Ако се подмокрим и после окапем като мухи, ще разберем, че те е изментил, нали така? — обади се Кастило и посегна към плика.

— Според мен, шефче, не искат да ти видят сметката. Ако искаха, нямаше да пъхнат онова, с което са решили да ти видят сметката, в молитвеник. — Дешамп потегли ръкавицата, за да я изпъне. — Въпреки това малко повечко предпазливост не е излишна.

Бръкна отново в куфарчето и извади подвързани в червено книги.

— За Били и Ото нямаше молитвеници — обясни той. — Ще трябва да се примирят.

Кастило огледа плика. Беше адресиран — надписът бе правен на компютър, така че нямаше начин почеркът да бъде идентифициран —

до „Хер Карл фон унд зу Госингер“.

Пликът бе разрязан с остър нож.

Кастило бръкна вътре и извади нещо като визитки. Бяха четири, стегнати заедно с кламер. Написаното и на тях бе на компютър. На едната пишеше „Будапеща“, на втората „Виена“, а на третата „Берлин“.

„Берлин“ бе зачеркнат с две пресечени линии с плътен маркер. На четвъртата пишеше „Том Барлоу“.

Кастило погледна Дешамп и Дейвидсън. И двамата свиха рамене.

Кастило подаде визитките на Дейвидсън, след това извади от плика лист, сгънат на три, и го разгърна.

Беше фотокопие на паспорт. Веднага забеляза, че паспортът е руски, а частица от секундата по-късно забеляза, че е руски дипломатически паспорт.

В края на първата страница пишеше „ВТОРИ СЕКРЕТАР НА ПОСОЛСТВОТО НА РУСКАТА ФЕДЕРАЦИЯ ВЪВ ФЕДЕРАЛНА РЕПУБЛИКА ГЕРМАНИЯ“.

На втората страница се виждаше снимката на мъж, приблизително на възрастта на Кастило, с късо подстригана светлокестенява, почти руса коса. Беше облечен в колосана бяла риза със стегната вратовръзка на червено райе.

„Прилича повече на тевтонец, отколкото на славянин“, помисли си Кастило.

Името му бе Дмитрий Березовски. Пишеше, че е роден в СССР на 22 юни 1969.

„Това означава, че е четири дни по-млад от мен.“

„Какво, по дяволите, означава това? Изобщо означава ли нещо?“

Кастило погледна Дешамп, който срещна погледа му, след това каза:

— Според мен, шефче, паспортът е съвсем истински.

Кастило изчака той да продължи, но тъй като Едгар мълчеше, той го подкани:

— И какво? Хайде, Ед, говори!

— Всичко това няма начин да бъде проследено до приятелчето ти Дмитрий. Всичко, с което разполагаш, са четири празни картончета с имената на три града и името „Том Барлоу“, изписани на евтин принтер. Берлин е зачеркнат. Ако трябва да кажа нещо за фотокопието на паспорта, то може да е направено както от германците, така и на

всяка граница, която Дмитрий е минавал. Редовна практика е да се фотокопират паспортите на интересни хора.

— И какво означава всичко това?

— Първи шантав сценарий — предложи Дешамп. — Може да става въпрос за шпионин, който иска да мине при нас и е преценил, че ти си най-добрият ключ към свободата, както и мостът към ЦРУ. Вече доказва, че знае кой си, знае къде да те открие и предлага среща или в Будапеща, или във Виена, но изключва Берлин.

Кастило изпъшка и погледна Джак Дейвидсън.

— Много е добър, Чарли. Ако искаше да те ликвидира, досега да го е направил — заяви Дейвидсън.

— Ами сценарият на Едгар?

— Мисля, че има смисъл, Чарли.

— Нямате ли втори сценарий?

Дейвидсън поклати глава.

— Не знам дали това е втори сценарий или не — продължи Дешамп, — но никак няма да се изненадам, ако този тип знае кой е ликвидирал семейство Кул. А аз много държа да получа тази информация.

— И какво ще правим сега? Отиваме във Виена или в Будапеща и чакаме, така ли?

— Точно така — потвърди Дешамп. — Сега е време да вървим на църква. Службата започва след десет минути.

— И според теб в църквата няма да се случи нищо.

— Дмитрий ти каза, че лично е поръчал убийствата. А ти действа по начина, който той беше предвидил. В момента църквата е пълна с ченгета и частна охрана. Едва ли някой от Щази ще извърши самоубийство, като застреля теб, Били или Ото. Не и при положение, че могат да свършат тази работа на някое тихо място. Дмитрий иска да останеш жив.

Кастило погледна Дейвидсън и приятелят му кимна в знак на съгласие.

— Добре — въздъхна Кастило. — Да вървим на църква.

Дешамп протегна ръка за плика, Кастило му го върна и той го прибра в куфарчето.

V

(ЕДНО)

ГОЛЯМАТА СТАЯ

СЕМЕЙНАТА КЪЩА

БЛИЗО ДО БАД ХЕРСФЕЛД

ОБЛАСТ ХЕРСФЕЛД-РОТЕНБУРГ

ХЕСЕН, ГЕРМАНИЯ

16:30, 27 ДЕКЕМВРИ 2005

Щом слязоха от асансьора, Херман и Уили Гьорнер хукнаха право към апартамента на чичо Били, където спяха Медхен и кутретата. Чичо Били и останалите бяха отишли на бара.

Службата в „Света Елисавета“ продължи почти час. Ото Гьорнер произнесе слово, от което Кастило не чу почти нищо. Не бе имал представа — тъй като Ото не бе намерил за необходимо да спомене какво възнамерява да прави — че Ото има намерение да се превърне в чудесна мишена в продължение на цели десет минути.

Кастило си мислеше, че е напълно възможно — макар и малко вероятно — да застрелят Ото пред момчетата.

Не се случи. Нищо непредвидено не се случи в църквата, нито по-късно на гробището, ако не се брои наглостта на противните журналисти. Когато започнаха да прекаляват — както в църквата, така и на гробището — Кастило неочаквано се сети, че човек лесно може да се снабди с фалшив журналистически пропуск, че в камерата лесно може да се скрие оръжие, дори нещо модифицирано с компресиран въздух, което да изстрелва стрелички с рицин или друга смъртоносна отрова.

И това не се случи.

Единствената необичайна случка бе на гробището, когато Ерик Кочиан призна пред Ото Гьорнер, че не му достига въздух и му се вие

свят, и прецени, че е най-добре да се прибере, без да се отбива в дома на семейство Фридлер.

Гьорнер настояваше да повикат линейка, но Кочиан заяви, че ще се почувства по-добре, стига да полегне за няколко минути, затова помоли Карлхен да го закара в Бад Херсфелд.

Веднага щом Кастило потегли с Били, Макс и Джак Дейвидсън, той се обърна към Кочиан и го попита не е ли по-добре да отидат в болница, или поне да направят консултация с лекар.

— Лекарството ми е в къщата. Сега просто се размърдай и ме закарай, гледай да не караш като луд и ми спести притесненията си. Знам от какво имам нужда.

На Кастило му се стори, че чува сподавен смях откъм задната седалка, но в огледалото за обратно виждане забеляза, че Макс е положил глава в скута на Дейвидсън, а Джак разглежда с огромен интерес германския пейзаж.

Когато Макс въведе Кастило, Кочиан и Дейвидсън в къщата, Дешамп, Торине, Юнг и Дохърти се бяха разположили в голямата стая.

Всички погледи се насочиха към Кочиан, който отиде право до барчето и си сипа пълна водна чаша сливовица, изпи половината, премлясна и остави чашата.

— Да ти донеса ли лекарството, преди да си изпил остатъка? — попита Кастило.

Кочиан поклати възмутено глава, надигна отново чашата и допи сливовицата.

— Току-що си изпих лекарството, Карлхен, благодаря ти много за загрижеността.

Кастило се разсмя.

— Стар мошеник! Нито ти е било лошо, нито си имал проблеми с дишането!

— Карлхен, кое щеше да е по-добре: да кажа на Гертруд Фридлер, че вече съм проявил достатъчно внимание и че е дошло времето да се заема с откриването на мръсниците, които са го убили, или да заявя, че не се чувствам добре?

— Прав си.

— Та в тази връзка, Карлхен, предлагам на сутринта двамата с теб — и кучетата, разбира се — да се качим на бързия влак в девет и пет от Касел за Виена.

— Така ли?

— Точно така. Ще обядваме във влака и малко след пет ще бъдем на „Вестбанхоф“.

— Не искаш ли два вземем самолета?

— Не обичам да летя и точка по въпроса. Освен това кучетата се нагледаха на чудото, наречено летене.

— Поне ми кажи какво предлагаш да направя със самолета.

— Освен очевидното ли? — попита невинно Кочиан и огледа самодоволно останалите. — Джейкъб и Ричард могат да закарат останалите до „Швехат“, те ще се настанят в хотела си, „Бристол“, и ще ни изчакат там. Освен, разбира се, ако не пристигнем преди тях, което е напълно възможно. Щом пийна още няколко глътки сливовица, ще звънна по телефона, за да помоля фрау Шрьодер да ни направи резервация за влака. — Обърна се към Дейвидсън: — И още нещо, Джак, ще звънна на управителя на „Бристол“, той ми е приятел, за да го помоля да не ви настанява в отвратителните стаи, които пази специално за американците.

Дейвидсън се разсмя развеселен.

— Само че аз ще пътувам заедно с вас с влака, Били. Ще ми трябва стая там, където ще отседне Чарли.

Кочиан се намръщи страховито.

— С риск да прозвуча грубо, Джак, не си спомням да съм те канил с нас.

— Не е нужно да го правиш. Макнаб вече се е разпоредил.

Кастило се разсмя.

— И кой е Лудия Макс? — попита Кочиан.

— Макнаб, Били. Ако ти кажа, ще трябва да те убия — отвърна Дейвидсън.

Торине и Дешамп се разсмяха. Кочиан ги погледна вбесен.

— Приеми го за добрата фея на Чарли, Били — подхвърли Дешамп.

— Това — обади се Дейвидсън, — е доста опасен подбор на думи.

— Така си е — съгласи се Дешамп. — Връщам си думите назад и ги заменям с „ангела пазител на Чарли“.

— А пък аз си мислех, че малкият пехотинец му е ангел пазител — зачуди се Дейвид Юнг.

— Ефрейтор Брадли е ангелчето пазител на Чарли, Пищовлия — продължи Торине. — Генерал-лейтенант Макнаб е истинският ангел пазител на Чарли.

Всички се разсмяха.

— И това е доста опасен подбор на думи, Пищовлия — реши Дейвидсън.

— Но пък изключително точен! — възкликна Дешамп. — Ангелчето на Чарли!

— Едгар, ти нали си имаш предсмъртно желание? — попита Дейвидсън. — Ако Брадли чуе как го наричаш, ще се сдобиеш не с една, ами поне с две от бенките по челото, дето ги раздава Александър Певснер.

— Не разбрах нито дума от всичко, дето издрънкахте дотук — оплака се Кочиан.

Дейвидсън го съжали.

— Били, генерал Брус Дж. Макнаб — започна да обяснява той — е човекът, за когото работя. Когато ме изпрати при Чарли, ми нареди да не позволявам на Чарли да се забърква в неприятности и да не го изпускам от поглед. Това и правя и не подлежи на коментар.

Кочиан погледна Кастило и младият мъж кимна.

— Джак идва с нас — заяви Кастило. — Джейк, ще имаш ли проблем да закараш самолета във Виена?

— Няма да стане днес. Пийнал съм малко. Ако отида на летището по обяд, със сигурност ще съм във Виена, когато вие пристигнете. Освен ако времето не се скапе.

Кастило се обърна към инспектор Джон „Джак“ Дохърти.

— Джак, има ли някаква причина ФБР — ти и Пищовлията — да оставате тук?

— Човекът от следствието ни показва каквото имаха и материалите на местните ченгета. Заключениеето ни — моето и на Пищовлията — е, че ударът е извършен от професионалисти — по всяка вероятност от бивши кадри на Щази, които са знаели чудесно какво правят и които сигурно вече са някъде в Русия.

— Значи можете да заминете за Виена с Джейк? — попита Кастило.

Дохърти кимна.

— Добре, Били — реши Кастило. — Обади се на фрау Шрьодер. Уреди пътуването ни.

— Благодаря ти — въздъхна Кочиан. — А това — той посочи малката масичка близо до асансьора, — можеш да използваш за телефонния си разговор или за разговори.

— Няма ли да ми кажеш на кого трябва да се обадя? — попита саркастично Кастило.

— Карлхен, предполагах, че ще се поинтересуваш и ще научиш каквото можеш за Дмитрий Березовски. Да не би единствено ти да подаваш информация на ЦРУ, а те да ти казват само онова, което преценят за необходимо?

Погледите на двамата се преплетоха за момент и в стаята се възцари пълно мълчание.

Най-сетне Кастило си пое въздух.

— Бих казал, че ме разби отново, Били, но ударът съвсем не беше лек. Ти направо ме закова и ме остави кръвта ми да изтече. — Замълча. — Май за момент забравих какъв си гадняр.

— Мръсник би било по-точно, Карлхен. Ставам истински мръсник, когато преценя, че някой не е толкова настоятелен като мен да открие изчадията, убили скъп за мен човек.

Кочиан пристъпи към масичката за кафе, взе слушалката и седна на малкото канапе. Остави телефона в скута си и започна да набира.

Кастило се надигна от стола, пристъпи към телефона до вратата и набра дълъг номер, който помнеше наизуст.

— Лестър — заговори Кастило след трийсет секунди, — обажда се подполковник Кастило. Случайно майор Милър или госпожа Форбисън да са там?

— Това май е ангелчето — обади се Дешамп.

Никой не се разсмя.

(ДВЕ)

В ЕКСПРЕСА „ЕВРОСИТИ“ „БЕЛА БАРТОК“

БЛИЗО ДО БРАУНАУ НА ИН, АВСТРИЯ

13:25, 28 ДЕКЕМВРИ 2005

Имаха запазени два спални вагона в първа класа. Кастило, Джак Дейвидсън и Макс се настаняха в единия, а Кочиан, Шандор Тор и Медхен с кученцата в другия.

Медхен усещаше липсата на едното кутре, мъжкото, което си бяха избрали Херман и Уили. Бе решила, че виновникът е Макс и всеки път, когато се видеха, тя или ръмжеше или оголваше зъби и даваше ясно да се разбере, че много ѝ се иска да откъсне поне едното му ухо, а също и други части от тялото.

Макс се отнасяше към тази враждебност с напълно разбираемо високомерие и готовност да се защитава. Очевидно не бе сторил нищо лошо на майката на потомството си, затова се чувстваше длъжен да оголва зъби и да ѝ даде ясно да разбере, че и тя не му е любимка.

При тези обстоятелства, „приятният обяд“, който Кочиан бе обещал да се състои между Мюнхен и Виена, се оказа проблем. Тъй като нямаше начин да оставят кучетата сами, най-сетне решиха Дейвидсън и Кастило да обядват първи. Шандор Тор щеше да се прехвърли в тяхното купе, за да държи Макс. После, след като Кастило и Дейвидсън се нахранеха, Кастило щеше да остане при Медхен и кутретата, а Дейвидсън с Макс.

От вагон-ресторанта ги дяляха два други вагона. Кастило и Дейвидсън забелязаха, че задната част прилича на закусвалня, а масите са с пластмасови плотове. По-напред, отделено от закусвалнята с бар и плот за сервиране, се виждаше по-елегантно заведение. Масите бяха с покривки, върху които бяха поставени бутилки вино, наоколо кръжаха сервитьори.

Кастило и Дейвидсън се насочиха към предната част на вагона.

Чарли видя нещо, което го накара да се закове на място. В мига, в който Дейвидсън се блъсна в него, той видя защо Чарли е спрял, и го сръчка.

На последната маса се бяха настанили четирима души: мъж и три жени. По-точно казано, след като огледаха четворката добре — мъж, две жени и тийнейджърка.

Мъжът срещна погледа на Кастило и задържа вилицата между чинията и устата си. След това, когато Кастило отново пое напред, той лапна хапката.

„Изглежда по-възрастен от снимката“, помисли си Кастило.

„Но това е нещо обичайно.“

„Той е.“

Кастило приближи до масата и заговори високо на английски:

— Мътните ме взели, та това е самият Том Барлоу! Къде, по дяволите, се изгуби, Том?

Кастило протегна ръка.

— Карлос Кастило, нали? — обади се Дмитрий Березовски. Стана, пое протегнатата ръка и я разтърси енергично.

— Просто Чарли, Том, не че има кой знае какво значение! Джак, това е Том Барлоу. Споменавах съм за него.

— Да, помня — отвърна Дейвидсън и също стисна ръката на Березовски. — Аз съм Джак Дейвидсън, Том. За Виена ли пътуваш?

— На бизнес конференция — отвърна Барлоу и погледна Кастило. — Чарли, май не познаваш половинката ми.

— Не се познаваме — кимна Кастило.

— Мила, това е Чарли Кастило — представи го Березовски. — Чарли, това е съпругата ми, Лора, дъщеря ни София и сестра ми, Сюън.

„Момичето е приблизително на възрастта на Елена, дъщерята на Александър Певснер“, помисли си Кастило.

„И на моя Ранди.“

„Само дето моят Ранди няма представа.“

Съпругата и дъщерята се усмихнаха, без да крият, че се чувстват неловко, подадоха ръце, но не казаха и дума. Сестрата бе общителна:

— Как сте? Приятно ми е да се запознаем — каза тя, когато протегна ръка.

„Добър английски, помисли си Кастило. Само че руският акцент прозира.“

В този момент забеляза колко е красива.

„Как е възможно да не забележа досега?“

„Станал съм като кон с капаци.“

— Знаеш ли, Чарли — продължи Березовски. — Щях да те потърся във Виена. Искаше ми се да обсъдя с теб една сделка.

— Чудесно! Винаги съм готов за изгодни сделки.

— Остават ни още два часа до Виена. Защо не поговорим някъде... Гледам да не занимавам семейството с бизнес делата си.

— Разбира се — кимна Кастило. — Какво ще кажеш за моето купе? Освен ако не понасяш кучета.

— Какво?

— Кучето ми е с мен. Някои хора се страхуват от кучета.

— Напротив, много обичам кучета — отвърна Березовски.

— Ние сме два вагона по-назад — посочи Кастило.

Дейвидсън извади билетите от джоба си и ги погледна.

— Купе четири, трети вагон — уточни той.

— Купе четвърто, трети вагон — повтори Березовски. — Да се видим след трийсет минути?

— Става — съгласи се Кастило. — Отново подаде ръка на съпругата на Березовски, след това и на сестра му. — Беше ми приятно. Може пак да се срещнем.

Усмихна се на момичето и то отвърна със срамежлива усмивка. Съпругата на Березовски продължаваше да мълчи.

— Ще ми бъде много приятно — отвърна сестрата.

— Виенският им шницел тук е чудесен — заяви Березовски. — А бирата е чешка, от Пилзен.

Кастило му се усмихна, след това даде знак на Дейвидсън да седнат на маса от другата страна на пътеката.

Сервитьорът пристигна почти веднага. И двамата си поръчаха виенски шницел и по препоръка на сервитьора две бутилки „Гамбринус“, от Източна Бохемия, която човекът предпочитал пред по-известната пилзенска бира.

Донесоха им пивото веднага.

Три минути по-късно, когато сервитьорът донасяше поръчката, Березовски и семейството му станаха и си тръгнаха.

Кастило изчака да излязат от вагон-ресторанта и едва тогава погледна приятеля си.

— Какво мислиш, Джак?

— Сестрата има готино дупе.

— И готини цици, но нямах това предвид.

Дейвидсън отпи замислен глътка бира.

— Чакай да видим какво ще стане. Имам чувството, че този тип е от тежката артилерия.

— Май си прав. Притеснявам се, че тази работа не ми е по силите. Как само ми се иска Дешамп да беше тук.

(ТРИ)

Кастило и Дейвидсън се бяха върнали в купето си преди не повече от пет минути, когато на вратата се почука.

Дейвидсън първо откряна, след това я отвори цялата.

Първа влезе сестрата. Държеше четири чаши бира за дръжките.

Макс стана, погледна я и размаха късата си опашка.

— Здравсти — заговори сестрата.

— Здравсти — отвърна Дейвидсън.

След нея влезе Березовски. Във всяка ръка държеше по две бутилки „Гамбринус“. Макс се напрегна, оголи зъби, изръмжа гърлено и настръхна, готов да скочи върху Березовски.

— Сядай, Макс — нареди строго Кастило на унгарски.

Макс седна, все още оголил зъби.

Березовски, който не смееше да помръдне, се усмихна с неудобство.

— Нали знаеш, Том — обясни Кастило на английски, — че кучетата били страхотни познавачи на характера.

— Ама аз нося дарове — оправда се Березовски и повдигна бавно бутилките бира.

— А не си ли чувал старата приказка: „Пази се от руснаците, които носят дарове“ или май беше за гърците, а?

— Много добре знаеш, че беше за гърците.

„Хубав глас. Хубави зъби.“

Тя седна и кръстоса крака.

„Хубави крака.“

— Пусни горкия човек да влезе, Макс — нареди Кастило на унгарски. — Ще ти позволя да го ухапеш по-късно.

— Унгарският ти е безупречен — отбеляза Березовски на унгарски. — Все едно си от Будапеща.

— Така е — съгласи се Кастило.

Сестрата се усмихна.

Кастило също се усмихна.

— Може ли да седна? — попита Березовски.

— Настанявай се удобно — отвърна Чарли.

Березовски седна. Дейвидсън затвори вратата.

Сестрата се приведе напред и остави чашите на малката масичка пред прозореца. Березовски отвори първата бутилка почти тържествено и напълни до половината две от чашите. След това отвори и втората бутилка и наля в другите две. След това подаде на всеки по чаша.

„Аз щях да отворя всичките бутилки, си помисли Кастило, и да подам на всеки чаша и бутилка. Защо обръщам внимание на подобно нещо?“

— Какво казват в Ню Йорк? — попита Березовски на руски. — „До дъно.“

— На някои места в Ню Йорк — отвърна Кастило на руски — казват: „Да пием за успеха на начинанието.“

— Не само че руският ти е безупречен като унгарския, но знаеш и как да вдигнеш тост по нашенски.

— Така е — съгласи се Кастило.

Сестрата отново се усмихна.

Чарли също й се усмихна.

— Не че не сте добре дошли — заговори й той на руски, — но доколкото си спомням, старият ми приятел Том каза, че не говорел за бизнес пред семейството си.

— Е — отвърна вместо нея Березовски, — има семейство, Чарли, и семейство. Позволи ми да се представя, а също и сестра си — това, в случай че все още не знаеш кой съм.

— Знам кой искаш да мисля, че си — отвърна Кастило. — Когато пристигнем във Виена, очаквам да разбера не само дали паспортът ти е истински, а и много повече за теб.

— Сигурен съм, че в Ленгли разполагат с повече от достатъчно информация както за мен, така и за сестра ми.

— Къде?

— В централата на ЦРУ в Ленгли.

— Може и да имат, но нямам намерение да те заблуждавам, Том, аз не съм от ЦРУ, ако това си мислел.

Кастило забеляза изненадата в очите на Березовски.

— Разузнаване към Министерство на отбраната, може би?

— Нямам нищо общо с отбраната.

Кастило забеляза нарастващата изненада.

„По дяволите, той си мисли, че го лъжа, и не може да се начуди.“

„Да не би да се притесни?“

Кастило вдигна дясната си ръка и изпружи средните три пръста.

— Какво е това? — попита обхванатият от подозрение Березовски.

— Честна бойскаутска. Не съм служител нито на ЦРУ, нито на Министерството на отбраната, нито на ФБР, за да сме наясно отсега, нито на военноморското разузнаване, нито пък на небезизвестните данъчни.

Дейвидсън се разкиска и Березовски го погледна намръщено.

— Играеш си с мен, Кастило — заяви студено Березовски. — А става въпрос за нещо много сериозно.

— Казвам ти самата истина — отвърна Кастило.

— Тогава за кого работиш?

— Това вече не мога да ти кажа.

— Ако ти каже, Том — подхвърли небрежно Дейвидсън, — ще трябва след това да те убие.

Березовски го изгледа гневно и се изправи.

— Да вървим, Светлана. Губим си времето с тези глупаци.

Макс се надигна и изръмжа тихо.

— Струва ми се, че Макс не те харесва, Том — отбеляза Кастило.

Сестрата, все още седнала, се усмихна на Кастило, след това погледна брат си.

— Седни, Дмитрий.

— Ти не се ли казваше Сюзън? — попита невинно Дейвидсън.

Тя му се усмихна и поклати глава.

— Позволете ми да се представя — заговори тя. — Аз съм подполковник Светлана Алексеева от служба Внешней разведки. Предполагам, знаете за какво говоря?

— Руското външно разузнаване — отвърна Кастило. — СВР е новото име на същия отдел от Службата за защита на конституцията. Ако не знаех истината, щях да реша, че някой се опитва да ми замаже очите.

Изражението на подполковник Алексеева подсказа на Кастило, че тя не разбира чувството му за хумор.

— В момента аз съм *резидентът* в Копенхаген. Брат ми, полковник Дмитрий Березовски, е резидент на СВР в Берлин. Освен това е член на Службата за защита на конституцията. Искаме, стига да ни предложите подходящи условия, да преминем от другата страна.

— Я виж ти! — възкликна Кастило и повтори: — Стига да ни предложите подходящи условия.

— Хайде, Светлана — настоя Березовски, — не е нужно да ги търпим.

— Често казват, че Дмитрий досега щеше да е станал генерал, ако не беше толкова нетърпелив — обясни Светлана, след това се обърна към брат си. — Сядай!

Обърна се към Кастило и го погледна право в очите.

— Интересуваш ли се? — попита напълно спокойно тя. — А ако се интересуващ, можем ли да се споразумеем с теб?

„И тя има пронизващия поглед на Александър Певснер.“

„Това качество по рождение ли го притежават, или някой ги е научил как се прави?“

„И нейните очи са като на Алек. Светлосини, небесносини. Много са красиви.“

— А ще ми кажете ли защо искате да минете на наша страна? — попита напълно сериозно Кастило.

— Ако ти кажа истината, няма да ми повярваш — отвърна тя. — Затова ще изтъкна финансовите причини.

— Каква сума ще представлява интерес?

— Два милиона долара — отвърна тихо тя.

— А ние какво ще получим за нашите два милиона?

— Това означава ли, че разполагаш с толкова пари?

— Ако разполагам, какво мога да си купя с тях?

— Пълното ни сътрудничество.

— И какво точно включва то?

— Например името на офицера, който ще замести подполковник Виктор Жданков — отвърна тя. — Други имена...

— Виктор чий?

— Мъжът, който... — започна тя, след това замълча. — Много добре знаеш за кого ти говоря, подполковник.

— И двата милиона са единственото, което искате, така ли? — попита Кастило.

Тя погледна брат си. Той поклати глава.

— Докато вие двамата се чудите как да отговорите на този въпрос, подполковник — каза Кастило, — защо не ми кажете причината да искате да преминете от другата страна, онази, на която съм нямало да повярвам.

Тя отново срещна погледа му.

— Ще ти я кажа, когато преценя, че ще ми повярваш — заяви тя. — След като постигнем някакво разбирателство. Ако изобщо постигнем разбирателство.

— Това до голяма степен зависи от другите ви условия — отвърна Чарли.

— Пътуваш с влак — предизвика го Березовски. — Къде ти е самолетът?

— Ако летище „Швехат“ е отворено, би трябвало вече да са кацнали — отвърна Кастило.

— А възможно ли е да осъществите дълъг полет без предварително предизвестие?

„Кое то, преведено на прости чък език, означава, че не само искаш да избягаш, но искаш да стане незабавно.“

„Кое то на свой ред означава, че някой подозира, че се каниш да станеш предател.“

„А това ще рече, че те спипах, Том, стари приятелю.“

„Ако Службата за защита на конституцията и борба с тероризма са те погнали, не е нужно да ти плащам двата милиона, за да преминеш на другата страна.“

„Просто трябва да ти осигуря условия да побегнеш и да не спираш.“

„Не трябва ли в такъв момент да изпитвам задоволство?“

„Да не би да се удавих в бездънните небесносини очи на Светлана?“

„Какво пък толкова? Джеймс Бонд вечно спасява някоя закъсала красавица, а после тя му се хвърля на врата. Защо и при мен да не се получи?“

— Дишат ти във врата значи? — попита Кастило и този път сам се вгледа в сините очи на подполковник Алексеева от СВР.

— Няма ли да ми отговориш на въпроса? — попита гневно Березовски.

— Не знаем дали ни дишат във врата — отвърна Светлана.

— Но смъртта на семейство Кул ви е накарала да предвидите подобна възможност.

По очите ѝ разбра, че се е докоснал до истината.

— Кой? — попита неубедително Березовски.

— Я, стига, полковник — срязва го Кастило. — Много добре знаеш за кого говоря.

— Нали разбираш, че току-що призна, че работиш за ЦРУ — засече го Березовски. — Иначе откъде ще знаеш за него?

— След като ти изнася да мислиш, че работя за Агенцията, добре. Само че, когато споменах семейство Кул, по очите на Светлана ми стана ясно, че съм близо до истината.

Березовски стрелна сестра си с поглед.

„Този поглед те издаде, Том, стари приятелю.“

— Така че ми отговорете на въпроса. Дишат ли ви във врата?

Березовски го погледна ледено.

— Не знаем — повтори напълно спокойно Светлана.

Кастило срещна погледа ѝ.

— Но смъртта на семейство Кул ви подсказва, че има реална опасност, нали?

— Много възможно е случилото се със семейство Кул да е послание към някого. Може да е за нас.

— Подполковник, вярваш ли, че обикновено се случва най-лошият сценарий? — попита Кастило. — Кажи, подполковник Алексеева?

— Понякога е полезно да си предпазлив — отвърна тя.

— Те знаят ли, че пътувате за Виена?

Тя кимна.

— Ермитажът заема на Музея на историята и изкуството восьмичната статуя на Петър Първи от Бартоломео Растрели. Виждали ли сте я?

Кастило кимна. Бе виждал восьмичната фигура, съвсем като в Мадам Тюсо, в музея в Санкт Петербург.

— Учудвам се, че Ермитажът е позволил да се изнесе — изви вежди Кастило.

— В знак на приятелство и надежда за мир между стари врагове — обясни напълно спокойно тя. — Сега господин Путин е приятел на

запада, в случай че не си чул.

— Сега, като спомена, започвам да си спомням нещо подобно.

Тя отново му се усмихна.

— Опакована е много внимателно и е придружена от тежка охрана. От Виена заминава за Берлин, след това за Копенхаген... и други градове. Така имаме възможност да се срещнем с хора, с които в друг случай пътищата ни не биха се пресекли.

— Най-лошият сценарий е да ви отвлекат на „Вестбанхоф“.

— Или да чакаме за потвърждение, че вече се знае за предателството ни, когато свръзката ни се опита да се свърже с нас. Както и да е, предполагаме, че намеренията ни са им известни.

„Значи решението да преминат от другата страна не е от вчера, така ли излиза?“

„Трябваше сам де се сетя, че не...“

— Кой е свръзката ви във Виена? — попита Кастило.

— Отговорих на всичките ти въпроси — прекъсна го Светлана.

— Сега е твой ред да отговориш на въпроса на брат ми за самолета.

— Добре. Какво точно ме питаше, Том?

— Първо, ти ли решаваеш къде пътувате?

Кастило кимна.

— Можете ли да осъществите дълъг полет без предварителна заявка?

— Какво разбираш под „дълъг полет“?

— Дванайсет хиляди километра.

— Не и без да спрем някъде за презареждане. Обсегът ни е приблизително три хиляди и седемстотин морски мили. Къде искате да отидете?

— На дванайсет хиляди километра от Виена — отвърна Березовски.

— Буенос Айрес — отговори Светлана.

„Този отговор не би трябвало да ме изненада — тя спомена Жданков — въпреки това съм изненадан.“

— Защо точно там?

— Това вече не ти влиза в работата — срязва го Березовски.

— Влиза, след като искате да ви закарам там...

— Имаме роднини там — обади се Светлана, — които ще ни помогнат да изчезнем.

— Ще трябва да ми разкажете повече подробности — настоя Кастило.

— Когато сме на път — реши тя. — Ще ти кажа по време на презареждането.

„Дали да ѝ повярвам?“

— Нали ще ни закараш? — попита тя.

„Пак ми отправя този тъжен поглед.“

„Добър опит, сладурано.“

„Някой сигурно ти е казал, че не се удържам, когато някоя красавица в беда се вгледа така жално в очите ми.“

„Кой беше казал, че най-важният секс-орган се намирал между ушите?“

„Само че в момента не е никакъв проблем да се удържа, така че губиш, малката.“

„Сега май трябва да ги постресна тези двамцата.“

— Сега двамата с господин Дейвидсън трябва да си поприказваме и да решим дали онова, което аз ще направя за вас, не със значително повече от онова, което вие предлагате — измъкна се Кастило.

Забеляза разочарованието в очите на Светлана.

„Много зле ме накара да се почувствам, сладурче.“

„Само че в момента ще постъпя както е редно.“

Кастило продължи:

— Сега е най-добре да се върнете в купето си. Обърнете внимание дали някой не ви следи. След двацет минути един от вас — в никакъв случай и двамата — да се върне, след като решите какво друго сте готови да ми кажете, освен името на заместника на мъртвия офицер от СВР, за да ме убедите да си сложа главата на дръвника заради двама агенти на СВР, които не съм виждал никога досега, и да ги откарам на другия край на света точно когато бившите им другарчета ги преследват по петите.

Изправи се и заговори на унгарски:

— Сядай мирно, Макс — след което пристъпи към вратата, дръпна резето, отвори едва-едва и почти шеговито даде знак на Березовски и Светлана да излязат.

— Двацет минути са достатъчно време, през което да поговорите — каза той.

Березовски го изглежда злобно, докато излизаше. Светлана изобщо не го погледна.

Кастило затвори вратата след тях и погледна Джак Дейвидсън.

— Деветдесет секунди, за да се прехвърлят в съседния вагон, след това ще поговорим с Шандор да видим дали ще измисли как да слезем от влака.

— А имаш ли трийсет секунди, за да ме изслушаш, Чарли?

— Разбира се?

— Искам да ти кажа, че се справи забележително добре с тези двамата, което, като се има предвид, че дамата подполковник ти се слагаше, не беше никак лесно...

— Джак, ако ще казваш нещо важно, казвай.

— Макнаб ме прати, като ме накара да се закълна в децата си...

— Ти нямаш деца.

— Е, ако имах... Нали разбираш какво искам да ти кажа. Обещал съм на Макнаб — говоря напълно сериозно, че ще съм до теб, когато ентусиазмът ти започне да надига глава. Мисля, че моментът настъпи.

Кастило го погледна за момент.

— Я ми кажи, Джак, кога за последен път ентусиазмът е взел връх над здравия ми разум?

— Престани, Чарли! Не помня кога беше последният път, но я си спомни случая, когато открадна хеликоптера.

— Не съм го крал. Просто го взех назаем. И ако не ме лъже паметта, ти нямаше търпение да провериш способностите на „Гатлинга“ на същия този хеликоптер, докато търсехме Дик Милър.

— Знаех, че няма начин да те спра, Чарли.

— И сега не можеш, Джак. Според мен тези двамата са точно каквото ни трябва.

Дейвидсън срещна за момент погледа му, след това сви рамене.

— Добре, поне опитах. Ще отида да проверя дали Шандор знае някакъв начин да свалим Мата Хари и брат ѝ от влака.

(ЧЕТИРИ)

Кастило остана учуден, когато петнайсет минути по-късно отвори вратата на купето и завари Березовски и Светлана застанали в коридора.

Очакваше Березовски да е сам — все пак той бе полковник, а тя подполковник и по-малката му сестра — или пък Светлана сама, за да му разиграе сценката дама в беда.

Погледна през рамо към Джак Дейвидсън, намръщи се и си каза: „Какво пък толкова“, след това им даде знак да влязат и дръпна резето от вътрешната страна.

— Ако ще продължаваме — заяви остро той, — ще се научите да изпълнявате заповеди. Казах да се върне единият от вас, не и двамата. Сега единият да излезе.

— Не искам брат ми сам да взема решения за живота ми — заяви спокойно Светлана. — Или оставаме и двамата, или си тръгваме.

Той срещна погледа ѝ с надеждата притеснението му да не проличи.

След малко кимна.

— Добре. Какво предлагате освен синьото небе? — попита той.

— „Синьото небе“ ли? — повтори Светлана.

— Ако искам да разбера кой е сменил полковник Жданков, е напълно достатъчно да се обадя по телефона. Не е нужно да рискувам каквото и да било.

Братът и сестрата се спогледаха, след това Березовски попита:

— Какво искаш, подполковник?

— Имената на хората, които елиминираха Фридлер, а след това и семейство Кул.

— Както сам си се сетил, Фридлер е бил очистен от бивши кадри на Щази — отвърна Березовски. — Мога да ти кажа имената, които са използвали, но те няма да ти свършат абсолютно никаква работа. Документите им са били фалшиви. Взех ги от Специалния център. Нямахте причина да знам истинските им имена, затова никой не ми ги каза.

— Ти ли си организирай акцията?

Березовски кимна.

— Не исках да излагам собствените си хора за тази работа. Генерал Сиринов се съгласи и ми изпрати хора на Специалния център.

— Защо премахнахте Фридлер?

— Ако питаш защо е бил убит, подполковник, мисля, че знаеш много добре. Задаваш грешните въпроси за когото не трябва — Марбургската група — за дейността им в миналото в международната търговия с петрол и лекарства. Ако обаче питаш защо съм провел тази операция, направих го, защото ми бе наредено от генерал Сиринов.

— Искam имената на хората ти.

— Това ми е ясно. Само че те няма да са ти от който знае каква помощ. В мига, в който изчезна, тях ще ги прехвърлят на друга работа. А пък нещастниците, които не успеят да научат къде съм, ще ги разстрелят.

— Ами семейство Кул?

— За семейство Кул не мога да ти помогна. Знам само, че резидентът във Виена се е занимавал с тази работа, а той също получава заповедите си от Сиринов. По всяка вероятност е използвал унгарци. Предполагам, защото в доклада прочетох, че е била използвана метална гарота.

— И не знаеш нищо за самата операция, така ли?

Березовски поклати глава.

— Не.

— И мислиш, че може и да е било предупреждение към теб.

Този път Березовски кимна и погледна сестра си.

— Светлана мисли, че може и да е предупреждение. Възможно е. От друга страна, може да е било взето решение, че е крайно време семейство Кул да бъдат възнаградени за дългогодишната им работа в ЦРУ.

„Вие наистина сте студенокръвни мръсници.“

Кастило погледна Светлана.

„Ами ти?“

„Студенокръвна кучка от същото котило.“

— Какво друго можете да ми предложите? — попита Кастило.

— Аз ще ти отговоря — двамата със Светлана ще ти отговорим — на всеки въпрос, по който знаем нещо.

— И, разбира се, няма да ми кажете нищо, без да съм питал — досети се Чарли. — Досега не чух нищо, което да струва два милиона долара и заради което да рискувам собствените си операции в Южна Америка.

— Онова, което имам да ти казвам, струва два милиона — заяви Березовски. — Дори повече.

— За съжаление, Том, стари приятелю, последната дума има купувачът — сопна се Кастило. — А този купувач съм аз.

— Кажи му — подкани го Светлана.

Березовски мълчеше.

— Какво да ми каже, Светлана? — попита Кастило.

— В някогашното Белгийско Конго има химическа фабрика — започна тя.

— В Хобокън, Ню Джърси, са няколко. Какво от това? — попита той.

— Там се произвеждат химически оръжия за масово поразяване — уточни тя.

Кастило усети как мускулите по врата му затрепкаха.

— Излитаме към синьото небе — въздъхна той.

— Ако си решил да ни помогнеш — продължи Светлана, — бъди така любезен да ни кажеш.

— Разкажи ми още за Конго.

— Знаем кои германски фабрики им продаваха химикали, преди Ирак да падне — каза с нежелание Березовски, недоволен, че играта се разширява. — Знаем кои германски компании продават химикали в момента. Знаем и кой управлява фабриката, разбира се.

— Управлява я от чие име?

— А ти как мислиш, подполковник? — попита саркастично Березовски.

— Или отговаряй на въпросите ми, полковник, или се разкарай.

Березовски го изглежда гневно.

— Иран, разбира се.

— А защо онова, което се прави за иранците в джунглите на Конго...

— Не съм казал, че е в джунглата — прекъсна го Березовски.

— Защо не се произвежда в Иран? — попита Кастило.

— Колко си скромнен — отвърна Березовски. — Нали тогава Ленгли щеше да разполага с пълна информация още преди години. В ЦРУ не са чак толкова некадърни и некомпетентни, колкото се опитват да се изкарат.

Кастило стрелна с поглед Дейвидсън. По изражението му разбра, че и той е убеден в правотата на казаното.

— А ти знаеш ли къде се намира фабриката? — попита Кастило.

Березовски кимна.

— Някъде между Кисангани и езерото Албърт.

— Това е огромен пуст район.

— Затова е бил избран.

— Кой го е избрал?

— Някакви фабриканти от бившата Източна Германия. Казват, че искали да отглеждат различни растения за медицински цели.

Кастило погледна Дейвидсън и му даде знак да хвърли монета, за да види какво ще се падне.

— Печелиш, полковник — каза той. — Новините са добри. Лошата е, че ако откроя, че си пропуснал нещо да ми кажеш, гарантирам ти, че лично ще те предам на ФСБ.

Березовски кимна спокойно.

— И аз като теб съм офицер, подполковник — отвърна той. — Имаш думата ми.

„Господи, той да не би да си вярва? Може би си въобразява, че аз ще му повярвам.“

— Ти чувал ли си, че римските католически свещеници, изпращани в Конго — едно време — били освобождавани от клетвата си за безбрачие? — попита Кастило.

Березовски погледна сестра си и се изсмя.

— Истина е, Светлана.

— Същото е и с възпитаниците на „Уест Пойнт“ като мен. Когато ни назначават на работа като моята, ние имаме разрешение да лъжем, да мамим, да крадем и да се сприятеляваме с други такива като нас.

На Березовски му се стори много забавно. Затова пък по погледа на Светлана личеше, че на нея не ѝ е никак забавно.

— Сега, щом влакът намали на „Вестбанхоф“, на всеки перон ще видите вагони на „Тагес Цайтунг“.

— На всеки перон ли? — повтори Светлана.

— Нали познавате гарата? — попита Кастило.

И двамата кимнаха. Виенската западна гара бе най-големият железопътен терминал в Австрия.

— Между пероните има два коловоза. На всеки ще има по един вагон. Няма нищо подозрително, защото те спират там всеки ден, за да натоварят вестниците за дълбоката провинция. Когато влакът спре, вие ще бъдете в самия край, готови с багажа. Ако всичко е наред, двама мъже ще се приближат от спрелия вагон към вашия перон. Те ще ви качат във вагона. Ако обаче се окаже, че на перона ви търсят, мъжете ще послужат за отвличане на вниманието и тогава ще слезете от влака от другата врата, което означава, че ще се наложи да скочите на релсите, да се прехвърлите на другия перон и да влезете във вагона от другата му страна.

— Ами ако има някой и от другата страна? — попита Светлана.

— Тогава някой ще ви помогне — заяви Кастило.

— Къде ще ни отведат? — попита Березовски.

— Честна дума, нямам представа — призна Чарли. — На сигурно място. Човек на име Шандор Тор ще бъде с вас. Не е разумно да ни виждат заедно.

— Тези хора знаят ли какво правят? — попита Березовски.

— Той е бил полицейски инспектор в Будапеща, а преди това е служил във Френския чуждестранен легион.

— Много ми се иска да дойдеш с нас — обади се Светлана.

„И на мен, скъпа!“

„Да не би да го казваш, за да ти спася сладкото задниче?“

„Или може би тези небесносини очи се опитват да ми подскажат, че говориш истината, че си падаш по мен?“

„Внимателно, Дон Жуан!“

— Според мен излезте един по един — предупреди Кастило. — Тръгвай първа, Светлана.

(ПЕТ)

На „Вестбанхоф“ коридорът на „Бела Барток“ се падаше от страната на перона.

Кастило изчака, докато види и двата вагона с надписи „Тагес Цайтунг“, и едва тогава излезе в коридора. И двата вагона се оказаха по-малки, отколкото очакваше. Щеше да е доста тясно за четирима човека с багажа.

Докато Дейвидсън чакаше в купето, Кастило огледа внимателно перона, за да се увери, че няма подозрителни лица.

„Щеше да е от голяма помощ, 007, ако беше попитал хората в кое купе са!“

И тогава видя нещо, което нямаше никакво желание да вижда.

Пътник, който слизаше, добре облечен едър господин на около четирийсет, бе неочаквано ударен в корема от стек вестници, новото издание на „Тагес Цайтунг“. Вестниците попаднаха право в слънчевия му сплит и той избълва порой ругатни към вестникарския вагон.

Кастило се пхна бързо в купето. Дейвидсън посочи нещо.

Березовски насочваше съпругата си към съседния перон, а Шандор Тор помагаше на момичето. Светлана вече бе прехвърлила багажа си на перона. Мъж в черен гащеризон пое багажа и го качи във вагона на „Тагес Цайтунг“.

Березовски и Тор се качиха на перона едновременно. Тор побутна Березовски към вагона, след това протегна ръка на Светлана.

Тя се справяше успешно и без негова помощ. Беше вдигнала полата си чак до кръста и отдолу се виждаха дантелени бикини и малък пистолет, прикрепен от вътрешната страна на бедрото.

Тя скочи на платформата като газела, дръпна полата си и затича бързо към вагона.

— Винаги съм бил изключително съпричастен към жени в червени бикини — отбеляза Дейвидсън.

— Тъй като аз се отнасям по-професионално, интересът ми бе насочен към пистолета.

— Не забеляза ли червените бикини?

— Между другото.

— Аз пък забелязах пистолета между другото. За мен не е никакъв проблем да се разхождам и да дъвча дъвка. Според мен беше модел „1908 Колт Вест Покет“, а още по-вероятно „.25 АСР“, въпреки че има и „.32 АСР“.

— А пък според мен белъто е „Виктория Сикрет“, модел „17В“, на който има етикет с предупреждение, че няма достатъчно материал дори за да си издухаш носа.

— Не й ли е студено?

— На руските жени им се носи славата, че са с гореща кръв.

— Не го забравяй, Чарли. Тази дама ще ти донесе единствено неприятности.

Кастило изпъшка.

— Това е повече от ясно.

Той взе куфарчето си и даде знак на Дейвидсън да мине пръв.

В коридора се бяха събрали трима яки мъже. Двама носеха клетката с кученцата. Сега вътре бе и Медхен.

„Това е много добра идея, помисли си Чарли. Ако Медхен и Макс се сбиеха, нямаше да успеем да отвлечем вниманието.“

Третият мъж пазеше, докато Били Кочиан излизаше от купето.

Излязоха на перона и се качиха по стълбите към автомобилите, които ги очакваха на улицата. Кастило забеляза четири различни групи мъже — две двойки, едно трио и квартет — които очакваха Березовски и останалите. Възможно бе да чакат и други пътници.

Тройката прояви огромен интерес към Били Кочиан и го последва. Това до голяма степен се дължеше на присъствието на Макс и Медхен, които не спираха да ръмжат един срещу друг.

Сребърен мерцедес „S600“ с номера от Будапеща ги очакваше край тротоара. Кочиан отвори клетката, даде знак на Медхен да влезе на задната седалка на автомобила, взе по едно кученце във всяка ръка и също се качи. Едър мъж затвори вратата и колата потегли веднага.

Значително по-малък мерцедес спря на мястото на първия. Едрият мъж отвори вратата и даде знак на Дейвидсън и Кастило да се качват. Макс влезе пръв и се настани на задната седалка.

— Къде отиваме? — попита Дейвидсън, когато потеглиха.

- В „Сахер“ — отвърна Кастило.
- Като торта „Сахер“ ли? Тортата с много пластове ли? Кастило кимна.
- Там е била създадена. Били има апартамент там.
- А има ли достатъчно място?
- И за нас, и за още шестима.

(ШЕСТ)

БАРЪТ

ХОТЕЛ „САХЕР“

„ФИЛХАРМОНИКЕРЩРАСЕ“ 4

ВИЕНА, АВСТРИЯ

19:25, 28 ДЕКЕМВРИ 2005

Полковник Джейкъб Торине остана изненадан, когато завари Кастило да дава на Макс чипс на бара. Не се стърпя и попита:

— Да не би да пускат кучета тук?

— Само ако те харесат — отвърна Кастило.

Спаркман и Дешамп се разсмяха, а Торине поклати глава.

— Да си намерим маса — предложи Кастило и кимна към маса в ъгъла на залата с винени завеси и тапети.

— Кога пристигнахте? — попита Чарли. — По-важният въпрос е дали ми носите нещо.

Дешамп му подаде подплатен плик, специално за пренасяне на сидита.

Кастило извади лаптопа от куфарчето, постави го на масата и го включи. След това извади сидито от плика и го пусна.

— Пристигнахме в „Бристол“ в единайсет — обясни Торине. — Как мина пътуването с влака?

— Беше изключително интересно — отвърна Кастило.

Дешамп се премести, за да вижда екрана на лаптопа.

— Тъкмо се канех да те предупредя, че съдържанието на диска е засекретено — подхвърли Дешамп. — Виждам, че не беше нужно да си хабя приказките. Не работи. Какво, по дяволите, е това?

— „Централно разузнаване на Съединените щати“ — прочете Кастило на екрана. — „Оценка на международно разузнаване. Строго

секретно. Материалът не може да се презаписва или прожектира без писмено одобрение от експерт на «Международно разузнаване».

— Аз защо не го виждам?

— Старост — нерадост, Едгар. Кога за последен път си ходил на очен лекар?

— Престани, Чарли!

— На екрана има филтър — обясни Кастило. — Ако не си точно срещу него — отстрани не става — не можеш да прочетеш какво пише на екрана. Още по-важно е, че хората наоколо не виждат какво има на екрана ти.

— Откъде го намери?

— Уредих се — отвърна Кастило. — От приятел. Май струва четиристотин деветдесет и пет. — После добави. — Я, ето го досието на подполковник Алексеева.

— Ти си научил за нея? — не се стърпя изненаданият Дешамп.

— Двамата с Чарли дори можем да ти кажем какъв цвят бельо носи — обади се Дейвидсън. — Наблюдавахме я чисто професионално, разбира се.

Дешамп го погледна, поклати глава, но не реагира, както двамата мъже очакваха.

— Имахме проблеми, докато се сдобием с диска, Чарли — призна той.

— Хайде, разказвай — подкани го Кастило, без да сваля очи от екрана на лаптопа.

— Свързахме се в мига, в който излетяхме от Франкфурт. Казах на Милър какво искаш. „Няма проблем“, отвърна той. „Ще кача Лестър в един «Юкон» и ще го изпратя веднага. И без това се оплаква, че не вършел нищо.“

— После какво стана? — попита Кастило.

— Дик ми се обади тъкмо преди да кацнем и каза, че в Ленгли мотаели Лестър, затова най-сигурният начин бил да отиде лично. Тогава се сетихме, че няма начин да получим информацията, без да вземем една от преносимите радиостанции в хотела и да я монтираме.

— Тогава Спаркман каза, че ще остане...

Спаркман изсумтя.

— Реши да остане на „Швехат“, за да презареди самолета и да направи каквото там трябва, тъкмо ще е около радиостанцията.

— Това се получи преди около час, подполковник — намеси се Спаркман. — Майор Милър каза, че трябвало да звъни на посланик Монтвейл, за да го помоли лично да се обади на директора на Централното разузнаване.

— Нали Монтвейл трябваше да уреди този въпрос и Ленгли да ни предоставят всичко, от което се нуждаем? — попита Кастило.

— И аз бях останал със същото впечатление, шефче, но Милър това е казал на Спаркман — обади се Дешамп.

Спаркман кимна и продължи:

— Майор Милър каза, че някакъв тип, не го познавал, казал нещо от сорта, че не искал да се намесва в текуща операция от най-висок приоритет. Не казал каква е информацията. Милър разправя, че му потекла слюнка от яд и от злоба, когато директорът на Централното разузнаване се разпоредил да предаде досиетата. Та тогава — най-сетне — му дали информацията за жената. Каза, че докато директорът на Централното разузнаване бил в архива, му казал, че ти искаш всичко, и директорът наредил: „Дайте им всичко.“ Много хубава жена. Коя е тя, подполковник?

— Сестрата на Березовски — отвърна Кастило и продължи да пита: — Едгар, как мина с местния шпионин?

— Кофти карма, шефче. Славата ти те предшества.

— Това пък какво трябва да означава? — изви вежди Кастило.

— Шпионинът е всъщност от женски род. Госпожица Елинор Дилуърт, води се съветник по консулските въпроси. Приятелка е на Алекс Дарби, поне така твърди. Ще ми се да попитам Алекс дали наистина е така, но пък не съм чул и една лоша дума за нея. От друга страна, не мога да кажа, че беше готова да ми сътрудничи, когато я попитах какво знае за семейство Кул. А този разговор се провеждаше, преди да съм споменал името ти.

— А защо се наложи да споменеш името ми?

— Тя ме попита какво правя във Вашингтон, и аз ѝ обясних, че работя за теб. — Той замълча. — Шефче, в отговор на киселата ти физиономия, искам да ти кажа, че Звеното за организационен анализ вече не е тайна за разузнавателната общност.

— Мама му стара! Май ще трябва да свикна. Добре де, тя как реагира, когато спомена името ми?

— Ще повторя почти дословно: „Всичко знам аз за този копелдак и не желая да имам нищо общо с него.“ Аз, разбира се, попитах дамата какво има предвид, и тя обясни, че първо си съсипал блестящата кариера на нейна близка приятелка от Ленгли и си я натопил, за да я уволнят.

— Нима? — подхвърли саркастично Кастило. Погледна Дешамп.
— Тя спомена ли име?

— Не, а и не беше моя работа да разпитвам.

— Въпросната дама е госпожа Патриша Дейвис Уилсън. Беше от аналитиците в Ленгли и когато скапа работата, която трябваше да свърши с откраднатия самолет, се опита да прехвърли вината на местния шпионин. Заяви, че бил некомпетентен пияница, че докато бил на градус, ѝ се пускал, макар да знаел, че е омъжена. Сигурно щеше да ѝ се размине, но за съжаление, по времето, когато се предполага, че Дик Милър се е опитал да я изнасили...

— *Нашият* Дик Милър ли? — прекъсна го Дешамп.

Кастило кимна.

— По същото това време тя се чукаше с мен. Излъга, че Милър се опитвал да я тръшне в леглото. Тогава я прехвърлиха на друга работа. После тя отишла при Хари Уилън-младши, небезизвестния журналист, и се опитала да ме натопи. Уилън отишъл при Монтвейл с цялата насъбрана мръсотийка и изпял всичко, което бил научил от госпожа Уилсън. Монтвейл — много съм му задължен за тази работа и се налага често да си го напомням — не само че свил перките на Уилън, но записал разговора, в който журналистът повтаря няколко пъти, че госпожа Уилсън била „личната му къртица в Ленгли“.

— Боже господи! — възкликна възмутеният Дешамп.

— Накрая Монтвейл пуснал записа пред директора на Централното разузнаване и тогава я уволнили.

— Винаги става опасно, когато в този бизнес работят жени — отбеляза Дешамп.

— И аз казах същото на Чарли — заяви невинно Дейвидсън.

Кастило обърна лаптопа към него.

— Погледни, Джак, и ми кажи какво мислиш.

Дешамп се намеси отново.

— Да ти кажа, Чарли, не мисля, че истината ще впечатли много госпожица Дилуърт. Носи ти се славата на чистокръвен мръсник.

Според мен да се свържем с Алекс Дарби и да го накараме да се заеме с дамата. След това аз ще поема. Ще потвърдя, че и аз съм изпитал на собствен гръб какъв си мръсник.

Кастило вдигна ръка, за да накара Дешамп да почака. Не откъсваше поглед от Дейвидсън.

Най-сетне Дейвидсън вдигна очи от екрана на компютъра.

— По всичко личи, че Големият лош вълк и малката Червени гащи са точно, които твърдят.

— Май да — кимна Чарли. — Джейк, след колко време можем да излетим?

— Нали ти казах, трийсет минути след като пристигнем на летището. Закъде потегляме?

— Едгар, ще имаш възможност да обсъдиш госпожица Мънипени лично с Алекс — заяви Кастило.

— Какво ще правим в Буенос Айрес, Чарли? — попита уморено Едгар.

— Там искат да отидат полковник Березовски и подполковник Алексеева, шпионите, които дойдоха от студа^[1].

— Свърза ли се вече с теб? Господи, кога успя, току-що пристигнахте.

— Аз работя бързо — отвърна Кастило. — Тази вечер ще успеем ли да излетим, Джейк?

Торине кимна и повтори:

— Трийсет минути след като стигнем на летището.

Кастило погледна часовника си.

— Седем и четирийсет. Да пробваме да излетим в десет. Спаркман, тръгвай и пусни летателен план за Престуик, Шотландия. След това пусни нов за Мароко или за друго място, откъдето е най-безопасният път за Буенос Айрес. Нали ще стане, Джейк?

Торине кимна.

— Чакай малко. Правилно ли разбрах, че въпросният Березовски ще пътува с нас?

— И съпругата му, и дъщеря му. И, разбира се, малката Червени гащи.

— Това пък какво трябва да означава? — любопитства Дешамп. — Защо наричате така сестра му?

Кастило погледна многозначително Дейвидсън и се ухили.

— Това е тайният код на шпионите, Едгар. Ти не ги разбираш тези работи.

— А ако ти кажа, трябва да те убия — добави Дейвидсън.

— До този момент, Джейк, ми се струваше, че ни бъркат — рече Дешамп. — Сега вече не съм толкова сигурен. — Погледна Кастило. — Да не би наистина да си пипнал берлинския резидент?

— Плюс резидента от Копенхаген, агент на СВР.

— Ще повярвам, когато се уверя лично — заинати се Дешамп.

— Тома неверни! — поклати глава Чарли.

— Ако си въобразяваш, че в Ленгли те мразят, шефче — рече Дешамп, — чакай да видиш какво ще стане, когато чуят за тази работа.

---

[1] „Шпионинът, който дойде от студа“ — бестселър на Джон льо Каре. — Бел.прев. ↑

VI

(ЕДНО)

ЗАПАДНА ПЛОЩАДКА ПРЕД ХАНГАРИТЕ

ЛЕТИЩЕ „ШВЕХАТ“

ВИЕНА, АВСТРИЯ

21:45, 28 ДЕКЕМВРИ 2005

— Настройка на радиото, първи офицер — нареди полковник Джейк Торине.

Кастило провери на панела, че радиото е настроено на правилната честота, и натисна копчето „ПРЕДАВАНЕ“.

— Виена Деливъри, тук „Гълфстрийм 379“ — обяви Кастило.

— „Гълфстрийм 379“ — отвърна на английски човекът, — тук Виена Деливъри. Слушам ви.

— „Гълфстрийм 379“ на Блок Алфа шест-нула. Ние сме „Гълфстрийм три“ с АТИС информация Браво. Чакаме разрешение за Престуик, Шотландия, ако обичате.

— „Гълфстрийм 379“, Виена Деливъри. Разрешението ви е готово. Съобщете готовност.

— „Гълфстрийм 379“ в готовност.

— Разбрано, „Гълфстрийм 379“. Имате разрешение за Престуик, Шотландия, през Ланукс Едно Алфа, след това според планирания маршрут. Очаквано ниво десет минути след излитане три-четири-нула. Код 3476.

— Разбрано, Виена Деливъри. Имаме разрешение за Престуик през Ланукс Едно Алфа, според планиран маршрут след излитане. Код три-четири-седем-шест.

Маршрутът щеше за кратко да ги отведе над въздушното пространство на Чехословакия, Германия и Белгия. След като прелетяха над Ламанша, щяха да се движат над Британските острови и накрая да „бъдат прехвърлени“ на шотландски контрол полети за отсечката до Престуик.

— Правилно, „Гълфстрийм 379“. Съобщете, когато сте в готовност.

— Виена Деливъри, „Гълфстрийм 379“ готов.

— „Гълфстрийм 379“, свържете се с Виена наземен контрол на едно-две-едно-точка-шест за включване на двигатели и рулиране.

— „Гълфстрийм 379“, разбрано. Приятен ден.

Кастило набра 121.6 на контролния панел на радиото и отново натисна копчето.

— Виена наземен, „Гълфстрийм 379“ на Блок Алфа шест-нула. Запалване на двигателите.

— Разбрано, „Гълфстрийм 379“. Запалване одобрено. Съобщете при готовност за рулиране.

— „Гълфстрийм 379“, разбрано.

Кастило погледна Торине, изви едната си вежда и нарисува с показалец няколко кръга. Торине сви рамене.

— Защо не?

След тези думи посегна към стартовия бутон.

— Виена наземен, „Гълфстрийм 379“ готов за рулиране. Блок Алфа шест-нула с информация Браво.

— „Гълфстрийм 379“, Виена наземен. Рулирайте до писта едно-едно през Алфа едно-две. На обозначителната линия се свържете с кулата на честота едно-едно-девет-точка-четири при готовност за излитане.

— Разбрано. „Гълфстрийм 379“ рулира към писта едно-едно през Алфа едно-две.

— „Гълфстрийм 379“, Виена наземен. Правилно. Приятен полет.

— „Гълфстрийм 379“. Разбрано. Успешен ден.

Кастило се протегна, за да набере новата честота 119.4, докато Торине рулираше по писта 11.

— Виена кула, „Гълфстрийм 379“ готов за излитане, писта едно-едно на Алфа едно-две.

— „Гълфстрийм 379“, Виена кула. Имате разрешение за излитане от писта едно-едно.

— „Гълфстрийм 379“ с разрешение за излитане от писта едно-едно. Разбрано. „Три-седем-девет“ рулира.

Самолетът пое напред.

— Поеми го, Чарли — предложи Торине. — Имаш нужда от практика.

Кастило отпусна дясната си ръка на кормилото, а лявата на дросела.

— Готово.

Торине вдигна и двете си ръце, за да покаже, че му е предал контрола на самолета.

Били Кочиан предложи почти в същия момент, когато мисълта хрумна на Кастило, че инспектор Дохърти и Пищовлията Юнг ще бъдат по-полезни в Европа, за да проследят парите, отколкото в Южна Америка, затова двамата останаха във Виена.

Единственото притеснение на Кастило бе да не би Пищовлията да не успее да настрои сателитната радиостанция. Юнг увери Кастило, че ефрейтор Лестър Брадли му е показал всичко необходимо, при което Чарли за пореден път си каза, че Пищовлията не е типичният агент на ФБР, чието основно и единствено умение е да проследява мръсни пари, а пък Лестър притежаваше умения, които далече надхвърляха тези на морските пехотинци, макар да му оставаха цели две години до времето, когато щеше да има право да си купува алкохол в магазините на страната, на която служеше.

Например можеше да поддържа, и използва сателитната комуникационна система, след като лично създателят ѝ, Алойшъс Франсис Кейси го бе научил.

Кейси — навремето сержант от Специалните части във Виетнам, сега председател на борда на корпорация „АФК“ — поддържаше сътрудничество със Зелените барети, като осигуряваше на Делта Форс — безплатно — последните си технологични разработки.

Доказателството бе налице трийсет минути след като излетяха. Пищовлията се обади по сателитното радио, за да докладва, в гласа му се прокрадваше самодоволство, че и той, и устройството са готови в стаята в „Бристол“ от четирийсет и една минути и вече е изпратил шифрован текст.

Щом осъществиха контакт с Виена, Кастило използва устройството, за да се обади на сержант Боб Кенсингтън, свързочника от Делта Форс, който бяха оставили в Аржентина, за да обслужва

устройството в Нуестра Пакеня Каза — квартирата на Звеното за организационен анализ в кънтри клуб „Майерлинг“ в „Пилар“.

Нареди на Кенсингтън да съобщи на Алекс Дарби, Алфредо Мунц и Тони Сантини и на абсолютно никой друг, че пристигат, даде предполагаемия час на кацане и помоли да предвидят транспорт за осем човека плюс Макс до квартирата.

Попита Кенсингтън къде са семейство Сиено и остана разочарован, когато научи, че са в Асунсион, Парагвай. Сузана и Пол Сиено нямаха сателитно радио. Кастило нареди на сержанта да се свърже с тях възможно най-бързо и да им предаде да са в квартирата час по-скоро — за предпочитане и двамата, но съпругата задължително.

Сузана — слаба червенокоса жена с обсипано с лунички лице, и Пол — с маслинова кожа и тъмна коса, и двамата по на трийсет и няколко, бяха агенти на ЦРУ. И преди бяха работили за Кастило и за Звеното за организационен анализ, но след последната операция Кастило ги върна на ЦРУ. Сега отново имаше нужда от тях, най-вече от Сузана.

Кенсингтън, естествено, полюбопитства какво става.

— Ще ти кажа всичко, когато се видим, Боб. Точно сега, колкото по-малко хора знаят, че идваме, толкова по-добре.

След това Кастило се обади още веднъж по сателитното радио, този път до квартирата в Александрия, Вирджиния. Попадна на ефрейтор Лестър Брамбли.

Помоли младежа да съобщи на майор Дик Милър къде отиват, но не спомена причината, а когато Лестър отвърна: „Слушам, господине“, Кастило се предаде и даде ново нареждане:

— После му кажи да те качи на следващия полет за Буенос Айрес, Лестър. От летището отиваш право в квартирата.

— Слушам, господине — отвърна Брамбли със значително повече ентузиазъм, отколкото при предишните заповеди.

Кастило свали слушалката и разкопча предпазния колан. Погледна Джейк Торине на пилотската седалка.

— Зарадва ли се ангелчето? — попита той.

Кастило му показва среден пръст. Освободи седалката на втория пилот и влезе в пътническата кабина. Спаркман се надигна от мястото си и влезе при Джейк.

Кастило се огледа.

Лора Березовски бе заспала на лявото канапе, дъщерята София бе на дясното. Двете кученца се бяха сгушили и спяха до момичето. В началото на полета Макс се бе настанил на пода при тях, но след това, без да притеснява момичето и кутретата, се бе преместил на канапето, където се бе свил и заспал.

Полковник Дмитрий Березовски дремеше в задната част. Подполковник Алексеева бе седнала в посока, обратна на движението, срещу Едгар Дешамп. Беше се зачела в списание „Пийпъл“ и от време на време клатеше глава.

Когато Кастило се настани на мястото, на което бе седял Спаркман — от другата страна на пътеката до Светлана — той се зачуди: „Това пък списание откъде се взе? Дано не реши, че е мое.“ Джак Дейвидсън се приближи по пътеката откъм кухнята и влезе в пилотската кабина. Много обичаше да наблюдава пилотите. Джак бе прекарал доста време на дясната седалка на различните самолети и хеликоптери, които бе пилотирал Кастило, и действаше упорито да го запишат в пилотската школа, като същевременно имаше намерение да остане в Специални операции. Всички твърдяха, че подобно нещо било невъзможно, но никой не познаваше упоритостта и непреклонността на Дейвидсън като Кастило.

Трийсет и пет минути по-късно, от високоговорителя се чува три просвирвания.

— Контрол Рейн, „Гълфстрийм 379“ — прозвуча гласът на Торине.

— „Гълфстрийм 379“, контрол Рейн. Слушам ви.

— „Гълфстрийм 379“. Налага се да променим летателния план заради крайната дестинация. Новата ни дестинация е Дакар, Сенегал, идентификация Голф-Оскар-Оскар-Янки. Моля за трасе над Женева. Край.

— Разбрано, „Гълфстрийм 379“. Мога да ви пусна директно над Женева, но не съм упълномощен да давам разрешения за полети извън въздушното пространство на Рейн. Координирайте летателния си план с Евроконтрол за посоката след Женева. Свържете се с Евроконтрол на честота едно-три-две-точка-осем-пет-нула за разрешение и уточнение.

Щом получа одобрение, ще се свържа с вас на същата честота. Засега се насочете към Женева. Поддържайте курс при три-четири нула.

По гласа на координатора личеше, че нито разполага с време, нито има намерение да одобрява подобни промени в летателния план.

На Торине му беше все едно. Единственото му желание бе да поеме в правилната посока — към Сенегал. Знаеше, че Женева се пада в периферията на въздушното пространство на контрол Рейн и затова бе малко вероятно да му дадат одобрение за промяна. Освен това той знаеше, че за подобна съществена промяна ще бъде необходимо време, за да бъде координиран пътят им над Тулуза, Франция, Малага, Испания, Казабланка, Мароко, Тенерифе, Канарски острови, след това над Атлантически океан покрай западния бряг на Африка, докато най-сетне стигнат Дакар в Сенегал.

— Разбрано, Рейн — отвърна ведро Торине. — „Гълфстрийм 379“ се насочва над Женева. Поддържам три-четири-нула. Ще координираме искането с Евроконтрол и ще останем на сегашната честота. Благодаря.

Кастило погледна към пътниците. Березовски бе отворил очи и го наблюдаваше.

„Какво толкова, аз самият спя много леко, когато ми припари на задника.“

Березовски продължаваше да го наблюдава, когато високоговорителят изписка отново.

— „Гълфстрийм 379“, тук контрол Рейн. Готов съм с разрешителното. Готови ли сте да приемате?

— „Гълфстрийм 379“ готов.

— „Гълфстрийм 379“, имате разрешение за Голф-Оскар-Оскар-Янки. След Женева се насочете към Тулуза, после директно към Малага.

Кастило погледна към Березовски, за да види изражението му, и забеляза, че руснакът е станал и върви към него. Спря при Кастило и приклепна на пътеката.

— Предполагам, самолетът има джипиес.

„Трябва ли да пита?“

„Възможно ли е руснаците да са чак толкова изостанали?“

„Че той е на моята възраст. Джипиесите са нещо напълно обичайно за нашето поколение.“

Кастило кимна.

— Може ли да го видя?

Чарли се замисли дали да не се провикне към Дейвидсън и да го помоли да отвори вратата на пилотската кабина, но след това се огледа и премисли. Почти всички, включително жените и детето, спяха. Той се пресегна и взе интеркома.

— Джак!

Дейвидсън се появи на вратата на пилотската кабина след миг. Бе притиснал слушалка до ухото си.

— Покажи на полковника къде се намираме на джипиеса — нареди Кастило в слушалката.

Дейвидсън даде знак на Березовски да влезе при пилотите.

Руснакът хлътна вътре.

След около минута се появи и отново спря до Кастило.

— Том, стари приятелю, научи се веднъж и завинаги да ми вярваш.

Березовски не отговори. Върна се, без да каже и дума, на мястото си.

Кастило усети погледа на Светлана.

„Май и тя не е била дълбоко заспала.“

— Имаме симулатор, който показва, че се приближаваме към „Шереметиево“ — обърна се той към нея. — Трябваше да го пусна.

Тя поклати глава, но на него му се стори, че забелязва усмивката ѝ.

— Не бива да забравяме, че той е висш офицер, полковник от СВР — напомни му тя.

— Беше висш офицер и полковник. Сега е просто предател.

— Ами аз? — попита тя.

— *Бивша* подполковник Алексеева, също предателка, но поне по-красива — отвърна той. — Тя също трябва да се научи да ми вярва.

— Доверието се печели, подполковник. — Тя вдигна списание „Пийпъл“. — Всички броеве ли четеш?

— От кора до кора — отвърна той.

Тя се усмихна.

— Сега ще ми кажеш ли истинската причина — онази, на която нямаше да повярвам — защо минавате на другата страна? — попита Чарли.

— Нали ти казах, че ще ти кажа защо ставаме предатели, когато му дойде времето. Почакай още малко.

— Обеща да ми разкажеш за роднините си в Аржентина.

— Ще ти разкажа, когато спрем да презаредим. Нали още не сме пристигнали?

— Не сме.

— Къде ще презареждаме?

— В Дакар, Сенегал. Оттам летим за Сао Паоло, Бразилия, след това се спускаме към Буенос Айрес. Ако имаме късмет, ще пристигнем към пет следобед, което ще рече обедно време в Буенос Айрес. Тъй като декември е средата на зимата във Виена, в Буенос Айрес е средата на лятото. С други думи, там е горещо, много горещо и влажно.

„Но пък и това си има хубавата страна. По всяка вероятност ще видя малката Червени гаци по бански в басейна на квартирата.“

— Ще летим почти през цялата нощ и почти през целия ден. Опитай се да поспиш. Тази седалка се спуска назад и става почти хоризонтална.

— Добре — отвърна с усмивка тя.

— Ще ти бъде по-лесно, ако си свалиш пистолета.

Тя го погледна със смес от изненада и негодувание.

— Кобурът сигурно е доста неудобен — продължи Кастило. — А пък няма да ти се наложи да стреляш в скоро време.

„Не може да бъде, тя се изчерви!“

— Да не би да предпочиташ аз да се заема с кобура? — добави той.

Очите на Светлана станаха леденостудени.

Тя разкопча предпазния колан, изправи се и тръгна по пътеката към тоалетната. Върна се деветдесет секунди по-късно. Без дори да го погледне, пусна кобура с пистолета в скута му, тръшна се на седалката си, спусна я почти хоризонтално, обърна се с гръб към него и затвори очи.

Кастило извади пистолета, за да го огледа. Дейвидсън беше прав. Оказа се „1908 Колт Вест Покет“. Беше за .32, не за .25, както предполагаше Джак. Чарли извади внимателно пълнителя и провери

цевта. Патронът изскочи навън. Опитва се да го хване, но му се изплъзна от ръката и той се наведе, за да го намери. Откри го под седалката, върна го на мястото му, след това сложи пълнителя и пхна пистолета в кобура.

Еластичните препаски все още пазеха топлината на тялото ѝ и той си припомни как скочи на перона на „Вестбанхоф“.

„Внимавай, Чарли.“

„Малката Червени гащи е професионалистка. Първото доказателство е, че носи пистолет с куршум в цевта, също като големите момчета.“

Прибра пистолета в куфарчето си, отпусна облегалката назад и бързо заспа.

Когато се приземиха на международното летище „Йоф-Леополд Седар Сенгор“ в Сенегал и Макс се отправи към предния колесник, двете кутрета и жените го последваха. Дешамп последва кученцата. Кастило си мислеше, че единствените думи, които могат да опишат кутретата, докато подскачаха весело около татко си, а след това се опитваха напълно безуспешно да вдигнат крак също като него, бяха *невероятно сладки*.

Кастило погледна Светлана. Тя се усмихваше топло, майчински, и накара Чарли да си помисли: „Изобщо не прилича на резидент на СВР, който обикаля с пистолет, скрит между краката“. Светлана не спомена и дума за семейството си, докато похапваха доста посредствена френска закуска — горчиво кафе и поостарели и прекалено сладки кроасани — и накара Кастило да се пита дали не ѝ трябва време, за да измисли правдоподобна причина, поради която иска да отиде в Аржентина, и дали наистина там има роднини, които ще им помогнат да се скрият.

Той не настоя за информация.

(ДВЕ)

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „ХОРХЕ НЮБЪРИ“

БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

12:40, 29 ДЕКЕМВРИ 2005

Кастило бе управлявал самолета по време на полета от Виена до Дакар, а по-късно и по време на последната къса отсечка от Сао Пауло, Бразилия, до Буенос Айрес. Накрая бе сменил Джейк Торине и се бе настанил на пилотската седалка, като направи заход за кацане, без дори да се замисли. След като бе вече на пистата, погледна Дик Спаркман и забеляза изражението му.

— Нали внимаваше, капитане? — попита напълно сериозно Кастило. — Ако след много практика и дълго обучение успееш да направиш такова кацане, тогава един ден може и да седнеш в пилотската седалка.

Спаркман поклати глава, понечи да каже нещо, но замълча.

— Кажете каквото има, капитан Спаркман.

— Не знам как да го кажа...

— Давай направо.

— Полковник Торине ми каза... — Той замълча отново. — Колко кацания имаш с „Гълфстрийм“?

— Не са много. Торине винаги поема от мен контрола, когато сме на петдесетина мили от дестинацията.

— Кажете колко са.

— Броят се на пръсти, включително и палците, но по-точно казано — без палците.

— Подполковник, имаше бурен страничен вятър, характерните предпоставки за неравно кацане, въпреки това кацна като по учебник. Полковник Торине ме беше предупредил, че ти идва отвътре. Сега вече знам какво е искал да каже.

— Ласкателствата ще те отведат далече, Спаркман.

— Казах го по-скоро с изненада, отколкото със страхопочитание и възхищение, подполковник.

Докато Кастило рулираше по частната писта, мислите му помрачиха удоволствието от комплимента. Ако наистина бе имало трудностите, които Спаркман бе споменал, а Кастило бе сигурен в точната му преценка на авиатор, то той не ги бе виждал.

„Което означава, че не съм внимавал, а е трябвало.“

Забрави тази мисъл, докато приближаваше основната сграда. Веднага забеляза посрещачите. Освен имиграционните власти и митничарите с техните автомобили, мярна Алфредо Мунц, Алекс Дарби и Тони Сантини, застанали пред колите, които ги бе помолил да осигурят.

„Сега остава да минем през митническа проверка, да излезем от летището и да стигнем до къщата в Пилар, без да привлечем ничие внимание — нито на резидента на СВР в Буенос Айрес, нито на комендант Дъфи от националната жандармерия.“

Как щеше да се оправи с Дъфи — този момент неминуемо предстоеше — бе един от проблемите, които обмисляше, вместо да внимава за силата на вятъра и маранята над пистата.

— Спри двигателите, Спаркман. Всички да останат в самолета, докато разбере какво, по дяволите, става отвън.

Когато Кастило отвори вратата, заглъхващият вой на моторите нахлу в кабината. Той се провикна:

— Всички да останат в самолета, докато не ви кажа друго.

Слезе по стълбата и тръгна по асфалта. Забеляза, че Алекс Дарби, Тони Сантини и Алфредо Мунц следват плътно аржентинците, насочили се към него.

Спаркман бе застанал на последното стъпало, но Макс го избута. Хукна надолу по стълбите и се отправя към предния колесник. Едно от кутретата го последва, а след това и другото. София Березовски припна след кученцата. Бившият подполковник Светлана Алексеева от СВР, в ролята на любяща леля, се спусна след София. Едгар Дешамп последва подполковник Алексеева.

Един от аржентинците, намръщен мъж, протегна ръка.

— Документите, ако обичате.

— Трябва да ви ги донеса — отвърна Кастило на испански, широко усмихнат. Надяваше се акцентът му да прозвучи като на местен и тогава вероятността да му отвърнат с усмивка бе по-голяма.

Обърна се и едва сега видя, че Дешамп, Светлана, София и кучетата са излезли от самолета.

Върна се при застаналата край стълбата Светлана.

— Веднага се връщай обратно в самолета — нареди той. — Събери паспортите на всички. — Вдигна поглед и видя Дейвидсън. — Джак, донеси документите на самолета и американските паспорти.

Светлана тръгна нагоре.

След малко Дейвидсън и Спаркман слязоха с всички паспорти и документите на самолета.

Подредиха се един до друг и започнаха да свалят багажа. Кастило видя, че Светлана се е подредила при другите.

И чак сега забеляза, че полата ѝ е или вълнена, или от някакъв друг дебел тежък плат.

„Господи, това е най-неподходящата дреха за тук.“

„Сега е най-горещото време на лятото.“

Митничарите започнаха задължителната проверка на багажа. Служител от „Джет Ейвиейшън“ заговори с Торине за летищните такси, таксата за престой и гориво.

— Браво, Чарли — обърна се Сантини към Кастило. Говореше за подполковник Алексеева. — Открай време си падам по червенокоси.

„Червенокоси ли?“

Кастило вдигна поглед. На слънцето, тъмнокестенявата ѝ коса изглеждаше червена. Тъмnochервена, но с ясно изразени отблясъци.

— Отношенията ми с дамата са чисто професионални, Тони — обясни Кастило.

— Разбира се.

— Тя е — те са — искам да ги прекараме живи и здрави до Пилар и без да привличаме внимание. Когато пристигнем, ще ти разкажа всичко за тях.

— Кои са?

— По-късно, Тони.

Сантини долови нетърпението му и не настоя.

— Какви са колите? — попита Чарли.

— Взел съм моята и „Събърбан“-а на посолството — отвърна Дарби и подаде ръка. — Добре дошъл, Чарли.

— И моята кола е тук — обади се Тони Сантини. — Мунц е взел своята.

Мунц забеляза, че има някакъв проблем с митничаря или служителя от паспортен контрол, и забърза да се оправи.

— Семейство Сиено? — попита Кастило.

— Той няма да дойде — отвърна Дарби, — а тя не успя да хване сутрешния полет. Май няма да успее да си намери място и на следобедния.

— По дяволите!

— Кенсингтън каза, че Милър е звънял и е казал, че Брамбли ще пътува с аржентинските авиолинии тази вечер от Маями.

— Какво става, Чарли?

— Ще почакате, докато пристигнем в Нуестра Пакеня Каза — заяви Кастило и кимна към Мунц, който се връщаше при тях, свил левия юмрук, изпружил палец, за да покаже, че всичко е наред.

(ТРИ)

НУЕСТРА ПАКЕНЯ КАЗА

КЪНТРИ КЛУБ „МАЙЕРЛИНГ“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

15:45, 29 ДЕКЕМВРИ 2005

Сеньор Пол Сиено и съпругата му Сузана бяха наели „нашата малка къща“ в кънтри клуба за избрани „Майерлинг“ в предградие „Пилар“ на Буенос Айрес за две години с месечен наем четири хиляди американски долара. Собственикът бе решил, че са аржентинци, богата двойка от Мендоса.

Собственикът на къщата се убеди, че симпатичната двойка разполагат с пари, тъй като те не се опитаха да се пазарят за наема, или да оспорват желанието му да получи първия и последен наем плюс депозит, равен на два месечни наема, *преди* да се нанесат. Той получи парите на ръка — шестнайсет хиляди долара, в долари — в деня, когато ги поиска.

Нуестра Пакеня Каза — така я бе нарекъл собственикът — можеше да се опише най-общо като внушителна къща сред подобни внушителни къщи. „Майерлинг“ се намираше на няколко километра встрани от магистрала „Панамерикана“ и на петдесет и няколко километра от Плаза дел Конгресо, монолита пред Конгреса в центъра на Буенос Айрес, откъдето се мереха разстоянията във всички посоки.

Според аржентинските закони „кънтри клуб“ бе ограден квартал, в който поне трийсет процента от земята бе заета от терени за поло, голф и други зелени площи. Освен това „ограден квартал“ в Аржентина означаваше частен квартал, отделен с триметрова ограда от външния свят, над която бе прокарана бодлива тел, бяха монтирани датчици за движение, а наоколо патрулираха частни охранители, въоръжени с пистолети, пушки, някои дори с „Узи“.

Зелените площи в „Майерлинг“ бяха много повече, отколкото се изискваше по закон. Имаше пет игрища за поло и две голф игрища. Най-малкият имот бе от един хектар, или 2.45 акра.

„Майерлинг“, както Кастило бе отбелязал, когато семейство Сиено наеха собствеността, бе името на кралска ловна хижа край Виена, където — в зависимост от това на коя версия човек предпочита да вярва — принц Рудолф застрелял шестнайсетгодишната си любовница, а след това се самоубил; или принц Рудолф бил застрелян по заповед на бащата, император Франц Йосиф, който бил убеден, че младият Руди има намерение да раздели Австро-Унгарската империя и да стане крал на Унгария.

Много от къщите в „Майерлинг“ бяха построени на два или повече парцела. Нуестра Пакеня Каза се простираше на два, имаше шест спални, всяка една с отделна баня и гардеробно помещение, три отделни тоалетни с бидета, библиотека, хол и трапезария, кухня, помещения за прислугата (предвидени за четирима), плувен басейн и навес за барбекю в задния двор.

Така нареченият навес за барбекю представляваше нещо като американска къща край басейна с тази разлика, че обитателите на дома можеха да се хранят вътре или вън и имаше монтиран грил.

Навесът на Нуестра Пакеня Каза бе зидана постройка с покрив от червени испански керемиди. Верандата бе просторна, също покрита, гледаше към басейна и имаше плъзгащи се стъклени врати.

Както и повечето къщи в „Майерлинг“, Нуестра Пакеня Каза бе оградена от три страни с жив плет от туи. Сред тях бяха монтирани датчици за движение. Същите датчици бяха монтирани и по фасадата на къщата, където нямаше ограда.

Къщата — както и всички други къщи в „Майерлинг“ — бе създадена с цел да осигури на обитателите лукс, усамотение и най-вече сигурност, тъй като отвличанията на богаташи бе една от най-доходоносните индустрии в Аржентина.

Тъкмо затова Нуестра Пакеня Каза бе съвършеното място за Звеното за организационен анализ, което се нуждаеше от сигурна квартира. В разузнавателната общност сигурната квартира бе мястото, за чието съществуване лошите не подозираха, където можеха да скрият и хора, и вещи.

Джак и Сандра Бритън, заедно с Боб Кенсингтън, всички до един по бански, бяха на верандата на Нуестра Пакеня Каза, когато малкият конвой пристигна. Зад тях се бяха изправили икономката и две прислужници.

В мига, в който Кастило отвори вратата на „Събърбан“-а на посолството, усети как го притискат топлината и влагата на аржентинското лято. Замисли се за рускините, облечени като за зимата в Северна Европа.

Кастило затвори шумно вратата и тръгна към къщата.

— Не очаквахме да те видим толкова скоро — заговори Бритън и протегна ръка.

— Случиха се непредвидени неща — отвърна небрежно той, след това промени тона. — От този момент стягаме дисциплината. Първо, всички ще слязат от автомобилите и влизат в антрето. Кенсингтън, вземи си оръжие.

Сержант Кенсингтън влезе в къщата, наведе се и вдигна „Узи“.

— Трябваше да се сетя, че си готов, Боб. Извинявай.

Чарли забеляза, че Сандра се кани да каже нещо.

— Сандра, влез вътре и запази забележките за по-късно.

Тя го погледна гневно, след това изви очи към съпруга си, но се подчини и влезе в къщата.

По изражението на Джак Бритън стана ясно, че не му е никак приятно Кастило да се държи толкова рязко със съпругата му, но той премълча.

— Боб — продължи Кастило, — оставаш тук. Джак, върви при „Събърбан“-а и отвори задната врата. Кажи на хората да слязат и веднага да отидат в къщата.

— Кои са? — попита Бритън.

— Моля те, Джак, просто го направи.

Макс изскочи от „Събърбан“-а в мига, в който задната врата се отвори, и хукна към къщата. София, стиснала в ръце едното кутре, скочи на земята.

— Внеси ги в къщата, миличка — провикна се Кастило на руски.

Усмивката по лицето на София застина, когато видя Кенсингтън и оръжието му. Погледна отново към „Събърбан“-а, след това към Кастило.

— Всичко е наред, мила — провикна се отново той, когато майката на София, стиснала другото кученце, се измъкна тромаво от високия автомобил.

— Насам, госпожо, Березовски — даде ѝ знак Кастило и след това премина на английски: — Сега мерцедеса, Джак. Много внимавай!

Кенсингтън се приближи към втория автомобил, мерцедес джип „230“ на Алфредо Мунц. Отвори предната врата, видя, че на седалката няма никой, хлопна вратата и посегна към задната.

Подполковник Алексеева слезе, полата ѝ се вдигна и откри цялото ѝ бедро. Жената се огледа.

— Насам, подполковник — повика я Кастило на руски откъм отворената врата.

Тя се отправи с бърза крачка към къщата и влезе, без да поглежда Кастило.

— Сега колата на Сантини — нареди на английски Чарли. — Този път повишено внимание.

Бритън отвори предната врата на пежото седан на Сантини. Полковник Березовски слезе и се огледа. Сантини заобиколи колата отпред. Едгар Дешамп също слезе.

Дешамп даде знак на Березовски да влезе в къщата. След малко, достатъчно дълго, за да покаже, че няма намерение да се подчинява на ничии команди, Березовски тръгна към къщата.

Кастило го последва в антрето.

— Сега ще се прехвърлим в навеса — обясни той на руски. — Преди да излезем, искам да ви предупредя, че районът е ограден. Забранено ви е да се приближавате на повече от два метра до оградата. Ако не се подчините, ще бъдете застреляни.

Обърна се към Джак Дейвидсън.

— Вземи си оръжие...

— Зад теб, в дрешника — кимна Кенсингтън.

— Заведи ги навън. Ще им изпратя нещо студено за пиене. През това време ще свалим багажа им и ще го внесем. След това ще разкажа на всички какво става.

(ЧЕТИРИ)

— Това е — завърши разказа си Кастило пред Алекс Дарби, Тони Сантини и семейство Бритън.

— Не мога да повярвам, че тази жена е руски шпионин — въздъхна Сандра.

Кастило я погледна студено, след това забеляза изражението ѝ и веднага разбра, че греши. Сандра не се правеше на интересна, тя просто изтъкваше очевидното.

— Да, но наистина е шпионин, Сандра — потвърди той. — А нали знаеш, че за жените казват, че са най-смъртоносният вид.

Сандра закима тъжно.

— Опа — сети се Кастило. — Кодови имена. Не искам нито един от вас да използва истински имена или „руснаците“, или нещо подобно. Така че от този момент нататък, когато говорите за тях, Березовски е Големия лош вълк. Съпругата му е госпожа Вълк. София е вълчето. Подполковник Алексеева е Червени гащи.

Сандра изви вежди при тези думи, но не каза нищо.

— С Червени гащи ще си имаме проблем, докато Сузана Сиено не пристигне от Асунсион, най-вероятно утре сутрин. Дотогава сме яко преобани. — Усети какво е казал. — Извинявай, Сандра. Последните два дни бяха безкрайни и съм малко...

— *Преобан* ли? — попита Сандра. — По някаква случайност съм чувала думата, Чарли. Не само че се занимавам със семантика, но в продължение на безкрайно дълги мъчителни години бях омъжена за ченге от Филадельфия. Те използват подобни изрази за полов акт с цел финансова изгода, поне веднъж на всеки шейсет секунди.

Той ѝ се усмихна.

— Това ли означавало?

— Според Шерлок Холмс, точно това пишели лондонските полицайчета в доклада си, когато окошарели някоя проститутка, задето упражнявала професията си.

Кастило погледна към Джак Бритън.

— Искаш да кажеш според *твоя* Шерлок Холмс, нали?

— Доколкото ми е известно, другият е мъртъв — отвърна напълно сериозно Сандра и продължи: — Чарли, не ми се иска да си завирам гагата там, където не ѝ е мястото, но съм готова да помогна с каквото прецениш, не ме гледай, че съм учителка.

Джак Бритън се намеси.

— Червената шапчица...

— Гащи — поправи го автоматично Кастило. — Червени гащи.

— Много съм любопитен да разбера откъде идва — надигна глас Сандра Бритън.

— Тя не знае, че Сандра е преподавателка — довърши Джак Бритън.

Сандра отново се намеси.

— Може и да не успея да я тръшна, ако се стигне до карате, но ми се носи славата, че леденият ми поглед е в състояние да накара цяла зала да млъкне.

— Джак, Държавният департамент издаде ли ти дипломатически паспорт?

— От посолството ни ги връчиха в мига, в който влязохме. Дори не знам за какво ми е.

— Означава, че си дипломат — обясни Кастило. — Това пък означава, че никой няма право да те претърсва или арестува, защото носиш незаконно оръжие.

— Наистина ли? — ухили се Сандра. — Кога ще си получа пицкова?

— А ти знаеш ли как се използва?

— Шерлок ме научи по време на медения месец.

— Сигурна ли си, че искаш да участваш?

— Нали каза, че може да има връзка между всичко, което става. А това включва надупчената ни нова кола и съсипаната къща. Разбира се, че искам да участвам.

— Поздравления, госпожо Бритън — заяви официално Кастило. — Вече сте член на Звено за организационен анализ. Щом намеря свободна минутка, ще звънна на Агнес Форбисън, за да ви включи във ведомостта.

— Ама ти сериозно ли говориш? — ахна изненаданият Джак Бритън.

— Ще цитирам благоверната ти: „Да, мама ти стара.“

Кастило бе решил, че присъствието на Сандра Бритън е напълно навременно.

Освен това забеляза, че нито Дарби, нито Сантини бяха изrekli и дума, не бяха попитали нищо.

„Може би защото разказът ми беше подробен и изчерпателен и включих всичко, което трябваше да се каже.“

„Просто не се налага да задават въпроси.“

„Не, вероятно си траят, защото не са доволни от нещо и се питат кога най-тактично да пратят шефа да върви на майната си.“

Когато Кастило тръгна към навеса заедно със семейство Бритън, Алекс Дарби и Тони Сантини, на верандата се бяха настанили Алфредо Мунц, Едгар Дешамп и Джек Дейвидсън. Мунц стискаше в ръка бутилка кока-кола, Дешамп и Дейвидсън надигаха бирени бутилки.

— Кенсингтън? — попита Кастило.

— С гостите — отвърна Дешамп и посочи с палец към навеса.

— Всички ли сте наясно какво става? — попита Кастило.

— Шефче, това ли е моментът, в който питаш: „Да имате въпроси?“ — обади се Дешамп.

Кастило сви рамене.

— Добре, да имате въпроси?

— Чарли — заговори Дарби, — нали си наясно, че съществува американска правителствена агенция, чиято цел е не само да спипа лошите — и момчета, и момичета — когато решат да преминат на наша страна, ами си има подходящи места, на които да ги настани, за да могат да се справят с тях при нужда? Знаеш, нали? Нарича се ЦРУ.

— Май съм ги чувал.

— Та като казах това — продължи Дарби, — след като изведе безпроблемно семейство Березовски от Европа, където със сигурност са щели да ги спипат или СВР, или ФСБ, които следят хората им да не стават предатели...

— Защо просто не вдигна телефона — прекъсна го Кастило, — и не звънна в Ленгли с молба да изпратят самолет, който да ни освободи от присъствието на гостите ни?

— Да — кимна Дарби. — Защо не го направиш?

— Радвам се, че повдигна този въпрос, Алекс. Напомня ми за нещо, което забравих да свърша. Алекс, ако случайно провеждаш приятелски разговор с госпожица Елинор Дилуърт във Виена, нямаш

никаква представа къде се намирам, освен това никога през живота си не си чувал за Березовски и сие.

— Какво? — попита Дарби.

— Нищо не съм казвал — обади се Дешамп.

— За кое? — учуди се Дарби.

— Госпожица Дилуърт не е голяма почитателка на любимия ни лидер — уточни Дешамп.

— *Вашият* лидер. Аз работя за Ленгли.

— Не, Алекс — отвърна Чарли. — Не е вярно. Посланик Монтвейл информира директора на Централното разузнаване, по нареждане на президента, че ЦРУ е длъжно да ми предостави всички ресурси, включително и хора, от които се нуждая. А ти си ми крайно необходим. Няма да споменавах пред ЦРУ или когото и да било, че си прехвърлен. Това е заповед, строго секретна информация по заповед на президента, както и онова, което казах за жената от Виена. Разбрахме ли се, Алекс?

Дарби пребледня.

— Страхотен авторитет, а, Алекс — подхвърли Дешамп. — Сега му е мястото да отговориш: „Слушам, господине!“.

— Мили боже — изломоти Дарби.

— И така става — ухили се Кастило.

— Ще ни кажеш ли какво става, шефче?

— Две неща — отвърна Кастило. — Първо, следвам първоначалните си заповеди, които остават в сила до мига, в който човекът, който ги е издал — и никой друг — не ги промени. Заповедта гласеше „да обезвредя“ отговорните за смъртта на Джак Пачката Мастърсън. Според мен това е генерал Сиринов. Березовски спомена името му. Той каза, че Сиринов е поръчал убийството на семейство Кул, на Фридлер, Били, Ото и моето. Сигурно има нещо общо със случилото се на Джак и Сандра, а също и на Лиъм Дъфи. Второ, Березовски каза — за двата милиона, които му обещах — че ще ми даде цялата информация, с която разполага, за химическа фабрика в Конго-Киншаса, където се произвежда някакво оръжие за масово поразяване. Прецених, че ми казва истината, Дейвидсън е на същото мнение.

Дейвидсън кимна.

— И така — завърши Кастило, — ще трябва да се оправя с тези хора сам, поне докато не се убедя, че не се ебават с мен и не съм в състояние — *ние не сме в състояние* — да се справим с тях.

— Шефче, нали си наясно, че си захапал прекалено голяма хапка, която едва ли ще успееш да преглътнеш?

Кастило погледна замислено Дешамп.

— Искаш да ми кажеш, че съм допуснал грешка ли? Да не би да намекваш, че тук се обажда егото ми?

— Това означава, шефче, че постъпваш правилно — аз обаче мога да ти посоча поне петдесет начина, по които Ленгли биха оплескали нещата — и също така означава, че се надявам да разбереш, че хапката е прекалено голяма.

Кастило кимна.

— Някакви други въпроси или забележки? — попита той.

Никой не се обади и той посочи към плъзгащите се врати на навеса.

— Да вървим при гостите.

Боб Кенсингтън, все още по бански, се бе настанил на стол, подпрян на стената на навеса. В скута му бе отпуснато заредено „Узи“.

София седеше на пода при кутретата и Макс. Двете кученца се опитваха да се изкатерят по гърба на Макс, за да му захапят ушите. Очевидно той нямаше нищо против.

Възрастните руснаци бяха седнали един до друг на ракивовите столове. Березовски си бе свалил сакото и се виждаше, че ризата му е мокра от пот. Съпругата му и Светлана също бяха свалили саката, въпреки че блузите им бяха смачкани.

— Пийнахте ли по нещо разхладително? — попита Кастило.

Березовски и съпругата му кимнаха.

— Благодаря — обади се и София.

Светлана не отговори.

— Първо ще ви дадем някакви летни дрехи — продължи Кастило. — Госпожа Березовски ще отиде с агент Бритън — той посочи Сандра, не Джак и всички останаха учудени — до местния търговски център. Госпожо Березовски, нали знаете мерките на всички? Докато тях ги няма, ще покажем на останалите стаите ви и ще

пренесем багажа вътре. Господин Дарби и господин Дешамп ще прегледат багажа ви...

— Налага ли се? — прекъсна го Светлана.

„Да не би да се опитваш да ми кажеш, че вътре има нещо, което не би искала да открия?“

„Или пък нямаш нищо, което бих сметнал за контрабанда, и ти ще се изкефиш максимално на безполезното претърсване?“

— Очевидно, подполковник, съм преценил, че се налага — отвърна Кастило. — А сега, бъдете така любезни да ми предадете чантите си, портфейлите, парите, паспортите и всички документи за идентификация. Оставете ги на масата за пинг-понг, ако обичате. Ще ви върнем чантите веднага след като агент Дейвидсън ги провери.

— Без съдържанието, разбира се — обади се отново Светлана.

— Подполковник, защо не се постареем да поставим приятелско начало на взаимоотношенията си? Ще прекараме доста време заедно и не виждам смисъл да се държим неприятно.

Подполковник Алексеева се подчини, изправи се, пристъпи към масата и изтърси чантата си върху нея.

— Така добре ли е? — Вдигна чантата — той си помисли, че подобен парцал става единствено за конска храна — за да видят всички, че е празна.

— Чудесно. Остави и чантата, ако обичаш.

Тя го погледна вбесена.

„Това да не би да е някаква нова тактика?“

„Сега ще се прави на мъченица, а аз ще трябва да се държа мило, за да я накарам отново да започне да ме гледа в очите.“

— Знаете, подполковник, че не се знае какво може да е скрито в подплатата на една чанта. Откъде да знам, че вътре няма някой „32“.

Тя се опита да го погледне още по-гневно, но той не й обърна внимание.

— Госпожо Березовски, готова ли сте да отидете на пазар? — попита Кастило.

— Може ли да взема и дъщеря си?

— Може, но не мислите ли, че предпочита да си играе с кучетата?

Тя погледна дъщеря си и се усмихна.

— Добре — съгласи се тя.

— Купете достатъчно дрехи за три дни — нареди Кастило. — Плюс няколко бански.

— Бански ли? — ахна Светлана.

— Това е петзвезден затвор, подполковник. Имаме плувен басейн. Предполагам, че храната ще ви хареса, а тя ще бъде готова, когато госпожа Березовски и агент Бритън се върнат.

Тя не отговори.

— Както искате, подполковник — сви рамене Кастило. — Ако искате, използвайте басейна, ако не искате, недейте. Ако искате, си облечете бански, ако не искате, недейте. Вие решавате.

— Спалните са три — по-точно казано, приличат на апартаменти — на втория етаж, Том — обърна се той към Березовски и посочи една от затворените врати. — Средната е моята, има си кабинет, в който ще провеждам моята част от разпитите. Другите две са без кабинети. Настанете се в които ви харесват. Вечерно време вратите ви ще бъдат заключвани, а в коридора ще остава човек, за да сме сигурни, че не ходите насън. И на алеята отвън ще има човек, за да е сигурен, че никой няма да отваря — или да се измъква — през прозорците. Това няма да е кой знае какъв проблем, тъй като единствено глупаците спят на отворени прозорци в Аржентина през лятото. Накратко, полковник — продължи Кастило, за да стане ясно, че говори на Березовски, не на Светлана, — ще положи всички възможни усилия отношенията ни да бъдат напълно делови и да имате всички необходими удобства, докато сте тук.

— А колко време ще бъдем тук? — попита Светлана.

Кастило не ѝ обърна никакво внимание.

— Удобствата са нещо относително, разбира се, зависят от доброто ви поведение. Другата възможност е да ви затворим в гаражите, където няма климатици, или пък да ви доставим пред вратата на руското посолство на „Родригес Пеня“.

— Попитах колко време ще бъдем тук — повиши глас Светлана.

Кастило се обърна към нея.

— Докато си изработите сумата, която похарчих, за да ви докарам тук, плюс двата милиона долара, за които стана въпрос.

— И колко време, според теб, ще отнеме цялата процедура? — продължи да настоява тя.

— Сега ще ви помоля да ме извините, оставям ви с господин Дарби и господин Дешамп. Докато преглеждат багажа ви, ние с господин Дейвидсън ще поплуваме преди вечеря.

Пет минути по-късно, докато отиваше към навеса, икономката спря Кастило — вече по бански. Държеше в ръка бански.

— За горката *chica*^[1], ако не възразявате. На Хуанита е. Вече дадох един на другата госпожа.

Кастило реши, че Хуанита е или умалителното за прислужницата, или едно от децата на икономката. Може би дори на някое от внучетата ѝ.

— Много мило — рече Кастило. — Защо не дойдеш с мен, за да ѝ помогнеш да се преоблече?

Когато Кастило, последван от жената, влезе в навеса, Боб Кенсингтън бе седнал пред сателитното радио и уред, който можеше да принтира, сканира, праща и получава съобщения. Кенсингтън подаваше на машината паспортите, личните карти и шофьорските книжки, които бяха взели от руснаците.

Кенсингтън изтъкна очевидното:

— Това противно нещо е адски бавно — трябва му цяла вечност, за да сканира.

— Милър не може да пусне информацията на Форт Мийд, докато не я получи. Действай, сержант Кенсингтън.

— Слушам, господине — отвърна той и се провикна. — Урааа!

Кастило се разсмя. Викът „Ура!“ обикновено показваше ентусиазма на американските рейнджъри да свършат някоя трудна задача.

Повечето кадри от Специалните части — и почти всички от Делта Форс — бяха на мнение, че е много смешно.

— Изключителният ти ентусиазъм, сержант, ти извоюва повишение. Вече си официално експерт по секретните документи.

— Трябваше да се сетя, че ще стане така. Къде е гордостта на морската пехота, когато ми трябва най-много?

— Лестър пристига утре сутринта. Само че няма да му прехвърляш тази работа. По-късно ще получим важни неща, не искам нещо да се изгуби.

Кенсингтън кимна с разбиране. Сканира две страници от паспорта на Светлана, след това използва флаш памет, за да прехвърли информацията през сателита. Устройството изпиука. Преди да успее да отвори паспорта и да повтори процеса, устройството изпиука втори път и зноен женски глас обяви: „Готов си, приятел. Пусни ми го пак! Направо не мога да се наситя!“

Кастило изви вежда.

— Това сигурно означава, че файлът е бил получен и машината е готова за нов, нали?

— Точно така, господине — отвърна Кенсингтън, леко смутен.

— Чий е гласът?

— Поиграх си малко с чиповете за гласово разпознаване — усмихна се Боб. — Вече мога да накарам всеки да каже каквото пожелаеш.

Кастило се обърна, за да види какво мисли София за сексапилния женски глас. Забеляза, че тя се опитва срамежливо и любезно да обясни на прислужницата на английски, че предпочита да изчака, докато майка ѝ се върне, преди да приеме банския.

Прислужницата почти не говореше английски.

Кастило се запита какво ли са казали на малката, че става, и какво ѝ е наредила майка ѝ.

Притече ѝ се на помощ.

— София, можеш да изчакаш, докато се върне майка ти, но защо не излезеш навън при Макс и кутретата?

— Той влиза ли в басейна? — попита тя.

— Гледай.

Кастило взе футболната топка, оставена върху хладилника. Там бе единственото място, където кучето не успяваше да я достигне.

Макс скочи на крака, след като реши, че топката е много по-интересна, отколкото наследниците да му дъвчат ушите.

Кастило пристъпи към вратата на навеса и ритна топката към басейна. Макс хукна след нея и дори не се поколеба дали да скочи във

водата. Доплува до топката и я ухапа.

В този момент видя, че кученцата не само са го последвали към басейна, ами са скочили след него.

София изпищя.

— Ще се удавят!

Кастило бе на друго мнение, но Макс, неочаквано обладан от родителска загриженост, пусна топката, доплува до едно от кученцата и го стисна в уста.

Кученцето изскимтя.

София изпищя отново и хукна към басейна.

Макс беше напълно объркан. Кученцата бяха две, а той можеше да стисне в уста само едно. Започна да се върти в кръг. Кученцето, което не бе ухапал, заплува отчаяно след него.

Кастило изхлузи сандалите, разсмя се и скочи в басейна. Доплува до кучетата и хвана едното. То се опита да се освободи, но Кастило го остави на сухо пред краката на София.

— Другото, другото! — изписка тя. — Той ще го изяде.

— Макс! — провикна се Кастило. — Ела!

Само че Макс продължаваше да се върти в кръг.

С известна трудност — заливаше се от смях — Кастило заплува към Макс. Кучето го видя, че приближава, и заплува в обратната посока, към дълбокия край на басейна.

Там се опита да излезе, но не успя. Качваше лапи на перваза, но се плъзгаше и цопваше отново във водата.

Преди Кастило да успее да стигне до него, София затича до ръба и се опита да дръпне кученцето от устата на Макс. Не успя, сграбчи козината на Макс и се опита да го изтегли.

Макс се подхлъзна за пореден път. Само че този път повлече и София със себе си, а когато главата му потъна, той пусна кученцето.

Кастило вече бе до тях. Грабна малкото и го остави отстрани на басейна, след това се опита да излезе.

Кученцето затича покрай водата, като джафкаше възмутено по баща си.

Кастило знаеше, че Макс няма да нарани малкото. София обаче не знаеше.

— Ще го изяде! Господи! Той ще го изяде!

Кастило сграбчи София, за да я извади от басейна. Нямаше представа дали момичето знае да плува, освен това все още бе с дебелите зимни дрехи.

Тя се опита да го отблъсне.

В този момент пристигна подкрепление. По-точно казано, подкреплението изскочи от водата до Кастило.

— Какво се опитваш да й направиш, негоднико? — попита възмутена подполковник Светлана Алексеева от СВР.

Подполковник К. Г. Кастило от Звеното за организационен анализ веднага пусна госпожица София Березовски и тя потъна отново, уплаши се, заблъска диво с ръце и не спря дори когато леля й я хвана.

Кастило излезе с един скок от басейна, изправи се и се обърна към водата.

Макс най-сетне бе разбрал, че няма да успее да излезе от басейна откъм дълбокия край, и сега плуваше бързо в обратната посока, където можеше да използва стъпалата.

Светлана, напълно безуспешно, се опитваше да успокои София, която продължаваше да се притеснява, че Макс ще изяде едното или дори и двете кученца, които джафкаха в един глас. Най-сетне Светлана успя да изтегли София до ръба на басейна, Кастило се наведе, коленичи, подаде ръка на София и я изтегли на сухо.

Когато се наведе втори път, за да подаде ръка и на Светлана, за момент се разсея и едва не падна в басейна.

Имаше основателна причина и тя бе гледката, която скоро нямаше да успее да забрави.

Макар подполковник Алексеева да не забелязваше проблема, докато се бореше със София, горнището на банския й се бе развързало и гърдите й бяха голи.

Пред погледа на Чарли се разкриха най-съвършените голи гърди — с настръхнали зърна — които някога бе виждал, а той бе виждал цял легион.

За момент остана, без да помръдва, но след това — бе истинско чудо — успя да извади детето от басейна. Обърна се към икономката, която пристъпваше притеснена.

След това отново насочи вниманието си към водата.

„Ако ми излезе късметът, ще ми подаде ръка, за да я извадя.“

Само че късметът не беше на негова страна.

Подполковник Алексеева видя подполковник Кастило надвесен над нея, забеляза накъде е насочен погледът му, и покри гърдите си, гмурна се под водата и се опита да нагласи горнището.

Кастило чу стъпки.

— Трябва да ме научиш как го правиш, шефче — разсмя се Едгар Дешамп. — Скапваш самообладанието на затворника още преди да започнеш с въпросите!

Кастило се обърна, за да го погледне гневно, но Дешамп вече бе тръгнал към София, която седеше разплакана на тревата, притиснала мокрите кученца към себе си.

— Нали знаеш какво означава това, София? — попита я Дешамп толкова нежно, че Кастило се учуди.

Тя поклати глава, тъй като не разбра въпроса.

— В Щатите си имаме закон. Когато някое кученце е в беда и някой го спаси, то става негово.

— Наистина ли?

— Ти кое от двете спаси? — попита Дешамп.

София вдигна едното, без да се колебае.

— Малкото момиченце — отвърна тя. — Наричам я Марина.

— Сега вече Марина е твоя — заяви Дешамп. — Нали разбираш, че отсега нататък ти ще се грижиш за храната ѝ. Ще се справиш ли?

София закима доволно.

„От една страна, помисли си Кастило, Дешамп може и да е размислил, след като се изказа неподготвен и поиска едно от кученцата на Медхен. Как изобщо смяташе да се грижи за куче?“

„От друга страна, макар и доста невероятно, в гърдите на стария динозавър май бие човешко сърце.“

Дешамп нежно пое другото кученце, последното, от София и тръгна към Кастило.

Сякаш бе прочел мислите на Чарли.

— Познай кой е добър и кой лош в нашия занаят, шефче. Човекът, който подарява кученце на детето, или мръсникът, който смъкна сутиена на леличката и показва на цял свят циците ѝ?

Подаде кученцето на Кастило. Той го пое, поклати глава, но така и не отвърна, след което насочи вниманието си към басейна.

Подполковник Алексеева бе доплувала до плиткия край и газеше през водата. С едната ръка се опитваше да задържи банския.

Полегналият на плочките до басейна Макс вдигна любопитно поглед.

Светлана профуча покрай него и той изтръска водата от козината си. А фландърските бувиета задържат удивително много вода.

Светлана скочи настрани и долната част на банския се плъзна надолу, разкривайки апетитно дупе, което засенчи всички други, които Кастило бе виждал.

Тя задърпа долнището, но въпреки това успя да продължи с вдигната глава към вратата на къщата.

Кастило усети тръпка.

„Спокойно, момче!“

„Ако някога е имало недосегаема за теб жена, то в момента дългите ѝ крака я отвеждат далече от теб.“

---

[1] Chica (исп.) — Момиченце. — Бел.прев. ↑

VII

(ЕДНО)

НУЕСТРА ПАКЕНЯ КАЗА

КЪНТРИ КЛУБ „МАЙЕРЛИНГ“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

19:05, 29 ДЕКЕМВРИ 2005

Полковник Дмитрий Березовски бе първият от руснаците, който се показва. Беше в широки боксерки, трикотажна тениска с логото на „Ралф Лорън“ и гумени сандали, метнал кърпа на врата си.

Кастило бе застанал пред скарата и обръщаше пържолите, но забеляза, че София, притиснала кученцето към себе си, хукна към баща си очевидно за да се похвали, че животинчето вече е нейно.

Березовски, без да забави крачка, вдигна ръка, за да ѝ покаже, че няма време за разговори. Свали тениската и кърпата и навлезе в плиткия край на басейна, запристъпва към дълбокия край, за да прецени дълбочината, отпусна се по корем и заплува към далечния край с високо вдигната глава. Там спря, улови се за ръба за няколко секунди, след това се обърна по гръб към плиткото, и този път вдигнал глава. Изправи се и излезе от водата.

Кастило забеляза, че е успял да преплува две дължини, без да си намокри косата.

Руснакът вдигна кърпата и започна да се бърше, докато София обясняваше какво се бе случило. Опита се да му подаде кучето.

След като той най-сетне се изсуши, нави кърпата, стисна я между коленете си, облече отново тениската, метна кърпата на врата си и пое кученцето.

Погледна замислено към Кастило.

„Сега се чуди какво сме намислили“, помисли си Чарли.

„В неговото положение бих се питал същото.“

„Сигурно вече не знае дали бягството му е било достатъчно добре обмислен ход.“

Кастило се обърна към скарата, набодe огромно парче месо — точно каквито ги сервираха в Ню Йорк — вдигна го над главата си и даде знак на Березовски да отиде при него.

Все още с кученцето в ръка, Березовски тръгна към него, последван от София.

— Моята София ми казва, че кученцето ѝ е подарък — заяви той вместо въпрос.

— И сега иска да ѝ го опека на скарата — рече Чарли.

— Не! — писна детето през смях.

Березовски ѝ върна животинчето.

— Защо? — попита простичко той.

— Беше за господин Дешамп — обясни Кастило. — Сигурно ѝ е трудно, полковник.

Березовски кимна. Кастило не можа да разбере какво мисли руснакът.

— Жените готови ли са? — попита Кастило. — Храната е готова.

Вдигна друга пържола, за да покаже.

— София, върви да кажеш на майка си, че вечерята е готова. И на леля Светлана.

Момиченцето хукна, прегърнало кучето.

— Тукашното говеждо е най-хубавото в цял свят — заяви Чарли.

— И аз така знам — потвърди Березовски.

— Много върви с вино — продължи Кастило и посочи отворена бутилка каберне совиньон „Сен Фелисиен“ и чашите, оставени до кашона с вино. — Сипи си, но не забравяй, че веднага след вечеря ще проведем първия си разговор.

Березовски срещна погледа му, замислен над думите.

— Благодаря.

След това се отправи към виното.

„Това «благодаря» за виното ли беше, или за предупреждението?“

Березовски си наля солидно количество в две чаши, напълни ги до половината, бутилката също остана празна наполовина, пристъпи към Кастило и му подаде едната.

— Аз започнах рано — отвърна Чарли и посочи празната си чаша до скарата.

Березовски остана с протегнатата ръка и се усмихна.

„Разбрах. Мислиш си, че съм пил гроздов сок.“

„След това ще пийнеш истински алкохол, ще се насвяткаш, ще се разприказваш, докато аз ще си остана трезвен и ще се възползвам от наивното ти пианско доверие.“

Кастило погледна чашата, която Березовски му подаваше.

— Дай на екс, а? — предложи Кастило.

— Дай на екс — повтори като папагал Березовски.

„Том Барлоу, стари приятелю, ти май нямаш представа какво означава това.“

Кастило вдигна чашата и я пресуши наведнъж.

Березовски не скри изненадата си, но не отстъпи и също изпи своята.

Кастило веднага наля отново, остави своята чаша и започна да обръща пържолите.

„Ако пия на екс отново, сигурно ще падна и ще запея пиански песни или пък ще се проявя по друг начин, напълно нетипичен за офицер и джентълмен.“

„Защо, по дяволите, ми трябва да го правя?“

Една от прислужниците донесе няколко плата.

— Говеждото е готово — обяви Кастило. — Сложи го на масата. — Обърна се към Березовски. — Стана ми горещо, докато печех пържолите. Ще се поохладя, докато чакаме жените.

Той заобиколи до дълбокия край на басейна, хвърли се във водата и заплува под вода до плиткия край, обърна се и пое обратно. След това отново. Когато излезе на повърхността, за да си поеме въздух в плиткия край, видя, че жените — Сандра Бритън, Лора, София Березовски и Светлана Алексеева — се приближават заедно откъм къщата.

Всички бяха облечени подобно, в пъстри памучни поли и бели блузи, бърбреха и се смееха.

„Ако Джак Бритън не вървеше зад тях с «Узи», щяха да приличат на група от Мидланд, тръгнали на обяд към клуб «Петролиум».“

„Господи, ама тя наистина е много хубава!“

Той се обърна и заплува към дълбокия край на басейна, замисли се за момент и се обърна обратно. Излезе чак след три дължини и когато седна, останалите си бяха сипали и бяха започнали да се хранят.

(ДВЕ)

Икономката, Светлана Алексеева и Джак Дейвидсън влязоха заедно в кабинета на Кастило. Икономката носеше поднос с три чаши и голям термос кафе. Нямаше нито захар, нито сметана и Кастило разсеяно си помисли дали го е направила нарочно, защото бе чула Светлана да отказва захар и сметана.

Сигурно, реши Чарли. Икономката бе доста опитна жена. Бе работила — къде точно, той не знаеше — за Алфредо Мунц, когато полковник Мунц бе шеф на ДРУ, аржентинския вариант на ЦРУ и ФБР заедно. Мунц бе гарантирал за нея по времето, когато семейство Сиено се грижеха за Нуестра Пакеня Каза, и това бе достатъчно добра препоръка за Кастило.

Дейвидсън носеше два малки касетофона, огромен пепелник, кутия кибрит и кожена кутия с пури (и той бе почитател, също като Кастило); своя лаптоп, същия като на Кастило, бележник и кутия с химикалки.

Подполковник Алексеева си носеше единствено чантата. Чарли й даде знак да седне в един от столовете, но тя се настани пред бюрото и започна да вади неща от чантата си. Извади кутия „Марлборо“, запалка, две химикалки и шишенце със синя течност. Последното се стори доста интересно на Кастило, той го взе и прочете етикета. Беше аржентински лосион против изгаряне с алое.

— Последния път, когато разглеждахме, Чарли — заяви Дейвидсън на пуцу, докато си подреждаше нещата на масата, — нито затворникът, нито обстановката бяха толкова приятни.

Кастило се разсмя, когато си представи последния път — противен тип в груба каменна постройка, която приличаше повече на съборетина, отколкото на сграда.

— Това на пуцу ли беше? — попита Светлана, но бе очевидно, че познава езика.

„Ако знаеше какъв език е, помисли си Кастило, значи го разбираш, което означава, че вече си нямаме език за тайно общуване.“

„Няма да можем да минем на друг вариант. Знам, че говориш и руски, и унгарски.“

„Защо тогава питаш? Защо се издаде?“

Чарли не отговори на въпроса ѝ.

— Преди да започнем с изтръгването на ноктите, Светлана, ще ти кажа какво смятаме да правим тази вечер.

Тя кимна, без да се усмихне.

— Докато разговаряме, идентификацията ти и другите документи, които взехме, се обработват във Вашингтон. Когато получим отговор, ще можем да проверим дали има несъответствия.

Тя кимна отново.

— За начало, нека изчистим някои дребни неща. Първо, защо не ни кажеш нещо за тези сметки?

Той плъзна към нея папка, в която бе поставен лист. Тя погледна бързо, след това вдигна очи към Кастило, неспособна да прикрие учудването и неудобството си.

„Пипнах те, сладурче.“

— Това е копие от документа, който господин Дарби откри в подплатата на чантата ти — обясни Кастило. — По всяка вероятност паметта на едно от онези чудеса...

Погледна Дейвидсън и той довърши вместо него.

— Флаш драйв, Чарли.

— Флаш драйв от онези, които се слагат в USB — довърши той.

Лицето ѝ си остана безизразно, но по очите ѝ пролича, че думите му са равностойни на ритник в корема.

— Сержант Кенсингтън — продължи Кастило, — който много го бива по тази част, се позатрудни, докато го разчете, но накрая успя. Според Дарби са банкови номера. Може дори да са кодирани. Както и да е, изпратихме ги на Пищовлията Юнг във Виена... Точно така. Не познаваш Пищовлията, нали? Пищовлията е човекът, който върти парите. Невероятен е, когато става въпрос за откриването на скрити пари, също като Кенсингтън с компютрите.

Светлана продължаваше да го гледа, сякаш се надяваше да прочете нещо по изражението му, но не каза нищо.

Кастило продължи:

— Тъй като предполагам, че списъкът е кодиран, го изпратих на специалистката. Ако съм прав, тя ще се справи за нула време. Ако не

успее и ако Пищовлията не определи веднага откъде са сметките, казах на криптолозите да пратят цифрите във Форт Мийд, Мериленд, а там разполагат с достатъчно компютри, които са в състояние да се справят с всичко. Предпочитам да не го правя. Така че, ако ми кажеш какви са тези цифри, ще ми спестиш и време, и може би дори ще ме убедиш, че не си ме излъгала, когато каза, че двамата сте готови да ни кажете всичко, което знаете. След като вече се опита да скриеш чипа, започвам да се съмнявам в думите ти.

Тя посегна към кутията „Марлборо“ и извади цигара. Дейвидсън драсна клечка кибрит и запали.

Тя дръпна дълбоко от цигарата, задържа дима, погледна горящия край и изпусна дима през носа, въздъхна и сви рамене.

На Кастило този жест му се стори много еротичен.

— Тези пари са за времето, когато се пенсионираме — каза тя.

— Кодирана ли е сметката?

Тя кимна.

— Ще я декодираш ли?

— Просто заместване — отвърна тя.

Взе една от химикалките и подчерта важните цифри.

— Първа главна на втори ред, втора главна на четвърти и трета главна на шести...

Вдигна очи към Кастило.

— Разбра ли?

Той кимна.

— Това е ключът — продължи тя. — Азбуката е обърната наопаки.

— Кирилица ли е? — попита Кастило.

Тя кимна отново и побутна листа.

Дейвидсън го взе, отвори лаптопа, натисна няколко клавиша, изчака малко, за да светне екранът, и започна да пише.

— Имаш ли кирилица на компютъра? — попита изненадана тя.

— Не, но се опитваме да те накараме да мислиш, че имаме — отвърна Кастило. — Докато Джак се занимава с това, минаваме на втори и трети въпрос от дневния ни ред.

Тя дръпна отново от цигарата, след това я смачка в пепелника и отново изпусна дима през носа. Вдигна очи към Кастило.

Той усети леко присвиване в стомаха.

— Още нещо, което обеща и не изпълни — продължи той, — е да ми кажеш причината, поради която бягате. Каза, че няма да ти повярвам. Има ли нещо общо с банковите сметки? Или има и друго?

— Парите не са причината, поради която бягаме — отвърна спокойно тя. — Парите ни дадоха възможност да избягаме. Да не би да искате парите?

— Ще ми повярваш ли, ако кажа „не“?

— Не знам — отвърна спокойно тя.

— Преди да започнеш да говориш нещата, на които няма да повярвам, да поговорим за Алексеев. Какво е пълното му име?

— Евгени Алексеев, полковник, СВР. На английски се произнася Юджин. Идва от гръцки и означава „благороден“. Родителите на Евгени открай време се гордеят с произхода си.

„Това пък какво трябва да означава?“

— А той съпруг ли ти е?

— Да.

„Не може да бъде!“

„Това може да попречи на интересите ми.“

— Деца?

— Ако имах деца, щях да бъда с тях.

— Евгени защо не дойде с теб?

— Той е доволен там, където е.

„Това пък какво трябва да означава?“

— Докато ти очевидно не си.

— Не бях.

— Неприятности ли имаше със съпруга си? Това ли намекваш?

— Не бях щастлива, за разлика от него. Подобно положение често създава проблеми. Ти винаги ли си щастлив със съпругата си?

Тя го погледна в очите.

„Подпитва... Как да отговоря?“

„Когато се съмняваш, най-добре кажи истината...“

— Предполага се, че аз задавам въпросите, подполковник — сръза я Кастило. — Но след като си толкова любопитна, нямам съпруга. Никога не съм имал.

Тя сви рамене.

— Къде е съпругът ти сега?

— Може да е мъртъв, да е на разпит или да си събира багажа, за да тръгне да ме търси.

— Не знаеше ли нищо за намеренията ти?

— Дори да е *подозирал*, че двамата с Дмитрий смятаме да правим нещо, щеше да ни издаде.

— Приятен човек.

— Щеше да направи онова, което смята за редно.

— И ако тръгне да те търси и те намери, какво според теб ще направи?

— СВР, разбира се, ще предпочете да ни върне у дома, но подобна операция ще бъде прекалено опасна. В такъв случай ще ме убие. Също и Дмитрий, и семейството му.

— Както вече казах, приятен човек.

— Следователно, двамата с Дмитрий не бива да допускаме да ни открива.

Кастило вдигна телефона и натисна едно копче.

— Боб, свържи се с майор Милър и му кажи, че ми трябва на секундата, първо, досие за Евгений Алексеев, полковник от СВР. Ще ти го издиктувам по букви. — Той продиктува името и погледна Светлана в очите, за да е сигурен, че е правилно.

Тя кимна.

— И, второ, кажи му тихо и кротко да се свърже с Националната разузнавателна агенция, за да изпратят движението на същия човек. Искам всички имена, под които пътува. Ако е ходил някъде, искам пълни подробности. И се сецам за трето. Обади се на Пищовлията и на криптолога и им кажи да задържат данните от чипа. Ще го разшифроваме тук. Разбра ли?

Последва мълчание и той изслуша как Боб прочете всичките му нареждания.

— Щом си разбрал всичко, защо няма „Ура!“? — попита Кастило и затвори.

Дейвидсън вдигна очи от лаптопа, поклати глава и се усмихна.

Светлана погледна Кастило, сякаш се чудеше дали е напълно нормален.

— Връщаме се към първия въпрос, подполковник. Каква е причината да минете на другата страна? След като няма нищо общо с парите, тогава какво става?

— Двамата с Дмитрий разбрахме, че нещата изобщо не са се променили, че всичко си е каквото беше преди, че вече не можем да сме част от него.

— Нямам никаква представа за какво говориш — призна Кастило.

— Какво знаеш за СВР, за Русия?

— Не много.

„Това не е истина.“

„Знам повече от достатъчно и за Русия, и за СВР. А тя много добре знае, че аз знам.“

„Това означава, че е наясно, че я лъжа.“

„Очаква да я излъжа.“

„Защо тогава ме притеснява този факт?“

— А пък аз мисля, че знаеш доста и за Русия, и за СВР — отвърна Светлана.

„Пак ли ми чете мислите?“

— Такова ли е егото ти, подполковник — продължи тя, — не можеш да приемеш, че има твърде много неща, които си мислиш, че виждаш, но които съвсем не са такива, каквито си мислиш, и че има много неща, които изобщо не виждаш?

„Това са перифразираните думи на Макнаб, дето ми ги набива в главата още от първата война в пустинята: «Всеки разузнавач, който си въобразява, че вижда истината, е тъпак и всеки разузнавач, който си мисли, че се е докопал до всички факти, е кръгъл глупак.»“

Кастило погледна Дейвидсън, който очевидно не само че можеше да ходи и да дъвче дъвка в същото време, но често се бе сблъсквал с мъдростта на Брус Дж. Макнаб, а сега бе чул почти същото от красива руска разузнавачка.

Двамата се усмихнаха.

— Да не би да казах нещо смешно? — сопна се Светлана.

— Нищо подобно — отвърна Кастило. — Просто ни е интересно, че си запозната с теорията на Б. Дж. Макнаб, велик шотландски философ.

— Никога не съм чувала за него — призна тя.

— Учудвам се — отвърна Кастило. — Ще трябва да ни обясниш по-подробно онова, което каза.

— Ще прозвучи като урок по история — опита се да се измъкне тя. — А не ми е приятно да те правя на глупак.

— Винаги съм готов да слушам. Ще си представя, че чувам нещо ново.

Тя го погледна напрегнато, очевидно се опитваше да реши дали той не я прави на глупачка.

— Имаш ли представа, подполковник — попита тя, без да крие сарказма си, — откога съществува в Русия така наречената *Тайна полиция*?

— Не, но ти ще ми кажеш — отвърна Кастило с не по-малко сарказъм.

— Какво знаеш за болярите? — попита тя.

— Не много.

— За Иван Грозни?

— Чувал съм за него. Не беше ли същият, който изхвърлял кучета от стените на Кремъл? Обичал да гледа как се влачат със счупени крака.

— Това е било едно от удоволствията му. Хвърлял и хора, пак по същата причина.

— Приятен човек.

Тя поклати отвратено глава.

— Иван Грозни, Иван Четвърти, е роден през 1530 — продължи тя. Премина на английски: — С други думи, трийсет и осем години след като Христофор Колумб преплавал океана през 1492.

Той се усмихна, усмихна се и тя.

Кастило чу Дейвидсън, все още приведен над лаптопа, да се смее.

Светлана отново премина на руски:

— Бащата на Иван, Василий Трети, московски княз, починал три години по-късно и Иван става княз. По онова време нямало цар. Страната се управлявала от боляри, които били благородници, всеки си имал частна армия, която била в услуга на московския княз. Всеки от тях искал да стане цар, но нито един не успявал да накара останалите да се отдръпнат от пътя му, за да постигне своето. Затова московското княжество — най-важното — се управлявало от няколко комитета, ако мога така да се изразя, от боляри, които „съветвали“ княза какво да прави, какво да напише в княжеския декрет. Чудесно, но това било по

времето, когато той бил още момче. Само че пораснал и се оказало, че няма да е лесно да се разберат с него. Затова започнали да му внушават колко е могъщ. Един от начините, които използвали, сега ще наречем „тормоз над деца“. Искали да го тероризират и когато решили, че са успели, през 1544, когато бил на четиринайсет, болярите му позволили да завземе властта. Били успели да го изплашат, но не и да го пречупят. Той стигнал до заключението, че ако не иска други хора да управляват живота му, ще трябва да стане по-жесток от болярите, които управлявали живота му и го измъчвали по много начини, включително и сексуално. Има чудесен американски израз, който отлично пасва — продължи Светлана. — Иван бил — тя премина на английски: — „поочукан“ — отново заговори на руски: — но поне научил много от учителите си.

Кастило отново се усмихна на Светлана, тя също му се усмихна и Дейвидсън се разсмя.

— Иван избрал някои от болярите — разказваше тя, — които били достатъчно смели, за да се справят с останалите, но същевременно знаел, че може да ги контролира, като ги тероризира. Освен това знаел, че църквата е на негова страна, че селяните ще го подкрепят, тъй като били силно религиозни...

— Един руснак май беше казал — прекъсна я невинно Дейвидсън, — че религията е опиатът на масите.

— Не, господин Дейвидсън — поправи го Светлана. — Бил е Карл Маркс. Той е германски евреин и е писал за „Opium des Volkes“, израз, който често се превежда погрешно.

— Да, възможно е да греша — отвърна Дейвидсън. По лицето му се изписа учудване. — Интересно, дали чичо Луи знае тази работа?

Тя остана силно изненадана.

— Твоят чичо Луи?

— Да, равин е — обясни Дейвидсън.

Кастило се разсмя.

Светлана поклати глава с недоверие.

После продължи:

— И така, Иван се договорил с църквата. Ако — тя премина на английски: — те го почешат по гърба и той ще почеше техните гърбове.

След като Дейвидсън се разсмя, точно както тя очакваше, и се усмихна отново на Кастило, премина на руски:

— Изведнъж се появил писмен документ, че Иван имал божествено право да предяви претенциите си към трона. Неочаквано станал изключително религиозен и през януари 1547 бил коронован за цар Иван Четвърти. Тогава бил на седемнайсет. Щом взел властта, *неговите боляри* започнали да избиват болярите, които били заподозрени, че са му противници. Хвърлял ги в ями с озверели от глад кучета.

— Наистина много приятен човек — отбеляза Кастило.

— Собствеността, земите и крепостните селяни, които вървели със земята, били разделени между царя и болярите, които му били верни. През следващите осемнайсет години, докато Иван успешно превръщал Русия в суперсила, той консолидирал властта си. Погрижил се за църквата, а църквата утвърждавала, че Иван е дясната ръка на господ и да бъде предизвикван Иван, е все едно да бъде предизвикван господ. Тогава започнал да разделя най-добрите от болярите от лошите. Добрите били онези, на които дори не им било минавало през ум да го убият, за да завземат властта. Избивал подобни идеи от главите им, като ги одирал живи, което имало за цел да напомни на останалите, че не е разумно да противоречат и гневят царя. По-умните боляри разбрали, че ключът към успеха е да са близо до царя и да топят предателите. Най-умните от умните боляри разбрали, че прекалената близост с царя носела риска да бъдат хвърлени на гладните кучета или от стените на Кремъл. Царят, разбира се, бил подозрително настроен към всички, които надигали глава и били потенциална заплаха за трона му. Работата е там, че когато прехвърлял крепостните селяни, взети от лошите боляри, на добрите, армиите на добрите ставали все по-големи. Войниците всъщност били крепостни селяни, въоръжени с мечове или пики, които влизали в битка, защото съществувала възможността да преживеят битката, а пък отказът да се бият щял със сигурност да доведе до смъртта им. И така, той започнал да събира офицери от средите на търговците, дори от селяните. Отнасял се към тях почти по същия начин като към добрите боляри и ги накарал да разберат, че благосъстоянието им изцяло зависи от това да осигурят добруването на царя, който ги е назначил да командват крепостните селяни, иззети от лошите боляри.

Тя замълча, за да си вземе нова цигара от кутията, запали я изискано, поне така се стори на Кастило, и изпусна дима.

— Към 1565 — продължи Светлана — той решил, че е оправил нещата. Първо, преместил семейството си извън Москва в едно от провинциалните имения. Когато преценил, че са в безопасност в ръцете на офицер от корпуса, написал открито писмо — копия били разлепени по стените, а още по-важно, във всяка църква — до Филип, московския митрополит. Царят твърдял, че ще абдикира, и затова се бил изнесъл от Москва. Хората, поне според писмото, сега можели да управляват Русия така, както им е угодно, като си изберат нов цар, на когото да разчитат за защита. Това създадо хаос на всички нива. Хората не искали нов цар, който не бил избран от господ. Болярите знаели, че ако изберат един от своите за цар, ще се стигне до кръвопролития. Офицерите знаели, че привилегиите, на които разчитали досега, няма да ги има, когато дойде новият цар, и че болярите ще си поискат крепостните селяни. Молели царя да не абдикира, да се върне в Москва. След като ги оставил да се потормозят известно време и да разберат какъв ще бъде животът им без цар Иван, той съобщил условията си, за да не абдикира. В Русия имало нещо ново, *опричнина* — част от страната, която се контролира пряко от царя чрез неговите доверени служители — която се състояла от хиляда домакинства, някои от най-високопоставените боляри, по-обикновени боляри, някои от висшите офицери, търговци и дори семействата на изключително успешни селяни. Всеки един от тях бил демонстрирал верността си към царя. Опричинната включвала определени части от Русия, определени градове, а доходите от тези места щели да се използват за опричниците и, разбира се, за царя, който живеел сред тях. Старите порядки щели да се запазят. Болярите, които не били включени в опричинната, щели да си запазят титлите и привилегиите; съветът — Дума — щял да продължи дейността си, като решенията му трябвало да бъдат одобрявани от царя. Само че комуникацията била едностранчива. Освен при изключителни обстоятелства, нито един от онези извън опричинната нямал право да комуникира със самата опричнина. Предложението на царя било прието. Божият човек бил отново на власт. Болярите се радвали на титлите си. Църквата била поддържана от държавата, така че повечето свещеници останали доволни. Почти всички били доволни, с изключение на Филип,

московския митрополит, който не криел, че според него опричинната противоречи на християнството. Царят бил наясно, че не може да търпи съмнения или критики. Затова Иван се отправил към Твер, където живеел митрополитът. По пътя чул слух, че хората и администрацията на втория по големина град в Русия, Велики Новгород, не одобрявали опричинната. Веднага след като се уверил, че митрополит Филип е удушен, царят заминал за Велики Новгород, където за пет седмици армията на опричинната, често подпомагана от самия Иван, изнасяла всички жени, до които успели да се доберат, избила всички мъже, които им се изпречили на пътя, и съсипала всяка ферма, обор, манастир, стъпкала посевите, задигнала конете, кравите, пилетата...

— С риск да се повтора — прекъсна я Кастило, — приятен човек.

Тя го погледна, без да крие раздразнението си.

„Защо е цялата тази работа?“

„Докога ще продължава тази лекция по история?“

„Накъде, по дяволите, бие?“

Тя продължи веднага:

— И така, подполковник Кастило, тогава се родило СВР, каквото го познаваме днес.

— Моля?

— Било е известно с много различни имена, разбира се. Нямало си собствено име, просто било опричина, държава в държавата, поне до времето на цар Николай Първи. След като Николай потушил Декабристкото въстание през 1825, той реорганизирал доверените хора от опричинната в така наречената Трета секция.

Кастило я погледна, но не каза нищо. Видя, че Дейвидсън също я наблюдава, объркан и обзет от любопитство.

— Прераждането на опричинната продължило до 1917, когато съветските кадри я преименували на Всеруска извънредна комисия за борба с контрареволуцията и саботажа — накратко ЧК.

— Да не би да твърдиш, че *Тайната царска полиция* изведнъж е преминала на страната на комунистите? — попита Кастило.

Това бе първият му истински коментар от началото на дългия урок по история.

— Нали си наясно, че казваш две неща? — погледна го Светлана.
— Че опричинната е преминала на вражеска страна, е първото, а второто е, че опричинната е станала комунистическа организация. Всъщност те никога не са преминавали на другата страна. Може и да са работели за различен господар, но са си останали членове на опричинната.

Кастило заговори с раздразнение:

— Светлана, първият шеф на ЧК, Дзержински, бил революционер цял живот, комунист. Преди комунистическата революция прекарал по-голямата част от живота си в царските затвори.

— Готова съм да изброя факти, които ще пообъркат представата ти, подполковник — заяви Светлана. — Феликс Едмундович Дзержински е роден в семейното имение в Западен Беларус. Семейство Дзержински било едно от първите хиляда семейства на опричинната на цар Иван. Имението им не било конфискувано от болшевиките, нито пък от меншевиките или от комунистите, след като те взели властта. Семейството го притежава и до ден-днешен. Царските затвори се контролирали от Трета секция. Колко добре си прекарвали някои — и дали изобщо са стъпвали в затвора, или така се е говорело — всичко това зависело от начина, по който си се поставил в опричинната. В историята се говори за героични мъки, глад и побоища, как хората са гниели години наред в царските затвори, но това съвсем не значи, че е било истина.

Тя запали нова цигара, подреди мислите си и продължи:

— Не ти ли се струва малко странно, че Ленин назначава Дзержински за шеф на ЧК, след като е обграден с не един и двама талантиливи и много способни комунисти?

Кастило каза истината:

— Трябва да помисля.

Тя кимна, сякаш очакваше точно такъв отговор.

— ЧК била реорганизирана след контрареволуцията от 1922 и се превърнала в ГПУ, а по-късно станала ОГПУ. За ръководител бил назначен някой си Яков Петерс, и то от Феликс Едмундович Дзержински, който по същото време е министър на вътрешните работи и контролира ОГПУ. Дзержински умира през 26-та от инфаркт. Последвали множество реорганизации и промяна на името. През 34-та ОГПУ става НКВД. През 43-та НКГБ — Народен комисариат за

държавна безопасност — се отделя от НКВД. През 46-та, след Втората световна война, става МГБ — Министерство на държавната сигурност.

— Искаш да кажеш, че това е държава в държавата...

— Опричинина — довърши вместо него тя.

— Значи опричинната върти всичко, така ли? Единствено имената се променят, докато самата опричинина минава между капките и остава незасегната от чистките, които се провеждат поне по веднъж в годината.

— Съчетавах неща, които нямат много общо заедно — отвърна тя. — Да, опричинната е ръководела — все още ръководи — всичко. Истината е, че не всички опричници са преживели чистките. Доста от тях са се измъкнали, разбира се, за да продължат работата и да се поучат от допуснатите грешки.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че опричинната съществува и днес? — изви вежди Кастило.

— Естествено, че съществува. Русия се *ръководи* от опричници.

— Путин ли?

— Че кой друг?

— И вие с брат ти сте... опричници?

— И съпругът ми.

— Започвам да се обърквам, Светлана. Доколкото знам, кадрите на разузнаването си живеят много добре в Русия. От онова, което ми разказа току-що, двамата с брат ти и съпругът ти сте членове на една държава в държавата, които си живеят царски.

Тя кимна.

— Защо тогава минавате на другата страна?

Тя отговори с въпрос.

— Какво знаеш за Владимир Путин?

„Доста, много повече, отколкото предполагаш.“

— Например — отвърна той, заел отбранителна позиция, — че дядото на Путин може и да е бил готвач на Сталин по време на Втората световна война, но също така е бил комисар в Червената армия. Не къде да е, ами и при Сталинград.

„Казах го, защото отношението й ме вкисна. А трябваше да кажа: «Много малко». От погледа на Джак ми е ясно, че трябваше да си трая.“

Тя се усмихна.

— Виждам, че си прочел нещичко за страната ми.

„Тя се опитва да ме вбеси и го прави успешно.“

— Подполковник, не е ли крайно време да престанеш да мислиш за Русия като за своя страна — попита Кастило. Така и не успя да спре следващите думи: — Но тъй като проявяваш огромен интерес към онова, което знам за господин Путин, ще ти кажа, че баща му не е бил бригадир във фабрика за локомотиви или каквото там пише в официалната му биография, а че е бил поне полковник в КГБ.

— Всъщност бил е генерал. Впечатлена съм.

— Чарли, какво ще кажеш да прекъснем за тези вечер? — обади се Дейвидсън. — Не знам за теб, но аз съм напълно скапан.

„Което ще рече, че съм на път да изгубя почва под краката си.“

„А като се замисля как се държа, май наистина започвам да губя по точки.“

„Ама какво, по дяволите, ми става?“

— И аз. Денят беше безкраен. Всъщност последните два дни бяха безкрайни — заяви Кастило и се надигна.

Светлана отново заговори:

— Нали въпросът ти беше защо ставам предателка? Не искаш ли да ти кажа?

— Добре, кажи — отвърна остро Чарли и отново седна.

— Стигнахме до извода, че рано или късно господин Путин ще направи съществена чистка. Знаем прекалено много. Човек от семейството ни, той не е предател, но много отдавна напусна страната.

— Наистина ли? — попита саркастично Кастило.

— Наистина — кимна тя. — Не че Путин ще ни хвърли на прегладнелите кучета или от стените на Кремъл, но по всяка вероятност ще ни натика в лудницата, където ще ни държи на опиати до края на живота ни.

Кастило се вгледа в очите ѝ.

„Мама му стара, ама аз ѝ вярвам.“

Светлана се усмихна немощно и сви рамене.

— Казах ти, че няма да ми повярваш.

— Защо искаше да дойдеш точно тук? — попита Кастило.

— Имаме роднина тук, който прозря какво ще стане много преди нас. Измъкна се от хаоса още по времето, когато Съветският съюз се разпадаше.

— Той тук ли живее?

— Някъде в страната. Не знам къде точно. Честно да ти кажа, надявах се да ми помогнеш да го открия. Казва се Александър Певснер. Майките ни са сестри.

Кастило мълча дълго с надеждата да си придаде вид на замислен, а не на стреснат.

— Чувал съм името — призна най-сетне той и се изправи. — Последно чух, че Интерпол го издирва.

Даде й знак, че е време да я изпрати.

— Агент Бритън ще те изпрати до стаята ти, подполковник. Ако ти трябва нещо, помоли нея. Закусваме в седем и половина. Очаквам и двамата с брат ти да похапнете с нас.

Тя загаси цигарата, изправи се и тръгна към вратата на спалнята, без да каже и дума.

Дейвидсън я последва и след секунда Кастило чу тихия разговор между приятеля си и Сандра Бритън, а след това някой затвори врата.

Дейвидсън се върна в кабинета.

— Благодаря, Джек — кимна Кастило.

— За какво?

— Много добре знаеш за какво.

— Добре, пак заповядай — отвърна Джек. — Ни повече, ни по-малко Певснер!

— Мили боже!

— Това обяснява защо са се свързали с теб, докато беше в Германия — предположи Дейвидсън. — Знаели са, че го познаваш.

— Съмнявам се. Ако имаха връзка с Певснер и той бе решил да ги измъкне, щеше да изпрати и хора, и самолети. Алекс много го бива в тази работа.

— А какво ще кажеш за тази работа с държавата в държавата, дето ни я пробута?

— Може да се окаже доказателство, че не съм във форма да разпитвам когото и да било, още по-малко професионалистка като нея. Мисля, че е истина.

— И аз. Досега не си ли чувал нещо подобно?

— Че СВР е отделна класа в руското общество ли? Това го знам. Но нямах представа, че цялата работа тръгва още от Иван Грозни и играчите са останали непроменени.

— Все забравям да не поглеждам в огледалото, когато мисля за руснаци — призна Дейвидсън. — Може би защото съм наполовина, не, две трети руснак. Само че тези руснаци не са като нашите руснаци. Трябва да го напиша на дланта си.

— Успя ли да направиш нещо с банковите сметки?

— Стана точно както тя каза. Само че няма имена. — Той замълча. — Господи, какво само й беше изражението, когато й каза за чипа. Ако погледът й можеше да убива, досега да си под земята. Дожаля ми за нея.

— Да ти дожалее за Червени гащи, е много опасно.

Дейвидсън понечи да каже нещо, спря се, след това размисли и продължи:

— Радвам се, че го каза, Чарли. В противен случай, подполковник, господине, щеше да се наложи да ви кажа, че понякога не сте толкова благодарен за мъдрите ми съвети, колкото би трябвало.

Кастило му показва среден пръст.

— Хайде да вървим при навеса да видим какво са измъкнали професионалистите от полковника. Трябва да пратим сметките на Пищовлията и госпожа Сандърс, за да си поиграят те с тях.

— Какво ще кажеш да се отбием до хола и да пийнем по нещо. Тази госпожа направо ме изцеди.

— Да ти кажа, приятелю, понякога имаш гениални идеи.

(ТРИ)

— Първо — започна Едгар Дешамп. — Березовски е точно, който казва, а никой няма да те сложи за резидент в Берлин, ако не си изключителен. Все едно да те назначат във Вашингтон или Обединените нации. Второ, имам чувството, че не е свикнал да зависи от друг и да се страхува и обяснява защо си мисля, подчертавам *мисля*, че ни казва истината, и няма да ни излъже. Не залагахме на подробности. Това го оставих за утре, за да мога междувременно да проверя онова, което ни каза досега. — Замисли се и махна на Алекс Дарби. — Алекс?

— Съгласен съм. Искаше ми се да разбера защо минават от другата страна, но така и не остана време.

— Според Червени гащи — обади се Кастило — се страхували, че ще ги изхвърлят като мръсни котета, когато Путин започне да чисти къщата.

Чарли изви вежди в очакване на реакциите на Дешамп и Дарби.

— Звучи правдоподобно — отбеляза Дарби и Дешамп кимна.

— Да е споменавал името на Александър Певснер?

Дарби и Дешамп поклатиха глави.

— Всичко, което знаем за него — заговори бавно Кастило, за да е сигурен, че всички са го чули и разбрали, — е, че Интерпол са издали четиринайсет заповеди за залавянето му.

Всички закимаха.

— А тя какво каза за Певснер? — попита Дешамп.

— Братовчеди са. Майките им били сестри. Той бил опричник, който се измъкнал...

— Какво? — прекъсна го Дешамп.

— Опричник е член на опричинната, *Тайната полиция*, държава в държавата, създадена още по времето на Иван Грозни. Тя ни изнесе лекция по история. Двамата с Джак мислим, че може и да е истина.

— Леле! — ахна Дарби.

— Както и да е, тя разправя, че Певснер се измъкнал по времето, когато всичко било urgefukt^[1], по времето, когато Съветският съюз се

разпадал...

— Доста хора се изнесоха по онова време — подхвърли Дешамп.
— Затова руската мафия изведнъж набра страхотна скорост. Три четвърти от тях са бивши кадри на КГБ.

Кастило кимна.

— Та тя знае, че той е тук, но не знае къде точно.

— По обяд беше в Барилоче — докладва Алфредо Мунц. — По нищо не личеше да има намерение да ходи другаде.

„Алфредо, приятелю, помисли си Кастило, току-що си спечели заплатата при нас за година напред, дори за цяла година и половина.“

„Добре направих, че те взех.“

— Алфредо, мисля си да отскоча до там. Мислиш ли, че Дъфи ще ме уреди да взема назаем „Аеро Командър“-а на приятеля му?

— Може — отвърна Мунц. — Попитай го утре сутринта, когато дойде.

— Ще идва ли? — опули се Чарли.

— Прецених, че е по-добре да му съобщя, че си тук, вместо да разбере сам и да реши, че крием нещо от него. Това щеше да съсипе напълно настоящата му — макар и изключително крехка — вяра, че си чудесен човек.

„Как може да съм такъв тъпак, че да не се сетя, че бившият шеф на ДРУ няма да пита никой за съвет — или разрешение — когато реши да направи нещо?“

— Кога ще дойде?

— Поканих го на закуска — заяви Мунц.

— Каза ли му кой е тук?

Алфредо поклати глава.

— Не знаех дали няма да имаш нещо против.

— Защо не се свържеш с него, за да го убедиш, че нямаме нужда от помощта му и сами ще се справим с гостите си?

Мунц кимна.

— С други думи, едва ли някой от тях ще се пробва да избяга — подчертавам, че това си е мое мнение — но все пак да попитам как ще опазим пилците в кокошарника? — попита Кастило. Погледна сержант Кенсингтън. — Боб?

— Току-що проверих датчиците за движение, подполковник. Всичко е наред. Освен това огледах къщата откъм алеята. Полковникът и жена му могат да избягат към алеята, като направят въже от чаршафите, но пък веднага ще задействат алармата. Според мен София и майка ѝ няма да тръгнат да се катерят по въже. Значи ще оставим прожектора в задния двор да свети. Говорих с господин и госпожа Бритън по радиото и те виждат всичко, така че няма опасност някой да се прекачи през оградата. Подполковник, предлагам да оставим един човек в антрето на къщата, втори да обикаля и трети да остане при радиото. След това ще се сменим, за да може човекът при радиостанцията да поспи. Ще остана аз, семейство Бритън и още един.

Кастило бе свикнал младшите военни първи да поемат работата. Докато се опитваше да реши кой ще се ядоса най-малко, че е сложен да дежури с най-неопитните, Тони Сантини скочи от мястото си.

— Оставете Сандра да поспи — реши той, — за да може утре отново да се заеме с жените. Аз ще остана вместо нея.

Кастило се огледа и разбра, че останалите нямат нищо против.

— Друго? — попита той.

Всички мълчаха.

— Добре. Приключихме за днес. Лягам си. Закуската е утре в седем и половина.

---

[1] Urgefukt (нем.). — Скапан, прецакан. — Бел.прев. ↑

(ЧЕТИРИ)

Кастило бе по тениска и боксерки, когато влезе в банята на голямата спалня — всичко, освен вратите и таванът, беше в мрамор и огледала — понесъл тоалетен несесер и чисто бельо.

Остави несесера на мраморния плот край двойната мивка, след това свали тениската, сви я на топка и я метна към раковиния кош за пране, подпрян на стената.

— Кош! — зарадва се той и смъкна боксерките. Те паднаха на пода. Подпря се с една ръка на мивката, за да има опора, изрита ги във въздуха и успя да ги хване с ръка. Сви ги на топка и ги запокити към коша.

— По дяволите — възкликна той и се наведе, за да ги вдигне.

Тъкмо ги пхна вътре, когато забеляза вратата. Беше я видял още одеде, разбира се. Архитектът, който бе проектирал къщата, бе предвидил възможността обитателите на голямата спалня да си родят деца. Затова съседната стая, най-малката от трите на етажа, трябваше да се използва за детска. В момента в къщата нямаше малки деца, но си оставаше фактът, че от банята се влизаше и в двете спални, за да може майката, ако чуе бебето да плаче, да се втурне веднага при него.

Без дори да се замисли, той натисна бравата. Вратата бе заключена, а ключ нямаше. Любопитството му надделя, той се наведе и надникна през ключалката. Не видя нищо.

Влезе в стъклената душ кабина и пусна водата. Подуши подмишницата си. Не миришеше много приятно, но той си каза, че можеше да бъде и по-зле, след като последно бе взел душ в Германия, на дванайсет хиляди километра, преди господ знае колко часа.

Когато потече достатъчно топла вода, той стъпи под душа и остана под струята.

В ума му се прокрадна неканен въпрос. „Интересно, как ли изглежда голата Светлана под душа? Вече видях невероятните ѝ настръхнали зърна и великолепните гърди...“

Пропъди с усилие образа и започна да се сапунисва.

„Какво, по дяволите, ми става? Прекалено стар съм, за да се вържа като седемнайсетгодишен, чиито хормони са се развилнели.“

„Освен това би трябвало да имам достатъчно ум в главата, за да се сетя, че в този случай не мога да позволя оная ми работа да контролира разума.“

Когато реши, че водата е отмила мръсотията, той си пое дълбоко въздух и спря топлата вода.

Когато се разтрепери, спря и студената, отвори вратата на душ кабината и посегна към кърпата.

В следващия момент се опита да се прикрие с ръка.

Подполковник Светлана Алексеева беше застанала в банята. Беше се увила в пухкав бял хавлиен халат. Кастило веднага си спомни как изглеждаше днес по-рано със смъкнатото горнище на банския.

В ума му се завихриха множество мисли, докато се чудеше какво да каже и как да го каже.

— Преди малко проверих вратата. Беше заключена — рече най-сетне той.

Тя показа нещо червено, не по-голямо от молив, и се усмихна.

„Какво, по дяволите, е това?“

Погледна предмета отново.

„Мама му стара!“

„Правило 101 на занаята. Как пламъкът на запалка може да превърне най-обикновени предмети в нещо полезно.“

„В този случай дръжката на четката за зъби бе превърната в ключ за най-обикновена ключалка.“

„Тя бе отключила вратата!“

— Не искам да оставам сама тази вечер — призна тихо Светлана, макар и с известно неудобство. — Ами ти?

— Мили боже!

Тя го погледна в очите, след това ѝ стана още по-неловко и се обърна.

Свела поглед, тя се разсмя тихо.

— Да не би това да е начинът ти да кажеш: „И аз не искам да оставам сам“, добре, съгласна съм.

— Какво?

Тя кимна към слабините му. Той също погледна.

Огромна издайническа ерекция се показваше между ръцете, с които се бе надявал да прикрие мъжествеността си.

— Мили боже! — възкликна Кастило, когато намери сили да проговори.

— Да не би това да е възклицание на удоволствие? — попита Светлана.

Обърна глава към нея.

Тя също се бе отпуснала по гръб и го наблюдаваше.

— За какво мислиш? — попита той.

— Нямам голяма база за сравнение — призна тя.

„За бога, хич не ми се прави на света вода ненапита. Едва ли си в състояние да направиш всички номера, които ми приложи, ако нямаше опит.“

„Не знам какво мислиш по въпроса, но току-що изчуках най-готиното дупе от много време насам.“

„Не, никога не е било по-приятно.“

— Наистина ли? — попита той.

— Ти си вторият мъж в живота ми.

— Малко ми е трудно да повярвам.

— Искаш да кажеш, че не ми вярваш ли?

— Престани, Светлана.

— Не мога — въздъхна тя. — Ще ме изслушаш ли?

Той сви рамене.

— Защо не.

— Сексуалните връзки могат да причинят твърде много неприятности...

„Сериозно?“

„Като например тази ще причини много повече неприятности, отколкото ми се иска.“

— А и в опричинната си има правила — продължи тя.

— Не може да бъде.

„Какво следва сега? Ще излезе, че жените в опричинната са девствени до брака, а след това верни до гроб на половинката си.“

Забеляза болката в очите ѝ и съжали за сарказма.

— Мъжът, разбира се, може да прави каквото пожелае с жените, стига да не са от опричинната. За жените е различно. Ако се разбере, че неомъжена жена си има любовник, не я допускат да има кариера, защото не е в състояние да владее чувствата и желанията си, следователно не може да ѝ се има доверие. Ако се разбере, че съпругата на някой офицер му е изневерила...

— Разстрел на зазоряване.

— Нали каза, че ще ме изслушаш, Чарли?

— Извинявай.

„За пръв път ме нарича така.“

„Много ми хареса как прозвуча.“

— Ако се разбере, че съпругата на някой офицер му е изневерила, с кариерата му е свършено. След като не е в състояние да контролира собствената си съпруга, как ще успее да контролира хората си?

„Господи, аз май започвам да се връзвам на тези приказки.“

— Има възможност, но една-единствена възможност, да докаже, че не зависи от нея, като я убие.

— И му се разминава, така ли?

— Само един-единствен път — отвърна напълно спокойно тя. — Ако се ожени отново и втората му съпруга отново му изневери, това е доказателство, че той не умее да преценява хората.

Кастило едва сега усети, че се е обърнал към нея. В следващия миг ръката му, сякаш по своя собствена воля, се протегна и пръстите му докоснаха бузата ѝ.

— Никога не съм била с друг мъж, Чарли. Единствено с Евгени. Истина е.

— И какво ще кажеш?

— Нямах представа, че може да се изпита подобно нещо — отвърна тя с топла усмивка.

— Нито пък аз.

Кастило се надвеси над нея и я целуна нежно по устните.

Нежността не трая дълго.

VIII

(ЕДНО)

НУЕСТРА ПАКЕНЯ КАЗА

КЪНТРИ КЛУБ „МАЙЕРЛИНГ“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

07:05, 30 ДЕКЕМВРИ 2005

Макс не успяваше да събуди дълбоко заспалия Кастило. Той не реагираше нито на внимателното побутване с муцуна, нито на лапата, положена върху гърдите му. Накрая Макс стисна със зъби възглавницата и без особено усилие я изтегли изпод главата на Кастило.

Най-сетне успя.

Чарли отвори очи, видя кучето, посегна и го почеса зад ушите.

В следващия миг отвори широко очи.

Погледна към другата половина на леглото. Беше празно.

— Къде, по дяволите, беше снощи, Макс? Правеше се на воайор, а?

Кастило се изправи и спусна крака от леглото.

Макс му подаде лапа.

— Добре, де, добре — въздъхна той и тръгна с неуверена стъпка към вратата за коридора, отключи я и излезе навън.

— Кой е дежурен? — провикна се той.

— Аз, пазачката — отвърна веселият глас на Сандра Бритън. — Камбаните дръннаха седем пъти и всичко в затворническия сектор е нормално.

— Би ли пустила Макс навън, ако обичаш?

— Желанието ти е заповед за мен — разсмя се тя. Последва пронизително изсвирване. — Хайде, Макс, сладурче.

Макс доволно припна по коридора към стълбите.

Кастило се върна в стаята си, затвори вратата и пристъпи обратно към леглото. След това се върна при вратата и я заключи,

защото реши, че преди някой да се вмъкне неканен при него, трябва да заличи следите на снощната посетителка, за да не предизвиква излишно любопитство.

Спомни си, че по едно време през нощта тя бе станала, за да си донесе цигарите и пепелник. Когато я видя да се връща през банята, чисто гола, реши, че е най-красивата жена, която някога бе виждал.

А ето, че сега от нея нямаше и следа.

В леглото нямаше нищо, около него също, абсолютно нищо и в банята.

„Може би, защото подполковник Алексеева от СВР, отлично обучен разузнавач, много добре знае как да заличи всички следи от посещение в чужда стая.“

Натисна бравата на свързващата врата. Оказа се заключена.

„Може би изобщо нищо не се е случило, просто е бил необикновено реалистичен мокър сън — въображението ми се е развихрило, след като пих на екс онова вино.“

„Това трябва да е. Не бях пил така от «Уест Пойнт». Щом погледнах щръкналите зърна, загубих ума и дума.“

„Чарли, губиш почва под краката си.“

„Просто се случи.“

Доказателството бе пред него, когато вдигна поглед към огледалната стена над мивката. На меката кожа между дясното рамо и подмишницата ясно се бе открила лилава синина.

Спомни си кога тя го ухапа.

— Защо, по дяволите, го направи? — бе попитал той след няколко минути.

— Не исках всички да дотичат, за да разберат кой пищи. Знаех, че няма да мога да гъкна, ако устата ми е пълна с теб.

Той нежно докосна белега с показалец.

„Нямам никаква представа как да скрия тази синина. Освен да плувам с тениска.“

„Нямам и представа какво да правя с подполковник Светлана Алексеева.“

„Може да е невероятно, може да е пълна лудост, но май съм влюбен в нея.“

„Не, това е най-обикновена похот.“

„Не, любов е.“

„Няма да мога да гъкна, ако устата ми е пълна с теб.“

„Леле, как звучи.“

Той свали бельото, също както последния път, когато бе влязъл тук, за да си вземе душ, и този път хвърли и боксерките, и тениската в коша.

После влезе под душа. Този път дори не си направи труд да пусне горещата вода. Просто затвори очи и остави ледената струя да се стича по главата му, докато зъбите му не загракаха.

Едгар Дешамп, Алекс Дарби, Джак Бритън и Тони Сантини го чакаха, когато слезе пет минути по-късно, облечен в блуза с копчета отпред и бански.

— Трябва да поговорим, шефче — заяви сериозно Дешамп. — Нали става?

„Мама му стара, знаят!“

Кастило кимна, посочи към вратата на библиотеката и изви въпросително вежди.

— Добре — съгласи се Дешамп.

„Какво, по дяволите, да кажа?“

„Съжалявам, момчета, няма да се повтори.“

„Извинете глупостта ми.“

„Или може би: «Знаете, така е, момчета. Кога за последен път сте отказвали на готина фуста?»“

„Не, това не става.“

„Тя не е просто фуста. Не знам каква е точно, но е много повече от най-обикновена фуста, с която се изчукваш набързо и я пращаш да си ходи.“

„Напълно обърканият ми мозък току-що роди безумната лиготия «сродни души».“

Кастило остана изненадан — „Не чак толкова, защото обслужващият персонал тук си върши работата като за световно. Трябва да благодаря на господ за това... имах нужда от кофеин“ — когато откри кана топло кафе и шест порцеланови чаши на поднос в средата на масата в библиотеката. На челно място на масата бе

поставено червено кожено кресло. Кастило си наля кафе, седна на коженото кресло и махна с ръка, за да подкани останалите да говорят.

— Чарли, ние си поговорихме — започна Дешамп.

„Естествено, че сте си поговорили. Решихте, че за мен самия е най-добре да ме тикнете в някоя лудница.“

— Мислим, че има нещо с тази химическа фабрика в Конго — довърши Дешамп.

„Какво каза той?“

— Нещо голямо — добави Дарби.

— Ти питал ли си се, Чарли, защо онези с чалмите не ни удариха повторно след единайсети септември? — попита Сантини.

— Освен че ние добрите се справяме блестящо и осуетяваме всичките им опити ли? Последния път, когато се поинтересувах, „Либърти Бел“ беше все още на мястото си.

— Това е така — отвърна Дешамп. — Има и още.

— Още ли? — попита Кастило.

„Не знаят за нас със Светлана.“

— Да не би да си решил, че са се изповядали, получили са опрощение и са се заклели повече да не вършат подобни неща? — засече го Сантини.

— Накъде биеш, Тони? — попита Кастило.

— Чакай малко, шефче — спря го Дешамп и даде знак на Бритън.

— Подполковник — попита Бритън, — ти някога питал ли си се кой стоеше зад откраднатия „727“, който трябваше да се разбие в любимата ти „Либърти Бел“, и защо въпросният човек е включил Афроамериканските луди глави от Филаделфия, след като на пръсти се броят онези от тях, които са в състояние да вървят и да дъвчат дъвка в същото време?

Кастило вдигна безпомощно ръце.

— Пак ще задам същия въпрос — заяви Кастило. — Къде...

— Пак ще ти отговоря по същия начин — спря го Дешамп. — Изчакай малко.

— Добре — примири се Кастило, облегна се назад и отпи глътка кафе.

— Да ти е минавало през ума, че руските ни приятели вече бяха на път за Виена, за да се предадат, когато ти буквално им падна в

ръчичките? — попита Дешамп.

— Минавало ми е през ума — отвърна Кастило. — Най-много ме притеснява, че те знаеха, че съм Госингер...

— Те знаят кой си, шефче, защото Березовски е много добър в работата си и върти цялата им дейност в Германия.

— А откъде са знаели, че ще бъда на погребението на Фридлер?

— Отговорът е съвсем лесен, шефче. Беше написано в „Тагес Цайтунг“, на първа страница. „Издател на «Тагес Цайтунг» ще присъства на погребението.“ Или нещо подобно.

— Ще ми кажеш ли какъв е сценарият, или ще ме оставиш сам да познавам?

— Березовски е в Марбург, за да следи убийството на Ото Гьорнер, след което ще тръгне за Виена, за да се срещне с хората с восъчната статуя на... как се казваше онзи?

— Петър Първи — довърши вместо него Чарли.

— След това двамата с Червени гащи ще избягат при врага. Чакай още малко, не бързай.

— Давай по-бързичко със сценария, Едгар — нареди Кастило.

— Предишния ден, може би все още в Берлин, може би в Марбург, той научава, че семейство Кул са били убити. Уплашен е до смърт. Не е имал представа, че се подготвя подобен удар.

— Малко разяснение. Кул не се е опитвал да го вербува. Березовски е ходил при Кул. Знаел е кой е. Знаел е с какво се занимават и двамата.

— Погнали ли са ги били? Това пък какво общо има?

— Той продължил да си следва задачите, а именно, да подготвя ликвидирането на Ото Гьорнер. След това научава, че вие с Кочиан също ще присъствате на погребението на Фридлер...

— Чакай да те попитам нещо. Защо е бил елиминиран Фридлер? До какво се е бил доближил? Да не би да е германското участие в африканския химически завод?

— След това, след като Березовски нарежда вие двамата с Били да бъдете премахнати, започва да премисля. Може би — което е вероятно — на Червената шапчица й хрумва друго. Тя е умна...

— Червените гащи — поправи го Кастило, без дори да се замисля, и в същия момент си припомни как изглежда без бельо.

— Ама каква е тази мания по бельото на жената?

— Не сега — сръза го Кастило. — Давай нататък.

— Та госпожица *Червени гащи* е също толкова умна, колкото и Големия лош вълк. Тя казва: „Ако са ни погнали, може би Госингер/Кастило ще ни бъде от полза. Стига да остане жив, разбира се. Има самолет. Ако СВР са по петите ни, значи те са пречукали Кул и е въпрос на време да се заемат с представителя на ЦРУ във Виена.“ Затова Березовски те предупреждава какво ще се случи. Така печели червена точка. След това има намерение да те открие във Виена...

— Вместо това се оказваме на същия влак — прекъсна го Кастило.

— Точно така — съгласи се Дешамп. — По това време той вече е наистина много уплашен. Отменя убийството ти, също и убийството на Гьорнер, въпреки че това е била задачата му. Освен това няма представа какво го чака във Виена. Тъй като няма други възможности, освен да се застреля, на него му се налага да се възползва от услугите ти. Затова ти предлага най-важното, което може да предложи за размяна — химическата фабрика в Конго-Киншаса.

„И по всяка вероятност, тъй като сексът върти целия свят, предлага и малката си сестричка.“

„Прекалено дълго време ти трябваше, за да се усетиш, Ромео!“

— Мислиш ли, че това е важно? — попита Кастило.

— Чарли, ти имаш ли представа какво има там, какво е имало там? — попита Дарби.

Кастило поклати глава.

— В мрачните отминали времена, западногерманците са имали там ядрена лаборатория — обясни спокойно Дешамп. — Тази част на Африка е била на Източна Германия преди Версай. Ние се преструваме, че не знаем, но когато стената падна, ги накарахме да я закрийт. Това е друга причина, поради която швабите вече не ни обичат; израелците си имат ядрена бомба, а те нямат.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че там има ядрена лаборатория?

— Казвам, че там има *химическа* лаборатория, шефче, и завод.

— Какво се произвежда?

— Може да е нещо простичко като бактерии, причинителки на туларемия — отвърна Дарби. — Или пък... много добре знаеш за какво говоря, Чарли.

— Може и да съм чел същите неща като теб — заяви Кастило. — Характеризираше се с треска, главоболие, коремни болки, повръщане, диария, болки в гръдния кош и увеличаваща се отпадналост.

Дарби кимна.

— Може да е нещо друго — антракс, ботулинов токсин, чума...

— Алекс, нямам желание да ти противореча, но това, колкото и да е страшно, не е чак толкова опасно. Единствено антраксът и туларемията оцеляват във вода, а обикновеното хлориране на водата убива и двете.

— И двете се филтрират през нула цяло един микрон и дори поситни филтри, нали? — попита Дешамп, след това заяви: — Готов ли си да рискуваш и да оставиш мръсниците да създадат бактерия, устойчива на хлор, или нещо, което спокойно ще преминава през филтрите?

— Според теб заплахата е истинска, така ли?

Дешамп не отговори направо. Вместо това вдигна пръст, за да накара Чарли да замълчи, после продължи:

— Просто помисли.

Кимна към Джак Бритън.

— Още едно отклонение с въпросителна, подполковник — започна Бритън. — Но и то пасва в картинката. Питам се защо се опитаха да ни очистят двамата със Сандра във Фили. Първо, дали са си много зор, докато разберат кой е Али Абид ар-Разик, защото един ден аз просто изчезнах от джамията, нали помниш, нямаше обяснения, нямаше въпроси, по нищо не са могли да разберат, че съм ченге. Въпреки това ме бяха открили. Те просто не са достатъчно умни, за да се оправят сами. Някой с повечко акъл ме е открил.

— И това важно ли е? — попита Кастило.

— Знам кои от братята молла са заминали за Африка, включително за Конго, и кой е платил за това удоволствие — обясни Бритън. — Едно от нещата, които вършех в името на Аллах, беше да снимам водохранилища, за да могат да ги отровят. Когато предадох тази информация и на отдела, и на Вътрешна сигурност, отговорът бе да не се притеснявам, защото водата се хлорирала, имало филтри и дрън-дрън, та пляс.

— Джак, преди малко ме попита дали съм си задавал въпроса защо онези, които са отговорни за...

— Защо крадците на „727“ са се занимавали с онези тъпаци ли?

— Това е.

— Имам теория по въпроса, с която никой не е съгласен, освен Сандра, и то понякога.

— От снощи и аз — обади се Сантини.

— И ние с Дарби — добави Дешамп. — Това ни разтревожи, Чарли. Изслушай го. Хайде, Джак, казвай.

— Хората, които стоят зад тази работа, Чарли, нямат за цел да ликвидират половината население на Филадельфия, като отровят водата, както и не са очаквали тъпациите, дето откраднаха самолета, да открият „Либърти Бел“, камо ли да забият цял самолет в него.

— А какво?

— Идеята им е да създават неприятности. Първо, когато гадовете се забиха в кулите близнаци, това не бе най-голямото зло, а разрухата, съсипаната икономика. Ще последва масова истерия, паника, хаос — наречи го както искаш — ако се разбере, че някакви гадости са били изсипани във водохранилище. Ако пък хванат някой от афроамериканците да сипват нещо във водата, тогава отношението към всички чернокожи ще бъде същото както към арабите след единайсети септември. Не помниш ли, че всеки път, когато погледнехме човек, който по някакъв начин приличаше на арабин, се питахме дали няма да взриви нещо. Така че, ако хванат чернокож — а онези тъпаци не стават за нищо друго, освен да ги жертваш — ще уредят цялата джамия да бъде заразена със спори на антракс и ще пръснат вътре снимките на водоизточниците, които снимах — всеки път, когато видиш чернокож, ще си казваш „Внимавай сега с това черно, че ще вземе да те отрови.“

— Леле — въздъхна Кастило.

— Джак е прав, шефче. Никой няма да каже и дума, но ще стане точно така.

— Добре — кимна Кастило. — Съгласен съм, че трябва да проверим тази работа, а не сме подготвени за нея. Да не би да предлагате да грабна телефона, да позвъня в Ленгли и да им кажа, че в ръцете ми се намират двама пропели руснаци?

— Не. Точно това се канехме да те убеждаваме да не правиш, поне докато не проверим всичко и не разполагаме с нещо, което Ленгли — и Вътрешна сигурност, и ФБР — могат да проверят и

покровителствено да заявят: „А, знаем всичко за тази работа, няма нищо важно.“

— Нещо не разбирам — призна Кастило.

— Добре. Да предположим, че съм прав и Березовски и червенокосата са се били отправили към Виена, след като са направили съответните уговорки да преминат от другата страна. Кой е можел да им помогне?

— Приятелката ми госпожица Мънипени — отвърна Кастило.

— Точно така, шефче. Само че така и не се появили, просто изчезнали. Затова госпожица Мънипени — тя не се казва така, ама и аз защо ти позволявам да си правиш каквото искаш? — *госпожица Елинор Дилуърт*, представителката на ЦРУ, която потривала ръце, доволна, че ще се прочуе в Ленгли като жената, успяла да привлече на наша страна резидентите от Берлин и Копенхаген, изведнъж започва да нервничи. Трябвало е да държи Ленгли в течение, затова е помолила някого да ѝ помогне. Със сигурност има на какво да разчитат — самолет на тяхно разположение, някой е в Чесапийк Бей, където оправя леглата и лъска сребърните прибори. Не бих се учудил, ако директорът на Централното разузнаване си е бил приготвил реч, в която небрежно да вмъкне: „Между другото, господин президент, представителят ни във Виена току-що е довел резидента на СВР в Берлин.“ И така нататък, и така нататък. Но ето, че Березовски го няма никакъв. Покрива се. Изчезва. Директорът на Централното разузнаване се обръща към госпожица Дилуърт. „Какво стана? Напоследък да се е случило нещо необичайно?“ Дилуърт отвърща „Абсолютно нищо“, но се замисля и си казва: „Освен че Чарли Кастило беше в града, но съвсем за кратко.“

— Добре, тя подозира, че са при нас. И какво от това?

— Не е хубаво да се крадат предателите, подполковник. Може да ти се размине с предупреждение, ако побързаш да ги предадеш на когото трябва и обещаеш подобно нещо да не се случва никога повече. Само че чакай, има още. Ако ги предадеш, се връщаме на друг въпрос. „Вече знаем за Конго, там няма абсолютно нищо.“

— И какво да правя? — сви рамене Кастило.

— Ако двамата с Алекс разполагаме с още четирийсет и осем часа, минимум четирийсет и осем, мисля, че ще успеем да измъкнем от Березовски още много. Един от проблемите — знам, че сега ще се

наежиш, шефче, но не мога да премълча — е методът ти на разпит. Той те има за глупак с твоето „Дай да поплуваме, да похапнем пържоли и да се сприятелим“, а това означава, че и останалите от нас са глупаци.

Кастило помълча, след това остави с трясък чашата кафе.

— Прав си, Едгар. Наистина съм готов да се наежа. Само че няма да ти позволя да го сложиш — нито него, нито нея — гол на един стол, да го заливаш с леденостудена вода и да пуснеш прожектор в очите му.

Дешамп поклати глава.

— Подценяваш ме, шефче. Подценяваш и мен, и Алекс, и Сантини. Подобни методи не вървят при Березовски и сестрата и ние го знаем. Ще му дадем повод да се потормози, докато го разпитваме на смени, без прекъсване.

„Мама му стара. Точно тук новата ми връзка започва да куца.“

— А той за какво ще започне да се притеснява? — попита Кастило.

— Къде се намира сестра му и какво ни е казала.

„Къде му е умът?“

— А сестра му къде ще бъде?

— Където си и ти, шефче.

„Какво каза той?“

— Какво?

— Където и да е другаде, стига да не е тук, шефче, когато посланик Монтвейл позвъни, за да те попита защо си пропуснал да му съобщиш за Березовски. Барилоче е доста добра идея. Нали ще ходиш до там, за да се видиш с Певснер?

— Искаш да я взема със себе си ли? Това ли намекваш?

„Да се отдадем на малко романтика в Барилоче ли?“

„Господи, май все пак знаят.“

„Това ли се опитват да ми кажат?“

„Искат да ме разкарат от пътя си, защото се представих като най-забележителния глупак, като изчуках агентка на СВР.“

„Тъй като няма друг начин да се отърват от мен, ми предлагат сексмаратон в Барилоче.“

„Най-сетне здравият ми разум се върна.“

„Светлана, любов моя, сега вече разбирам какво се случи. Не ти се сърдя. Ти направи онова, което беше длъжна да направиш, при това

го стори невероятно умело. Няма да го забравя — за дупето ти говоря, защото е невероятно — докато съм жив.“

„Но... Да, видях светлината в края на тунела. Благодаря ти, господи, за просветлението, старият Чарли вече няма да съгрешава.“

— Добре, Едгар — реши Кастило. — Стига глупости. Защо искаш да ме пратиш някъде?

Въпросът изненада — може би дори шокира — не само Дешамп, но и останалите. Пролича по израженията им.

— Шефче, вече ти казах. Искаме да разпитваме мръсника в продължение на четирийсет и осем часа.

— Можете да го направите и докато съм тук. Знаете, че обикновено не ви се бъркам. Какво има? Или ми казвате истината, или ще чакам, докато от Агенцията ни изпратят хора, които да ги приберат.

— Мили боже! — възкликна Дарби.

— Казах ви аз, че ще стане нещо такова — обади се Дешамп.

— Казвайте — настоя Кастило.

Дарби вдигна ръце.

— Кажете му.

— Няма да ти стане никак приятно, шефче.

— Хайде.

— Става дума за егото ни — отвърна Дешамп.

— Какво?

— Никой в Агенцията не би трябвало да знае какво правят останалите, нали така? Ако те гръмнат, слагат ти звезда без име на стената. Това обаче са пълни глупости. Всеки, който има достатъчно мозък в главата, знае какво става.

— Накъде биеш? — попита Чарли.

— Ще ти кажем, докато това фиаско, но нека да не го наричаме фиаско... докато не докараме *ситуацията* докъдето трябва.

— Снощи, след като говорихме, двамата с Дарби пийнахме по едно, защото, както ти е известно, шефче, *in vino Veritas*^[1] и аз му казах, че имаме достатъчно за Агенцията, въпреки че работя за теб.

— Все това повтарям, но досега нищо не разбрах.

— Добре. Ако бях лоялен на Агенцията, когато ми каза, още във Виена, че си осигурил тези двамата, трябваше да настоявам да следваме правилата и да ги предадем на госпожица Мънипени, тъй като тя е представител на ЦРУ, който отговаря за предателите, поне

според девети параграф. Ако не го беше направил, трябваше да я уведомя, че не спазваш правилата, с които се съобразяваме в ЦРУ.

— Ти не каза нищо.

— Защото ти постъпи правилно, шефче. Беше грабнал топката и я беше насочил към вратата.

— Чарли — намеси се Дарби, — когато ми каза, че отново съм ма работа при теб, че нямам право да казвам на никого, аз не казах.

Кастило го погледна и зачака да чуе и останалото.

Дарби мълчеше. Дешамп обясни вместо него:

— Въпреки че имаше нареждане лично от Франк Ламел, заместник-директора на Централното разузнаване, да му съобщи — или на директора — незабавно, лично, ако отново влезе в контакт с теб. Ти, разбира се, не трябваше да знаеш абсолютно нищо по този въпрос.

— Мама му стара — възкликна Кастило.

— Ти да не би да си въобразяваш, че добрият стар Франк дойде в болницата просто така, за да се увери, че си добре и се възстановяваш? Той искаше да е наясно кои са хората около теб.

— Същото е наредил и на семейство Сиено, и на Боб Хауъл — продължи Дарби, като включи и представителя на ЦРУ в Монтевидео.

Дешамп отново взе думата:

— Няма свидетели. Нищо не е написано. Копеленцето дори е разговаряло с двамата Сиено поотделно, за да се получи, но после той ми каза, тя също ми каза. — Замълча за момент и продължи: — Ако разкажеш нещо от цялата тази работа на Монтвейл — предполагам, вече ти е минало през ума — я помисли какво ще стане, шефче? Абсолютно нищо и ти го знаеш. Можеш да се обърнеш и към президента и ще го изправиш пред избора да уволни директора на Централното разузнаване, заместник-директора на Централното разузнаване, посланика или подполковник Чарли Кастило. Нали се сещаш кой ще изхвърчи?

Дешамп отново замълча, докато се убеди, че Кастило е наясно какво става.

— Добре, да се върнем сега на причината, поради която искаме да изчезнеш отгук. Казах на Алекс, че ще разрешим това... тази ситуация, а след това ще се пенсионирам.

— Да си чувал приказката, че великите умове мислят еднакво, Чарли? — попита Дарби. — Казах на Едгар, че мисля да приключа с тази работа още от мига, в който Ламел се разпореди какво да правя. Не се обадох на гадняра, когато ме назначи отново, и по всичко изглежда, че и аз съм взел решение за себе си.

— И това сложи началото на бунта — намеси се Сантини. — Казах им да броят и мен. Ако ми нямат доверие и не вярват, че мога да защита президента, защото съм се подхлъзнал на заледено стъпало, тогава майната им.

— И — заяви Джек Бритън, — по същата причина, която изтъкна колегата ми, подполковник, аз също реших, че кариерата ми в Тайните служби е изтръгната от корен. Някой се опита да ме очисти, стреляха по мен, а това се оказа, че не било позволено.

Кастило поклати глава.

— Защо не ми каза?

— Не съм приключил, шефче.

— Докато разрешим това положение, ще се случат няколко неща. Според мен заводът е тежка категория. Мнението на Алекс е същото. Ако сме прави и може да се направи нещо, това ще бъде чудесен начин да ни запомнят с Алекс и Сантини. В най-лошия случай ще се окаже, че грешим, че всичко е пълна заблуда. Но сега излиза, че — да знаеш, че тази работа ще се разчуе — ти си пипнал Березовски и сестра му, измъкнал си ги изпод носа на ЦРУ с помощта на криминални типове, ренегати от Тайните служби и разузнаването. Във всеки друг случай ще искат да ни разпънат на кръст за назидание на другите, но този път няма да стане. Случаят може дори да стигне до пресата и Агенцията и Тайните служби да бъдат представени като пълни глупаци. Ние ще напуснем. Тихо и кротко ще свием перки и ще потънем в нощта.

— Всички ли? Ами Пищовлията?

— Пищовлията и да иска не може да се върне във ФБР, както и... Той замълча.

— Довърши си мисълта — настоя Кастило.

— Както и ти не можеш да се върнеш в армията, шефче, но говорим за най-лошия възможен сценарий. Знаеш, че си тръгн в очите на Монтвейл още от създаването на Звеното за организационен анализ. Сега, след като директорът на Централното разузнаване припне при него — или пък тръгне да се жалва направо на президента — при това

има основателна причина, ти сам му я даде, като отмъкна Березовски — и да каже: „Още от самото начало знаех, господин президент, че ще се случи нещо подобно. Кастило е неуправляем“ и така нататък.

— Прав си — съгласи се Чарли.

— За теб има шанс, шефче, ще можеш с чиста съвест да заявиш, че никога не си разпитвал полковник Березовски, че при първа възможност си го предал с цялото му семейство на ЦРУ. Дори не си имал представа, че сестра му е разузнавач.

— Защо реши, че искам да се измъкна?

— Защото си много добър в работата, която вършиш, шефче. Прекалено млад си, за да се пенсионираш, и ще бъдеш от полза на президента в бъдеще.

— Мама му стара, много добре знаеш, че няма да стане — сопна се Кастило. — Да вземем руснаците с нас, беше моя идея. Ако нещата се размърдят, аз ще му бера гайлето.

Дешамп кимна.

— Да знаеш, шефче, че те чакат неприятности. Независимо дали тази работа се размърди или не. Казах ти същото и във Виена. Да допуснем, че... — той посочи другите — да допуснем, че си прав. Березовски ни разказва всичко, което знае. Тогава вече Агенцията ще излезе посрамена, също и Монтвейл, и ще те погнат.

— Вече сте решили да напуснете, нали?

Те кимнаха.

— Чарли, нямаме друг вариант — разсмя се Дарби. — Нито едно добро дело не остава ненаказано. Да си чувал тази приказка?

— Дъфи тук ли е? — попита Кастило.

Дешамп поклати глава.

— Заминавам за Барилоче. Ще ми трябва „Аеро Командър“-ът на приятеля му.

— Дъфи е на „Хорхе Нюбъри“, за да уреди въпроса — обясни Дешамп. — След малко при него ще бъдат и Дейвидсън, и ефрейтор Брамли. Одеве отиде да го вземе от „Езейза“. Дейвидсън каза, че ангелчето ще пази Червени гащи, докато си на гости на Певснер.

— Значи сте били убедени, че ще се съглася с вас, така ли? — попита Кастило.

— Дейвидсън каза да не се притесняваме. Той също е от размирниците, шефче.

— Той разправя, че вече е дал двайсет години на страната — намеси се Сантини. — Било му писнало да го подмятат разни скапаняци и току-що пръкнали се подполковници, които са дори по-млади от него.

— Не се връзвай, Чарли — обади се Бритън. — Сигурно се е шегувал.

— Ами какво ще правим с Лестър? — попита Кастило.

— Срам ме е да призная, че дори не споменахме ангелчето — призна Дешамп. — Едва ли от морската пехота ще му позволят да се пенсионира на деветнайсет. Все ще измислим нещо.

— Сега предлагам да отидем да закусим с гостите — реши Дарби. — През това време икономката ще събере малко багаж на подполковник Алексеева, колкото за ден-два забавление и романтика в красивия курорт и казино „Лао Лао“.

Кастило го погледна и след малко реши, че думата „романтика“ е била употребена съвсем невинно от Дарби.

---

[1] In vino Veritas. (лат.) — Истината е във виното. — Бел.прев. ↑

(ДВЕ)

28.5 КМ, МАГИСТРАЛА „ПАНАМЕРИКАНА“, ПОСОКА ЮГ

ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

08:20, 30 ДЕКЕМВРИ 2005

— Подполковник Кастило — обади се подполковник Светлана Алексеева, — следят ни трима мъже в пежо седан.

Пътуваха в служебната кола на Дарби, бронирано беемве с дипломатически номера, снабдено с късовълново радио. Шофираше Дарби. Кастило бе на предната седалка, гушнал кученцето, по съвет на Сандра Бритън постлал в скута си днешния брой на „Буенос Айрес Хералд“, за да остане сух.

Макс и Светлана Алексеева бяха на задната седалка. Дарби довери на Кастило, че е включил детските заключалки, при което Чарли го погледна в пълно недоумение. Наложиха се Алекс да обясни, че така децата — а също и агентите на СВР — са в безопасност, ако решат да правят лудории.

— Не се притеснявай, подполковник — отвърна Дарби. — Те са от Националната жандармерия. Комендант Дъфи не би искал нещо да ви се случи, преди да му кажете кой е поръчал покушението срещу него и семейството му.

— Нямам никаква представа какви ги говорите — заяви жално Светлана.

— Точно така — кимна Дарби. — Ами какво стана с обещанието ви пред подполковник Кастило да разкажете всичко, което знаете?

Тя не отговори веднага, след това пусна в действие същия жален глас.

— Не знам нищо за никакъв комендант Дъфи.

— Както кажете, подполковник Алексеева — примири се Дарби.

С изключение на едно „добро утро“ към всички насядали на масата за закуска, Кастило не бе проговорил на Светлана — нито пък тя — откакто се качиха в автомобила.

Причината не бе, защото тайно ѝ бе дал сигнал — или тя се бе сетила сама — че сега вече той разбираше най-великата любовна история от времето на „Анна Каренина“, или може би „Доктор Живаго“, — а защото бе наясно, че тя е пуснала в действие всичко, на което е била научена, като например „Как жената да се представи като успешен шпионин и да изчука когото трябва, за да се измъкне от проблемен разпит.“

„Тя сигурно си мисли, че съм ѝ в кърпа вързан, че се опитвам да скрия от останалите любовната ни нощ.“

„Това на свой ред означава, че е имала достатъчно опит в това отношение и много добре преценява настроението на разпитващия на следващата сутрин.“

„Само че греша.“

„На глупака най-сетне му дойде умът в главата.“

(ТРИ)

„ДЖЕТ СТРИЙМ ЕЙВИЕЙШЪН“

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „ХОРХЕ НЮБЪРИ“

БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

08:45, 30 ДЕКЕМВРИ 2005

Когато беемвето на Дарби влезе на пистата, Кастило видя комендант Лиъм Дъфи, старши сержант Джак Дейвидсън и ефрейтор Брамбли — очакваше да ги види — заедно с Алфредо Мунц и капитан Дик Спаркман от американските Военновъздушни сили — когото не очакваше да види — застанали край носа на източен двумоторен „Аеро Командър 560“.

— Дръж я в колата, докато разбере какво става — нареди Кастило, прихвана кутрето в една ръка и вестника в друга, преди да слезе.

Макс се прехвърли на предната седалка и изскочи през вратата на Кастило, хукна към ефрейтор Брамбли и прескочи високата до кръста ограда без всякакво затруднение.

Докато Кастило стигне до вратата в оградата, охранявана от полицаи, двама от мъжете в пежото седан, което ги следваше, слязоха и се отправиха след него.

— Аз ще взема вестника, подполковник, и ще го изхвърля.

Кастило му го подаде. Беше изненадан от това, колко мокър е станал вестникът за краткото пътуване от „Пилар“ — „Копеленце дребно, помисли си той и почеса кученцето, сигурно цялото ти тяло се състои от пикочен мехур“ — и от неочакваното любезно отношение на офицера от жандармерията.

„Обикновено стоят настрани и се упражняват да гледат лошо.“

Причината бързо се изясни. Командващият им офицер тръгна към Кастило, след това затича и когато пристъпи към Чарли, го прегърна мечешката, а после го целуна и по двете бузи.

— Приятелю, Чарли — възкликна той. — Радвам се да те видя!
„Каква е цялата тази работа?“

— Полковник Мунц ми каза, че ще проявиш разбиране — заяви комендант Лиъм Дъфи. — Само че това няма да оправя нещата.

— Убиха трима и раниха шестима освен двамата, които гадовете ликвидираха. — Той замълча, усмихна се и премина на английски: — Когато започна мелето. — След това отново премина на испански: — После трябваше да се организират погребения, а аз да давам обяснения на семейството.

— Разбирам, Лиъм.

— Не можех да тръгна веднага за Уругвай, а когато най-сетне тръгнах, ти вече беше заминал за Щатите.

Стисна ръката на Кастило между дланите си.

— Трябваше да намеря начин да уредя заминаването за Монтевидео — продължи той. — Та ти проля кръвта си заедно с нас! Вече си един от нас, Карлос!

След тези думи се стегна.

— Нали помниш заместник-комендант Мартинес и сержант Перес? — попита Дъфи и посочи жандармите, които бяха отворили вратата, за да може Кастило да мине, и бяха изхвърлили напикания вестник.

„Струва ми се, че последния път, когато видях тези двамата, те бяха в камуфлажно облекло, лицата и ръцете им — омазани в черна боя.“

— Как мога да ги забравя? — отвърна с широка усмивка Кастило, протегна ръка, но след това се усети: „Когато си в Рим, точно Буенос Айрес!“, прегърна ги и ги целуна по бодливите от наболата брада бузи.

— Имате ли багаж, *mi coronel*?^[1] — попита по-младият. „Сигурно той е сержантът“, помисли си Кастило.

— В багажника има два сака — отвърна той.

— Рускинята в колата ли е? — попита Дъфи.

Кастило кимна.

— Много ми се иска да я запозная със съпругата си и децата — продължи Дъфи, — след това да я убия бавно и болезнено.

„А това, реши Кастило, изобщо не беше хипербола.“

— Лиъм, тя е била в Европа, когато са ви нападнали — отвърна Кастило.

— Тя е една от тях — отвърна простичко Дъфи.

— С брат й имат информация, която ми е необходима.

— Същото каза и Алфредо. Искam имената на хората, които се опитаха да убият жена ми и децата ми.

— Първо трябва да разбере кой е поръчал покушението — отвърна Кастило. — След това, ако успееш да го заловиш, ще разбереш от него кой е осъществил покушението срещу теб и семейството ти.

— Ти разбери кой е и аз ще го пипна или пък нея — наежи се Дъфи.

— Ще направя всичко по силите си, Лиам.

Мунц, Спаркман, Дейвидсън и Брамбли приближиха.

— Добре ли пътува, Лестър?

— Никога досега не бях летял в първа класа, господине — призна Брамбли.

— Това вече е грешка. Ще ти удържа разликата от заплата.

Брамбли се сви при тези думи, но почти веднага след това разбра, че Чарли се шегува.

— Имаш ли пистолет, Лестър?

— Не, господине.

— Намери му, Джак — нареди Кастило. — Когато му го даваш, гледай Червени гащи да те види, а ти, Лестър, го зареди така, че тя и това да види.

— Слушам, господине — отвърна Брамбли. — Червени... какво казахте, господине?

— Госпожата в колата е офицер от СВР, Лес. Подполковник. Според мен няма да хукне да бяга — няма представа къде отиваме, да не говорим, че всичките й документи са в моето куфарче, но може и да се пробва. Не ми трябва мъртва.

— Слушам, господине.

— По една случайност нося пистолет — рече Дейвидсън и извади „Колт“, модел „1911А1“ от колана си. Подаде го на Брамбли. — Има един в цевта.

— Благодаря, старши сержант — отвърна любезно Брамбли, след това бързо и прецизно, за учудване на жандармите, извади пълнителя, след това и куршума в цевта, хвана го във въздуха, огледа внимателно

пистолета, за да е сигурен, че е празен, върна пълнителя на място, остави го да щракне, спусна ударника и накрая го намести на колана си.

— Обикновено е по-бърз — отбеляза сериозно Дейвидсън.

— Брадли... — започна Кастило.

— Може ли за момент, подполковник? — прекъсна го Алфредо Мунц.

Кастило го последва към „Аеро Командър“-а. По изражението на Дъфи стана ясно, че не му е никак приятно Мунц и Кастило да си говорят тайно.

„Само че не може да направи абсолютно нищо.“

Мунц, застанал с гръб към Дъфи, му доказва, че греша.

— Преброй някакви пари, отдели част от тях и ми ги подай — нареди Мунц. — Ще действам така, все едно не искам Лиъм да види.

Кастило не се поколеба.

— Чарли, според мен е най-добре да дойда с теб в Барилоче — подхвърли Мунц.

— Ще се справя с нея, Алфредо.

— А пък аз ще се справя с жандармите на Лиъм в Барилоче — заяви Мунц. — За съжаление, предполагам, че ще се окажат по-услужливи, отколкото ни се иска.

Мунц пхна парите в джоба си, отпусна ръка на рамото на Кастило, благодари му за получената сума и го поведе при останалите.

— Подполковник — пристъпи към него Спаркман и му подаде летателния план. — Съвършено временце и в двете посоки.

— Благодаря — отвърна Кастило.

„Ами какво ще стане с теб, Дик, ако — когато — се нахакаме на най-лошия сценарий?“

„Това ще бъде края на кариерата ти във Военновъздушните сили. Да изгориш заради връзките си със Звеното за организационен анализ, е още по-зле, отколкото близостта ти с въздушните командоси.“

— Подполковник — подвижна Дейвидсън, — монтирах устройство за автоматично откриване на честотите.

— Благодаря.

Мунц подаде на Дейвидсън пачката стодоларови банкноти, които Кастило му беше дал.

По изражението на Дъфи бе ясно, че се пита какво точно става.

— Лестър — нареди Кастило, — върви с полковник Мунц и настани дамата на една от задните седалки в самолета.

— Слушам, господине.

Докато минаваше покрай него, подполковник Алексеева попита Кастило къде отиват. Той не ѝ отговори.

---

[1] Mi coronel (исп.). — Полковник. — Бел.прев. ↑

(ЧЕТИРИ)

КУРОРТ „ЛАО ЛАО“

САН КАРЛОС ДЕ БАРИЛОЧЕ

ПРОВИНЦИЯ РИО НЕГРО, АРЖЕНТИНА

16:25, 30 ДЕКЕМВРИ 2005

Управителят на луксозния курорт — облечен във фрак с раирани панталони — ги посрещна на входа, стисна ръката на Мунц, не обърна абсолютно никакво внимание на останалите и го поведе през фойето, където десетки служители сменяха празничната коледна украса с новогодишна, към асансьорите и накрая ги въведе в апартамент на последния етаж.

— Ще ни свърши работа — кимна Мунц, след като разгледа четирите стаи. — Ще ми трябват ключове за всичките врати, разбира се.

Управителят му подаде връзка ключове.

— Лодката е на кея, полковник — поклони се той и излезе.

— Може ли да използвам банята? — попита Светлана.

Мунц посочи една от вратите.

— Чакай я пред вратата, Брадли — нареди Кастило. — Ако се опита да избяга, постарай се да не я застрелваш, но...

— Разбрах, господине.

Светлана не погледна Кастило, когато мина покрай него. Макс заситни след двамата. Кастило остави кутрето на пода и кученцето незабавно последва баща си към вратата на банята, след това вдигна крак до крака на малката масичка и направи локва на килима.

— Не мога да се начудя откъде се взе всичко това — ахна почти възхитен Чарли.

— Нали ще го вземеш със себе си? — полюбопитства Мунц.

Чарли кимна.

— Той е за Елена. За нея, за Сергей и Александър, но най-вече за нея.

Мунц кимна.

— Все си повтарям, че го правя, за да покажа, че съм свестен човек — обясни Кастило, — но все се питам дали не го правя заради Певснер.

— И аз харесвам децата — призна Мунц. — А ти си свестен човек, независимо дали си го признаваш или не.

Кастило го погледна мълчаливо.

„Ами какво ще стане с теб, Алфредо, ако попаднем на най-лошия сценарий?“

„Една хубава кръгла сума ще ти се отрази добре, ами после?“

Мунц отметна самото назад и отдолу се показва кобур.

Кастило веднага се сети какво означава жестът, и поклати глава.

— Отивам с мир, а дори да ги взема, те ще бъдат много по-добре въоръжени от мен.

— Не се притеснявай за Мата Хари. Аз ще се оправя с нея — обеща Мунц, усмихна се и добави: — Ако аз не мога, Лестър ще се справи.

Кастило се изсмя.

„Тя вече се е сетила. Може и да е любопитна за Лестър, но е наясно, че умее да държи пистолета. Тя самата умее да се справя и много добре знае, че ако се опита да избяга, има голям шанс да я уцели тежкокалибрен куршум.“

„Освен това вече е наясно, че макар отначало успешно да ми завъртя главата, нещата са коренно променени. Вече се отказа да ме гледа жално и мило в очите.“

— Нали знаеш как да стигнеш до лодката? — попита Мунц.

— Качваш се в асансьора, натискаш копчето „Минус 2“, след това тръгваш по коридора.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб?

— Напълно.

Кастило тръгна към вратата на банята, пое кутрето в ръце и подкани Макс:

— Хайде, Макс. — Кимна на Мунц и излезе от стаята.

Когато Кастило излезе на кея, чу тихото боботене на двигателя на лодката. Видя я едва когато стигна до мястото, където беше вързана.

Остана малко изненадан. Очакваше малка яхта с кабина, докато пред него бе моторна лодка, по-скоро скутер. Когато беше дете, имаха такава на Мексиканския залив. На двамата с Фернандо им беше забранено да изкарват сами моторната яхта „Крис Крафт“ — но те, разбира се, не слушаха — тъй като дядо им мислеше, че е опасно, когато са сред океана.

Тази бе направена от махагон и имаше две пътнически отделения, едно в предната и едно в задната част, а двигателят се намираще между тях. В предната кабина бе контролният пулт и рул, който приличаше на автомобилно кормило. В задната се виждаха кожени седалки за трима с нисък стъклен параван, който трябваше да пази пътниците от пръските вода, но така и не успяваше.

Мъжът, застанал на кея, го насочи.

— Настанете се на задната седалка, *mi coronel*. За да запазите равновесие.

— Благодаря — отвърна Кастило, притисна кученцето до гърдите си, качи се в лодката и се настани. Макс скочи без всякакво усилие на борда, огледа отпред, след това се върна и седна до Кастило.

Остави кутрето на пода. Така и не се сети да донесе вестник или някоя от хавлиените кърпи с монограм от „Лао Лао“.

Мъжът развърза лодката, скочи на борда и яхтата се заклати. Приклекна до Кастило и му подаде мобилен телефон.

— Знам, че полковникът сигурно ви е казал, *mi coronel*, но със седем избирате моя телефон, а четири е за полковника.

Мунц не му бе казал нищо.

— Благодаря — кимна Чарли.

— Ще ви откарам до кея. След това нямате нужда от помощта ми, нали?

— Да.

— Ще се дръпна от прожекторите, които, ако не се включат, когато приближим към кея, ще светнат, щом слезете. Има датчици за движение.

— Добре.

— Има кабинка за охраната, обикновено пази само един човек в края на кея.

Кастило благодари отново и се постара да не се изпусне със: „Знам. Това не е първото ми посещение в «Каринхол».“

Мъжът излази на ръце и колене до предната кабина. Кастило чу и усети вибрациите, когато перките се завъртяха.

Трийсет секунди по-късно моторът изрева и Кастило усети как лодката потегля. След десет секунди лицето му бе обляно в пръски вода. Макс се просна на пода до кутрето, а Кастило се опита да се сниши зад стъклото.

Моторната лодка намали и почти спря толкова неочаквано, колкото и когато тръгна.

Кастило надигна глава и забеляза мъждукаща светлина, когато приближиха кея. Хвана кученцето за гънка на кожата на врата и се изправи.

Мъжът акостира умело и задържа моторницата достатъчно дълго, за да скочи Кастило на брега. Щом Макс се озова до него, човекът даде газ и пое навътре в езерото.

Чарли едва бе нагласил скимтящото кученце в ръката си, когато прожекторите блеснаха.

Трябваша му двайсетина секунди, за да се адаптират очите му.

На двайсетина метра от него, полуприведен, някакъв мъж стискаше „Узи“ и напредваше бавно. Застаналият между тях Макс ръмжеше с настръхнала козина.

Мъжът се прицели.

— Ако застреляш кучето — предупреди Кастило на испански, — ще умреш!

Повтори същото и на руски, след това и трети път на унгарски:

— Свали оръжието! — прозвуча заповеднически глас на унгарски.

Кастило едва сега забеляза втория мъж, който също стискаше „Узи“.

— Здравсти, Янош — провикна се Кастило на унгарски към бодигарда на Александър Певснер. — Какво търсиш тук?

Янош закрачи към тях и Чарли нареди на унгарски.

— Долу Макс! Седни!

Макс се подчини, макар че така и не спря да ръмжи.

Янош се огледа.

— Сам ли си? — попита той, след това продължи, без да дочака отговора: — Значи не водиш червенокосата?

— Ти видя ли я, Янош?

— Той не те очаква — обясни бодигардът, след това се поправи: — Не очакваше да те види.

— Знае не по-зле от мен, че животът е пълен с изненади — отвърна Чарли.

Янош му даде знак да го последва. Бяха по средата на кея, когато прожекторите угаснаха и вместо тях заблестяха малки лампи, които осветиха пътеката.

— Добре ли си вече, подполковник? — попита тихо Янош.

— Още ме боли, когато седя — отвърна честно Кастило. — Кракът ми обаче е добре.

— Жената казва, че сега си имам цип. — Янош посочи от кръста си към подмишницата. Помълча за кратко и добави: — Така и не ти благодарих, подполковник, така че, благодаря.

— Пак заповядай, Янош.

Чисто нов джип „Вранглер“, сякаш току-що изкаран от автосалона, чакаше в края на кея. Зад волана седеше шофьор. Макс скочи на предната седалка и зачака.

— Отзад, Макс — нареди Кастило.

Макс се подчини с неприкрито нежелание едва след като стопанинът му повтори командата три пъти.

— Ще ме ухапе ли, ако седна отзад? — попита Янош.

— Сигурно — отвърна Чарли и с нежелание седна до кучето.

(ПЕТ)

Александър Певснер, висок, тъмнокос мъж в ленени панталон и сако и жълта блуза с яка, ги очакваше под големия полилей в просторното антре.

— Доста килограми си свалил, Херман — поздрави Кастило на немски, — май и косата ти е пооредяла. Да не би тук, в „Каринхол“, да са те сложили на диета? Само вурстчета, а?

Певснер се усмихна с известно нежелание.

— Честно да ти кажа, има моменти, когато на човек му се иска да не вижда никога повече скъпите си стари приятели — отвърна Певснер на руски. — Сега моментът е точно такъв.

— Обичам те, Александър — рече Кастило. — Надявам се да не тръгнеш да ме целуваш.

— Не се бой. Къде е червенокосата?

— Каква червенокоса?

— С която пристигна в малкото самолетче.

— Един джентълмен никога не обсъжда любовния си живот. Майка ти не те ли е научила? — Вдигна кученцето и посочи Макс. — Освен това, вече имам доверие единствено и само на кучетата.

Певснер не обърна внимание на думите му.

— Как е... раната ти?

— Кракът ми е добре, докато задникът ми не съвсем. Благодаря ти, че попита.

— Ти си напълно невъзможен!

— Това означава ли, че няма да ми предложиш напитка?

— След като се убедих, че не ми водиш някой навлек, за мен ще бъде чест, ако изпиеш с нас с Ана по чаша шампанско. — Певснер посочи отворената врата на библиотеката.

— Къде е статуята? — попита Кастило, докато оглеждаше фойето. — Не трябваше ли да е край стълбите?

— Каква статуя? — попита веднага Певснер, след това усети, че Чарли се шегува.

— На Ленин — обясни Кастило. — За да докажеш, че не си купил имението от възхищение към вече покойните Reichsforst-und-Jogermeister.

Той козирува като истински нацист.

— Чарли, да не би още отсега да започна с шегите? — попита на руски слаба, висока блондинка тъкмо когато влизаха в библиотеката.

— Шеги ли? — ахна Кастило, пристъпи към нея и я целуна по бузата. — Що е то? Ходи като пате, говори като пате, има си къща, направена по плановите на ловната хижа на Херман Гьоринг...

— Научихме едва след като я купихме. Знаеш много добре — прекъсна го тя и се разсмя. Премести поглед към ръцете на Кастило. — Какво ще правиш с това кученце?

— Опитвам се да се отърва от него — отвърна Кастило. — Случайно да ви се намира някоя млада госпожица, за предпочитане на тринайсет, която ще му се зарадва?

— Сериозно ли говориш? Донесъл си го за Елена? Какво е?

Кастило посочи Макс.

— Малко Макс-че. Обиколило е Марбург, Германия и Виена — обясни Кастило, без да откъсва поглед от Певснер, и никак не се учуди, когато забеляза, че очите на руснака станаха леденостудени.

— Дай да го видя. — Ана протегна ръце, пое кутрето и потри носа си в неговия. — Чарли, страхотен е! Елена ще полудее от радост. Много ти благодаря!

— Малкото конче бащата ли е? — попита Певснер и посочи Макс. — И това ли ще стане същото?

— Абсолютно.

Ана посегна към телефона, изчака момент и нареди:

— Помоли децата да дойдат в библиотеката, ако обичаш. — Затвори и се обърна към Кастило. — Алек каза, че сигурно ще доведеш някого и...

— Знам — прекъсна я той. — Съпругът ти винаги мисли най-лошото за мен.

— Ходи като пате, говори като пате... — повтори думите му Певснер.

Кастило се разсмя.

Една прислужница внесе количка, отрупана с напитки.

— Какво да ти предложим, Чарли?

— Днес се чувствам като руснак. Това водка ли е?

— Как я искаш? — попита Певснер.

— Ако ми налееш в чаша, няма да е зле — отвърна напълно сериозно Кастило.

Ана се разсмя.

— Питам студена, с лед или стайна температура — поклати глава Певснер.

— Студена, ако обичаш — кимна Чарли.

Певснер вдигна заповеднически пръст към прислужницата и ѝ нареди на испански да донесе бутилката от фризера.

— Испанският ти е станал по-добър — отбеляза Кастило.

— По-добър от какво? — попита подозрително домакинът.

— По-добър, отколкото беше преди — отвърна Кастило.

— То с какво се храни? — попита Ана.

— С бебешки глезотии — отвърна Кастило и извади от джоба на самото си плик и го остави на малката маса. — Имам още в хотела. Увериха ме, че такава храна се продавала в супермаркетите. Марката е „Ройъл Канин“ за много големи кучета. Макс я харесва.

— Трябва да си запиша — отвърна Ана и отиде до старинното писалище, което сякаш бе взето от Лувъра.

— Нещо не мога да си те представя, приятелю Чарли, как обикаляш земното кълбо и разнасяш кутре — призна Певснер.

— Малкият събужда бащинските ми инстинкти — избъбри бързо Кастило.

— Какво си правил в Германия? Да не би да си решил да навестиш родния дом?

— Ходих на погребение.

— Колко тъжно — отвърна Ана. — На близък човек ли?

— Служител — отвърна Чарли и срещна погледа на Певснер. — Починал внезапно.

Трите деца влязоха в стаята и много любезно и срамежливо поздравиха Кастило. Момичето го целуна по бузата, а по-голямото момче му подаде ръка.

— Ами това кученце откъде се взе? — попита Елена Певснер. Пое мъника от майка си, вдигна го, за да му огледа коремчето, и заяви: — Великолепен е. Как се казва?

— Ти решаваеш, миличка — отвърна Чарли.

Трябваше ѝ почти цяла минута, за да разбере смисъла на думите му.

— Наистина ли?

Той кимна.

— О, Чарли, много ти благодаря.

— Миличка — продължи Чарли и взе плика с кучешка храна. — Занеси го някъде, намери две купички, сложи ги върху вестник, в едната налей вода, а храната пресипи в другата.

— Колко да му дам?

— Миличка, имаш късмет. Кучетата са като хората. Някои са истински прасета и ядат всичко, което им се даде, след това им става лошо и повръщат. Другите, като Макс и безименното кутре, са джентълмени. Ядат само колкото им е необходимо и когато са гладни.

„Господи, очите ѝ греят!“

„Също като на Ранди.“

„Направих нещо чудесно.“

„Само че нали хората са казали, че нито едно добро дело не остава ненаказано...“

Прислужницата се върна с бутилка водка, поставена в охладител, пълен с лед.

— Макс може ли да дойде? — попита Александър, голямото момче.

— Стига да ми го върнеш — съгласи се Кастило.

Децата излязоха от стаята. Макс заситни след тях.

— Направи нещо чудесно, Чарли — призна Певснер, докато подаваше на Чарли малка чаша водка. — Благодаря ти.

— Братчето му е при сина ми — обясни Кастило. — Мислех, че на Елена ще ѝ допадне.

— Видял си се със сина си? — попита Ана.

— Дядо му го доведе в ранчото ни, за да ловят пъдпъдъци. Отидох с тях, а после започнах да го уча да лети.

— Той не знае, нали? — попита тихо Ана.

Кастило поклати глава.

— О, Чарли! — възкликна Ана, погали го по бузата и го целуна. — Много съжалявам.

Кастило сви рамене.

— И аз, но няма друг начин.

— Ще бъде ли цинично, ако призная подозрението си, че не си дошъл единствено за да донесеш кучето на децата? — попита Певснер.

— Алек! — повиши глас Ана.

— Не знам дали си циничен. Подобно отношение се очаква от един опричник. Знам, че сте предпазливи дори когато става въпрос за приятели. Може би най-подозрително се отнасяте към приятелите си.

„Ако погледите могат да замразяват, досега да съм по-студен от бутилката водка.“

Той вдигна чашата и я изпи на един дъх.

— Да си жив и здрав, Алек!

Ана бе пребледняла.

— Какво каза? — попита студено Певснер.

— За кое?

— Върви по дяволите, Чарли!

— Не би трябвало да имаш тайни от приятелите си — заяви Кастило. — Ти си ми казвал тези думи. При това неведнъж.

— Стъпил си върху много тънък лед, приятелю Чарли.

— Като стана дума за лед — вдигна чашата си Кастило. — Точно от лед имам нужда. Може ли още една?

Той пристъпи към бутилката и си наля пълна чаша.

— Да ти наля ли и на теб? Май имаш нужда — заяви Чарли, след това попита: — Защо не си ми казал, че си виден член на опричинната?

— Беше — поправи го тихо Ана.

Певснер я погледна гневно и премести очи към Кастило, който продължи:

— Добре. Бил си опричник. Официално ли подаде оставка, или просто един ден не се появи на работа тъкмо когато стените на Кремъл са се сринали?

— Какво искаш, Чарли? — попита тихо Певснер.

— Искам да ми кажеш всичко, което знаеш за полковник Дмитрий Березовски.

Ана си пое рязко въздух. Устните ѝ бяха побелели.

„Господи, дано не припадне.“

— Става въпрос за полковник Дмитрий Березовски, берлинския резидент — уточни Кастило. — Високопоставен деятел на опричинната. Моля те, Алек, разкажи ми за него.

— Защо се интересуваш от Березовски?

— Добър въпрос. Той е поръчал убийството на журналиста, който работеше за мен в „Тагес Цайтунг“. Освен това се опита да убие двама мои близки. А, между другото, и мен. Проявявам живо любопитство към хората, които се опитват да ме убият.

— Ако Березовски е искал да те... елиминира... нямаше да си тук — отвърна Алек.

— Грещиш. Не успя, затова съм тук. Не вярвай на рекламата на старите си другари, Алек. СВР не са чак толкова добри.

— Защо се е опитал да те убие, Чарли? — попита Ана.

Забеляза, че вече не е чак толкова бледа.

Имаше нещо в стойката и изражението ѝ, които издаваха, че не е просто съпруга, която няма представа какво става.

„Певснер също забеляза и не се опита да я накара да млъкне.“

— Не знам. Изглежда, се е опитал да намекне нещо на СВР. Изпратил е нещо като послание. „Върнахме се и ще избием всички, които ни се изпречат на пътя.“

Той замълча за момент, за да могат слушателите му да осмислят чутото, след това продължи:

— Знам защо е очистил репортера от „Тагес Цайтунг“. Доближил се е прекалено до марбургската група, които са завъртели колелата на машината за изпращане на лекарства и храни за Ирак и онова, което се случва в химическия завод в Африка. Ще ми се и за него да ми разкажеш каквото знаеш.

„Това беше изстрел в тъмното.“

„Само че очите му — ами как само се облизва — издават, че попаднах където трябва.“

Доказателството дойде веднага.

— В замяна на какво?

— Първо, ще запазя професионалната ни връзка, каквато си е. Агенцията и ФБР ще те оставят на мира... стига да не нарушаваш американските закони.

„Това са пълни дивотии.“

„Агенцията и ФБР ще се подчинят на заповедта на президента да го оставят на мира точно толкова, колкото се подчиниха на Монтвейл, когато им нареди да не се занимават с мен. Ще направят всичко по силите си, за да му запушат устата, защото знае мръсните им тайни.“

— Циник ли си, приятелю Чарли!

— Не колкото би трябвало. Но пък се уча бързо.

— Имам лични причини да не ти кажа всичко, което знам за Дмитрий Березовски. Няма да ти кажа кои са и това не подлежи на обсъждане. Ще ти кажа онова, което знам, не че е много — за химическата лаборатория в Белгийско Конго, а цената е съвсем ниска. Няма да казваш на никого, включително и на Агенцията, откъде имаш тази информация.

„Значи Березовски не е излъгал. Наистина има химическа лаборатория. Това е бил козът му за пред мен. Да не би пък Светлана да е била козът?“

— Много си добър с мен, Алек.

— Затова те попитах дали си циник. Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че онова, което вършат там, е отвратително?

— Какво имаш предвид, като казваш отвратително?

— Говоря за война, която ще убие милиони невинни хора. Това е отвратително. Не си ли съгласен?

— И защо не се знае?

— Знае се. Мюсюлманите се бият в гърдите, че ще направят халифат от Мадрид до Багдад и че ще избият милиони християни — и евреи, разбира се — защото е необходимо, за да постигнат целта си. Никой не иска да повярва, затова всички се преструват, че не са чули. Както не са искали да чуят, че Хитлер избива милиони, а Сталин кара руснаците в ГУЛАГ да гладуват и че Саддам Хюсеин използва химически оръжия, за да избие няколкостотин хиляди от собствените си хора.

— Значи според теб не може нищо да се направи, просто трябва да си седим и да чакаме да ни смачкат?

— Според мен най-доброто, което могат да направят хора като мен и теб, е да се постараят да опазят живи хората, които обичат.

— Да не би това да е гласът на опита? — попита, без да се замисля Кастило, и в мига, в който чу тона си, съжали за сарказма.

Леденият поглед на Певснер му подсказа, че не му е станало никак приятно.

В продължение на цели двайсет секунди той мълча.

— Точно така. Говоря, защото имам натрупан опит и наблюдения.

Замълча отново, пак за кратко.

— Приятелю Чарли, бива те в онова, което вършиш. Господ ти е дал способности, които малцина притежават.

„Откъде, по дяволите, се взе господ?“

„В думите му нямаше и следа от сарказъм.“

„Да не би Алек да вярва в господ?“

„Не може да бъде?“

— Не си дошъл тук, за да ми навреш в лицето факта, че знаеш за причината, без да си дочул нещичко — най-вероятно доста, но не чак толкова, колкото си въобразяваш.

Замълча очевидно за да помисли, след това продължи:

— Ти знаеш ли кога е създадена?

Кастило кимна.

— Иван Грозни.

— Ужасен, измъчван, жесток и безбожен човек, в сравнение с когото Сталин, Хитлер и Саддам Хюсеин приличат на свети Франциск от Асизи — рече Певснер. — Само че не всички, които е прибрал в тази държава вътре в държавата, били като него. Сред тях имало добри, богобоязливи хора, които тръгнали с него, защото, ако не проявели непрекословна вяроност към Иван, семействата им щели да бъдат одрани живи и хвърлени на озверелите от глад кучета.

— Твоите прадеди ли?

— Не ми се подигравай, Чарли.

— Изобщо не ти се подигравах. Просто зададох въпрос.

— Нашите прадеди, Чарли — вмъкна тихо Ана.

— Някои от онези, които последвали Иван, били дребни благородници, някои били войници като мен и теб.

— Бил си войник? — ахна Чарли.

— Бившият полковник Певснер от съветските Военновъздушни сили на твоите услуги, подполковник Кастило. По същото време бях и полковник в КГБ. Баща ми и бащата на Ана бяха генерали. Майка ми никога не е служила, но баща ѝ, както трябва да се очакваше, беше военен. Схващаш картинката, нали? Има ли нужда да продължавам?

— Какво си правил? — попита Чарли.

— Има ли значение?

— Ако се чувстваш неудобно да ми разказваш, недей.

— Работата ми беше да следя за верността на екипажите от „Аерофлот“ и да се грижа за безопасността на дипломатическите пратки, независимо как са били изпратени.

— За целия „Аерофлот“ ли отговаряше?

— Аз бях един от доверените хора — призна Певснер. — Наистина им бях верен. Но да се върна на онова, за което говорех. В началото жените опазили вярата — не говоря за църквата. След като Иван Грозни наредил московският свети митрополит Филип да бъде удушен — погледна Кастило, за да се увери, че следи мисълта му, след това продължи — жените осъзнали, че ако си прекалено добър християнин, е също толкова опасно, колкото и ако таиш нещо срещу Иван, затова, докато се молили в църквата, както се очаквало от тях, с помощта на някои свещеници, те опазили истинската си вяра в семейството. Разбираш ли?

— Мисля, че да — кимна Чарли.

— Било невъзможно да си истински християнин — да се опълчиш на Иван и останалите, на които служихме години наред, би било равносилно на самоубийство — но било напълно възможно на места, от време на време, стига да се действа много предпазливо, да бъдат предупредени евреите за предстоящ погром, така че някои от тях да успеят да се спасят. Някои били екзекутирани, други изпратени в ГУЛАГ, трети избягали от Русия в Китай или Финландия. Разбираш ли ме?

Кастило кимна.

— Това исках да ти кажа, приятелю Чарли, когато подхвърлих, че най-доброто, което хора като нас с теб могат да направят, е да променят по нещо дребно от време на време.

— Защо напусна?

— Защото имах възможност. Половината хора от ФСБ напуснаха, когато Съветска Русия започна да се разпада.

— Половината опричници са напуснали, така ли?

— Не всички. Може би по-малко от една четвърт, една пета от ФСБ — или ЧК, или НКВД, независимо кое име използваш са били опричници.

— С други думи, държава в държавата.

— Именно.

— Добре — рече Кастило. — Защото тогава, вие богопомазаните опричници, сте напуснали?

— Казах ти вече, защото имаше възможност.

— За да замениш хубавия си живот за живота на контрабандист на оръжие, заради което повечето полиции по света биха искали да те тикнат в затвора, да не говорим за бившите ти приятелчета в Москва и Санкт Петербург, които са готови да очистят теб и да ликвидират семейството ти, за да дадат пример на les autres^[1]? Стига, Алек!

Този път минаха много повече от двайсет секунди, преди Певснер да отговори.

— Едва наскоро — ако трябва да сме честни, приятелю Чарли, откакто те срещнах — със семейството ми сме застрашени от дългата ръка на ФСБ.

— „Той е приятел с Кастило. Убийте мръсника!“, а? — подхвърли саркастично Кастило.

Певснер погледна съпругата си.

— Кажи му, Александър — настоя тя. — Ако не му кажеш ти, ще му кажа аз. Жив си благодарение на Чарли. Той е вече част от семейството.

Певснер мисли дълго, след това махна с ръка, сякаш се примири. „Добре. След като искаш, ще му кажа.“

— Комунистическата партия, Чарли, беше изключително богата — започна Ана. — Поредната държава в държавата, може и така да се каже. Имаха повече от сто милиарда — никой не знае колко са точно, при това говоря за долари; по онова време рублите бяха едно нищо — в брой, част в злато и платина. Говоря за тонове злато и платина. Комунистите нямаха никакво намерение да ги предадат на демократично избраното правителство. Намерението им беше отново да завземат властта и за целта щяха да имат нужда от пари. Първото, което направиха, бе да дадат правомощия на тогавашното КГБ да върти бизнес в Москва — говоря за нормален бизнес, за търговия с автомобили, недвижими имоти, всичко. Идеята не е била да се изкарат пари — въпреки че точно така се получи — а да се скрият парите. Само че какво да направят със златото и платината? Трябвало да се изнесе от страната и да се скрие някъде.

— Как да го направя? — попита реторично Ана, след това посочи съпруга си. — Попитай другаря полковник Певснер от КГБ и

„Аерофлот“. Той бе прекарал повече време извън Съветския съюз и е ходил на повече места от всеки друг.

— Бях уважаван опричник — намеси се Певснер, — на когото всички имаха доверие. Когато се обърнаха към мен, казах, че знам къде могат да скрият златото и платината. Или в Саудитска Арабия, или в Щатите, на някое такова място. Аз дори си имах прикритие. Щях да напусна КГБ, те щяха да уредят да купя няколко самолета „Илюшин“ и щях да забогатея, като превозвам дребни оръжия до различни точки на света, а след това да внасям луксозни автомобили и френско шампанско в Русия. Никой нямаше да забележи — и наистина никой не забеляза — че когато моите „Ил“-ове излитат от Москва или Санкт Петербург, няколко от дървените сандъци, вместо да са пълни с „Калашников“ и муниции, съдържаха златни кюлчета. Или платинени.

— Мили боже! — ахна Кастило.

— За да бъдат убедени всички, че съм напуснал опричинната, уредих Ана и децата също да избягат.

— А какво направи със златото и платината?

— След като си прибрах полагаемата ми се печалба от пет процента...

— Прибрал си пет процента от милиард долара в злато?

— Прибрах пет процента от много повече от един милиард в злато, Чарли, и почти двойно повече от платината.

Забеляза изражението на Чарли.

— Истина е — разсмя се той. — Когато приключих, започнах да харча огромни суми, за да съм сигурен, че нито един от хората, които познавах, няма да чуе за мен или да ме види. Така че разбираш причината за раздразнението ми, приятелю Чарли, когато научих за някакъв млад американски подполковник — не, грешка, млад американски майор — ме търси, защото е решил, че съм откраднал стар и скапан „727“ от писта в Ангола. По онова време купувах четири чисто нови „777“ — имах си посредници, разбира се — направо от „Боинг“.

Той се усмихна, протегна ръка и я отпусна на рамото на Кастило.

— Онази вечер, когато се срещнахме във Виена, никой от нас не би предположил, че ще се озовем в другия край на света и ще се чувстваме, както каза Ана, като едно семейство.

— Мили боже, Алек! — ахна Кастило.

— Ако ти кажа онова, което знам — и всичко, което успея да науча — за химическия завод край Кисангани, нали няма да кажеш на никого откъде си научил информацията?

— Имаш думата ми.

— Може пък да успееш да убедиш шефовете си да направят нещо по този въпрос.

— Ако трябва, ще отида лично аз.

Певснер кимна одобрително.

— От някой журналист ли научи за завода? Така ли започна всичко? „След като има нещо гнило и смрадливо, значи Александър Певснер има пръст в тази работа.“

— Всъщност полковник Дмитрий Березовски ми разказа.

Певснер настръхна при тези думи.

— Беше достатъчно да кажеш, че не ми влиза в работата. Изобщо не е смешно. Едно време познавах Березовски. Независимо от онова, което се е опитал да ти стори, той е добър човек.

— Полковник Дмитрий Березовски ми разказа за завода — повтори Кастило. — Не лъжа приятелите си. Ако не ми вярваш, попитай братовчедка си Светлана.

— Вече ти казах, че не е никак забавно. Понякога, когато се правиш на клоун, ми идва да те убия.

— Братовчедка ти Светлана с червена коса ли беше последния път, когато се видяхте?

На Певснер му трябваше цяла минута, за да схване смисъла на думите му.

— Светлана е с теб? — попита най-сетне той.

— Помислих си, че ако Ана няма нищо против, можете да я поканите да вечеря с нас. И аз съм поканен, нали?

— Алфредо ли е с нея? — продължи да разпитва Певснер.

— И бодигардът ми — отвърна Кастило. — Нали го помниш?

— Момчето с патлака — уточни Алек.

Кастило кимна.

— Той уби приятеля ти подполковник Евгени Комогоров в гаража на „Шератон Пилар“, когато Комогоров се опитваше да те очисти.

— И едва не убиха Янош — довърши Певснер. — Да, Чарли, помня.

Кастило извади мобилния си телефон.

— Да се обадя ли на Мунц и да му поръчам да я качи на лодката?

— Къде е лодката му?

— Носи се в езерото, настрани от прожекторите.

— Винаги имам лодка в хотела — отвърна Певснер. — Би ли се свързал с него, Чарли, искам да го чуя?

Трийсет и пет минути по-късно, Певснер и съпругата му бяха застанали под огромния полилей във фоайето. Кастило седна настрани.

Янош влезе пръв, последван от Мунц, след него крачеше Светлана, а най-отзад пристъпваше Лестър Бradли. Следваха ги двама мъже, носеха багажа, включително и радиостанцията.

Обърканата Светлана огледа фоайето, забеляза Кастило и заговори жално:

— Чарли?

В същия миг Ана изхлипа, Светлана я видя и едва сега я позна. Ана разпери ръце и Светлана хукна към нея.

Кастило усети, че е станал от стола.

Ана пусна Светлана и тя се хвърли в прегръдката на Певснер. Чарли забеляза, че по бузите на Алек се стичат сълзи.

Най-сетне Певснер пусна Светлана, извади кърпичка от джоба си и попи очи.

Светлана погледна Кастило, след това затича към него.

Кастило реши, че ще бъде невъзпитано да отхвърли тази проява на благодарност, макар да бе наясно, че предишното ѝ благоволение е било продиктувано от професионални причини.

Тя се притисна в него.

— Чарли, моят Чарли, благодаря ти, много ти благодаря. Да знаеш само колко те обичам!

В следващия миг притисна устни към неговите.

След малко Кастило чу гласа на Ана.

— Ако двамата сте приключили, децата чакат да се видят със Светлана.

[\[1\]](#) Les autres (фр.) — другите. — Бел.прев. [↑](#)

IX

(ЕДНО)

ЛА КАЗА ЕН БОСК

САН КАРЛОС ДЕ БАРИЛОЧЕ

ПРОВИНЦИЯ РИО НЕГРО, АРЖЕНТИНА

08:45, 31 ДЕКЕМВРИ 2005

— Обичам те, Чарли — заяви подполковник Алексеева и го целуна бързо, макар и много страстно, а след това продължи: — Обичам и тази стая! Ще си имам същата!

Скочи от леглото и пристъпи боса към прозореца. Дръпна прозрачното перде и той усети как желанието му се надига.

— С изглед към езеро, също като това, и планини.

Бяха в „Синята стая“, поне така пишеше на телефона на нощното шкафче; стените бяха покрити с бледосин брукат — когато видя стаята за пръв път, Кастило реши, че цветът е същият като на аржентинското знаме и се запита дали е случайно, или нарочно.

Разполагаше с три минути, за да мисли по този въпрос и за много други неща, когато вратата към съседната стая се отвори и подполковник Алексеева, облечена по същия начин както сега — дойде при него.

Доста по-късно той забеляза, че стените в съседната стая са в тъмнозелен копринен брукат, и се запита дали тя не се казва „Зелената стая“.

По това време вече си бе направил няколко философски извода.

„Живей за деня, тъй като утре може да умреш“, бе единият.

„Нещо толкова хубаво не може да е лошо“, бе другият.

„Значи напълно съм се побъркал“, бе третият.

Светлана пусна пердето и погледна Кастило.

— По изражението ти личи, че всичко, което си струва да притежаваш, е скъпо — заяви тя.

Хвърли се обратна в леглото.

— Не ти ли харесва стаята? — попита тя.

— Харесва ми.

— Тогава ще ти купя точно такава — заяви тя и побърза да се поправи: — За нас, мой Чарли.

Той я прегърна през раменете, тя се отпусна на гърдите му и захапа зърното.

Остана му време за един-единствен философски извод: „Няма такова нещо като прекалено хубаво“, когато някой почука на вратата.

— О, не! — възмути се Светлана и вдигна глава.

— Може ли да вляза? — провикна се Ана Певснер.

— Момент — извика Светлана, претърколи се на гръб и дръпна чаршафа (Кастило едва сега забеляза, че и той е светлосин), за да завие и двамата. — Влизай!

Ана влезе и застана пред леглото, скръстила ръце.

— Много ми е трудно — започна тя, — но децата...

— Какво има, Ана?

— Знаеш не по-зле от мен какво е казал свети Йоан Златоуст за „светостта на брака“.

— Добре — отвърна Светлана. — Тогава не го прави.

„Това пък какво е, дяволите да го вземат?“

„Кой е този свети Йоан нечий си?“

— Искате ли да... ъъ? — попита Кастило и посочи вратата на банята.

— Въпросът засяга и теб, Чарли — заяви Ана.

Светлана кимна за потвърждение.

— Може ли тогава да ми кажете кой е този свети Йоан? — помоли той.

— Нали си християнин, Чарли? — попита Ана.

— Не съм в добра форма.

— Жалко — отвърна Ана.

— Аз ще оправя тази работа — обеща Светлана.

— Та какво стана със свети Йоан който и да беше?

— Свети Йоан Златоуст казва, че човек трябва да избягва... — започна Ана.

— Точните му думи са, че човек никога не бива да осъжда брат си или сестра си — поправи я Светлана. — *Никога* не бива.

— Старая се. Ако си решила... да имаш интимни отношения... с мъж, който не ти е съпруг, това е между теб, господ и Евгени.

— Между мен и господ, да, но на Евгени не му влиза в работата.

— Евгени ти е съпруг.

— *Беше* ми съпруг. Ако е все още жив, значи се опитва да ме открие, за да ме убие.

— Независимо от това ти е съпруг — настоя Ана.

„Но не каза и дума за това, че се опитва да я открие, за да я убие. Какво става, Ана?“

— Независимо от това. Не спя в леглото му от четири години.

„Четири години ли?“

— Не можеш да нарушиш споразумението.

— Вече съм го нарушила. Знаеш, че свети Йоан Златоуст е написал, че е по-добре да пристъпиш дадената дума, отколкото да изгубиш душата си.

— Това е между теб и господ.

— Точно така. А що се отнася до Чарли, ще се позова на първото послание на апостол Павел към коринтяни.

— Ти решаващ.

— Май съм позабравил коринтяните — обади се Кастило. — Какво точно е казал апостол Павел?

Ана го погледна с неудобство. Светлана се изчерви.

— Кажете? — настоя Кастило.

— Защо не. Ти сигурно си чувал думите, че ако не могат да се владеят, да се оженят. Още щом те видях във влака, знаех, че няма да мога да се овладеея.

— Апостол Павел го е казал за неомъжените и вдовиците — поправи я Ана.

— Вече ти казах, че наруших спогодбата. Не съм омъжена — заяви Светлана. — Когато видях моя Чарли за пръв път, вече се бях владяла в продължение на четири дълги, прекалено дълги, години. Трябва и ти да пробваш, Ана.

— Така няма да стигнем доникъде — отвърна Ана.

— Поне не се правим, че въпросът не съществува — каза Светлана.

— Просто предлагам да опиташ да... да се държиш прилично пред децата. Най-вече пред Елена. Тя помни Евгени.

— Последния път, когато е видяла Евгени, беше още в пелени. Няма да го познае, дори да дойде.

„Тогава ще стане наистина интересно.“

— Ще закусваме след половин час — предупреди Ана. — След това ще украсим новогодишната елха. — Погледна Кастило. — Благодаря ти, че прояви разбиране, приятелю Чарли. — След тези думи излезе.

Светлана изчака вратата да се затвори, скочи от леглото, отиде до вратата, заключи и се върна в леглото.

Плъзна ръка между краката му, стисна нежно члена му и усети незабавната реакция.

— Доволен ли си, мой Чарли, че не мога да се владея?

Преди да го завладеят по-еротични мисли, на Кастило му остана време да си каже: „И двете са предани на вярата. Как е възможно?“

(ДВЕ)

— Простете ми, че започнах закуската, без да ви дочакам — започна неискрено Александър Певснер. — Добре ли спяхте?

— От години не съм спала толкова добре — призна Светлана, докато седна. След това попита: — Какво, за бога, ядете?

— Американски палачинки — отвърна Певснер. — Мислех, че на Чарли и ефрейтор Брадли ще им бъде приятно. Получават сиропа, като пускат кръвта на дърветата.

— Какво?

— Ти й кажи, нали си американец?

— Става въпрос за кленовия сироп, подполковник — обясни Брадли. — В кленовите дървета, типични за Северна Америка, има ги и в Канада, се слага нещо като канелка. Може да ги има и в други страни със сходен климат, но не знам. Когато през нощта температурите паднат под нула, а през деня се вдигнат, сокът започва да капе през канелката в контейнер. След това се вари, докато добие желаната гъстота.

— Сега вече знаеш — намеси се Кастило. — Благодаря ти, Брадли.

— Пак заповядайте, господине. Достатъчно точно ли беше обяснението, подполковник?

— Напълно — отвърна Светлана. Обърна се към прислужницата и заговори на испански: — Донесете ми, ако обичате, чисто кафе и някакъв сладкиш. Най-добре кроасан.

— Пробвай палачинка с дървесен сироп — предложи Кастило. — Живей опасно.

— Аз си мислех, че живея опасно — отвърна тя. — Но, добре. И за мен една, но малка.

Кастило се усмихна на Елена, която гушкеше кученцето.

— Как е безименният, миличка?

— Не спря да плаче, докато не го взех при мен в леглото — призна тя. След това млъкна. — Когато на сутринта се събудих, Макс се беше настанил при нас и не пусна прислужницата в стаята.

— Това животно е спало при теб? — попита слисаният ѝ баща.

— И не позволи на Долорес да влезе, докато не му се разкрещях — обясни тя. — А пък кученцето вече си има име. Казва се Иван.

— Защо пък Иван? — полюбопитства майка ѝ.

— Защото първото, което направи, когато го отнесох в стаята си, беше да се изпишка на пода. Заведох го отвън да си свърши работата, внесох го и щом го оставих на скута си... нали се сещате. Затова му казах, че е грозник, и оттам се взе Иван Грозни.

— Много подходящо — отвърна Кастило.

— Веднага след като закусим, ще украсим новогодишната елха — побърза да се намеси Ана. — Знаеш ли какво е това, Чарли?

— Не, но Лестър със сигурност знае. — Кастило посочи Брамбли.

— Според мен, подполковник — започна Брамбли, — това е руският вариант на коледна елха и е символ на Нова година, вместо на Коледа. Най-отгоре се слага звезда и се украсява с бонбони и дребни сладки. Дядо Мраз, нещо като руския Дядо Коледа и дъщеря му...

— Внучка — прекъсна го Певснер. — Снегурочка, *внучката* на Дед Мороз, е снежната принцеса.

— Благодаря за уточнението, господине — отвърна Брамбли. — Не го знаех. Поправяйте ме, когато съберам.

— Справяш се чудесно, ефрейтор — похвали го Ана. — Продължавай. Съпругът ми повече няма да те прекъсва толкова невъзпитано.

Брамбли кимна и продължи:

— Дядо Мраз и снежната принцеса разнасят подаръци за добрите деца и ги оставят под новогодишната елха. Те са като подаръците, които се оставят под коледната елха. Не знам друго, господине.

— Благодаря ти, Лестър — отвърна Кастило.

— Пак заповядайте, господине.

— Тъй като бях много добро момиче години наред — обади се Светлана, без да откъсва поглед от Ана, — а Дядо Мраз и Снегурочка знаят колко ми е било трудно, те ми донесоха подаръка по-рано. Снощи.

Кастило усети ръката ѝ под масата.

— Какъв подарък, лелю Свет? — попита Елена.

— Обещах да не казвам; ако другите момичета разберат, ще започнат да ми завиждат. Имах нужда от този подарък. Затова ще се грижа добре за него.

Ана я наблюдаваше с безизразно лице.

— Докато Ана и децата украсяват елхата — намеси се бързо Певснер, сякаш се опитваше да прекъсне разговора, — искам да си поговоря с полковник Мунц и Чарли. И с теб, Светлана, освен ако не предпочиташ да украсяваш елхата.

— Вече ти казах, че получих подаръка си — отвърна тя и стисна доволно подаръка си. — Идвам с вас.

Прислужницата остави чиния с една палачинка пред Светлана и купчина с десет други и четири резена бекон пред Кастило.

Светлана го наблюдаваше как маже палачинките с масло и ги залива със сироп. Намаза и своята палачинка с масло, заля я с кленов сироп, след това отрязва малка хапка и я лапна.

После се протегна към чинията на Чарли и си открадна две палачинки и два резена бекон.

Повика прислужницата.

— Ще ни донесете ли още?

(ТРИ)

Янош беше в библиотеката, когато Певснер, Кастило, Мунц и Светлана влязоха, последвани от прислужница, която вкара количка със сребърен самовар, сребърен поднос за кафе и всичко необходимо.

Певснер зачака нетърпеливо тя да излезе, след това даде знак на Янош да подреди столовете в кръг около малка ниска масичка. Всички седнаха.

Янош сервира. Наля кафе на Кастило и Мунц, без да ги пита, посочи чая и кафето, без да откъсва очи от Светлана, и наля на двамата с Певснер чай.

— Тъй като обстоятелствата се промениха... — започна Алек. — Господи, дрънкам глупости — прекъсна се сам той, след това продължи: — *Тъй като обстоятелствата се промениха*, трябва да обсъдим някои въпроси.

— Ще започна с Янош. Свет, Янош защитава мен и семейството ми от години. Едва не загинахме заедно. Съвсем наскоро бях подмамен и едва не ме убиха в подземния гараж на „Шератон Пилар“ — близо до тайната квартира на Чарли — където подполковник Евгени Комогоров, когото познаваш, и неколцина от приятелите му се опитаха да ни убият. Янош беше тежко ранен. Хората на Чарли ни спасиха. Момчето, което преди малко изнесе лекцията за дървесния сироп и новогодишната елха, се погрижи за Комогоров.

Той посочи с пръст точно под окото.

— Застреля го от поне петнайсет метра с пистолета си. Брадли е много интересен младеж.

— Защо му е било на Комогоров да те елиминира? — попита Светлана. Очевидно не остана никак изненадана от уменията на Брадли.

— Ще стигнем и дотам. Остави ме да доразкажа. Така че, Свет, можеш да имаш пълно доверие на Янош.

Светлана кимна.

— Сега минавам на Алфредо. Малко съм засрамен — призна Певснер. — Той ме съветваше. Не става въпрос за бизнес, а как да

изчезна в Аржентина, как да защита Ана и децата, разбираш, нали? Отплатих му се за вярната служба по време, когато други ме предадоха, като заподозрях, че и Алфредо е един от тях. Оказа се, че Чарли преценява хората много по-добре от мен; знаеше, че Алфредо не е способен да извърши предателството, в което го подозирах. Освен това Чарли бе наясно на какво съм способен, когато някой застраши семейството ми, че вярвам в онова, което се казва в Стария завет, в Изход, „Око за око, зъб за зъб“ и че няма да обърна другата си буза. Чарли изпрати съпругата и децата на Алфредо при баба си в Щатите, за да ги защити от мен. А Алфредо започна работа при Чарли. Когато настъпи моментът, когато Алфредо имаше пълно основание да приложи казаното в Изход спрямо мен, той се позова на свети Матей и обърна другата си буза.

Мислите на Кастило течаха в съвсем друга посока. „Лекцията по теология на преподобния Певснер е много интересна — а Светлана попива всяка дума, сякаш носи от планината Синай божие слово, гравирено върху камък — но истината е, че ако Алфредо можеше да стреля, когато главорезите ти го преследваха, нямаше да се поколебае. После ти се усети, че той е свестен човек, и отзова лошите, а той не те ликвидира, защото първо: не обича да убива хора, освен ако не му се налага, и второ: защото щеше да предизвика много повече неприятности, отколкото спокойствие и задоволство.“

„Да не би да съм единственият езичник тук? Да не би Алфредо да е прикрит християнин?“

„Като добър християнин, Александър, аз ти прощавам. Върви и повече не съгрешавай.“

„Да не би това да е грехът, че съм се погледнал в огледалото? Само защото не вярвам на някои неща, които ми разправят в църквата не означава, че и Алфредо мисли като мен. А пък Светлана и Александър ми се струват напълно искрени и сериозни.“

„Господи, какво каза тя, когато разбра, че не съм много по християнските притчи?“

„Аз ще оправя тази работа, нали това каза?“

„Мили боже!“

— Алфредо, ще можеш ли да ми простиш? — попита Певснер.

— Разбира се — кимна Мунц. — Мислеше, че защитава семейството си, и знам как си се чувствал.

— Ще се върнеш ли да работиш за мен?

— Не.

— Ще ти дам каквато заплата пожелаеш.

— Много добре знаеш, че не става въпрос за пари. Не би трябвало да става въпрос за пари. Както и да е, вече не става. Сега работя за полковник Кастило.

— Има ли причина да не можеш да работиш и за двамата?

Мунц се изкиска.

— Има и ти я знаеш не по-зле от мен — отвърна Мунц, след това цитира, без да се замисли: — Свети Матей, глава шеста, стих двайсет и четири: „Никой не може да слугува на двама господари, защото или ще намрази единия, а ще обикне другия, или към единия ще се привърже, а другия ще презира. Не можете да слугувате на бога и на мамона.“ Това е библията на крал Джеймс. Няма голяма разлика между нея и вашата версия на светото писание.

„Направо да не повярваш.“

„Значи си гледал в огледалото, глупако!“

— Прав си, разбира се — съгласи се след малко Певснер. — Само че това създава малък проблем.

— Какъв? — изви вежди Мунц.

— Тъкмо се канех да накарам Янош да позвъни на всички и да им съобщи, че си се върнал и че говориш от мое име.

Мунц се замисли за миг.

— Стига подполковник Кастило да няма нищо против, идеята е добра.

— Защо реши така, Алфредо? — попита Чарли.

Певснер отговори вместо него:

— Преди резидентът в Буенос Айрес да научи, че си довел Дмитрий и Светлана тук, ще трябва да преместим Дмитрий в твоята обезопасена квартира. Кубинците вършат по-голямата част от работата му, причините са очевидни — вече видяхме доказателствата — и макар да не знаят голяма част от подробностите, кубинците са наясно, че американците най-вероятно си имат обезопасена квартира в кънтри клуб „Майерлинг“, а ако кубинците научат, научава и резидентът.

Мунц кимна в знак на съгласие.

„Научили са и в Централното разузнавателно управление и в най-скоро време ще хукнат да търсят Березовски и семейството му, а те

знаят за Нуестра Пакеня Каза.“

— Къде да ги преместим? — попита Кастило. — Тук ли?

— Не — сръза го Мунц. — Алек и семейството му остават тук. Доколкото ми е известно, знае само, че Алек има къща в Барилоче, но няма представа коя.

— Повече от една ли имаш? — попита Кастило.

Певснер кимна.

— И още две, които са по-подходящи, намират се в Сан Мартин де лос Андрес, на няколко часа с кола и на четирийсет минути с хеликоптер — призна той. — Едната от тях е риболовна хижа. Когато не е сезонът на риболова, пускаме гости срещу малка такса. Те намират къщата за красива, романтична, отдалечена от всичко.

Мунц кимна доволно.

„Пак се появи думата «романтичен». Това да не би да се окаже намек, че преподобният Певснер одобрява греховната ни връзка? Мунц кима, но просто защото е съгласен, че мястото е подходящо за скривалище.“

— Има и още едно място в кънтри клуб „Буена Виста“ в „Пилар“, а също и къщата в „Поло енд Голф“ — уточни Мунц. — Сигурен съм, че кубинците държат под око голямата къща.

— Тя много ми липсва — призна Певснер и се обърна към Кастило. — Сега вече разбираш, Чарли, защо съветите на Мунц са ми необходими и защо да говори от мое име е не просто полезно, ами абсолютно задължително. Ще приемеш ли едно изключение на думите на свети Матей?

— Защо изобщо се колебаете? — обади се Светлана. — Всички сме...

— Той питаше мен — прекъсна я Кастило.

Тя го погледна, без да крие, че е ядосана, а не обидена.

— Нямам намерение да оспорвам думите на свети Матей — продължи Кастило. — Това добре ли е? Алфредо ще те съветва, ще говори от твое име, като се разберем още отсега, че има един-единствен господар и това съм аз.

— Че това се подразбира — обади се отново Светлана.

Кастило я погледна така, че да ѝ подсказва, че започва да го дразни.

— Кажи, Алек — настоя той.

— Разбрахме се — потвърди Певснер.

— Добре, Алфредо, да чуем съвета ти.

— Веднага щом има как, ще прехвърлим полковник Березовски в малката къща в „Буена Виста“. За предпочитане в автомобил, който няма да привлече много внимание. Алек, къде е ванът за доставки на супермаркет „Кото“?

— В гаража — отвърна Певснер. — Янош?

— Там е, но акумулаторът може и да е паднал.

— Тогава звъни по телефона и поръчай да го заредят.

Янош кимна.

— Ако не стане — продължи Мунц, — Дарби ще уреди една от черните коли на посолството.

— Нали Дешамп и Дарби ще го придружат? — попита Кастило.

— Разбира се.

— Ами радио?

— Остави радиото на Дейвидсън — разпореди се Мунц. — Ако наблюдават Нуестра Пакеня Каза и забележат, че се изнасят прекалено много хора и раздвижването...

— Какво радио? — попита Светлана.

— Ако исках да ти кажа, досега да съм го направил — срязва я Кастило.

Певснер се разсмя.

— Този мъж е само за теб, Светлана — заяви той. — Изобщо не си в състояние да го стреснеш.

— Няма да е зле полковник Березовски да си поговори и с Алек, и със Светлана — прецени Кастило.

— Наистина — съгласи се Певснер. — И поради лични причини, и за да престане да разиграва Дарби и Дешамп.

— Ако наблюдават къщата на Чарли и тази, значи вече подслушват телефоните — заяви презрително Светлана.

— Благодаря ти, че ни светна по този въпрос, подполковник — озъби се за пореден път Кастило. След това притисна пръст към устните си. — Шшш!

Янош и Мунц потиснаха смеха си, но Певснер се изсмя гръмко.

— Янош, Бадли какво направи с радиото? — попита Кастило.

Янош посочи през прозореца.

— Сложи ли го вече? — изненада се Кастило.

— Още снощи, след като ти си легна.

— Върви да го доведеш, ако обичаш — помоли Кастило.

Янош излезе.

— Какво е това радио? — попита настоятелно Светлана.

— Нали попита веднъж — обади се Чарли.

— Аз съм подполковник от СВР! — сопна се гневно Светлана. — Няма да позволя да се държите с мен като с някоя глупава жена!

— *Беше* подполковник от СВР — поправи я грубо Певснер. — С държанието си доказва, че *наистина* си глупава жена.

— Това е между нас с Чарли. Не ти влиза в работата.

— Изобщо не разбирам какви ми ги говориш, Свет — продължи Певснер. — Искях да кажа, че само глупавите жени не умеят да се владеят, когато разберат, че не могат да направят нищо, за да променят онова, което ги е подразнило. А знам от личен опит, че когато приятелят ми Чарли реши да се майтапи с теб, най-доброто, което можеш да направиш, е да се усмихваш.

Ефрейтор Лестър Брадли влезе, за да донесе слушалки за радиото.

— Ако кажете, господине, ще прокарам и кабел за обезопасена връзка — предложи той. — Съмнявам се обаче, че в радиус от сто метра има прихващачи. Разбира се, кодиране „Клас едно“ е активирано. Според мен, господине, кабелът за обезопасена връзка не е необходим.

— Щом така си преценил, Лестър — съгласи се Кастило. — Преди да се свържеш с Дешамп... Предполагам, че си забелязал известна промяна в отношенията ни с подполковник Алексеева.

— Не съм, господине. Трябва ли да знам нещо?

— Позволете да се намеся — обади се Мунц.

— Не е нужно да питаш, Алфредо.

— Мислех си за онова, което каза Дейвидсън, когато изпрати Брадли в лагера на Делта във Форт Браг, за да го скриеш. Помниш ли какво каза той?

— Каза, че да се опитваш да скриеш Лестър в „Макол“, било все едно да скриеш жираф на поляната пред Белия дом.

Певснер се ухили.

— Аз ли съм жирафът? — попита подозрително Светлана.

Певснер постави пръст пред устните си, за да я накара да млъкне.

— Разбрах те — отвърна Кастило. — Да извадим всичко на светло. Не мога да обясня какво се случи между нас. Но е факт, че се случи. Дори не се чувствам виновен пред присъстващите и хората от нашия бранш, които ще приемат действията ми за адски глупави и — напълно основателно — като предателство и престъпно отклонение от задълженията ми, да не говорим, че поведението ми е напълно неприемливо за офицер и джентълмен. Накратко, ще се опитам да изпълня задълженията си, всъщност сигурен съм, че ще успея. Също така съм наясно, че не давам пет пари кой какво мисли, за мен е важно единствено онова, което Светлана мисли за мен.

— Милият ми Чарли — възкликна Светлана, скочи от стола и се хвърли да го целува.

— Очевидно другите ще разберат — продължи след малко той. — Колкото по-късно, толкова по-добре. Ще преминем по този мост, когато му дойде времето.

— Ако позволите, господине — обади се Бradли, — не съм видял нищо в отношението ви към подполковник Алексеева, нито пък в нейното към вас, което да намеква по някакъв начин за непристойно поведение.

— Същото мога да кажа и аз, Чарли — намеси се Мунц. — Нещо друго?

Кастило поклати глава.

— Лестър, свържи се с квартирата, ако обичаш, да викнат господин Дарби — нареди Мунц.

— Питам се кога ще се сетиш да звъннеш, шефче — прозвуча гласът на Едгар Дешамп трийсет секунди по-късно. — Приятелят ти, посланикът, те търсеше.

— Посланик Силвио ли? По дяволите. Какво иска?

Хуан Мануел Силвио беше американският посланик в Аржентина. На няколко пъти бе рискувал кариерата си, за да помага на Кастило, и бе вършил неща, за които нито един посланик не бива да помисля. Кастило не искаше да го въвлича в сегашния проблем.

— Не, говоря за другия, който не те понася. Монтвейл. Сети ли се за кой посланик става въпрос?

— Какво иска *този* посланик?

— Освен да говори с теб ли? — попита Дешамп и продължи: — Искаше да разбере къде се намираш.

— И?

— Казах му, че си отишъл в Андите с една червенокоса, за да проучвате геоложки формирования, и ще се върнете след новогодишните празници. Може и да съм оставил у него впечатлението, че се опитваш да скриеш салама в червенокосата.

По изражението на Светлана стана ясно, че са ѝ трябвали цели пет секунди, за да разбере смисъла на казаното. След това се нацупи възмутено. Накрая поруменя.

— А той какво каза?

— Нещо от сорта, че ако в миналото си бил в състояние да си държиш салама в гащите, сега нямаше да имаме неприятности. Не, всъщност каза: „Нямаше да имаме сегашните неприятности.“

— Спомена ли за какви неприятности намеква?

— Стана въпрос за абсурдното твърдение на шефката на ЦРУ във Виена — тя е докладвала лично на директора на Централното разузнаване — и неофициално на бивша колежка от ЦРУ, някоя си госпожа Патриша Дейвис Уилсън, която на свой ред случайно споменала нещичко на Хари Уилън-младши от „Уошингтън Поуст“.

— Каза ли какво е абсурдното твърдение?

— Да, каза. Госпожица Дилуърт — тя е шеф на ЦРУ за Виена — била останала с нелепото убеждение, че си се домъкнал във Виена и си измъкнал от страната двама много важни руснаци, които тя отдавна убеждавала да минат на наша страна, и то тъкмо когато се били съгласили. Посланикът каза, че не може дори да допусне ти да извършиш подобно нещо, тъй като двамата с него сте се били договорили, ако се каниш да вършиш нещо необичайно, да му съобщиш. Та много му се иска да си побърбите и да изясните положението.

— Значи най-добре да му звънна в идващите ден-два. Вие с Алекс как се справяте с полковник Березовски?

— На руски ли ще си говорим, а? Да разбирам ли, че отношенията ти с подполковник Алексеева се развиват в желаната

посока?

— Отговори на въпроса ми, Едгар.

— Не особено добре. Голям е дръвник, Чарли. Вече нямаме време.

— Не бързай да се отчайваш. Викни го да се обади.

— Виж ти. Да не би да си измъкнал от Червени гащи нещо, което да използваме срещу него?

— Викни го и се погрижи всички да чуят.

— Като те слушам, имам чувството, че май няма да ми се наложи да си правя харакири, сепуку или както там се казва.

Чарли случайно погледна Светлана. Тя бе вбесена.

— Седнете, полковник, и говорете съвсем естествено. Добре, шефче, събрали сме се всички в очакване да станем свидетели на чудото.

— Полковник Березовски, чувате ли ме? — попита Кастило.

— Чувам ви.

Кастило посочи Александър Певснер.

— Господ бе милостив, Дмитрий, и отговори на молбите ти — заговори Певснер. — Майките ни се усмихват от рая. Добре че вие се измъкнахте от ада.

„Сега ще запеем четвърти химн «Напред, воини на Христа».“

Кастило съжали за тези мисли, когато чу дрезгавия от вълнение глас на Березовски.

— Александър?

Почувства се още по-зле, когато забеляза, че Певснер говори с усилие.

„Не ми е никак приятно да ти кажа, Едгар, но в момента нито един от двамата не ми прилича на дръвник.“

— Съжалявам, че не си тук, Том Барлоу, стари приятелю. Можеше да ни помогнеш да украсим новогодишната елха.

Светлана отново го изгледа сърдито.

Певснер най-сетне заговори:

— Дмитрий, положението се промени драстично. Слушай ме много внимателно. Прави каквото господин Дарби — или който и да е

от хората на Чарли Кастило — поискат. Кажете им каквото искат да научат. Слушай ги.

— Ти познаваш ли този Кастило?

— Той е като част от семейството ми — отвърна Певснер. — Наистина е част от семейството, ако питаш Ана.

— И мен, Дмитрий — обади се Светлана. — Той е моето семейство и пред бога, и пред света.

— Той познава ли Алфредо? — обърна се Певснер към Кастило и другият мъж кимна.

— Дмитрий, полковник Мунц не е само мой приятел, той говори от мое име — обясняваше Певснер. — Ще те преместим на безопасно място. Алфредо ще ти обясни.

Мунц заговори на Дарби:

— Алекс?

— Слушам те, Алфредо.

— Има втора квартира в кънтри клуб „Буена Виста“. Полковник Кастило иска с Дешамп да отидете там — останалите остават в Нуестра Пакеня Каза — с полковник Березовски и семейството му. До час, ван за доставки на супермаркет „Кото“ ще бъде при вас. Качвате се всички.

— На кого е ванът?

— На Певснер. И хората са негови. Имаме още една къща в кънтри клуб „Голф енд Поло“. Тя е за всеки случай.

— Идеята на Чарли ли е? — попита със съмнение Дарби.

— Да, поне докато не измислим нещо по-подходящо — обясни Кастило. — Докато се върна в Буенос Айрес...

— Кога смяташ да се върнеш, шефче? — попита Дешамп.

— Тръгвам, щом се съмне. Ще бъда на „Хорхе Нюбъри“ — някой трябва да дойде да ме посрещне — четири часа по-късно. С мен се връщат Алфредо и Лестър.

— И аз — обади се Светлана.

— Ще оставя полковник Алексеева тук. Най-вероятно ще прехвърлим госпожа Березовски и София тук.

— Разумно ли е да я оставиш там, Чарли?

— Няма начин — обади се отново Светлана. — „Гдето идеш ти, и аз ще ида“... Чети Библията, мой Чарли, това е от първа глава на Рут.

— Нямам намерение да държа всички яйца в една кошница.

— Точно така. Нали имаш доверие на Певснер? — попита саркастично Дешамп.

— Аз съм с Чарли, Алекс — напомни Мунц. — Разумно е да я оставим тук.

— Щом и двамата сте на едно мнение — отвърна Дешамп.

— Ще се опитам да разбера от нея всичко за парите. Алек ще ми разкаже каквото знае за операцията в Конго, но не знае много, затова говорете с полковника.

— Дмитрий, разкажи им всичко, което знаеш — нареди Певснер. Березовски мълча дълго.

— Сигурен ли си, Александър?

— Разбира се, че съм сигурен. Можем да направим нещо с помощта на Чарли.

— Ако се притесняваш за двата милиона, полковник — успокои го Кастило, — Алек ще те увери, че съм човек на думата си. Обещал съм и ще ти ги платя.

Кастило забеляза, че Светлана клати глава, сякаш не може да повярва колко са глупави мъжете.

„Ама какво става тук?“

— Един бърз въпрос, полковник, след като вече не играем игрички. Нали не играем?

— Вярвам на преценката на Александър, подполковник — рече Березовски. — Както се изрази, вече не играем игрички.

— Ти ли отиде при семейство Кул, когато реши да вдигнеш гълъбите, или те се обърнаха към теб?

— Аз отидох при него. Познавах се и с двамата от много години.

— Той свърза ли те с шефа на ЦРУ във Виена?

— Най-накрая.

— Разкажи ми за нея.

— Предполагам, че искаш честен отговор, вместо любезен и възпитан, нали?

— Точно така.

— Тя представляваше проблем. Не смееше да направи нещо без разрешение.

— Това ли имаше предвид, когато каза „най-накрая“?

— Искях да кажа, че *тя най-накрая ни позволи* да се свържем с нея. Двамата със Светлана рискувахме, не тя.

— Затова ли реши така ненадейно да се обърнеш към мен?

— Имаше възможност, подчертавам, че беше само възможност, вече да са ни погнали. Според двама ни със Светлана, ако нещо се объркаше, независимо какво, тя щеше да ни остави да се оправяме сами.

— Много ти благодаря за откровеността — отвърна Кастило.

— Като говорим за Виена, Чарли — намеси се Дешамп, — Милър каза, че онзи, дето искаше да го наблюдаваме... как, по дяволите, се казваше?

— Алексеев ли?

— Някакъв роднина на Червени гащи.

— Какво той?

— Милър каза, че някой вече е поръчал на Националната агенция по сигурността да го държи под око. Не е ясно кой, но по всяка вероятност става въпрос за Агенцията. Както и да е, той се е качил на „Еър Франс“ — не на „Аерофлот“ — от Рим за Москва днес следобед. След това има резервация за влак за Виена.

— Значи са му позволили да елиминира Светлана — отбеляза полковник Березовски. — Внимавай, Свет!

— Да не би да мислиш, че няма да погне и теб? — попита Светлана.

— Аз мога да се оправя с Евгени. Притеснявам се за теб.

— „Гордостта предшества погибелта“ — цитира тя.

— Обзалагам се, че и това е от Библията — подхвърли саркастично Кастило.

— Притчи, 16:18 — отвърна спокойно тя.

— Няма да е зле всички да разберем за какво става въпрос — заяви Дешамп.

— Този тип е тръгнал да ликвидира новите ни приятели. Кажи на Милър да се свърже с Националната агенция и да им каже да го държат под око. Искам да знам докога е във Виена и кога заминава от Виена. А, да, и накъде тръгва след това.

— Да не занимаваме Агенцията, така ли?

— В никакъв случай.

— Нещо друго?

— Засега не се сещам.

— Да звъннем ли, за да докладваме докъде сме стигнали?

— Не, освен ако нещо не се обърка.

— Добре. Ще се видим вдругиден на „Хорхе Нюбъри“.

(ЧЕТИРИ)

— Напълно възможно е, Александър — обясни Светлана, — ако досега не са ни проследили, вече да са пуснали хора по петите ни, да са научили за парите. Ако не са, със сигурност в най-скоро време ще разберат. Запомнила съм номерата...

Замълча, когато една от прислужниците влезе в библиотеката. Бяха само тримата. Мунц беше отишъл някъде, сигурно говореше по телефона, а пък Ана повика Лестър, за да измисли какво да правят с Макс, който крадеше сладките от елхата, а след това ръмжеше на всеки възрастен, който приближеше.

Разговорът им бе прекъснат за четвърти път от човек от прислугата.

— Стига — викна на руски Певснер и жената на средна възраст го погледна стреснато.

— Щом приключиш онова, което вършиш, веднага кажи на мадам Певснер, че ще бъдем в Зелената стая и не желаем да бъдем безпокоени, освен ако не е второто пришествие или лично Господ Бог Спасителя.

Прислужницата кимна.

„Само дето не се просна пред цар Александър. Държа се също като... Кастило се опита да си припомни думата, крепостна селянка. Съвсем като крепостна селянка. Освен това е руския. Как ли се е озовала руска крепостна селянка в Барилоче?“

— В Зелената стая има достатъчно място — обясни Певснер, — широко е. Ще продължим там. И ще заключим вратата.

— И аз искам такъв — Светлана посочи лаптопа, който Кастило тъкмо отвори. — Ще ми намериш ли, Чарли?

— Не — отвърна направо той.

Певснер се изкиска.

— Тогава ще си купя сама.

— Малко вероятно — отвърна Чарли. — Като говорим за пари, нали ни прекъснаха, когато говорехме за пари...

— Какво за тях?

— Банковите сметки, които каза на Алек, че знаеш наизуст...

— Какво те?

— Записал съм ги тук — посочи той лаптопа. — Ще ги прехвърля на сиди, може да потрѣбват на Алек. — Той я гледаше в очите и се надяваше поне донякъде да е усвоил ледения поглед на Певснер.

„Успях. По очите ѝ личи.“

— Да не би да говорим за банкови сметки, които съвсем случайно си пропуснала да споменеш, докато ми разказваше всичко?

— За бога, Чарли, щях да ти кажа за тях.

„Този поглед на искрено разкажание или е истински, или тя ще направи изключително успешна кариера на сцената?“

Светлана погледна към Певснер за подкрепа, но както Кастило видя, не се получи.

— Преди да поговорим за онова, което си забравила да споменеш — продължи той, — кажи ми пак сметките, които знаеш наизуст.

— Там са повечето пари — отвърна тя. — Повечето са в Лихтенщайн, но някои са в Швейцария, а други на Каймановите острови. Сметките са пет.

— А номерата, които ми каза?

— В тези сметки бяхме заделили малко пари, в случай че ни разкрият, да попаднат на тях и да престанат да търсят. Разбираш ли?

— Какво ще рече „малко пари“?

— Не повече от четвърт милион долара.

— Не е толкова лесно да измамиш някого, Светлана. Не съм чак толкова глупав, че да ти повярвам.

— За бога, казвам истината.

Той пресметна, преди да продължи.

— Да не би да очакваш да ти повярвам, че онзи, който търси мръсни пари в Русия, ще се натъкне на мижавите ти осем хиляди долара и ще си каже: „Еврика, напипахме ги. Прекратете търсенето.“

— Осем хиляди долара ли? — попита тя, напълно объркана.

Певснер се разсмя.

— Изобщо не е смешно, дяволите да го вземат, Алек. Първо ме лъже, след това се опитва да ме направи на глупак. Какво стана с гръмките приказки, че сме били семейство и разни подобни дивотии?

— Преди малко, приятелю Чарли, ти й дължеше извинение. Сега дължиш и на двамата.

— Защо?

— Първо, аз не излъгах, когато казах, че си като част от семейството ми.

— Е, и?

— Какво направи, Чарли, раздели четвърт милион долара на броя на сметките и така реши, че във всяка има по осем хиляди долара ли?

— Точно така.

— Според мен Светлана се опитваше да каже, че във всяка една от сметките има по четвърт милион.

Имаше чувството, че сам се е направил на глупак, благодарение на нескопосаната си сметка.

— Господи, че това са почти осем милиона долара — въздъхна той. — Ти си била готова да подхвърлиш *осем милиона долара* на СВР, за да ги отклониш от следата ли?

Светлана кимна. Той забеляза, че очите й са пълни със сълзи.

„Господи, не го прави!“

— Кълна се в господ, че казвам истината — разхлипа се тя. — Не е честно да ме гледаш с такова подозрение!

— Миличка — чу гласа си Чарли.

След миг тя беше в прегръдките му и продължаваше да хлипа.

— Ще отида да видя какво са направили с елхата — надигна се от мястото си Певснер. — Няма да е зле да заключите вратата, след като изляза.

— Това бе първата ни кавга — вдигна поглед Светлана. — И първото ни сдобряване, и първият път в моето легло. Досега го правехме все в твоето легло.

— Скъпа, много съжалявам.

— Знам, усещам го — призна тя. — Може ли да ти кажа нещо?

— Каквото искаш.

— Знам защо не ми вярваше.

— Защото съм глупав ли?

— Защото си мъж. И както всички други мъже, си изпълнен с несигурност. Когато една жена ти се хвърли на врата, ти просто не можеш да повярваш на късмета си. Смяташ, че не заслужаваш онова, което ти се дава, и решаваш, че жената има някакъв скрит мотив.

— Ти да не би да ми предаваш урок по психология?

— Това е самата истина — отвърна Светлана. — Искам да ти кажа още нещо. Не съм глупава жена. Сигурно съм значително поумна от останалите жени, които познаваш. И аз като теб съм обучена да премислям най-неблагоприятните сценарии. Бях ги премислила, когато оставих четката си за зъби в банята ти.

— Кой е най-лошият сценарий?

— Три са — призна тя и се подпря на лакът, за да го погледне, при което гърдата ѝ се отри в него. — Първо, че греша за онова, което забелязах в погледа ти, че не изпитваш нищо към мен. Вторият, че професионализмът ти ще измести всичко останало и ще ме отблъсне, независимо какво чувстваш. Това много ме притесни.

— Ами третият?

— Той все още не е проверен, Чарли. Знаеш много добре какви са шансовете ни да прекараме живота си заедно, нали? Дори не си се замислял.

— Напротив — отвърна тихо той.

— Шансът е по-малко от едно на хиляда.

— Добре. Какво предлагаш?

— Ще се моля. И досега се молих. Ти молиш ли се, Чарли?

— Отдавна не съм го правил.

— Това е между теб и господ. Баща ми никога не се молеше. Казваше, че господ знае какво мисли, затова нямало смисъл. Господ щял да направи с живота му каквото пожелае.

— И аз мисля така — призна Кастило. — Ако господ умее да чете мислите ми, значи знае какво изпитвам към теб.

— Значи има един неуточнен сценарий. В такъв случай прогонваме всички мисли, че няма да остареем заедно, и се преструваме, че отсега нататък ще бъдем все двамата.

Тя изви въпросително вежди.

— Става — съгласи се той.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Добре. Тогава заминавам с теб за Буенос Айрес и ти ще ми намериш компютър като твоя.

— Май успешно ме омота — призна Кастило.

Тя кимна доволно.

— Може ли да попитам нещо?

— Каквото искаш, стига да не е за пари.

— Точно за пари исках да поговорим. Колко пари има в сметките, които помниш наизуст?

— Това ли било? Значи си жиголо? Искаш парите ми.

— Много повече от осемте милиона, които си решила да хвърлиш на вятъра, за да си покриеш следите.

— Ако ти кажа четирийсет, петдесет пъти повече от това, ще останеш ли доволен? Пари ли искаш да ти дам, Чарли? Само кажи.

— Не съм от същия калибър, но няма да ми се наложи да продам Макс, за да си платя наема. Чудех се за двата милиона, които поискахте, докато бяхме във влака.

— Причините да ги поискаме са две. Ти искаше да чуеш някаква причина — веднага — защо искаме да минем на страната на врага, при това искаше причина, в която да повярваш. Ако мислеше, че имаме нужда от пари, нямаше да търсиш пари.

— Още един въпрос.

— Само един.

— Имаш ли представа как ми въздействаш, като си триеш гърдата в мен?

Тя се изчерви, след това призна:

— Надявах се да се получи.

(ПЕТ)

ГОЛЯМАТА СТАЯ

ЛА КАЗА ЕН БОСК

САН КАРЛОС ДЕ БАРИЛОЧЕ

ПРОВИНЦИЯ РИО НЕГРО, АРЖЕНТИНА

09:15, 1 ЯНУАРИ 2006

Предишната вечер Чарли научи, че Нова година се отбелязва с две празненства. Първото бе семейното, обилна вечеря — на огромната маса бяха поднесени две печени гъски и прасе сукалче — което започна в десет и трийсет.

В началото на вечерята Певснер прочете дълга молитва (много подобна на американската), в която отправи благодарност не само към бог, но и към дълъг списък от светци (Чарли бе чувал само някои от тях) за проявената от тях щедрост към семейството, включително „срещата със Светлана и в най-скоро време с Дмитрий, Лора и София с онези, които ги обичат“, а също и за „присъствието на масата и в живота ни на Чарли, Лестър, Алфредо и Янош, които са готови да рискуват живота си за нас и един за друг.“

В този момент Светлана стисна ръката му — жестът не беше интимен — под масата и когато той я погледна, забеляза, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

След това се преместиха в голямата стая, където бе подредена новогодишната елха. Някои от прислугата, облечени като дядо Мраз и Снегурочка, потанцуваха на музиката, изпълнявана от квартет балалайки. Балалайките бяха с различна големина, най-голямата колкото чело.

Чарли се засрами малко от първоначалната си реакция, защото реши, че костюмът на Дядо Мраз е като на Дядо Коледа, че Снежанка е госпожа Коледа и най-вероятно са шити от будисти някъде в Китай.

Остана силно развълнуван и го призна.

Децата — Елена притискаше Иван Грозни до себе си — изпяха няколко коледни песни, след което дядо Мраз и Снегурочка с танци въведоха останалите от прислугата, които подредиха подаръците под елхата.

Светлана му каза, че децата ще получат подаръците си на сутринта.

Тогава Чарли, вероятно под въздействието на шампанското, което се лееше по време на обяда, стигна до философското заключение, че идеята на руснаците е по-добра и че е по-разумно подаръците да се дават на Нова година, вместо на Коледа, тъй като Коледа беше християнски празник — свят ден — в който Дядо Коледа едва ли одобряваше подобно пиршество.

Сподели наблюденията си със Светлана, а тя го погали по бузата и го целуна.

Пет минути преди полунощ, всички излязоха на кея, последвани от слугите, които носеха огромен часовник и количка с десетки бутилки шампанско.

Точно в полунощ часовникът отмери дванайсет удара.

Певснер брои високо до едно.

Когато и последният удар заглъхна, се чу глух взрив, който стресна Кастило, последван от още един и още един.

Изпита облекчение, когато разбра, че това са фойерверки, които продължиха да ги радват цели петнайсет минути.

Остана много доволен, когато Светлана го целуна, а Ана целуна съпруга си.

Днешното празненство, както се изрази Певснер, било както при „другите хора“.

Състоя се в голямата стая, която Кастило реши — вероятно заради изпитото шампанско, след което винаги имаше махмурлук — че е направена като тронната зала на цар Александър I, императрица Ана, великата херцогиня Светлана, императорските деца и гостуващите благородници като него, ефрейтор Бродли и полковник Мунц.

Троновете не бяха истински, но столът на Певснер беше с по-висока облегалка, отколкото на съпругата му, а той пък бе с по-висока

облегалка, отколкото на останалите. Янош го нямаше и Чарли се запита къде е.

Дядо Мраз и Снегурочка се появиха отново, както и квартетът балалайки. Дядо Мраз и Снегурочка застанаха край огромната купчина пакети. Квартетът засвири. Появи се Янош, въведен от поне осемдесет човека, от брадати възрастни до деца, след това се приближи до Дядо Мраз.

Дядо Мраз взе малък пакет от купчината, подаде го на Певснер, който го разопакова, отвори малка кутия, извади часовник и го вдигна високо, за да го видят всички. „Хората“ замърмориха одобрително.

След това Дядо Мраз подаде пакет на Ана и тя вдигна наниз перли, за да ги видят всички. Следващата бе Светлана, която също получи наниз перли.

Кастило реши, че децата са получили подаръците си по-рано. Погледна Елена и забеляза наниз перли, който не бе виждал досега.

„Сега пък какво следва?“

Дядо Мраз му подаде малка кутийка.

„Мили боже, «Ролекс».“

— Вдигни го, вдигни го! — изсъска Светлана.

Той го вдигна.

Ефрейтор Брадли получи своя пакет и след малко вдигна своя „Ролекс“, за да го видят хората.

И полковник Алфредо Мунц получи „Ролекс“.

„Сигурно Певснер получава отстъпка, ако купува по десетина, ако не и повече.“

„Какво каза: «Взех много повече от един милиард в злато, Чарли. И три пъти повече от платината.»“

Накрая и Янош получи „Ролекс“.

Един старец се отдели от групата, пристъпи към трона и буквално заскуба коса пред Певснер. Певснер кимна. Дядо Мраз подаде пакет на стареца и той го отвори. Вътре имаше малък телевизор с плосък екран. Хората замърмориха одобрително.

Янош повика млада жена и тя пристъпи към трона, заскуба коси, след това пое пакет от Дядо Мраз.

Мина повече от час, докато и последният излезе от тронната зала, стиснал доволно новогодишния си подарък.

Цар Александър стана от трона.

— Ана няма да остане много доволна — заяви той, — но независимо от часа ми се иска да пийна една чаша. Тази работа винаги ме отегчава. Само че хората очакват да го направя. Нали ще пийнете с мен?

„Сега е моментът да кажа: Алек, двамата с Лестър не можем да приемем часовниците «Ролекс».“

Кастило забеляза, че Лестър разглежда новия си часовник.

„Какво пък толкова? Той все пак спаси живота на Певснер.“

— Само една чаша — съгласи се Кастило. — След това отивам да поспя. Утре сутринта ме чака полет.

— Честита Нова година, Чарли! — рече Певснер, вдигна чашата с леденостудена водка и се чукна с Кастило.

— Честита Нова година — отвърна гостът. — Алек, тези хора бяха руснаци, нали? Поне повечето от тях.

Певснер кимна.

— Откъде се появиха?

— От Русия — отвърна Певснер, очевидно доволен от себе си. Когато забеляза изражението на Кастило, продължи: — Научих го от теб. Ако кажа подобно нещо на Ана, ще ме замери с нещо.

— А как са дошли тук?

— Повечето са евреи. Работили са за хора от опричинната години наред. Когато комунистите решиха да пуснат голяма част от тях да се върнат в Израел, ние ги предупредихме, че там едва ли ще им хареса, след това уредихме пътуването им. Наистина не им хареса. Културният шок, климатът — какво казвате вие американците: „Поредният противен слънчев ден в Ел Ей“; в Тел Авив е още по-зле — видяха бомбаджите, самоубийствата и разбраха какво ще бъде бъдещето им. Искаха да се махнат, но не искаха да се върнат в Русия. Затова уредих да дойдат тук. Един ден децата им ще се присъединят към всички руски евреи в Аржентина. Тук живеят четирийсет хиляди еврейски гаучос, по произход от Източна Европа. Това знаеше ли го?

Кастило кимна.

— Чувал съм.

— Засега родителите им работят за мен.

— Алек, не знам какво да кажа за „Ролекс“-а.

- Можеш да кажеш „благодаря“.
- Наистина си нахитрял.
- Хората, евреите, казват: „Носи го със здраве.“
- Благодаря ти.

(ШЕСТ)

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „ХОРХЕ НЮБЪРИ“

БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

12:40, 2 ЯНУАРИ 2006

Докато „Аеро Командър“-ът рулираше по частната писта, той забеляза, че отстрани са спрели два самолета „Гълфстрийм“ един до друг.

Единият беше неговият. На другия се виждаше емблемата на американските Военновъздушни сили и президентския екип.

— Мама му стара — възкликна той.

Спря „Аеро Командър“-а до правителствения.

— Виждам Дейвидсън — заяви Мунц. — Там са и някои от хората на Певснер. И на Дъфи.

— А пък аз виждам „Гълфстрийм“-а. Алфредо, ще заведеш ли Светлана във втората квартира, която спомена? В „Голф енд Поло“ или „Поло енд Голф“, както там се казваше.

— Идвам с теб — настоя Светлана.

— Ще вършиш, каквото ти се каже. Времето за игри и закачки свърши. Разбра ли?

Тя кимна.

— Сега ще си поприказвам с пилота — каза Кастило. — Вие оставате — всички, освен Макс — в самолета. Ако отида при Дейвидсън, оставате в самолета, докато тръгнем, след това завеждаш Светлана и Лестър в „Поло“ нещо си. Разбрахме ли се?

— Какво става, Чарли?

— Подозирам, че положението не е никак добро. Ще стане още по-зле, ако ме видят със Светлана.

— Да не би да мислиш, че Монтвейл е тук?

— Или той, или лакеят му — отвърна Кастило. — След малко ще разбере. — Отвори вратата, ако обичаш.

Светлана не го целуна, когато той мина превит почти на две покрай седалката ѝ. Спря го, положи ръка на бузата му и се вгледа в очите му.

„Това бе точно толкова интимно, колкото и целувка.“

До носа на „Гълфстрийм“-а бяха застанали двама в униформи на Военновъздушните сили. Единият показва на другия Макс, който се спусна към колесника за ритуала си, а след това към мъж в зелен панталон и блуза с копчета, който се бе отправил към тях.

Кастило забеляза, че по-високият беше подполковник от авиацията, а другият просто пилот.

— Говорите ли английски, господине? — попита подполковникът.

— Опитвам се — отвърна Кастило.

— Хубаво куче — отбеляза той.

— Благодаря.

Макс дотича при тях, седна и подаде лапа.

Подполковникът приклепна и почеса Макс по ушите.

— Хубав самолет — отбеляза Кастило. — На президентския екип е, нали?

Подполковникът вдигна поглед към него, изправи се, но не отговори.

— Аз съм резидентът на СВР в Буенос Айрес, подполковник. Бихме искали да сме наясно какво правят американските ни приятели.

След тези думи подаде на подполковника личната карта на подполковник К. Г. Кастило от Специалните части на американската армия.

Подполковникът веднага позна картата, усмихна се и я огледа внимателно.

— Канех се да ви кажа, подполковник — започна той, — по възможност по-тактично, че не ми е позволено да говоря за мисията на самолета. Но след като вие сте мисията...

— Моля?

— Съвсем неофициално ще ви призная, че сте затънали до ушите.

— Защо?

— Посланик Монтвейл току-що нарязва посланика като кисела краставица. Посланик Монтвейл каза, цитирам почти дословно: „Току-

що прелетях почти осем хиляди километра, за да се видя с проклетия подполковник Чарли Кастило, а вие не само твърдите, че нямате представа къде се намира копелето, ами че дори не сте чул, че е в Аржентина.“

Обърна се към капитана и попита:

— Нали това бяха думите на посланика, Сам?

— Почти дословно, господине — потвърди капитанът. — Не мога да обясня защо, но ми се стори, че посланик Монтвейл не харесва особено много подполковник Кастило.

— Знам, че посланик Монтвейл не харесва никого, но не помня някога да съм го виждал толкова вбесен — призна подполковникът. — Какво, за бога, сте направили, подполковник?

— Бях много лошо момче — отвърна Кастило. — И не сме водили този разговор, подполковник.

Макар много добре да знаеше, че отдаване на чест, докато е в цивилни дрехи, се забранява от американската армия, Кастило козирува.

Подполковникът и капитанът отвърнаха.

Кастило се обърна към „Аеро Командър“-а с намерение да помахва с ръка.

Вместо това изпрати въздушна целувка.

След това подкани Макс.

— Хайде, Макс.

Тръгна към Джак Дейвидсън.

— Изпусна посланик Монтвейл — обясни Дейвидсън, докато се ръкуваха.

— Той видя ли те? — попита Кастило.

— Не. Жандармерията бяха предупредени, че пристига „Гълфстрийм“ на Военновъздушните сили, затова реших да съм предупредлив и останах да чакам в колата на Дарби. — Посочи беемве с черни прозорци и аржентински номера. Джипът мерцедес до него беше на Дъфи. Само ако се вгледаш внимателно, ще забележиш дупките от куршуми.

— Сигурен ли си, че Монтвейл не те видя?

Дейвидсън кимна.

— Освен това той не знае кой съм, нито пък как изглеждам.

— Никога не подценявай Монтвейл. Сам ли беше?

— Водеше трима. Двама сигурно са от Тайните служби...

— Които е много вероятно да те познаят.

— Ако ме бяха видели, но те не ме видяха, защото бях много внимателен, подполковник, господине.

— Извинявай, Джак, изморен съм. Ами третият?

— Метър и осемдесет и пет, може би и деветдесет, четирийсет и няколко годишен, подстрижка на военен, костюмиран. Сигурен съм, че е военен. Най-вероятно от армията.

— Защо?

— Офицерите от братските служби в цивилно облекло си приличат на цивилни. Нашите офицери в цивилни дрехи приличат на офицери от армията в цивилни дрехи.

Кастило се разсмя.

— Кой ли е? — Въпросът на Кастило беше реторичен. — Какво стана?

— Веднага след като се направих на предпазлив и се качих в беемвето, се появи посланик Силвио с джип на посолството. И преди да попитате, подполковник, господине, не ме е видял, защото бях особено предпазлив.

— Добре, Джак — усмихна се Чарли.

— Може да е познал колата на Дарби, защото е умен човек, но не дойде да каже „Здрасти“. След това „Гълфстрийм“-ът кацна, всички слязоха, посланиците проведеха разговор, при който Монтвейл поаления и заразмахва ръце. Затова предположих, че говорят за теб.

— После?

— Качиха се на джипа и отпрашиха.

— Да имаш представа къде отидоха?

— Да, господин подполковник, имам. В беемвето, в което се бях притаил, защото, както ви казах, бях особено предпазлив...

— Стига, Джак, дяволите да те вземат — сръза го Кастило.

— Има радио на посолството и аз ги подслушвах, за да мога да ти докладвам, че отиват в посолството.

— Значи не са в квартирата.

— Само предполагам, Чарли. Не мога да чета по устни, но си мисля, че една от причините, поради която Монтвейл беше толкова

вкиснат, беше, че попита посланика за квартирата и посланикът отговори: „Каква квартира?“

Кастило се обърна към „Аеро Командър“-а.

Всички бяха излезли.

„Защо не се сетих, че в един по обед, в слънчев летен ден в Аржентина, кабината на самолета се превръща в пещ?“

Даде знак на Алфредо Мунц да се приближи. Сам.

„Защо не се учудвам, че всички идват с него?“

Когато хората на Певснер видяха Мунц, Светлана и Брамбли да вървят към Кастило и Дейвидсън, слязоха от автомобилите си и също тръгнаха към тях. Когато жандармите видяха, че хората на Певснер тръгват към Кастило и Дейвидсън, слязоха от автомобилите и също тръгнаха към тях.

Дейвидсън разбра какви мисли се въртят в главата на Чарли.

— Може да решат, че Червени гащи е актриса, а ние сме ѝ почитатели и придружители.

— „Гълфстрийм“ на Военновъздушните сили е докарал посланик Монтвейл — заяви Кастило, когато се събраха всички. — Отишли са в посолството, където се налага да отидем двамата с Джак. Алфредо ще закара Светлана до „Пилар“. Лестър, вземи радиото и върви с тях.

— Слушам, господине.

Кастило се обърна към офицера от жандармерията.

— Какви са заповедите ви?

— Да съм на ваше разположение, *mi coronel*.

— Имате ли две коли?

— *Si, mi coronel*. Мерцедес и форд.

— Изпрати едната с мен, а другата с полковник Мунц. Следвайте него и другите господа, но само до входа на кьнтри клуба. Не искаме да привличате излишно внимание.

— *Si, mi coronel*.

Обърна се към хората, които Мунц беше нарекъл „хората на Певснер“, и заговори на руски:

— Магистрала „Панамерикана“ е толкова натоварена по това време, че ще бъде трудно да ви проследят.

Един от „хората на Певснер“ кимна с разбиране. Трябваше да се отърве от жандармерията.

Подполковник Светлана Алексеева очевидно прецени, че след като за подполковник Кастило е безопасно да говори на руски, за нея също е безопасно и тъй като имаше въпроси, побърза да ги зададе на родния си език.

— Чарли, мили, ти кога ще дойдеш?

Кастило погледна изражението на Джак Дейвидсън.

„Мама му стара, изпуснахме котката от торбата. Всъщност все някога трябваше да му кажа.“

— Щом успея, любима — отвърна той също на руски и среща погледа на Дейвидсън. — Нали можеш да караш, Джак? Струва ми се, че си в шок.

X

(ЕДНО)

ПОСОЛСТВОТО НА САЩ

„АВЕНИДА КОЛУМБИЯ“ 4300

ПАЛЕРМО, БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

13:25, 2 ЯНУАРИ 2006

От летище „Хорхе Нюбъри“ на западния бряг на река Плата до американското посолство се стигаше за петнайсет минути. В натовареното движение по обед се наложи да чакат на шест светофара, които, изглежда, бяха регулирани да превключват на интервали от по пет минути.

Джак Дейвидсън не каза и дума, докато пътуваха, дори докато чакаха на светофарите. По изражението му бе ясно какво мисли и какво му се иска да каже, също и как да го каже.

Кастило се страхуваше от онова, което ще изтърси Дейвидсън.

„Не, няма да изтърси нищо“, помисли си той.

„Направо ще ме скапе.“

Чарли също имаше нужда от време, за да помисли. С Дейвидсън се познаваше, откакто бе постъпил в армията. Технически, сержант Дейвидсън покриваше гърба на генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб — с дванайсеткалибров пушка „Ремингтън“, модел „р870“, с рязан цев — когато младши лейтенант Кастило се яви на служба при Макнаб по време на първата война в пустинята.

След това старши сержант Дейвидсън беше на картечницата „Гатлинг“ в хеликоптера „Блекхоук“, който майор Кастило „взе назаем“ в Афганистан, за да върне майор Дик Милър и екипажа на сваления „Блекхоук“, преди лошите да напъплят, задача, която някои от висшите офицери обявиха за изпълнима.

От първата им среща до това последно пътуване, Чарли и Джак бяха извървели много път заедно.

Кастило си спомни и времето, когато генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб освободи Дейвидсън от служба в „Кемп Макол“, за да се присъедини към Кастило в Звеното за организационен анализ. Тогава Макнаб повика Кастило и му каза: „Не мисли, че съм се размекнал на стари години, подполковник, и че съм станал мил човечец. Единствената причина, поради която ти давам назаем старши сержант Дейвидсън, е, защото той е единственият човек, който ще те залее със студена вода в мига, в който тръгнеш да се прецакваш сам. Така че, подполковник, още веднъж ти казвам нещо, което е трябвало да научиш още като младши лейтенант: Когато Джак Дейвидсън ти каже да не правиш нещо, за бога, приеми съвета му и не го прави!“

Кастило знаеше, че този съвет е действал безотказно в други случаи.

В Афганистан, когато Кастило каза на Дейвидсън, че ще „вземе назаем“ хеликоптера „Блекхоук“, за да върне Милър, въпреки че заповедите му бяха други („Честно казано, майоре, беше излял бригадният генерал, започвам да се питам дали си наред с главата, след като се каниш да тръгнеш на тази самоубийствена мисия. Да не би да не разбираш, когато ти се казва «В никакъв случай»?“), тогава единственото, което Дейвидсън попита, бе: „Сигурен ли си, Чарли?“

След това Дейвидсън отиде да вземе бронебойни жилетки от „Кевлар“, които да облекат върху дългите роби и да провери дали картучницата „Гатлинг“ има достатъчно муниции.

Кастило продължи да мисли.

„Обективно погледнато като доказателство за кофти преценка и умствена нестабилност, да «вземеш назаем» «Блекхоук» и да хвъркнеш с него, докато бушува снежна буря, за да спасиш Дик и екипажа му, е едно нищо в сравнение с това да си въобразиш, че си влюбен в подполковник от СВР и да решиш, че тя ти казва истината, цялата истина и нищо, освен истината.“

„Онзи ден знаех, че е безопасно да се лети. Нямаше да взема Джак, ако не бях сигурен.“

„А пък истината е, че когато погледна в очите на Свет — дори в интимни моменти — и започне да ми се причува ангелски хор, който пее: «Обичам те истински», тъничкото гласче в главата ми започва да нашепва: «Това не е редно, скапаняко, знаеш го много добре. Струва ти

се, че чуваш музиката на цигулки, но всъщност тя си играе с теб както си иска.»“

Дейвидсън спря беемвето на тротоара пред посолството. Джипът „Мерцедес-Бенц“ на жандармерията спря до тях.

Дейвидсън стисна кормилото с две ръце и се обърна към Кастило. Погледите им се срещнаха.

„Започва се.“

След малко Дейвидсън заговори:

— Чарли, кажи ми, моля те, че чукаш Червени гащи, като начин да измъкнеш информация от нея или че си пийнал повечко и нещата са излезли от контрол.

— Нито едното, нито другото, Джак.

— Мама му стара.

Кастило сви рамене.

— Влюбен съм.

— Тогава с чиста съвест мога да кажа, че се радвам, че съм пред пенсия. Когато Макнаб научи, мога да се надявам единствено да прекарам дните си в армията, като броя колчета за палатки в някой склад в Аляска.

— Ще го уведомя, че си направил всичко по силите си, само дете не си ме прострелял в капачката на коляното с двайсет и втори калибър с кух връх, за да ме откажеш от тази лудост.

Дейвидсън примирено поклати глава.

— Ако мислех, че това ще бъде от полза, щях да го направя.

— Щях да си подам оставката още днес, Джак, ако не беше химическият завод в Конго.

Дейвидсън отново срещна погледа му.

— Когато Березовски започна да говори — обясни той, — Дешамп с право отбеляза, че сме попаднали на нещо голямо.

— Наистина е голямо.

— Добре. Вие двамата с Дешамп му вярвате. Няма да настоявам, че грешите и двамата. Ще се въздържа. Само че какво, по дяволите, смятате да правите? Дешамп разправя, че от ЦРУ знаели за завода и били преценили, че там няма заплахата. Едва ли ще се вслушат в думите на двама ви с Дешамп. Много малко вероятно е да повярват на

Березовски или на приятелката ти, когато ги пипнат. Просто няма да стане. А ние се нахакваме между шамарите.

— Може ли да ти напомня, че имаме дълг, Джак?

Дейвидсън поклати глава. След малко продължи с много тих глас:

— За бога, Чарли, това ми е известно.

— Мой дълг е да разкарам този химически завод, дори от ЦРУ да не смятат, че е заплаха.

Дейвидсън кимна с разбиране.

— И как смяташ да го направиш?

— Все още не съм измислил.

След малко Дейвидсън отново заговори:

— Готов ли си да чуеш неприятните факти?

— Може и да се изненадаш, но едва ли има нещо, което не съм премислил. Не че омаловажавам усилията ти, Джак, просто мислих много. Нищо, кажи.

— В ЦРУ вече беснеят, че си пипнал руснаците.

Кастило кимна.

— И ми се струва, че нямаш намерение да върнеш нито единия, нито другия на Агенцията.

— Правилно ти се струва, Джак.

Дейвидсън отново поклати глава.

— Тогава ще се разбеснеят още повече. Също и Монтвейл.

Кастило кимна отново.

— Президентът ти е дал власт, Чарли, за да откриеш и елиминираш хората, които очистиха Джак *Пачката* Мастърсън. Точка. Нищо друго. Не се споменава и дума за руски шпиони, за Конго, за това да сравниш със земята химически завод, за който Агенцията знае и анализаторите са преценили, че не представлява заплаха.

Той мълча дълго и Чарли реши, че му дава време да обмисли казаното.

След малко Дейвидсън отново поклати глава и продължи:

— И откъде, според теб, ще получим онова, което ни е необходимо, за да сринем завода? Ще ни трябва безкраен списък...

„Той каза «което ни е необходимо».“

„Ще участва.“

„И не му пука какво ще стане.“

Чарли усети как гърлото му се стяга.

Когато намери сили да заговори, призна:

— Все още не съм го измислил.

— И какво ще стане сега, шефче?

Кастило обясни сериозно:

— И най-дългото пътешествие започва с малки крачки. Запиши си го, ако не го знаеш.

Дейвидсън се разсмя.

— Сега аз влизам вътре — Кастило посочи с брадичка сградата на посолството — и докато се опитвам да спася посланик Силвио от картения огън, ще се оправя с посланик Монтвейл. През това време ти отиваш в „Рио Алба“, водиш и жандармите със себе си и ме чакаш там.

— Колко ще се бавиш?

— Не знам. Поръчай ми нещо за ядене. Ако не ти се обадя до трийсет минути, ти ми звъни. Ако отговоря на пуцу, затвори и се върни в квартирата.

— И?

Кастило помълча за момент, след това сви рамене и отново поклати глава, а накрая призна:

— Не знам, Джак.

— Добре, ще измислим нещо.

Чарли погледна паркирания до тях мерцедес. След това се обърна през рамо и нареди:

— Макс, ти оставаш.

Кастило отвори вратата. В същия момент един от жандармите слезе от мерцедеса и застана до отворената врата.

Когато подполковникът се отправи към входа за служители на посолството, жандармът хлопна вратата на автомобила и пое след него.

Дейвидсън даде на заден и подкара към ресторанта. „Рио Алба“ бе на една пресечка от посолството, в сянката на петдесететажна сграда — най-високата в Аржентина. Мерцедесът с жандармите го последва.

Оградата около посолството бе с три врати — огромна порта за автомобили и две малки за хората. Вратата за служители беше съвсем

обикновена, охранявана от двама униформени от аржентинска фирма.

Кастило бе сигурен, че две аржентински ченгета под наем няма да откажат достъп на американски офицер, който показва необходимите документи. Оказа се, че греша.

Ченгетата под наем никак не се впечатлиха от документите на К. Г. Кастило като старши специален агент в американските Тайни служби.

Посъветваха го, ако иска да влезе в сградата на посолството, да използва входа за посетители, който бе на триста метра по обляната в слънце улица.

Кастило стисна зъби и тръгна към другата врата, следван от жандарма.

На последните сто метра се виеше опашка — очевидно много малко от тях бяха американски граждани и се потяха на слънцето, за да кандидатстват за визи и други услуги.

„Не може да няма вход за американски граждани.“

„За бога, та това беше американското посолство!“

Започваше да се отчайва, докато не стигна почти до вратата. Там, на смешно малък надпис, се мъдреше стрелка и „АМЕРИКАНСКИ ГРАЖДАНИ“.

Той отвори вратата и веднага го спря поредното аржентинско ченге под наем, което крайно нелюбезно поиска паспорта му.

След като го огледа внимателно, ченгето под наем му посочи една от двете опашки, наредили се пред гишетата със стъклени прегради. На Кастило му заприлича на някое казино в Лас Вегас.

Нареди се на опашка и зачака реда си. След десет минути бе пред гишето.

— Искam да се срещна с посланика, ако обичате.

— Паспортът ви.

Привлекателната жена зад дебелото стъкло го провери, след това огледа внимателно Кастило и попита:

— В колко часа е срещата ви?

— Нямам среща, но ако се свържете с него, сигурен съм, че ще ме приеме.

Жената написа номер на едно листче и го пъхна под стъклото.

— Обадете се на този номер и поискайте среща.

— Има ли тук американски офицер?

Три минути по-късно, приятен млад мъж се показва зад жената и погледна Кастило.

— Да.

Кастило си спомни, че Едгар Дешамп му беше казал, че младоците от школата за шпиони на ЦРУ често ги изпращат на първо назначение като помощник-консули в някое посолство, за да не оплескат нещо заради липса на опит.

„Почти съм сигурен, че и този малкият е такъв.“

— Добър ден — поздрави любезно Кастило и пхна армейската си идентификация под стъклото. — Искам да се видя с посланика. Бъдете така любезен да се обадите в кабинета му и да му съобщите, че съм тук.

Кандидат-шпионинът огледа картата и я пхна обратно под стъклото.

— Ще ви дам номер, на който можете да позвъните, подполковник — предложи той.

Кастило отново пхна картата си под стъклото.

— Сега ме чуйте много внимателно — започна той. Говореше тихо, но по тона му личеше, че няма да приеме никакви възражения. — Ако не се обадите незабавно, лично ще съобщя на директора на Централното разузнаване, че не сте звъннали на посланика, за да го уведомите за мен. Още следващата седмица ще сте обратно в Ленгли и ще охранявате бариерата за автомобили.

Погледите им се преплетоха.

Помощник-консулт посегна към слушалката.

След малко я пхна под стъклото.

— Не знам къде е, подполковник — обясни секретарката за посланик Силвио. — Тръгна към „Хорхе Нюбъри“, за да посрещне ВИП персона, и така и не се е връщал. Искате ли да го почакате?

„Мама му стара, сигурно са тръгнали към Нуестра Пакеня Каза“.

— Не, благодаря — отвърна Кастило. — Когато се обади, кажете му, че ще му звънна по-късно.

Кастило плъзна слушалката обратно и без да каже дума, се обърна и извади мобилния си телефон.

Ченгето под наем стисна ръката му и посочи надписа на стената. Използването на мобилни телефони беше забранено.

Кастило излезе от сградата под жаркото слънце на летния следобед в Буенос Айрес. Забеляза, че полицаят го чака.

Кастило натисна едно от копчетата за автоматично набиране. Дейвидсън отговори при второто позвъняване:

— Той е тук, с Монтвейл — рече направо Дейвидсън.

— Задръж ги там, дори ако се налага, счупи краката на Монтвейл — нареди Кастило и тръгна по облени в слънце тротоар към ресторант „Рио Алба“, следван от жандарма.

(ДВЕ)

Джак Дейвидсън и неговият жандарм седяха на маса до вратата. И двамата бяха преполовили обяда си.

Дейвидсън срещна погледа на Кастило и кимна към задната част на ресторанта.

— Ти седни при тях и чакай — нареди Кастило на жандарма. От местата им се виждаше кръгла маса в дъното на ресторанта.

Кастило тръгна към нея. Там се бяха настанили почитаемият Чарлс У. Монтвейл, директор на Националното американско разузнаване, който обичаше да го наричат „посланик“ (през дългата си кариера бе работил като заместник държавен секретар, министър на финансите и посланик в Европейския съюз), в компанията на американския посланик в Аржентина Хуан Мануел Силвио, мъж в края на петдесетте, висок, спретнат, с късо подстригана коса.

Кастило си каза, че костюмът на високия, както обичаше да се изразява Дейвидсън, му стои като на манекен.

На масата до стената се бяха настанили двама мускулести мъже, които Чарли реши, че са кадри на Агенцията или бодигардове на Монтвейл от Тайните служби. Монтвейл забеляза Кастило, вилицата с хапка месо на нея застина пред устата му, след това я лапна.

— Каква приятна изненада! — възкликна Кастило, когато приближи. — Тъкмо се отбих в посолството, за да засвидетелствам почитанията си на посланик Силвио, но там дори не знаеха, че сте тук. Кажете, господин Монтвейл, какво ви води насам?

— Много добре знаеш, подполковник — сопна се Монтвейл с пълна уста.

Кастило огледа заведението и отново се обърна към Монтвейл.

— Предполагам, че някой ви е казал, че „Рио Алба“ се слави като заведението, в което сервират най-хубавите пържоли на света, не виждам друга причина.

Монтвейл преглътна, след това отпи от чашата бяло вино.

— Няма ли да седнеш, Чарли?

— Много благодаря.

Кастило се настани, огледа се за сервитьор и му даде знак да се приближи.

— Умирам от глад. Закусвах много рано — каза той на английски на Монтвейл, след това превключи на испански: — Донесете ми емпанада с рокфор, ако обичате, след това добре опечен бифтек, пържени картофи и салата от домати и лук.

Посегна към бутилката на масата, прочете етикета, намръщи се, остави бутилката и добави:

— И бутилка каберне совиньон „Сен Фелисиен“, ако обичате.

— Да не би нещо да не е наред с виното, подполковник? — попита саркастично Монтвейл.

— На етикета пише „Малбек“.

— Е, и?

— Мислех, че знаете, господин Монтвейл. Malbec на френски означава „лош вкус“. Не знам за вас, господине, но за мен това е достатъчно предупреждение.

Посланик Силвио се разсмя.

Непознатият изискан мъж изгледа ледено Кастило.

Кастило се пресегна и му подаде ръка.

— Казвам се Кастило, господине. Всеки приятел на господин Монтвейл...

— Подполковник Кастило — прекъсна го Монтвейл. — Това е полковник Ремли.

— Как сте, господине? — продължи любезно Чарли.

— От командването на Специални операции — добави Монтвейл.

— Не може да бъде! Ако ни остане време, господине, предлагам да поиграем на „Познаваш ли?“ Да знаете само колко народ познавам.

Полковник Ремли нито се усмихна, нито отговори.

— След като спомена време, Кастило — обади се отново Монтвейл, — иска ми се да се върнем във Вашингтон колкото е възможно по-скоро. Колко време ще ти отнеме да доведеш „гостите“ на летището?

— Какви гости, господине?

Монтвейл го погледна над ръба на чашата.

— Много добре знаеш за кого говоря.

Сервитьорът донесе виното, поръчано от Кастило. Подполковникът с наслада завихри виното в чашата, огледа етикета и най-сетне отпи, задържа глътката в уста, след това сви рамене към сервитьора, сякаш искаше да каже, че се налага да се примири.

След като сервитьорът му наля и се отдалечи, Кастило вдигна чашата и погледна Монтвейл.

— Дори да знаех за какво говорехте, ресторант, пълен с народ, едва ли е най-подходящото място за подобен разговор, нали така?

Монтвейл започваше да се вбесява.

— Както и пред тези господа — продължи Кастило.

— Тогава да вървим в посолството — нареди с тих гневен глас Монтвейл.

— След като обядвам. Поздравявам ви за тази идея.

— Кастило — сопна се полковник Ремли, — много добре знаеш кой е посланикът. Как смееш да разговаряш с него по този начин?

— Господин полковник, не съм имал намерение да проявя неуважение към нито един от двамата посланици. Подозирам, че господин Монтвейл намеква за строго секретен въпрос, а аз много добре знам, че нито вие, нито посланик Силвио имате право на достъп до толкова секретни материали.

— Подполковник, посланик Монтвейл ме запозна с положението, докато пътувахме насам.

— С цялото си уважение, господине, позволете да се усъмня.

— Арогантен кучи син! — възкликна остро Ремли и едва не преобърна чашата си. — Ти за кой се мислиш, бе?

— Господине — отвърна преспокойно Кастило, — причината, поради която се съмнявам, че посланик Монтвейл е запознал вас или който и да било друг, е, че само двама са упълномощени да преценяват кого могат да запознаят с този въпрос. Тъй като аз не съм разрешавал подобно нещо, а и не съм информиран от другия човек да е давал подобно разрешение, съм напълно убеден, че не е възможно да сте запознат с въпроса.

— Дяволите да те вземат, Чарли! — изсъска Монтвейл.

Кастило изви подигравателно вежди.

— Ако някой ще ме ругае, ще постъпя крайно невъзпитано и ще се преместя на друга маса. Много съм чувствителен и не ми е приятно да получа лошо храносмилане, докато обядвам.

— Един от вариантите, Кастило — продължи Монтвейл, без да обръща внимание на думите му, — е да помоля полковник Ремли да те арестува, след което да накара господата да те качат на самолета ми.

Кимна към двамата спретнато облечени мъже.

Кастило ги погледна, след това изви очи към посланик Силвио, който не криеше, че се чувства безкрайно неловко. Накрая отново се обърна към Монтвейл.

— Те от Тайните служби ли са?

— Да — потвърди Монтвейл.

— Обзалагам се, че са въоръжени.

— Въоръжени са.

— Господин посланик, виждате ли тримата мъже в съседната зала, които гледат насам?

Монтвейл се обърна.

— Какво те?

— Двама от тях са офицери — истински офицери — от Националната жандармерия. Ако някой от вашите агенти се осмели да ме погледне накриво, жандармите ще дотичат, ще ги помолят да се легитимират, след това ще ги проверят за оръжие. Ако са въоръжени — Тайните служби нямат абсолютно никакви правомощия в Аржентина — ще бъдат арестувани, оръжията им — конфискувани, след което посланик Силвио ще бъде принуден да измисли как да ги измъкне от дранголника. Една дума от страна на моя милост, ще задържат и полковника за разпит.

— Ще те изправа пред военен съд, подполковник! — избухна полковник Ремли.

Кастило срещна погледа на Ремли.

— Поне ми кажете по какво обвинение, господине — помоли спокойно той. — Мен са ме учили, че офицерът е длъжен да се подчини на последната издадена заповед, освен ако тя не бъде променена от по-висш офицер. А вие, господине, не сте по-висш от офицера, чиито заповеди следвам. Знаят го както посланик Монтвейл, така и посланик Силвио.

— Господа — намеси се посланик Силвио, без да крие колко му е неудобно, — цялата тази работа излиза извън контрол.

— Господин посланик, наистина се опитвам да не позволя да стане подобно нещо. Затова, след като отида в посолството, за да

проведа разговор на четири очи с посланик Монтвейл, искам да ми дадете дума, че ще ми позволите да напусна територията на посолството когато пожелая.

Кастило видя, че сервитьорът носи поръчката му, и замълча. След това човекът взе бутилката „Сен Фелисиен“ и доля чашата на Кастило.

— Трябва да пробвате, господин Монтвейл — отвърна Кастило и вдигна чаша. — Много е приятно и веднага „измива“ неприятния вкус от устата ви.

Монтвейл не откъсваше поглед от него.

— Ако не ти дам дума, че можеш да напуснеш посолството когато пожелаеш? — попита посланик Силвио.

— Тогава, щом приключа с обяда си, тръгвам.

— Подполковник Кастило — намеси се остро полковник Ремли. — Ще ви издам пряка заповед...

Монтвейл вдигна ръка и го прекъсна.

— Изпий си виното, Кастило — нареди Монтвейл. — Наобядвай се. След това отиваме в посолството.

Кастило погледна Монтвейл, след това и Силвио.

— Имам ли думата ви, господин посланик, че ще ми позволите да си тръгна?

— Имаш думата ми — кимна посланик Силвио.

(ТРИ)

Бронираното беемве на посланик Силвио чакаше до тротоара, когато петнайсет минути по-късно всички излязоха от „Рио Алба“.

— По-лесно е да тръгнем пеша — предложи Силвио.

— Нямам нищо против — съгласи се Кастило. — Стига господин Монтвейл да одобри.

Монтвейл го погледна злобно, кимна на полковник Ремли да ги последва и пое по тротоара.

— Посолството е насам, господин Монтвейл — посочи Кастило в другата посока.

Монтвейл спря и се обърна. Мина покрай Чарли, без да го погледне, а Ремли го последва.

По всичко изглеждаше, че ще образуват индианска нишка до входа за служебни лица, последвани от мъжете от Тайните служби, а джипът на жандармерията щеше да последва всички останали.

Ченгетата под наем пуснаха всички да минат. След това единият излезе на тротоара и арогантно махна с ръка на мерцедеса да се махне, защото бе забранено за паркиране. Един от жандармите слезе и се настани близо до вратата. Шофьорът показва документите си. Ченгето под наем веднага се сви и се пхна обратно в кабинката си.

Кастило забеляза, че останалите забелязаха какво става.

— Господин Монтвейл, питали ли сте се какво е общото между дипломатите, членовете на жандармерията и тристакилограмова горила?

Монтвейл погледна Кастило с възмущение, примесено с известно объркване.

— Какво? — попита директорът на Националното разузнаване.

— Могат да паркират където пожелаят — обясни Чарли.

— Боже! — възкликна възмутено Монтвейл.

Той последва посланика в сградата. Когато Кастило пристъпи след тях, посланикът се обърна и към двамата.

— Предлагам да използвате моя кабинет за разговора — рече той.

— Много любезно от ваша страна, господин посланик — кимна Кастило. — Господине, бихте ли уведомили телефониста в централата, в случай че се наложи да ползваме обезопасена линия?

— Разбира се.

Минаха през детектора за метални предмети, където охраняваше морски пехотинец. Алармата се включи, но едно кимване от посланик Силвио бе достатъчно, за да ги пуснат без въпроси.

Качиха се на асансьора за втория етаж и влязоха в секретариата пред кабинета на посланика.

— Изключете го, ако обичате — помоли Кастило и посочи интеркома на бюрото на секретарката. — Телефонът също, ако през него може да се подслушва в кабинета на посланика.

Секретарката на посланик Силвио погледна шефа си напълно изумена. Силвио кимна и тя направи исканото от Чарли.

— Господин посланик — обърна се към него Кастило, — държа да ви уведомя, че онова, което обсъждаме в кабинета ви, е строго секретно по заповед на президента и не бива да го разкривате пред абсолютно никого, включително и пред държавния секретар. Ако сте съгласен с това условие, моля, заповядайте с нас.

Монтвейл отговори вместо него:

— Заповядайте, господин посланик. Бих искал да имам свидетел.

— Добре — съгласи се посланик Силвио с неприкрито нежелание.

Кастило се обърна към полковник Ремли.

— Простете, господине, но вие нямате нужния достъп за секретност.

— Ами ако държа полковник Ремли да присъства, Кастило? — попита студено Монтвейл.

— Тогава разговорът няма да се състои — отвърна преспокойно Кастило. — Освен това, полковник, след като посланик Силвио ще ни бъде свидетел, уведомявам господин Монтвейл, че няма право да ви информира за онова, което сме говорили в кабинета на посланика.

— Не мога да повярвам, че имаш право да нареждаш каквото и да било на посланик Монтвейл — изсъска Ремли.

— За съжаление, господине, в този случай имам.

— Изчакай тук, Ремли — нареди Монтвейл. — Имам чувството, че съвсем скоро ще мога да изтъкна пред подполковник Кастило за

колко много неща греши.

Посланик Силвио им даде знак да влязат в кабинета му, след което затвори вратата.

— Да ви предложи нещо за пиене? — попита Силвио.

— Позволете да ползвам съседното помещение — посочи Кастило личната баня с тоалетна на посланика. — Сервитьорът в „Рио Алба“ непрекъснато ми наливаше сода, аз не спрях да пия и сега положението е тежко.

— За бога, Кастило! — изсъска отвратен Монтвейл.

— Заповядай — покани го с усмивка посланик Силвио.

Когато Кастило излезе от тоалетната, Силвио се бе настанил зад бюрото, а Монтвейл беше на канапето. Чарли седна на кресло, тапицирано в коприна, извади кожен калъф за пури от джоба на панталоните си и започна да подрязва тънка черна пура.

— Когато приключиш със заниманието си, може ли да започнем? — попита Монтвейл.

— Чаках вие да започнете, господин Монтвейл — изви вежди Кастило.

— Добре, къде са?

— Кое?

— Полковник Дмитрий Березовски и подполковник Светлана Алексеева от СВР.

Кастило забеляза как заблестяха очите на посланик Силвио.

— Следващият въпрос? — въздъхна Чарли.

— Няма ли да отречеш, че са при теб?

— Зависи какво имате предвид с това „при теб“, господин Монтвейл.

— Мама му стара! Сега пък се мисли за Бил Клинтън!

Посланик Силвио потисна усмивката си.

— Посланик Силвио, искам да ви уведомя, че *подполковник* Кастило...

Кастило забеляза как директорът на Националното разузнаване наблегна на „подполковник“, сякаш изричаше мръсна дума.

— ... ви избра да присъствате на този разговор, без да има каквато и да е власт, освен това е пренебрегнал напълно плановите на

шефа на ЦРУ във Виена, за да накара въпросните руснаци — много важни руснаци (Березовски е бил резидент в Берлин, а жената-резидент в Копенхаген) да преминат на наша страна, след което ги е докарал тук.

— Говоря хипотетично, разбира се — заговори Кастило, — защо мислите, че шефът на ЦРУ във Виена ми е казала нещо? Та аз дори не я познавам. Как тогава мога да пренебрегна планове, за които не знам абсолютно нищо.

— Тогава какво, по дяволите, търсеше във Виена?

— Изпълнявах заповедите си да открия и обезвредя виновниците за смъртта на господин Мастърсън.

— А Березовски и Алексеева сами ти се изпречиха на пътя, така ли?

— В интерес на истината, беше точно така. Хипотетично, разбира се.

— Би ли обяснил, ако обичаш?

— Стига да се овладеете и да останете спокоен, ще пробвам.

Монтвейл великодушно махна с ръка.

— През двайсетте и четири часа преди Бъдни вечер са били извършени три убийства. За две от тях ми звъннахте, за да ме попитате какво знам — семейство Кул, убити с гароти във Виена, и...

— Нали ми каза, че не си и чувал за семейство Кул? — прекъсна го Монтвейл.

— Наистина не бях чувал.

— Мога ли да задам един въпрос? — обади се посланик Силвио, след това продължи, без да дочака отговор. — Кой са тези семейство Кул?

— Бяха — поправи го Монтвейл. — Дълги години работеха във Виена като агенти под прикритие на ЦРУ. Първоначално трябваше да набелязват руснаци — и други — които могат да окажат влияние на свои сънародници, за да преминат към нас. Действаха изключително успешно.

— Значи са били издадени и убити.

— Така изглежда — потвърди Монтвейл.

Двамата посланици наблюдаваха как Кастило пали повторно пурата си.

След като издиша син облак дим, Кастило продължи:

— По същото време, когато са били убити семейство Кул, кореспондент на „Тагес Цайтунг“, Гюнтер Фридлер, е бил убит в Марбург на Лан. Това е малко градче на стотина километра от Франкфурт на Майн, известен с университета „Филипс“. Тялото му е било обезобразено, за да бъде представено убийството като разправия между хомосексуални любовници. Фридлер е разследвал Марбургската група, която се състои от германски бизнесмени, облагодетелствали се от „Петрол срещу храна“, и се е опитвал да открие връзка между тях и химически завод в Белгийско Конго, който някога е бил западногерманска ядрена установка.

— А ти как разбра? — попита Силвио.

— Имам акции в изданието „Тагес Цайтунг“ — отвърна Кастило. Монтвейл се усмихна, след това погледна Чарли.

— Всъщност, господин посланик, той има втора самоличност като Карл Вилхелм фон унд зу Госингер. Кастило притежава империята „Тагес Цайтунг“.

Силвио изви учудено вежди.

Подполковникът продължи спокойно:

— Когато научих, бях във Вашингтон с Ерик Кочиан, издателя на „Тагес Цайтунг“ в Будапеща. Преди известно време се опитаха да го убият в Будапеща. Кочиан е човекът, който е започнал отново издаването на вестника във Виена след Втората световна война. Освен това е стар приятел на семейство Кул. Фридлер също му е бил близък приятел. Той заяви, че заминава, първо, за да отиде на погребението, и, второ, за да разбере кой ги е убил. Не можах да го спра, затова се качихме на „Гълфстрийм“-а и отлетяхме за Германия. През следващите двайсет и четири часа са били направени още два опита за убийство, и двата са се провалили. Единият е бил тук, в „Пилар“, съвсем наблизо, господин Монтвейл. Когато комендант Лиъм Дъфи от Националната жандармерия и семейството му излизали от ресторант...

— Чух за тази работа — прекъсна го Силвио.

— Дъфи участва в операцията, когато трябваше да измъкнем агента на „Наркотици“ от наркобароните в Парагвай. Второто покушение, във Филадельфия, било срещу агент Джак Бритън от Тайните служби и съпругата му. Стреляли по тях с автоматични „Калашников“, когато се прибирали вкъщи. Години наред Бритън е бил ченге под прикритие във Фили и е държал под око така наречените

афроамерикански луди глави, които участвали в шантавата идея да разбият краден „727“ в „Либърти Бел“ и честичко пътуват до Африка — включително и до Конго — и са финансирани от парите на „Петрол срещу храни“. Бритън бе включен в охраната на президента. Когато му съобщили „свален си от охраната“, все едно е някакво наказание, задето са се опитали да го убият, той казал доста груби нещица на старшите агенти от Тайните служби, след това им обяснил къде да си заврат протокола и дойде при мен точно преди да замина за Германия. Изпратих двамата със съпругата му тук...

— Ти защо реши, че имаш право да се намесваш? — попита Монтвейл.

Кастило не обърна внимание на прекъсването, погледна Силвио и продължи:

— Първоначално мислех, че Джак е най-подходящият човек, който може да защитава посланик Мастърсън в Уругвай. Тъй като Джак вече бе изгорил мостовете към Тайните служби, прецених — все още съм на същото мнение — че не трябва да поискам разрешение.

Срещна погледа на Монтвейл.

— И какво стана в Германия? — попита след малко Монтвейл.

— Бях в семейното имение, близо до Бад Херсфелд (навремето е било на майка ми, но сега там живее Ото Гьорнер, управител на холдингова компания „Госингер“), когато по телефона ме потърсиха като Кастило — уж от посолството ни в Берлин. Когато се обадох, някакъв тип с берлински акцент попита дали разговаря с Госингер — не Кастило — и когато потвърдих, че съм аз, той ми каза: „Съжалявам за безпокойството, подполковник Кастило, но прецених, че трябва да ви уведомя, че по време на погребението на Фридлер ще бъде извършено покушение срещу вас, Гьорнер и Кочиан“. Представи се като Том Барлоу и ми каза да се пазя от бившите Щази. След това затвори. Погребението на Фридлер на следващия ден беше в църквата „Света Елисавета“ в Марбург. Имахме запазени места. Двама от хората ми провериха всичко преди церемонията. Откриха плик, адресиран до мен, Госингер, в един от молитвениците. Вътре имаше фотокопие от паспорта на Березовски и четири картички — едната с името Том Барлоу, другите „Виена“, „Будапеща“ и „Берлин“. „Берлин“ беше задраскан. Реших, че Березовски иска да се срещнем или във Виена, или в Будапеща и ще използва името Том Барлоу.

— Значи е искал да се предаде, така ли? — попита спокойно Монтвейл.

— Не съм казал подобно нещо, въпреки че си го помислих.

— Не ти ли хрумна да се свържеш с някой от представителите на ЦРУ в Берлин, Виена или Будапеща?

— Помислих, но прецених, че не е разумно да го правя.

Монтвейл възмутено поклати глава.

— Значи замина за Виена, за да разбереш какво става.

— Оставете ме да довърша — каза Кастило и след като ядосаният Монтвейл кимна, той продължи: — В църквата не се случи нищо, тъй като моите хора и местната полиция бяха навсякъде. След това Кочиан настоя да отиде на погребението на семейство Кул във Виена с влак. Изпратих самолета във Виена и заедно с Кочиан, плюс бодигарда на Кочиан и един от моите хора, се качихме на влака в Касел.

— Кой е той?

— Не е германец.

— Да не би да е онзи, когото Макнаб изпрати, за да следи да не вършиш глупостите, към които си склонен? Говорим за господина, който седеше с жандармите, нали? Старши сержант Дейвидсън.

— Докато бяхме във влака, отидохме да обядваме — продължи Кастило, без да отговаря на въпроса. — Березовски, съпругата му, дъщеря му и Алексеева бяха във вагон-ресторанта. Познах го от снимката на фотокопието и го заговорих. Той заяви, че искал да говорим по работа, затова го поканих в купето си. Трийсет минути по-късно се появи — беше с Алексеева — и ми каза кой е, като призна, че е готов да премине на наша страна срещу два милиона долара и обеща да ми разкаже за химическия завод в Конго в мига, в който го закарам където пожелае с „Гълфстрийм“-а.

— Къде искаше да го закараш?

— Следващият въпрос?

— Добре. И на теб изобщо не ти хрумна, че не ти е по силите да се заемеш с подобна задача, че е трябвало да се свържеш с хората в американското посолство във Виена и да ги предадеш на шефа на ЦРУ. Не ти ли мина през ума да ми позвъниш, да ме попиташ какво да правиш? Мислех, че имаме договорка.

— Това би означавало, че имате власт над мен, а и двамата знаем, че не е така — сръза го Кастило. — Наистина имаме договорка, но прецених, че ситуацията няма връзка с нея. Березовски и Алексеева бяха нервни, оказа се, че са знаели, че семейство Кул са убити, затова реших аз да се заема. Страхувах се от онова, което ще заварят във Виена — от онова, което ще им поднесе всеки, който зависи от вас. Затова успяхме да се споразумеем.

Монтвейл не каза нищо. Погледна замислено към другия край на стаята. Бе очевидно, че не е доволен от чутото.

— А как се свързаха с теб в Германия?

— Според мен по това време Березовски е бил в Марбург, за да се увери, че бившите кадри на Щази са очисти́ли Кочиан и Гьорнер. След това — в тази последователност, предполагам само — е видял снимката ми, снимката на Госингер, — в „Тагес Цайтунг“...

— Защо е била снимката ти във вестника?

— На първа страница беше публикуван материал, че издателят, Госингер, се е върнал в Германия от Щатите за погребението на Фридлер и предлага награда — огромна награда — за информация, която може да отведе до хората, които са убили журналиста. Реших, че Березовски знае кой е Госингер — кой съм аз — видял е във вестника снимка, че пътувам със самолет „Гълфстрийм“, и е решил, че това е най-сигурният му билет да се измъкне от Европа. Оказа се, че съм бил прав. Казаха ми, че знаят за семейство Кул, което означаваше, че СВР ще ги чакат във Виена. Нямаха доверие на шефката на ЦРУ във Виена, защото се страхувах, че тя ще ги остави да се оправят сами, ако се окаже, че СВР са по петите им. Затова ги измъкнах от гарата във Виена и ги качих на самолета, след което излетяхме.

— И ги доведе тук — довърши вместо него Монтвейл. — Къде са, Чарли? Ако искаме да спасим положението, трябва да ги откараме във Вашингтон и да ги предадем час по-скоро на Агенцията.

— Няма начин, за съжаление. Те няма да се предадат на Агенцията.

Монтвейл въздъхна шумно.

— Да не би да твърдиш, че си предложил да им дадеш два милиона долара, за да ти разкажат за химическия завод в *Демократична република Конго*? Господи, та ти дори не знаеш името на завода.

„Нямам намерение да отговоря на тази абсурдна забележка.“

„Той се опитва да ме ядоса.“

— Аз знам абсолютно всичко за въпросния завод — продължи Монтвейл. — Там няма нищо интересно. — Той се ухили. — Измъкнали са ти два милиона долара, млади приятелю.

Кастило усети как пулсът му се ускорява.

„Не се обаждай.“

Преброи до десет и заговори спокойно:

— Вижте какво. Защо не звъннете в Агенцията и не ги попитате? Ако те потвърдят, че там няма абсолютно нищо, което да заплашва националната ни сигурност, значи отново вярвате сляпо на онези, които ви подават разузнавателни сведения. Там съществува действаща химическа лаборатория и завод, който се захранва с пари от „Петрол срещу храни“. Мисията им е да отровят водоизточниците на основните ни градове, ще измрат милиони американци, които ще бъдат сложени в графата косвени жертви.

— Березовски ли ти го каза?

Кастило кимна.

— И ти му повярва?

Кастило кимна отново.

— Не е нужно да звъня в Агенцията, за да се уверя в онова, което вече знам.

— На ваше място щях да позвъня — настоя Кастило. — Ако ви кажат, че владеят положението, че няма за какво да се притеснявате, тогава сте подсигурен — още повече че двамата с посланик Силвио сме свидетели — когато нещата се разсмърдят. Значи сте питали и са ви казали, че всичко е тип-топ.

В първия момент Кастило си помисли, че Монтвейл няма да посегне към обезопасения телефон с дебел кабел на бюрото на посланик Силвио, но накрая той протегна ръка.

— Как работи това чудо?

Силвио пое слушалката от Монтвейл.

— Трябва да поискаме обезопасена връзка от телефонистите на Държавния департамент. Те ще ви свържат с ЦРУ — обясни Силвио, след това включи обезопасения телефон.

— Обажда се посланик Силвио. Свържете ме по обезопасена линия с държавния, след това пак по обезопасена с директора на

Централното разузнаване. Обажда се посланик Монтвейл.

Когато казваше: „Обажда се посланик Монтвейл“, Силвио повиши глас и погледна Монтвейл, сякаш питаше: „Монтвейл наистина ли иска да се свърже с директора на Централното разузнаване, или с някой друг?“

Монтвейл кимна, за да покаже, че ще разговаря с директора.

— Включете на микрофон — помоли Кастило. — Така двамата с посланик Силвио ще свидетелстваме, че лично сте попитали и директора на Централното разузнаване.

Монтвейл го погледна злобно, след това огледа копчетата на телефона и натисна нужното тъкмо навреме, за да чуят всички.

— Кабинетът на директора на Централното разузнаване.

— Обажда се посланик Монтвейл. Свържете ме с директора, ако обичате.

След миг прозвуча веселият глас на Джон Пауъл, директор на Централното разузнаване.

— Как сте, господин посланик?

— Много добре, Джак, благодаря.

— Какво да направя за вас?

— В момента съм в кабинета на посланик Силвио в Буенос Айрес.

— Доста е топличко там, нали?

— Ужасна жегга. Джак, подполковник Кастило е с нас.

— Виж ти.

— Говорехме по един въпрос — всъщност Кастило повдигна въпроса — за някакъв проблем в Демократична република Конго, поточно за експериментална установка на западногерманците, която действа там. Знаеш за какво говоря, нали?

— Да, разбира се.

— Знаеш ли какво става там?

— За това ли говори Кастило?

— Да.

— Откъде е разбрал?

Кастило плесна с ръце, след това прокара лявата си ръка през гърлото.

— Не казва — отвърна Монтвейл.

— Добре. Както казах, не съм чул нищо. Ако ми дадете минутка, ще проверя какво съм пропуснал. Почакайте за момент.

Чуха се гласове, след малко Пауъл се обади отново.

— Ще ми трябват няколко минутки. На микрофон ли сте?

— Да, Джак, всички те чуват.

— Как сте, подполковник?

— Много добре, господин Пауъл, благодаря. Вие как сте?

— Разбирам, че си бил във Виена.

— Носи се такъв слух, господине.

— Съвсем между другото, подполковник, докато чакаме да научим нещо повече за Африка, искам да ви кажа, че тази сутрин мярнах няколко интересни съобщения от Интерпол.

— Какви, господине?

— Руснаците твърдят, че техни дипломати — Дмитрий Березовски и Светлана Алексеева, за които се знае, че са офицери от СВР, тя в Копенхаген, господинът в Берлин — са избягали с огромни суми пари. Повече от един милион долара от Копенхаген и два пъти повече от Берлин.

— Кое то ще рече, че не сме ние единствените, които имат алчни дипломати — отвърна Кастило и намигна на посланик Силвио, който се усмихна и поклати глава.

— Руснаците са силно разтревожени за тях двамата — продължи Пауъл. — Предлагат огромна награда за всеки, който може да даде информация. Само че никой няма представа къде са.

— Ще се оглеждам за руснаци мошеници, господин Пауъл. Веднага ще ви съобщя, щом науча нещо.

— Не ми се мисли какво ще се случи на тези хора — подполковник Алексеева е сестра на полковник Березовски, с тях е съпругата му и дъщеричката им — ако СВР ги пипнат. А те рано или късно ще ги открият.

— Аз бих казал, господин Пауъл, че ако някой знае как да се измъкне от лапите на СВР, то това е само висш офицер от СВР. Особено ако разчитат на куп пари. Колко пари са откраднали? Три милиона долара ли?

— Между другото, подполковник Кастило — продължи нетърпеливо Пауъл, — ако има как, в техни интерес е да се предадат на ЦРУ, за да ги защитим.

— Сигурно искате да разговаряте с тях.

— Да, много бихме искали да поговорим с тях.

— Може и да се случи някой ден, но в момента ми се струва невъзможно.

— Защо го казвате?

— Чух, че шефката на ЦРУ във Виена има доста голяма уста — разбрах, че разправяла разни небивалици на старата си приятелка госпожа Патриша Дейвис Уилсън, която на свой ред ги предавала на Хари Уилън-младши — Кастило погледна Монтвейл, за да прецени реакцията му, когато спомена журналиста, който се бе опитал да разпъне на кръст Кастило, но Монтвейл успешно го бе надхитрил, — затова си мисля, че руснаците също са чули нещичко. При тези обстоятелства, аз на тяхно място нямаше да се доверя на Агенцията. А вие?

Последва дълго мълчание, след което Пауъл попита:

— Знаете ли кой е подполковник Оливър Норт, подполковник Кастило?

— Една от говорещите глави по „Фокс Нюз“.

— Преди това е бил офицер от флота, на когото са дали прекалено много власт и той не е успял да се справи.

— Доколкото знам, господин Пауъл, подполковник Норт е изпълнявал дълга си на офицер, заклел се да защитава Америка от враговете както в страната, така и в чужбина, и го правел независимо от пречките, които са му създавали ЗЛ.

— Кой?

— Мисля, че означава „задниците от Ленгли“, но не съм сигурен.

Силвио се закашля, но когато Кастило го погледна, той оглеждаше с огромен интерес върховете на обувките си.

— Правилно ли разбрах, че споделяте мнението на Норт за Агенцията? — изстреля в отговор Пауъл.

— Нямам представа какво е било мнението на Оли за ЦРУ. Да не би да питате за моето мнение?

— Именно.

— Там работят някои прекрасни хора, които се опитват да държат глава над наводнението, причинено от левите бюрократи.

— Много интересно — отвърна с леден глас Пауъл.

— Така няма да стигнем доникъде — намеси се Монтвейл. — Колко време ще отнеме, докато получиш информацията за химическия завод в Конго?

— Господин Монтвейл има предвид *Демократична република Конго* — подхвърли Кастило.

— Току-що получих сведенията — отвърна Пауъл. — Последният анализ е отпреди пет дена. В него се твърди, че не е забелязана никаква дейност, която да представлява интерес за САЩ. Очевидно правят експерименти с риба.

— Риба ли? — повтори Кастило.

— Да, подполковник. Ще ви кажа думата по букви. Р-И-Б-А.

Кастило поклати глава.

— Приемате ли предложения, господин Пауъл?

— Ще ви изслушам, подполковник Кастило.

— Не отхвърляйте възможността човекът, който е анализирал и одобрил получените данни, да е същата стока като госпожа Дейвис.

— Благодаря ви, че споделихте мнението си, подполковник — отвърна саркастично Пауъл. — Разбира се, че няма да отхвърля подобна възможност.

— Беше ми приятно, че имах възможност да поговоря с вас, господин Пауъл — въздъхна Кастило.

— Подполковник, знаете ли старата руска поговорка, че хората, които си копаят гробове, често ги зариват в тях.

— Според мен си я измислихте — засече го Чарли.

— Ще се чуем по-късно, Джак — прекъсна ги Монтвейл.

— Няма да е зле, господин посланик.

По изражението на Монтвейл стана ясно, че не знае какво да прави с телефона. Посланик Силвио пое слушалката.

— Прекъснете връзката, ако обичате.

— Доволен ли си, Кастило? — попита Монтвейл.

— Съвсем не. Толкова пари потъват в ЦРУ, че би трябвало да могат да си намерят задниците с една ръка, въпреки че те не успяват и с две.

— Любопитен съм защо ти трябваше да обиждаш директора на Централното разузнаване?

— Какво е записано във фоайето на Ленгли? „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“ Ако обижда директора

на Централното разузнаване, трябва да си потърси друга работа.

— Добре. Достатъчно. Сега ще ти кажа какво става и какво ще става.

— Поправка. Какво ви се иска да стане — сръза го Кастило. — Ако не получа директна заповед от президента на страната, не съм длъжен да изпълнявам заповедите ви.

— Бъди така любезен първо да ме изслушаш — настоя Монтвейл.

Кастило срещна погледа му, сви рамене, отпусна се в креслото и отново запали пурата.

— Слушам ви.

— В армейски медицински център „Уолтър Рийд“ са се събрали специалисти, които са разгледали случая ти и са преценили, че стресът, на който си бил изложен, докато си изпълнявал задълженията си, те прави психологически негоден за служба, следователно са решили от първи февруари да те пенсионира.

— Какво, мама му стара, означава това? — скочи от мястото си Кастило.

Монтвейл вдигна ръка, за да го спре.

— Изслушай ме — Повтори той. — Преценката е, че си увреден на двайсет и пет процента. Следователно ще получиш двайсет и пет процента от полагаемата ти се пенсия. Говори се, че по време на церемонията по пенсионирането ще ти връчат медал за отлична служба. По време на същата церемония ще бъде награден и майор Милър и ще се проведе в Армейския авиационен център във Форт Райкър, Алабама. Засега се знае, че ще присъства генерал Алън Нейлър. Майор Милър е вече в отпуск. Ти също ще бъдеш в отпуск, щом подпишеш документите, които полковник Ремли е донесъл. Аз също ще присъствам на церемонията по пенсионирането ти, както и господин Хари Уилън от „Уошингтън Поуст“, и директорът на Централното разузнаване Пауъл. По време на полета господин Пауъл ще съобщи строго конфиденциално на господин Уилън, че в разказа на госпожа Дейвис няма и капка истина, че не е вярно, че си се намесил в операция на ЦРУ, когато полковник Березовски и подполковник Алексеева са искали да се предадат, както и че руснаците са в ръцете на ЦРУ. Ако директор Пауъл прецени — това ще бъде доказателство колко високо мнение имат служителите на ЦРУ за работата и

патриотизма на господин Уилън — той може да помоли журналиста, веднага след завръщането във Вашингтон, да посети квартирата в Мериленд, където разпитват Березовски и Алексеева. Аз също ще дам съгласие в знак на признателност към работата на господин Уилън. Така той ще има доказателство, че госпожа Дейвис е просто една бивша недоволна служителка на ЦРУ, която няма никаква представа какви ги дрънка. А ти не вършиш тайни поръчки от името на президента, ти си отличил се войн, който е преуморен от тежката си служба, затова ти е дадена малка агенция във Вътрешна сигурност, докато психолозите и психиатрите в „Уолтър Рийд“ ти помагат да възвърнеш душевното си равновесие. За съжаление, не са успели, затова господин Уилън ще присъства на пенсионирането ти под развети знамена, ще види как ти връчват медал и се отнасят към теб с почести.

Замълча за момент, за да може Кастило да осмисли чутото.

— Разбираш ли, Кастило?

Кастило се облегна на стола и дръпна от пурата.

— Напълно.

— Сега просто трябва да подпишеш документите, които носи полковник Ремли, да докараш руснаците на летището и всичко остава зад нас.

Кастило посочи телефона с пурата.

— Ето телефона. Звъннете на президента.

— Защо?

— Защото той не знае нищо по този въпрос. Нали?

Монтвейл сви рамене и призна:

— Не. Искам да го защитя, доколкото е възможно, от последствията на кашата, която забърка.

— Значи ще го изправите пред *fait accompli*.

— Точно така.

— Кофти идея — сви на свой ред рамене Кастило. — Сега е мой ред да ви кажа какво няма да стане и...

— Нямах избор, Кастило. За бога, не разбираш ли?

— Много грешите.

Монтвейл го погледна вбесен, но замълча. Понечи да стане.

— Няма ли да ме изслушате? — попита той.

Монтвейл го погледна и отново се отпусна на канапето.

— Щом настояваш.

Кастило дръпна от пурата, докато обмисляше думите си.

Изпусна дима.

— Първо, руснаците няма да се качат на вашия самолет, за да отидат в тайната квартира на ЦРУ в Мериленд. Дори да искам, няма начин да ги убедя да го направят, а и аз не искам. Второ, нямам намерение да подписвам документите, които полковник Ремли носи в куфарчето си. Това няма да се случи в моя сценарий. Трето, онова, което ще се случи, е — с ваша помощ или без нея — заминавам за *Демократична република Конго*, за да проверя дали онова, което ми бе казано, е истина.

— Ти си напълно луд.

— Когато събера доказателства, ще се оправя сам със завода, а ако не успея, сложете доказателствата на бюрото на президента и му разкажете какво съм направил, защото от ЦРУ са отказали — за пореден път — да повярват на онова, което съм им казал.

— Знаеш, че не мога да позволя подобно нещо — заяви Монтвейл.

— Знаете, че не можете да ме спрете — отвърна Кастило. — Има и компромис, който може лесно да реши проблемите ни. Първо, докарваме Дик Милър с първия полет. Трябва ми човек, който да ми помогне да управлявам „Гълфстрийм“, тъй като полковник Торине и капитан Спаркман ще се върнат във Вашингтон с вас. Поредното доказателство, което да представите на приятеля си журналист, че не аз ръководя Звеното за организационен анализ — Торине е полковник, докато аз съм подполковник. В момента Джон Дохърти от ФБР е във Виена заедно с Дейв Юнг. Присъствието им там вече не е нужно, тъй като имам друг, много важен източник на информация за убийствата на семейство Кул и Фридлер...

— Очевидно руските ти приятелчета — подхвърли саркастично Монтвейл.

— ... и опита за убийство на Дъфи и семейство Бритън. Когато приключа с всичко, ще ви предам пълен и много подробен отчет. Говорих с Дохърти и Юнг снощи. Юнг ще изпрати оставката си на ФБР още утре сутринта. Затова никой няма да може да се свързва с него и Уилън няма да успее да го открие, за да го разпитва. Дохърти обаче държи да се върне в сградата на Дж. Едгар Хувър. Той пътува

към Вашингтон, където, ако Уилън успее да го открие, ще каже на Уилън, че в момента работи като консултант към Звеното за организационен анализ и анализира операциите на Вътрешна сигурност, открай време работи за Торине и не знае почти нищо за мен, чул е единствено, че не съм съвсем с всичкия си. Алекс Дарби и Едгар Дешамп ще напуснат Агенцията и никой няма да може да се свърже с тях. Джак Бритън ще напусне Тайните служби, също и Тони Сантини. Уилън няма да успее да ги открие, а дори да успее, няма да научи нищо от тях.

— Посланик Силвио — заговори Монтвейл. — Убеден съм, че чухте достатъчно и можете сам да прецените, че подполковник Кастило не само че е нестабилен, както твърдят лекарите в „Уолтър Рийд“, но е и заплаха, защото в подобно състояние не би могъл да взема трезви решения, които са не само незаконни, ами ще zlepоставят президента на страната, така че при създалите се обстоятелства е ваш дълг да ми помогнете да го кача на самолет за Щатите, независимо че му дадохте обещание, защото допреди малко няхахте никаква представа за състоянието му.

— Мръсник такъв! — изсъска Кастило. — Ако се опиташ да ме задържиш тук против волята ми, ако се опиташ насила...

Посланик Силвио вдигна ръка, за да накара Кастило да замълчи.

— Посланик Монтвейл — започна спокойно той. — Позволете първо да изтъкна, че не е нужно да изтъквате какъв е „дългът“ ми. Като посланик, по закон аз съм най-висшият американски офицер в Аржентина. Ще бъда напълно откровен. Докато слушах разговора ви с подполковник Кастило и разговора между подполковник Кастило и господин Пауъл, се запитах какви са отговорностите ми в този случай. Когато подполковник Кастило дойде в Аржентина за пръв път, президентът лично ми каза, че подполковникът действа от негово име и е упълномощен от него да предприеме необходимите действия, след което ми нареди да му осигуря необходимата помощ и съдействие. При това положение...

— Значи сте запознат с тази лудост!

— Оставете ме да довърша — помоли Силвио. — При това положение, господин посланик, вие нямате власт да принудите подполковник Кастило да отиде където и да било или да направи каквото не иска, без изричното одобрение от президента и преди

президентът да го е поставил под ваша власт. Тъкмо обратното. Мой „дълг“ е да направя всичко по силите си, за да му съдействам да изпълни заповедите на президента и да попреча на онези, които се опитват да го спрат.

— В заповедите му не се споменава и дума за отвличането на руски предатели от ЦРУ — опита се да спори Монтвейл — и нито дума за операция в Конго.

— Под въпрос е какви точно са заповедите му, така че единственият, който е в състояние да ги уточни, е лично президентът. След като подобно уточнение не е направено, нямам намерение да оспорвам намеренията на подполковник Кастило.

Монтвейл среща погледа му и го задържа.

— Може ли да използвам отново обезопасения ви телефон, господин посланик?

— За да позвъните на президента ли?

— За да позвъня на президента.

— Разбира се. Ако възнамерявате да му звъните, държа да ви предупредя, че когато аз разговарям с президента — а аз на всяка цена ще поговоря с него — ще му съобщя, че по моя преценка, подполковник Кастило е напълно в състояние да изпълнява задълженията си, че вие се опитвате да спестите на ЦРУ неудобството, че са изпуснали руснаците, че двамата с директора на Централното разузнаване се опитвате да — простете ми за цветистите думи — да разкарате подполковник Кастило от пътя си.

Монтвейл го погледна вбесен, неспособен да повярва на думите му.

— Освен това ще му кажа — продължи Силвио, — че по моя преценка, ако се съгласи с намерението ви да отведете Кастило във Вашингтон, ще мине доста време — най-вероятно години — преди ЦРУ да успее да открие руснаците, а да ги отведе в Щатите и дума не може да става. Освен това ще изтъкна пред президента, че на Мосад, израелското разузнаване, са им били необходими десетилетия, знаете го не по-зле от мен, за да открият Адолф Айхман, макар да са знаели, че се намира в Аржентина, а едва преди няколко години изправиха пред съда Ерик Прибке, сдобил се с печална слава след клането в Ардеатинските пещери край Рим, макар да се знаеше, че е в Аржентина още от 1948 и притежаваше хотел в Барилоче.

Монтвейл пребледня. Кастило се запита дали директорът на Националното разузнаване няма да изгуби контрол.

Успя да се овладее.

— По всичко личи, че разговорът ни приключи, нали така, Кастило? — попита Монтвейл.

— Не съвсем, господин Монтвейл. Искам да знам дали смятате да попречите на операцията ми в Африка, или ще ми помогнете да я проведа?

Монтвейл се намръщи.

— Че защо да го правя?

— Защото, ако ми осигурите помощта, от която се нуждая, ви давам дума, че ще приема фиаското с пенсионирането по болест, дори ще дойда на церемонията.

Монтвейл го погледна така, сякаш не можеше да повярва на чутото.

— Ще се съ согласиш ли? — попита той, след като помисли за кратко. — Защо?

— И аз искам да защита президента не по-малко от вас. След този случай президентът ще трябва да избира между нас, а вие очевидно сте по-ценен от мен. Знам кога е време да подвия опашка.

Монтвейл се замисли и кимна.

— Ще ти осигуря всичко, от което имаш нужда.

— Не искам нито ЦРУ, нито някой друг да разбира какви са намеренията ми. Разбрахме ли се?

— Имаш думата ми.

— Пред свидетел — обади се посланик Силвио.

— Ще ми трябват два часа, за да обясня положението на полковник Торине и да повикам двамата с капитан Спаркман да дойдат на „Хорхе Нюбъри“.

— Къде? А, да, на летището. — Той погледна часовника си. — Добре. Ще сме там.

Без дори да се замисли, когато Монтвейл погледна часовника си, Кастило също погледна своя. Монтвейл забеляза.

— Това май е чисто нов „Ролекс“ — отбеляза директорът на Националното разузнаване.

— От бяло злато е. Подарък от приятел.

Кастило погледна посланик Силвио и го помоли да използва обезопасената му линия. Посланикът му подаде слушалката.

— Свържете се с Държавния, ако обичате — разпореди се Кастило, — и ги помолете да ми осигурят обезопасена линия с майор Ричард Милър от Звеното за организационен анализ в комплекс „Небраска“.

В стаята цареше тишина, Монтвейл и Силвио не откъсваха очи от него, докато той пухтеше с пурата и чакаше телефонистът да го свърже.

— Дик, ще ти позвъня отново след около час. Сега си стегни багажа, за да дойдеш тук. Ако има някакъв проблем с полета, се обади на президентския екипаж и помоли да те докарат с един от техните „Гълфстрийм“. Ако има някакъв проблем, кажи им, че посланик Монтвейл е дал разрешение.

Монтвейл се надигна от канапето и без да каже дума или да погледне посланик Силвио или Кастило, излезе от кабинета на посланика.

Кастило чу гласа му, след като излезе.

— Добре, Ремли, приключихме.

След като Кастило завърши разговора си с Милър, той погледна Силвио.

— Господин посланик, нямах представа, че ще ви замеся в тази каша. Много съжалявам и съм ви безкрайно благодарен, господине.

— Няма защо да съжаляваш, Чарли, нито пък да ми благодариш. Просто изпълних дълга си.

XI

(ЕДНО)

НУЕСТРА ПАКЕНЯ КАЗА

КЪНТРИ КЛУБ „МАЙЕРЛИНГ“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

16:05, 2 ЯНУАРИ 2006

Когато Джак Дейвидсън зави с беемвето на посолството към „Майерлинг“, джипът „Мерцедес-Бенц“ на жандармерията го последва, след това направи обратен завой, спря встрани от пътя, за да има готовност да последва беемвето, когато излезе от кънтри клуба, независимо в коя посока щеше да се насочи.

Щом забеляза, че автомобилът на жандармерията го няма, Кастило си каза, че трябва да намери начин да се отърве от опашката. Искаше му се час по-скоро да отиде при Светлана в кънтри клуб „Голф енд Поло Пилар“, а не искаше хората на Дъфи да го проследят до там. Така само щяха да привлекат нежелано внимание.

Щом влязоха в къщата, Джак Бритън, стиснал „Узи“ между краката си, отвори вратата на Кастило и заяви, че „всички“ са под навеса.

„Всички“ се оказа, че са много повече, отколкото Кастило бе очаквал.

Когато влезе на сенчестата веранда, „всички“ се бяха изтегнали удобно на шезлонги, сякаш бяха на круиз.

Сузана и Пол Сиено, Сандра Бритън, Боб Кенсингтън и Дик Спаркман, до един в бански, бяха край басейна. Кастило знаеше, че Пол Сиено е дошъл от Асунсион, докато той е бил в Барилоче. Джейк Торине, Тони Сантини и Джак Бритън, в панталони и тениски, бяха седнали на шезлонги на сенчестата веранда. Кошчето за боклук беше пълно с празни кутии бира, която им помагаше да се справят с горещината, а по масата бяха разхвърляни огромни пакети солени бисквити и чипс.

Кастило не очакваше да завари Едгар Дешамп и Алекс Дарби. Дватама агенти също бяха на верандата. Бяха облечени в мокри от пот ризи, а панталоните от костюмите им, саката и кобурите бяха пуснати върху плочките до шезлонгите.

„Нали трябваше да пазят Березовски и семейството му във втората квартира на Певснер в другия край на «Пилар»?“

Кастило заговори, без да мисли:

— Какво, по дяволите, правите тук? Кой пази семейство Березовски?

Тонът на Чарли никак не допадна на Дешамп и той се сопна:

— В отговор на първия ти въпрос, шефче, наливаме се с бира, докато чакаме да ни разкажеш какво става с Монтвейл. — Той отпи дълга глътка бира, за да покаже нагледно. — Що се отнася до втория въпрос, полковник Березовски и семейството му ги пазят шестима тежковъоръжени хора, които работят за полковник Мунц, четирима от тях аржентинци, другите двама са бивши сътрудници на полковника.

Замълча и по изражението на Кастило забеляза, че няма нищо против, след това продължи:

— А след като ни разкажеш какво е казал посланикът, трябва да поговорим.

Макс прекъсна разговора, промуши се под масата, мина покрай столовете и предпазливо открадна плик чипс, след това без всякакво усилие прескочи оградата около плувния басейн, отдалечи се от шезлонгите, легна и отпусна глава между лапите си, разкъса опаковката и вдигна небрежно глава, за да провери дали някой от хората възразява.

— Макс, мръсно! — провикна се Кастило.

Макс прие думите му за разрешение и побърза да пхне нос в плика.

Кастило поклати глава, но не се съдържа и се усмихна.

— Може и да е грешка, но първо ще ви кажа лошите новини — заяви Кастило и махна на останалите около басейна да дойдат.

Всички се надигнаха от шезлонгите и влязоха под навеса.

— Съберете се около мен, деца — подкани ги Чарли, след като „всички“ влязоха и се настаниха около масата. Бяха донесли столовете

ОТВЪН.

— Откъде разбрахте, че съм с Монтвейл? — попита Кастило и погледна Дешамп.

— Обадох се тук точно след като Дейвидсън ни каза, че идваш насам след среща с Монтвейл и искаш всички да се съберем. Двамата с Алекс преценихме, че сме част от „всички“.

— И че можете да оставите семейство Березовски на непознати.

— Единственият въпрос, който ме измъчваше, шефче, беше дали пазачите ще ни пуснат да си тръгнем. Те бяха шестима, а ние само двама. Обадох се на Алфредо и едва тогава ни пуснаха.

— Дали ще са все още там, когато се върнете?

— Ти май не ме слушаш, шефче. Шестима са. Двамата с Алекс бяхме малцинство и много по-леко въоръжени. Ако Березовски искаше да си тръгне, досега да е намерил начин.

— Много интересно.

— Той ми каза, че искал да си поговори тапо а тапо с теб.

— За какво?

— Защо не избистрим този въпрос, след като ни разкажеш за посланика? Започни от самото начало и не изпускай нищо.

— Става — съгласи се Чарли и започна: — Когато кацнах на „Хорхе Нюбъри“, на пистата беше кацнал президентски „Гълфстрийм“. Пилотът ми каза, че е докарал Монтвейл, че Монтвейл вдигнал страшна пушилка, когато посланик Силвио му казал, че няма никаква представа къде се намирам. Затова тръгнах да го търся. Беше седнал в „Рио Алба“, после отидохме в посолството да си поговорим...

На Кастило му трябваха пет минути, за да разкаже какво е станало.

— Това е всичко. Някой да има въпроси?

Полковник Джейк Торине поклати глава. Беше удивен. И той, както и останалите, бяха научили току-що, че го изпращат в комплекс „Небраска“, където, с помощта на госпожа Агнес Форбисън, личния им експерт по всички бюрократични процедури, трябваше да е готов да убеди господин Хари Уилън от „Уошингтън Поуст“, че Звеното за организационен анализ отговаря на името си, че е поредната

правителствена агенция, на която е поверен анализът на данни от Вътрешна сигурност.

Кастило погледна Торине.

— Джейк?

— Защо ми се струва, че има нещо, което не ми казваш, Чарли?

— Защото по природа си недоверчив.

— А не е ли, защото се познаваме твърде добре, стари приятелю?

— Да не би да пропуснах да кажа, че двамата със Спаркман ще имате възможност да се откъснете от задълженията си на аналитици за няколко часа, за да обмислите как да вкараме тайно хора и подръчни материали в Демократична република Конго, за да ликвидираме една химическа лаборатория, по-точно казано, завод?

— Май си пропуснал да го споменеш — подхвърли Торине.

— А след като изпълним тази незначителна задача, трябва да ги изведем от Демократична република Конго, без никой да разбере.

— Това предполага, че ще ти бъде позволено да използваш „727“ на Делта Форс.

Кастило кимна.

— И кадри на Делта. Сещам се за чичко Рем.

Офицер Колин Левърет, легендарен кадър на Делта Форс, беше огромен чернокож мъж, когото най-близките приятели наричаха *чичко Рем* — единствено и само най-близките приятели — и славата му се носеше в Специалните части.

— След разговора с посланик Монтвейл, сигурен ли си, че ще стане така, както е обещал?

— Не — отвърна простиичко Кастило.

— Тогава какво ще правим, Чарли?

— Трябва да помислим.

— Браво!

— Ако имаш някакви задръжки, Джейк, просто не участвай. Да забаламосаш Хари Уилън, и задълженията ти приключват.

— Всеки път, когато хукнеш да раздаваш справедливост, имам известни задръжки — отвърна Торине. — Въпреки това всеки път съм с теб и ти го знаеш много добре.

— Преди наистина беше така — съгласи се Кастило, — когато се заблуждаваше, че не съм луд.

— Не беше никак лесно да се заблуждавам — разсмя се Торине.

— Трябва да ви кажа още нещо, което сигурно ще ви убеди, че този път наистина съм преминал границата.

— Казвай, Чарли, няма да ни е трудно да ти повярваме.

— Имам връзка със Светлана Алексеева — заяви той.

Торине го погледна напрегнато, в очите му се събра тревога, макар лицето му да си остана напълно безизразно.

— За да няма грешки, Джейк, ще уточня — влюбен съм в нея и съм сигурен, че тя отвърща на чувствата ми.

— Искрено се радвам, че е така, шефче — обади се Дешамп.

Кастило реши, че не е чул правилно думите на Дешамп.

— Моля?

— Ако бе казал нещо друго, щяхме да решим, че имаме още един проблем за разрешаване, а именно да те защитаваме от големия ѝ брат. През краткото време, прекарано с него, научих, че е корав мъж, умен гадняр и едва ли щяхме да успеем да те опазим.

На Чарли му се стори, че забеляза пълно недоумение в очите на Сузана Сиено, след това се запита дали е било недоумение, или презрение.

Пол Сиено и Спаркман гледаха в пода.

— Чарли — заговори най-сетне Торине, — нали не си признал това пред Монтвейл?

Кастило поклати глава.

Последва ново дълго мълчание, преди Торине да продължи:

— Като говорим за споделени чувства, те ли са причината полковник Березовски да промени отношението си и да се разприказва?

Чарли пръв забеляза колко напрегнато прозвуча въпросът на Торине, след това се досети: „Той мисли на глас. Това не е приятелят ми Джейк, а полковник Джейкъб Д. Торине от Военновъздушните сили на Щатите, висш офицер, който обмисля сериозен проблем и прехвърля всички възможности.“

— Певснер му каза, че съм почти част от семейството...

— Убеден — продължи Торине, — от думите на подполковник Алексеева, които ми се сториха доста странни: „Той е моето семейство и пред бога, и пред света.“

— Точно така каза — съгласи се Кастило.

Дешамп се намеси.

— Ако трябва да вярвам на полковник Березовски — в интерес на истината аз му вярвам — цялото семейство, включително небезизвестният Александър Певснер, са силно религиозни, чиито семейни ценности ще се понравят дори на най-набожните баптисти от юга. Няма да сбъркам дори ако кажа презвитерианци, защото те обичат да си пийват.

Погледна Алекс Дарби.

— Напълно съгласен съм — кимна Дарби.

Сузана Сиено, изглежда, искаше да каже нещо, но премълча.

— След това — продължи Торине, сякаш бе замаян и не бе чул какво каза Дешамп, — полковник Березовски започна не само да отговаря на въпросите, на които дотогава отговаряше уклончиво, ами се разприказва и сам разказа каквото знаеше.

— Друго обяснение за промяната в отношението му — подхвърли саркастично Сузана Сиено — може да е, че Чарли е потвърдил, че ще плати два милиона за информацията.

Дешамп я погледна студено, но не каза нищо.

„Уважава я“, помисли си Кастило.

„Сузана може и да прилича на симпатична млада домакиня от реклама за прах за пране, но е добър шпионин, която е изплатила дълга си към Агенцията.“

— Не, Сузана — отвърна той, — не е това. Когато бяхме във влака, поискаха два милиона, за да повярвам, че наистина искат да се предадат. Само че те нямат никаква нужда от пари. Осигурили са си достатъчно — в различни банки по света — много повече от моите два милиона. Разполагат с толкова много пари, че просто не е за вярване.

Торине, все още замислен, погледна към вратите на навеса.

— Казва го един от разпитващите — продължи той със строг глас. — Следователно възниква въпросът, доколко е правилна преценката на разпитвания, след като той сам призна, че има романтична връзка и е пренебрегнал задълженията на професионалист, които е спазвал през целия си живот.

Торине замълча и започна да барабани с пръсти в продължение на цели трийсет секунди.

След това вдигна очи към Кастило.

— Ти разбираш ли, подполковник, пред каква дилема съм изправен?

— Джейк, достатъчно е да кажеш една-единствена дума и се качвам безропотно на самолета на Монтвейл. Ако прецениш, че не мога...

Торине вдигна ръка.

— Въпросната дилема ме кара да се съмнявам, че си напълно изперкал.

Джак Дейвидсън се изкиска.

— Значи мислиш, че трябва да се кача на самолета на Монтвейл, така ли?

— Не съм казал подобно нещо. Нямах предвид нищо подобно. Просто не бива да забравяш, че не мислиш рационално.

— Това е... — започна Сузана Сиено, но замълча.

— Продължи, Сузана — настоя Кастило. — Кажи направо, каквото имаш да казваш.

Тя срещна погледа му, сви рамене и продължи.

— Искях да кажа, Чарли, че това се подразбира.

— Чувствам се виновен — призна Кастило. — И на мен ми мина същата мисъл през ума.

— Въпреки това си убеден, че си влюбен.

Той кимна.

— В такъв случай е най-добре да замълча.

— Предпочитам да кажеш каквото има — отвърна той. — Най-добре е всичко да се каже.

Сузана се замисли за момент над думите му, отново сви рамене и продължи:

— Трябва да помислим над две неща. Чарли... По дяволите, исках да кажа, че Светлана е не по-лош шпионин от мен, не по-лош от теб. Но съм сигурна, че ти си помислил над този въпрос. Както и да е, при това положение, ако бях на нейно място и се опитвах да впримча човек като теб, независимо по какъв начин — дори ако се налага да отворя крака — щях да си постигна целта.

— Боже, мила! — възкликна Пол Сиено.

— Престани да разсъждаваш като съпруг, Пол — сръза го Сузана.

— Освен това — намеси се Джак Бритън, — след като сме започнали този разговор, Чарли, ти беше нещастен, след като Бети

Шнайдер те заряза, готов да бъдеш впримчен от някоя, особено от някоя умна красавица, чиято най-важна цел е да си покрие задника.

— Бети го е зарязала? — ахна изненадано Сандра Бритън. — Не си ми казал!

— Просто не беше наша работа — заяви Бритън.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Кастило.

— Дочух разговор на Агнес и Джоуел Исаксън — призна Бритън.

Кастило сви рамене.

— Наистина ме заряза. Заяви, че не искала да се ожени за човек, който, вместо да се прибере за вечеря, ще остави съобщение на гласовата поща, че заминава за Тимбукту. Струва ми се обаче, че връзката с мен щеше да попречи на кариерата ѝ в Тайните служби, а тя искаше да докаже, че е по-способно ченге от брат си. Освен това не смятам, че съм лесна плячка.

По изражението на Бритън стана ясно, че не вярва нито на една казана дума.

— Грешката в аргументите ти, Сузи — обади се Алекс Дарби, — е, че нито един от руснаците вече няма нужда от Чарли. Ако тя, както каза ти, беше отворила крака, преди да ги доведем тук...

— Не знаем нито кога, нито къде се е случило — прекъсна го Сузана и погледна Кастило.

Той тъкмо се канеше да ѝ каже, че не ѝ влиза в работата кога за пръв път е спал със Светлана, но разбра, че има право да знае.

Кастило почука с пръст по масата.

— Тук, първата нощ.

Всички мълчаха.

— На масата ли? — ахна Сандра Бритън. — Чарли!

— Не, исках да кажа в Аржентина, не преди това.

— След като горницето на банския ѝ случайно падна, нали? — продължи без капка смущение Сузана.

Кастило кимна.

— Стана случайно — опита се да обясни Сандра. — Сигурна съм.

— Тя се прикри много бързо, не мога да отрека — съгласи се Сузана.

Кастило си припомни как Светлана придърпваше смъкналото се от едната страна долнище на банския.

— Ако не те познавах, Сузи — намеси се Дарби, — щях да предположа, че не харесваш много подполковник Алексеева.

— Че то си е така, глупако — сопна се Сузана. — Тя е подполковник от ФСБ...

— *Беше* подполковник от СВР — поправи я Дешамп, без да помисли.

— Et tu, Едгар? — подхвърли саркастично Сузана. — Да не би и ти да вярваш на тези простотии с любовта от пръв поглед?

— Че какво лошо има? — предизвика я Сандра. — Случва се.

— Глупости! — отвърна Сузана.

— Не знам за вас — сопна се в отговор Сандра, — но се е случвало на някои ченгета и учителки. Кажи й, Джак.

— Така си е — потвърди Бритън.

— За бога! — възкликна презрително Сузана.

— Исках да кажа, Сузи — продължи Дарби, — че грешката в аргументите ти е, че руснаците повече не се нуждаят от Чарли.

— Какво от това? — попита тя.

— Бяхме във втората квартира около петнайсет минути, когато руснаците започнаха да ни носят дарове.

— Какви например?

— Паспорти и лични карти за всички — аржентински, уругвайски, парагвайски, южноафрикански, мексикански.

— Сигурна съм, че са били безупречни фалшификати — каза Сузана, без да крие презрението си към подправените паспорти, които всички знаеха, че са добри, докато имиграционните власти не ги прекарат през компютърната база данни.

Дарби извади два паспорта и две лични карти от пластмасов калъф и подаде единия комплект на Сузана, другия на Кастило.

— Тези са истински. Имам познат в аржентинската имиграционна служба и той ги провери.

Кастило не откъсваше поглед от снимката на Светлана, загледана в него от уругвайската лична карта и паспорт, в който пишеше, че се казва Сузана Барлоу, родена във Варшава, Полша, натурализирана гражданка на Малдонадо, Уругвай. Спомни си, че Малдонадо е курортно градче на север от Пунта дел Есте.

— Какво е името на твоя, Сузана? — попита Кастило и ѝ протегна своя комплект документи.

Тя не отговори. Подаде му паспорта и личната карта, които Дарби ѝ беше дал. Когато Кастило ги провери, снимката на Светлана — същата като на уругвайските документи — беше и на аржентинския паспорт, и на личната карта. Името ѝ отново бе Сузана Барлоу, родена във Варшава, Полша, сега натурализирана гражданка на Росарио.

— Парагвайските, южноафриканските и мексиканските документи може и да са фалшиви, но се съмнявам — призна Дешамп. — Щом има как, ще проверя и тях.

Сузана го погледна, но не каза нищо.

— Интересното тук, Сузана — продължи Дешамп, — като изключим новото малко име на Светлана, е, че когато казах на Березовски, че ще се видя тук с Чарли и доколкото знам, той ще доведе Светлана... — Той замълча и погледна Кастило. — Всъщност тя къде е?

— В друга от тайните квартири на Певснер, в клуб „Голф енд Поло“. Мунц и Лестър са с нея — обясни Кастило.

Дешамп кимна, след това насочи вниманието си към Сузана.

— Березовски просто ми даде документите и ме помоли да ѝ ги предам. Едва ли щеше да го направи, ако смятаха да се измъкнат.

— А Березовски как се казва сега? — полюбопитства Кастило.

— Томас Барлоу, разбира се. Роден е в Манчестър, Англия — отвърна Дешамп.

— Оказа се, че руснаците си носят джобни пари — обади се Дарби. — Сто хиляди долара в чисто нови банкноти от федералния резерв. Все още са опаковани. Пакетът е горе-долу толкова голям. — Протегна ръце и изви пръсти също като нападаща мечка. — Освен това са истински, Сузи. Новички, неизползвани стотачки, само за харчене.

Зачака реакцията ѝ. Тя сви рамене, сякаш искаше да каже: „И какво от това?“, а той продължи:

— Затова двамата с Едгар сме убедени, че ако те, най-вече тя, искаха да се отърват от Чарли, след като ги прекара от Виена и им помогна да се настанят, или пък искаха да изчезнат, моментът е изпуснат. Березовски е като пойна птичка, а...

— Чарли е все още жив — отвърна Дешамп. — Най-удобно щеше да им бъде да ликвидират Чарли в Барилоче, да си покрият

следите, още повече че и Певснер, и Березовски много ги бива в тази работа, и нямаше да им трепне окото да направят онова, което са намислили.

— Какво се опитваш да кажеш? — попита Тони Сантини.

— Нямам търпение да видя изражението на Светлана, когато ѝ го кажа — обясни Дешамп. — Убеден съм, също и брат Дарби, че, първо, полковник Березовски и подполковник Алексеева са рискували да се измъкнат от Русия, защото са имали подозрения, че Владимир Путин има намерение да върне старото време на Съветския съюз, а не са имали желание да търпят подобно нещо...

— Не мога да повярвам — обади се Сузана Сиено.

— ... още повече че самият Путин, виден член на опричината, — нали не сте забравили, че баща му е бил готвач на Сталин, е напълно наясно каква заплаха ще бъдат убедените опричници на режима му, така че са щели да прекарат остатъка от живота си в някоя лудница, където да ги натъпчат с опиати, тъй като в новата Руска федерация лудниците са заменили стария ГУЛАГ като място, където да наврат всички недоволни.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че вие двамата с Алекс — тя погледна от единия към другия — вярвате в тези безумни твърдения за държава в държавата?

— С цялото си невинно доверчиво сърце, Сузи — отвърна Дарби и притисна дясната си ръка към гърдите. — Не бива да забравяш обаче, че през дългогодишната ми кариера в разузнаването съм си извоювал репутацията на човек, който вярва на всичко, което му се каже.

— Може ли да продължа? — обади се Дешамп. — Двамата с Дарби сме убедени, че, второ, семейство Березовски, семейство Певснер и Светлана, новата приятелка на Чарли, са ревностни християни — затова пък не сме така сигурни за съпруга на госпожата, подло копеленце, което може да се окаже безбожен комунист...

— Тя омъжена ли е? — поклати глава Сузана.

— За полковник Евгени Алексеев от СВР — потвърди Дешамп, — който по последни данни е обикалял по улиците на Виена с надеждата да открие съпругата си и да я убие по най-жестокия начин, който успее да измисли.

— О, Чарли! — въздъхна Сандра Бритън.

— Няма ли най-сетне да ме оставите да довърша? — възмути се Дешамп. — Докъде бях стигнал? А, да! Та казвах, че те са ревностни християни и за тях отравянето на два милиона невинни жени и деца е не само нехристиянско, ами са готови да помогнат на Чарли да елиминира завода на мръсниците в Конго, за който Березовски знае адски много. Освен това ще останат силно обидени, ако нашият водач, известен в Тайните служби като *Дон Жуан*, което си е самата истина, ако мога да съдя по онова, което разказа при завръщането си в малкото ни уютно гнездо, се е позабавлявал с подполковник Алексеева, за да я накара да проговори, или просто за кеф, вместо ясно да покаже намерението си да се ожени за госпожата, когато е възможно, и двамата да останат заедно, докато смъртта ги раздели. Амин. — Той замълча. — Схвана ли картинката, Сузана?

— Ако бях чула всичко това от някой друг, не от вас двамата...

— Не говорех за това.

Тя кимна.

— Разбрах, Едгар.

— Сега се извини на нашия лидер, миличка — настоя Пол Сиено.

Сузана погледна Кастило.

— Кажи, Дон Жуан, обикновена сватба ли ще правиш, или трябва да облечем униформи?

— Най-добре униформи, но само при условие, че когато слизаме от олтара ръсиш розови цветчета и пееш „Обичам те завинаги.“

(ДВЕ)

КЪНТРИ КЛУБ „ГОЛФ ЕНД ПОЛО ПИЛАР“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

17:40, 2 ЯНУАРИ 2006

След като размисли, Кастило прецени, че ще изгуби повече и няма да спечели абсолютно нищо, ако избяга от джипа на жандармерията, който ги чакаше пред кънтри клуб „Майерлинг“.

Комендант Лиъм Дъфи щеше да се ядоса, Кастило го разбираше, а сега съвсем не бе най-подходящият момент да дразни темпераментния латино (майка му беше аржентинка). По-точно казано, не биваше да дразни офицера от жандармерията още повече.

Кастило знаеше, че Дъфи е все още бесен заради покушението на Коледа срещу семейството му и макар че Кастило почти бе успял да идентифицира офицера от СВР, организирал и участвал в опита за убийство, трябваше да поговори с Березовски, за да е напълно сигурен. В мига, в който Дъфи научеше името му, щеше да направи всичко по силите си, за да го открие и да убие и него, и най-близките му сътрудници по най-жестокия начин, който успееше да измисли.

Кастило напълно разбираше Дъфи, ала не искаше бурята да се разрази, докато не приключи операцията в Конго. Ако очистеше офицера, изпратен на мястото на подполковник Виктор Жданков в Южна Америка, щеше да разкрие на СВР, че той знае доста за операциите на СВР.

Бе задължително да се изпрати заместник на Жданков, след като ефрейтор Лестър Бродли от морската пехота ликвидира Жданков с точен изстрел от своя „Колт“ модел „1911“, четирийсет и пети калибър в подземния гараж на хотел „Пилар Шератон“, когато Жданков се опитваше да убие Александър Певснер.

Първоначалната заповед, според Александър Певснер и Светлана, била издадена от генерал Яков Сиринов, който отговарял за подобни операции в СВР. Той бил шеф или на отдел „С“, дръзко

наречен незаконната разузнавателна ръка на СВР, или на служба „А“, ръката на СВР, която планира и привежда в действие „активни мерки“, с други думи, убийства.

По всяка вероятност, генерал Сиринов бил начело и на отдел „С“, и на служба „А“.

Или пък отдел „С“ и служба „А“ просто са едно и също.

Светлана и Певснер бяха казали на Кастило, че заповедта, издадена от генерал Сиринов, е доста неясно формулирана, че в нея е посочено, че единствено лицата в списъка представляват опасност за Руската федерация, следователно трябва да бъдат ликвидирани веднага щом местните резиденти уредят работата, за предпочитане в период от двацет и четири часа.

По този начин, бе обяснила Светлана, останалите в списъка няма да заподозрат, че са набелязани за елиминиране, но също така ще бъдат наясно, че СВР отново е действаща сила, готова да премахне враговете също като КГБ, НКВД и ЧК навремето.

Сред имената със сигурност са били господин и госпожа Кул от Виена, господин Фридлер от Марбург, господин Бритън от Филадельфия и комендант Дъфи в Буенос Айрес. И Светлана, и Певснер са знаели, че сред хората в списъка на генерал Сиринов за елиминиране са Ото Гьорнер, Ерик Кочиан и Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, или К. Г. Кастило.

Нито Светлана, нито Певснер споменаха, че убийството на господин Фридлер е било поръчано на берлинския резидент, Дмитрий Березовски, докато убийствата на Ото Гьорнер, Ерик Кочиан и Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, или К. Г. Кастило са били оставени на втори план.

Когато Джак Дейвидсън излезе от клуб „Майерлинг“, Кастило помахна ведро на жандармите и им даде знак да го последват с джипа.

Когато най-сетне му се наложило да се справя с нетърпението на Лиъм Дъфи — и с гнева му — да научи името на човека, опитал се да убие него и семейството му, аржентинското ченге щеше да е поуталожил ирландския си гняв и нямаше да фучи, задето Кастило се е опитал да избяга от охраната си, с други думи, опашката, която му беше лепнал.

На няколко километра след края на магистрала „Дел Сол“, където шестте ленти се сливаха в две край пункта за плащане на магистрална такса, Кастило забеляза надпис „Кънтри клуб «Голф енд Поло Пилар»“ и след малко бе пред вратата.

За разлика от кънтри клубовете „Майерлинг“ и „Буена Виста“, където оградите бяха високи и скрити от избуяли дървета и гъсти храсти, клуб „Голф енд Поло“ представляваше ширнала се, безупречно поддържана, зелена морава. Десетина електрически колички за голф се виждаха по тесните асфалтирани алеи, които криволичеха близо до голф игрищата и зелените площи.

На километър и половина от кабината на охраната, кацнали на нисък хълм, се виждаха десетина къщи, може би бяха повече, значително по-големи от Нуестра Пакеня Каза.

Около тях може и да имаше огради, но Кастило не успя да ги огледа добре, преди Дейвидсън да спре на портата. От едната ѝ страна се издигаше двуетажна постройка. Бяха спуснати две яки бариери, след които се виждаше втора порта.

Изад дебелите стъкла на сградата трима униформени охранители наблюдаваха беемвето и пътниците в него. Вътре се виждаха монитори, поставени над шкаф с оръжие. На шестте екрана автомобилът се виждаше от шест ъгъла, включително и отдолу.

В този момент Кастило се сети за нещо. Знаеше, че Светлана, Мунц и Лестър са в кънтри клуб „Голф енд Поло“, но нямаше представа къде точно.

Знаеше, че са в „квартира на Певснер“.

„Да се беше сетил да попиташ как се влиза, глупако!“

Оказа се, че не е никакъв проблем.

Черна „Киа“ комби с тъмни прозорци се приближи и спря пред вътрешната бариера. Едър мъж в строг костюм слезе от колата, сакото му се разтвори и отвътре се показа огромен полуавтоматичен пистолет, пъхнат в раменен кобур.

След това червената светлина угасна, заменена от зелена, и външната бариера бавно се вдигна. Дейвидсън подкара бавно напред към другия автомобил и охраната веднага спусна бариерата.

Мъжът, който слезе от „Киа“-та, приближи до беемвето, усмихна се и се наведе към прозореца.

Когато Дейвидсън свали прозореца, Макс скочи от задната седалка, където се бе настанил до Едгар Дешамп, промуши глава покрай Дейвидсън, изръмжа и оголи зъби.

Мъжът отскочи назад. Движеше се толкова бързо, че Кастило се уплаши да не изгуби равновесие.

Непознатият бързо се овладя.

— Полковник Мунц ви очаква, господа — заяви той. — Последвайте ме, ако обичате.

Вдигна се и вътрешната бариера и те последваха другата кола по криволичеия път покрай голф игрището. Кастило реши, че тук игрищата са с по осемнайсет дупки. Минаха покрай четири игрища за поло, две от които се използваша, след това покрай огромна сграда с шест тенис корта, което означаваше, че това е клубът.

Най-сетне приближиха до къщите, които бе видял от пътя.

Пред тях нямаше път, оградата от жив плет бе висока метър и осемдесет и той очевидно не я бе видял от пътя. Когато се вгледа, разбра, че на метър от тревата е прокарана жица.

„Сензор за движение, реши Кастило. Външната ограда пази играчите на голф и топките за игра, за да не паднат някъде в тревата, а пък сензорът за движение пази всичко по-голямо от голф топка да не попадне в близост до къщите.“

„Който и да е измислил тази работа, не е имал никакви финансови затруднения.“

Доказателството дойде, когато приближиха къщата отзад. Едва сега забеляза, че къщите са разположени на завой, входовете не гледат към пътя, виждаше се нова кабина за охраната и още една бариера. Два автомобила „Киа“, съвсем същите като на посрещача, бяха паркирани пред бариерата.

Тази беше различна. Състоеше се от четири метални цилиндъра, високи метър и петдесет, поставени в средата на пътя. Вдигаха се и се спускаха хидравлично. Потънаха в пътя, когато колата приближи.

Вътре в селището, автомобилите спряха пред третата къща, мъжът слезе и кимна към къщата.

Тя бе от тъмни тухли и щеше да е по-подходяща за ловна хижа на някой благородник в шотландските планини.

Едгар Дешамп отвори задната врата, като не спираше да мърмори, че тези смешни швабски автомобили не са правени за едри

хора.

Бе спуснал навън единия си крак, когато Макс забеляза, че вратата на къщата се отваря от познат човек.

Скочи навън, като използва слабините на Дешамп за стъпенка, така че агентът се стовари отново на седалката и избълва всякакви гадости по адрес на Макс и майка му.

Макс се спусна към Светлана, като джафкаше радостно и подскачаше около нея. Тя се наведе и го почеса зад ушите.

След това видя Кастило и му помахаше с ръка.

Макс облиза лицето ѝ и се върна тичешком при Кастило, който вече бе слязъл от предната седалка. Макс изджафка отново, сякаш искаше да каже: „Шефе, няма да повярваш кого открих тук!“ Хукна отново към Светлана, изправи се на задните си крака и подпря лапи на раменете ѝ.

Огромен мъж изскочи през вратата, готов да извади смъртоносно оръжие от кобура.

— Нет! — нареди Светлана с глас, напълно подходящ за подполковник от СВР, излязъл на парад в Москва. Мъжът се закова на място.

Гласът на Светлана омекна, докато сваляше лапите на Макс от раменете си, след това го прегърна през врата.

— Всичко е наред, Степан. Макс е кучето ни, нали така, Чарли?

Кастило кимна.

Пристъпи към нея. Тя го целуна скромно и не прекалено интимно по бузата.

— Нали помниш Едгар, мила?

— Разбира се — кимна тя. — Той ми разпори чантата.

Погледна Дешамп, след това Кастило. Накрая привлече лицето на Кастило към своето и го целуна по устата — страстно, недвусмислено и дълго.

— Заповядайте вътре, господин Дешамп — покани тя госта. — Ще прием по един коктейл и ще разведе двама ви с господин Дейвидсън в къщата ни.

Хвана Кастило под ръка и отпусна глава на рамото му, след това го поведе в къщата.

— Каква е тази работа с „къщата ни“? — попита Чарли.

— Много ми харесва — отвърна тя. — И на теб ще ти хареса, след като я разгледаш. Смятам да я купя. А това е господин Лий-Уотсън, който ще ми я продаде.

В просторното антре бяха застанали трима — полковник Алфредо Мунц, ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота и много висок мъж, в началото на четирийсетте, в елегантен костюм.

— Много ми е приятно да се запознаем, господине. Седрик Лий-Уотсън.

Акцентът издаваше, че той е благородникът, който притежаваше този замък, достоен за шотландските планини.

Кастило пое протегнатата ръка и погледна Мунц, като питаше с поглед: „Кой, по дяволите, е този тип и какво търси в тайната квартира на Певснер?“

— Господин Лий-Уотсън се занимава с недвижимите имоти на общия ни приятел в Барилоче — обясни Мунц.

— Точно така, познавам се с господина, чието име не се споменава почти никога, да не кажа абсолютно никога.

— Седрик е построил този... клуб за... приятеля ни — обясни Мунц.

Лестър Брадли привлече вниманието на Кастило.

— Подполковник, мога ли да говоря с вас?

— Какво има, Лестър?

— Насаме, господине.

— Не може ли да почака, докато му покажа къщата? — запротестира Светлана.

Кастило стисна рамото на Брадли и го поведе настрани, към широкото стълбище в края на фойейето.

— Казвай какво има, Лестър.

— Когато монтирах радиото, се обади господин Д'Алесандро.

— Какво иска? — попита изненадано Чарли.

Когато се пенсионира след двайсет и четири години служба, Виктор Д'Алесандро започна работа в командването на Специални операции към Форт Браг. Не се обсъждаше с какво точно се занимава.

— Каза, че един приятел искал да говори с вас, господине.

— Свържи ме с него, Лес.

— Веднага, господине.

Брадли тръгна към стълбите, затича нагоре, като прескачаше през стъпало.

Светлана, последвана от Дешамп, Дейвидсън и Лий-Уотсън, тръгна към Чарли.

— Звънял е Вик Д'Алесандро — докладва Кастило. — Казал, че един приятел иска да поговори с мен.

Дешамп и Дейвидсън свиха рамене, за да покажат, че нямат никаква представа какво е намислил Д'Алесандро.

Всички тръгнаха по стълбите към горния етаж.

(ТРИ)

Десет минути по-късно, когато Светлана и Лий-Уотсън му бяха показали всички удобства на голямата спалня, Брамбли влезе и заяви:

— Господин Д'Алесандро е на линия, господине. Радиото е в дъното на коридора.

Дешамп прочете мислите на Кастило.

— Искаш ли да изчакаме тук, шефче?

Кастило въздъхна шумно.

— Това сумтене издава несигурност — подхвърли Дешамп.

— Мислех, че няма да е зле Светлана да чуе — отвърна Чарли.

— Или се питаше как да ѝ попречиш да чуе — добави Едгар.

Светлана му хвърли леден поглед.

— Канех се да кажа „Вратата на обора е отворена, няма начин да върнем кравата обратно вътре“ — продължи Дешамп и погледът на рускинята стана още по-студен, — но ме е страх тя да не ме разбере погрешно.

Дейвидсън се разсмя.

— Господин Лий-Уотсън, извинете ме за няколко минути. Разговорът е важен.

— Разбира се.

Радиото бе поставено върху малко писалище в една от стаите. Имаше вътрешна врата. Кастило отвори и попадна в голямата спалня.

Затвори вратата и забеляза, че Брамбли се кани да излезе.

— Остани, Лестър — помоли Кастило и седна внимателно на елегантния, но очевидно крехък стол.

— Много ти благодаря, мой грижовни Чарли — подхвърли саркастично Светлана.

Той понечи да ѝ подаде стол, след това размисли и се отказа.

— Пак заповядай — отвърна той и провери лампичките на радиото. Всичките светеха в червено. Едната показваше, че провежданият разговор е кодиран, а Алойшъс Франсис Кейси лично го

бе информирал, че така подслушвачите във Форт Мийд няма да могат да чуят разговора.

Кастило включи на микрофон.

— Как я караш, Вик? Какво става?

Отговор не последва, а когато най-сетне се чу гласът, той не бе с познатия бруклински акцент, ами остър, нетърпелив и Кастило веднага се сети, че разговаря с генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб, командващ Специални операции на американската армия.

— Подполковник Кастило?

— Добър вечер, господине.

— Не бях сигурен дали Вик ще успее да се свърже с теб, подполковник. Не вярвах, че ще ти позволят да задържиш едно от радиата на Алойшъс, след като се пенсионираш.

— Не съм се пенсионирал, господин генерал-лейтенант.

Последва мълчание.

— Радвам се, че се свързах с теб, подполковник. Макар да си ми създал много неприятности по време на дългогодишното ни познанство, ти се оказа по-полезен, отколкото предполагах. Затова исках лично да ти кажа, че направих всичко по силите си, за да разубедя генерал Нейлър да подкрепи посланик Монтвейл. Не успях. Много съжалявам. Исках да ти го кажа лично.

— Господине, все още не съм пенсиониран.

— Дори да не си, много скоро ще бъдеш. Полковник Ремли е на път към теб и носи всички необходими документи, за да ги подпишеш.

— Той замълча. — Стига да успее да те открие. Той не е един от нас, така че може и да удари на камък. Ти къде си?

— Господине, срещнах се за кратко с полковник Ремли. Също и с посланик Монтвейл. Видяхме се преди няколко часа. И двамата потеглиха обратно за Щатите. Отказах да подпиша документите, които той носеше.

— Полковник Ремли уведоми ли те, че аз го изпратих по настояване на генерал Нейлър, за да подпишеш медицинското заключение?

— Не, господине, не е споменал нито вашето име, нито името на генерал Нейлър. Посланик Монтвейл ясно показва, че държи да подпиша документите, но аз отказах.

— Чарли, ако президентът е решил, че е време да се оттеглиш, твой дълг е да се подчиниш. Знаеш го не по-зле от мен.

— Господине, президентът няма представа какво е намислил посланик Монтвейл.

Този път последва по-дълго мълчание, преди Макнаб да заговори отново:

— Прости ми, Чарли. Срамувам се, че се колебаех кой е вероятно да ме излъже, ти или онзи мръсник Монтвейл.

— Не е нужно да се извинявате, господине.

— Колко истина има в онова, което разправя Монтвейл — не мога да си обясня защо го прави — че си отвлякъл двама руснаци, които искали да се предадат на шефа на ЦРУ във Виена, и си ги откарал в Аржентина?

— Никога не са били в ръцете на ЦРУ, господине.

— Но си ги откарал от Виена до Аржентина?

— Да, господине.

— Съвсем неофициално, Чарли, това ми се струва точно толкова глупаво, колкото и да вземеш назаем „Блекхоук“. Защо, по дяволите, го направи?

— Защо взех назаем „Блекхоук“-а или защо докарах руснаците тук? — попита невинно Чарли.

— Много добре знаеш за какво говоря, Чарли — сопна се Макнаб. След това се изкиска.

— Господине, мислех си — и за двете — че така е правилно.

— Ами сега, след като си имал достатъчно време, за да размислиш?

— И сега, господине, съм убеден, че съм постъпил правилно. И в двата случая.

— Защо? — попита простишко Макнаб. — Пропусни онази част, че Дик Милър и хората му все още са били живи.

— Господине, имах основание да вярвам, че СВР са ги погнали и ако не ги измъкнех от влака и от гарата във Виена, щяха да ги пипнат.

Последва ново дълго мълчание, преди Макнаб да продължи:

— Това повдига въпроса: „Какъв влак? Какво си търсил във влака?“ и „Как си се свързал с руснаците, след като не е твоя работа да се занимаваш с тези гадове?“ Няма да задам нито един от тези въпроси, защото е напълно безсмислено. Разкажи какво стана, след

като ги измъкна от гарата и ги закара при гаучосите, вместо да ги предадеш на Агенцията във Виена.

— Господине, руснаците подозираха, че шефът на ЦРУ във Виена също знае, че СВР са по петите им, и ще ги остави да се оправят сами. Според мен бяха прави.

— Монтвейл твърди, че си се появил като Джеси Джеймс и си съсипал грижливо изработения план на ЦРУ да уреди бягството им.

— Вече чух тази версия, господине.

— Май никак не съжаляваш, Чарли, въпреки че ще сложи край на военната ти кариера.

— Господине, онова, което получих от руснаците, струва много повече от кариерата ми.

— Искрената им благодарност, че си им помогнал да се измъкнат от СВР ли?

— Господине, те ме запознаха с операция в бившето Белгийско Конго, ръководена от иранци, които си сътрудничат с други и ползват пари от „Петрол срещу храни“.

— Мислиш ли, че Агенцията — макар понякога компетентността ѝ да е под въпрос — не знае, че лошите с радост ще отровят водните запаси? Ако се готви сериозна операция, те трябва да са чули все нещо.

— Допреди няколко часа в Агенцията бяха убедени, че не проявяват интерес към нас. Според тях, там експериментират с риба.

— Ти пък откъде знаеш?

— Директорът на Централното разузнаване го каза на Монтвейл. Бяхме в посолството в Буенос Айрес и Монтвейл му се обади.

— И ти мислиш, че в Агенцията грешат.

— Да, господине. Грешат.

— Руснаците ли ти казаха?

— И двамата го потвърдиха, господине.

— Вярваш ли им? — попита Макнаб, неспособен да повярва. — Имам два въпроса „защо“, Чарли. Защо да ти казват и защо им вярваш?

— Мога да отговоря надълго и нашироко, господине, или...

— Давай накратко.

— Те са ревностни християни, които не биха искали няколко милиона невинни хора да загинат.

— Мили боже! Да не би да вярваш на подобни глупости?

— Вярвам, също и Едгар Дешамп.

— Онзи, който заби игла във врата на предателя на паркинга на Ленгли ли?

— Беше напълно оправдан, господине. Двамата с Алекс Дарби, шефа на ЦРУ тук, са убедени във верността на онова, което руснаците ни разказаха.

— Правилно ли разбрах, че новоизлюпен подполковник с напълно заслужена репутация на напълно непредвидим и неуправляем тип, динозавър от Агенцията, който ликвидира онези, които не са му приятни, на някой паркинг, и друг тип от Агенцията, когото са натикали при гаучосите, защото все още вярва, че всички руснаци са заплаха, са убедени от приказките на двама руснаци предатели, които уж били задигнали три милиона долара, защото са преродени християни, и твърдят, че над главите ни виси терористична заплаха? Правилно ли съм те разбрал, подполковник Кастило?

— Да, господине. Накратко е точно така.

— И какво смятат да направят тримата луди?

— Лудият, с когото говорите, господине, има намерение да отиде на място и да провери лично какво става.

— А после?

— Или ще ликвидирам лично завода, или ще донеса доказателство на президента, за да е наясно какво точно става.

— Съвсем сам ли смяташ да я свършиш тази работа, Джон Уейн?
— попита саркастично Макнаб.

Последва кратко мълчание, преди Кастило да отговори:

— Тъй като повдигнахте въпроса, господине, надявах се да взема назаем чичко Рем за две седмици. Цветът на кожата му е подходящ, освен това говори суахили.

— Ако имаш предвид офицер Колин Левърет, подполковник Кастило, той говори не само суахили, ами лингала и луба касаи. Господин Левърет е прекалено ценен кадър, за да бъде изпратен на подобна опасна — да не говорим, че е неодобрена — операция, но е прекалено умен и опитен и дори не би се замислил да участва като доброволец.

— Така е, господине.

Последва дълго мълчание.

— Подполковниците, както ти е добре известно, подполковник Кастило, не се пазарят с генерал-лейтенанти.

— Слушам, господине.

— Но ако аз случайно превъртя и обсъдя положението с господин Левърет и по някаква случайност той изгуби добрата си преценка и се съгласи да поговори с теб, искам отсега да се разберем, че ако не одобря всички подробности от операцията по ликвидирането на химическия завод в конгоанската джунгла, няма да предприемаш нищо. Разбрахме ли се?

— Да, господине. Много ви благодаря, господине.

— Кога и къде да дойде чичко Рем, Чарли?

— Тук, колкото е възможно по-скоро, господине.

— Днес няма как да го кача на самолет.

— Господине, майор Милър сигурно ще дойде с президентски „Гълфстрийм“. Самолетът може да кацне в Браг...

— Да не би да си въобразяваш, че Монтвейл няма да разбере?

— Монтвейл знае какво смятам да правя, господине. Сключих сделка и с него.

Последва мълчание.

— Каква сделка, Чарли?

— Без значение какво ще стане в Африка, господине, в края на този месец ще напусна.

— Дори ако си прав, а другите грешат ли?

— Да, господине, така се разбрахме.

Последва ново дълго мълчание.

— Ще ти се обадя пак — или пък Вик Д'Алесандро — за да ти съобщим подробностите около пътуването на господин Левърет — заяви накрая Макнаб. — А сега имам намерение да си поприказвам с генерал Нейлър.

— Предпочитам да не го правите, господине.

— Защо не?

— Генерал Нейлър е преценил, че постъпва правилно, когато Монтвейл се е обърнал към него с проблема. Сигурен съм, че не му е било лесно. Той просто е изпълнявал дълга си.

Последва нова дълга пауза.

— На всички офицери им се налага да правят подобен избор, знаеш го много добре, Чарли. Трябва да сме наясно какви са задълженията ни.

Кастило не отговори и след секунда една от зелените лампички угасна, за да сигнализира, че връзката е прекъсната.

Той поклати глава, след това погледна другите.

— Кой беше този, Чарли? — попита Светлана.

— Човекът, който оглавява нашия вариант на Спецназ — отвърна тихо Кастило. — Генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб, който току-що реши, че ще ми помогне в операцията с химическия завод, въпреки че много добре знае, че ще трябва да бъде до мен, когато ме пенсионират в края на месеца и ме изритат завинаги от армията.

— Нищо не разбирам — призна тя.

— Изритват ме от армията — поясни кратко Кастило. — Не е точно така. Заради онова, което приемам като свой дълг, ще бъда пенсиониран по болест и ще ми лепнат етикет „негоден поради психологически отклонения“.

Тя го погледна замислено, но не каза нищо.

— Не се притеснявай, Светлана. Ще получа двайсет и пет процента от основната си заплата. Може да ти се наложи да правиш бургери в „Макдоналдс“, за да можем да си плащаме сметките, но все някак ще се справим.

Тя не обърна никакво внимание на шегата.

— Ти работиш за този човек? Ти си от американските Спецназ, така ли?

— Вече не. Едно време бях. Работех за генерал-лейтенант Макнаб.

— А сега за кого работиш? За онзи посланик Монтвейл ли?

— Двамата с брат ти имахте пълно право да се притеснявате от представителката на ЦРУ във Виена — продължи Кастило, без да обръща внимание на въпроса. — Тя сигурно щеше да ви остави да се оправяте сами, щом разбереше, че СВР са по петите ви. Когато е разбрала, че съм ви измъкнал от Виена, без никой да усети, вместо да благодари и да си затвори устата, което щеше да е наистина чудесно, тя се е раздрънкала пред директора на Централното разузнаване и пред своя приятелка, за която знаела, че ще хукне при един известен журналист, и затръбила, че съм се появил незнайно откъде и съм ви отвлякъл под носа ѝ тъкмо когато тя се канела да ви изпрати във Вашингтон.

— Значи си загазил заради онова, което стори за нас. Ще убия тази жена!

— Изчакай малко, Светлана — предупреди я Дешамп.

Кастило погледна от единия към другия и си помисли: „Истината е, че и двамата говорят напълно сериозно.“

— Да не сте посмели! — надигна глас Чарли.

— А въпросният посланик Монтвейл, за когото работиш, той вярва ли на онази жена? — продължи да разпитва Светлана.

— Не работя за Монтвейл, но той сигурно ѝ вярва. В момента целта ми е да защита човека, за когото работя.

— Кой е той? Той ще повярва ли на мръсницата от Виена?

— Два доста добри въпроса, шефче — намеси се Дешамп. — „И адът потреперва пред жена, готова да защитава мъжа си“.

Дейвидсън и Кастило се разсмяха.

— Нали каза два? — подсети го Чарли.

— „Кравата вече избяга от обора“ — отвърна Дешамп. — Ако ти не ѝ кажеш, шефче, ще ѝ кажа аз. Светлана, Чарли работи за президента.

Дори да бе изненадана, тя не го показва.

— А президентът на кого ще повярва? На теб или на мръсницата от Виена?

— Това няма значение — обясни Кастило. — Ще се вслуша в онова, което аз му кажа. Работата е там, че ще бъде политически уязвим, ако се стигне дотам...

— И ако излезе наяве, че си е имал собствено три в едно — ЦРУ-ФБР-Американски Спецназ — прекъсна го Дешамп, — което противоречи на американските закони и което е по-лошо, че Конгресът не знае нищо по въпроса, ще го разпънат на кръст, освен ако не измислят нещо по-болезнено.

Светлана погледна Кастило, който кимна, за да потвърди думите на Дешамп.

Кастило продължи:

— Засега президентът не знае нищо по този въпрос.

— Според мен грешиш — прекъсна го за пореден път Дешамп. — По всяка вероятност директорът на Централното разузнаване сигурно се е похвалил на президента, че — ще използвам цветистото определение на Светлана — че мръсницата от Виена е на път да тикне

в торбата, след дълга и изнурителна работа типично в стила на ЦРУ, Светлана и брат ѝ. Той сигурно си мисли, че двамата са в някоя тайна квартира някъде в Мериленд.

Кастило не отговори.

— Той дойде, за да ги отведе, шефче. Това само по себе си говори достатъчно.

— Може би е така — призна Кастило.

— Този човек, посланикът, е дошъл тук, за да ни отведе в Щатите ли? — попита Светлана.

Чарли кимна.

— Това бе една от задачите му.

— Ти какво му каза?

— Казах му, че двеста долара, бутилка скоч и едно магаре изобщо не са достатъчно, но ако вдигне цената, съм готов да се договорим.

По изражението на Светлана стана ясно, че не е разбрала нищо от думите на Кастило.

Дейвидсън я съжали.

— Свет — премина той на руски, — това не може да се преведе на руски, но накратко казано, Чарли е отказал на посланика и го е пратил да ходи да се пере.

След дълго мълчание Светлана попита сериозно:

— Разбирам, но какво означава „да ходи да се пере“.

— Да се разкара, да престане — обясни Дешамп. Махна с ръка, за да илюстрира по-добре значението.

Тя се усмихна.

— Чарли, мили, ти си бил *много непослушен*. Въпреки това те обичам!

Доказа го, като се облегна на него и го целуна.

— Едгар — попита Дейвидсън, — когато Ромео и Жулиета приключат, защо не пийнем по чашка?

(ЧЕТИРИ)

— Погледни, Чарли, толкова са милички! — възкликна Светлана, когато слязоха на приземния етаж.

Марина бе в единия край и теглеше здраво усукано въже, а другият край бе в устата на баща ѝ.

Кастило бързо огледа стаята. Вътре бе пълно със сакове за голф. До тях имаше шкаф, пълен с щеки за билиард, а масата за билиард бе в средата на стаята. Единият край представляваше бар, на който се бяха разположили Седрик Лий-Уотсън и бившият полковник Дмитрий Березовски от СВР. Двамата държаха чаши с напитки. Лора и София Березовски седяха на високи столчета и пиеха кола.

Кастило се обърна и погледна Светлана.

— Забравила съм да ти кажа, Чарли. Ще вечеряме с брат ми Том и семейството му в клуба — обясни Светлана, пристъпи напред, целуна София, а след това и снаха си.

Кастило я погледна, след това се извърна към Мунц.

Мунц се усмихна с разбиране и Кастило едва не изгуби самообладание.

— Това разумно ли е, за бога? — сопна се той.

— Рано или късно, Карл — отвърна Мунц на немски, — господин Барлоу и семейството му, включително Сузана, ще трябва да започнат да използват новите си самоличности. Защо да чакат? Няма причина.

Кастило не отговори.

— Забелязал си, предполагам, мерките за сигурност — продължи Мунц.

— Аз ги забелязах — обади се Едгар Дешамп. — Тук и мишка не може да се промъкне.

Забеляза изражението на Кастило и продължи:

— Усмихни се, шефче, майтапът е за твоя сметка.

След тези думи тръгна към бара, последван от Дейвидсън.

— Мислех, че ще те открия при алкохола, стари приятелю Том — започна той на руски.

— Руският ми не е много добър — отвърна Березовски/Барлоу на английски. — Може ли да говорим на английски?

— Разбира се.

Кастило пристъпи към бара.

Том Барлоу остави напитката си и на свой ред пристъпи към Кастило. Стисна раменете му.

— Мога да те наричам Чарли, нали? — попита той на безупречен английски с чудесен американски акцент.

— Защо не?

— Една от причините да приема любезната покана на сестра си е двамата с теб да се опознаем и да поговорим насаме за нея.

— Така ли?

— Тя е малката ми сестра, Чарли. Разбираш ме. Искam да разбера какви са намеренията ти.

Кастило едва се сдържа да не избълва на руски: „Защо не си го начукаш, Дмитрий?“ Едва успя да се овладее.

— Само че когато видях как се гледате, когато влязохте, разбрах, че няма смисъл от подобен разговор.

— Добре — отвърна Чарли на английски.

Барлоу се вгледа напрегнато в очите на Кастило и той си припомни първия път, когато Александър Певснер го бе погледнал по същия начин.

— Струва ми се, че и двамата трябва да благодарим на господ, че в Марбург стана каквото стана — продължи Барлоу. — Можеше, без особено усилие, да бъде съвсем различно.

Кастило нито отговори, нито мигна.

Най-сетне Барлоу пусна ръцете му и Чарли извърна поглед.

Светлана бе коленичила до Макс и Марина.

— Кажи, Сузи — провикна се той. — Искаш ли нещо за пиене?

Тя го погледна и се усмихна неуверено. Очевидно не разбираше защо я нарича Сузи.

— Това е новото ти име, миличка. Сузи. Свиквай.

Тя се изправи и пристъпи към него. Той я прегърна през раменете.

XII

(ЕДНО)

КЪНТРИ КЛУБ „ГОЛФ ЕНД ПОЛО ПИЛАР“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

19:10, 2 ЯНУАРИ 2006

— Значи разбрахме се — отбеляза Том Барлоу, — че довечера ще вечеряме с приятели и няма да разговаряме, няма дори да мислим за работа до утре.

„Не си спомням да съм се разбирал с теб за каквото и да било, помисли си Кастило, но защо пък не.“

— Няма проблем — отвърна той.

— Ти знаеш някои неща за семейството ни, Чарли, но Сузана ми каза, че не знае абсолютно нищо за твоето — продължи Барлоу.

— Деветима сме — започна Кастило. — Бяхме десет, но брат ми Фриц го обесиха преди две години за кражби на добитък в Тексас.

Барлоу поклати глава.

— Александър ме предупреди, че имаш... интересно чувство за хумор — призна Барлоу.

— Чарли, ако нямаш нищо против — прекъсна ги Алфредо Мунц, — ще пропусна вечерята. Жена ми има странната идея, че от време на време трябва да вечерям с нея и с момичетата.

„В превод въпросът означава дали ще бъда в безопасност, ако ме остави сам.“

— Върви, Алфредо. Морската пехота е тук и положението е под контрол.

Дейвидсън и Лестър разбраха намека и се усмихнаха. Лестър имаше доволен вид, че ролята му на самоназначил се бодигард на Кастило е призната.

Дейвидсън забеляза изражението на Светлана/Сузана.

— Сузи... — започна той.

— Сузана — поправи го тя.

— Вече си имаме една Сузана. Какво ще кажеш за простичкото Сюзън?

Тя погледна Кастило.

— Здравсти, просто Сюзън — усмихна се Кастило.

— Канех се да кажа, че има нещо, което не знаеш, за Чарли — продължи Дейвидсън.

— Ами?

— Нали знаеш онзи стих от библията „Гдето идеш ти...“

— Да, разбира се. — Тя погледна Чарли отново. — От Рут е. „Гдето идеш ти, и аз ще ида, и гдето останеш, и аз ще остана, твоите люде ще бъдат мои люде...“

— Именно — кимна Дейвидсън.

Кастило знаеше какво следва и се почувства неловко.

— Е, просто Сюзън, що се отнася до Чарли, нашият стих гласи: „Гдето иде Чарли, отиваме и двамата с Лестър, гдето Чарли остане, оставаме и двамата с Лестър“ и така нататък.

— Ти се подиграваш със Светото писание! — сопна се тя и погледна към Кастило за помощ.

Кастило вдигна безпомощно ръце.

— Каква е тази работа? — попита гневно Сюзън.

— Просто Сюзън, ти си невероятна жена — отбеляза Дейвидсън. — Може би най-невероятната жена, която някога съм срещал. Само че не си на нивото на генерал-лейтенант Скоти Макнаб. А неговата заповед беше изрична. Да не изпускам Чарли от поглед. Амин.

— Единственото изключение е затворената врата на спалнята — заяви Кастило.

— Така е — съгласи се Дейвидсън. — Сигурно Макнаб ще одобри.

— И докога ще продължава това? — попита Сюзън.

— Докато, просто Сюзън — започна Кастило, след това погледна Барлоу: — Прости ми, Том, знам, че обещах да не говорим по работа. — Отново се обърна към Сюзън. — Докато се върнем ОТ Африка. Тогава Джак се връща към обичайните си задължения да къса крилцата на мухите и да се задява с красиви жени.

— Сюзън — поправи го тя. — Не просто Сюзън.

— Както предпочиташ — съгласи се великодушно Кастило.

Сюзън се замисли за секунда, след това започна да обяснява:

— Няма абсолютно никаква причина да стоят тук. Нали видя охраната...

— Според мен — прекъсна я с усмивка Барлоу, — сега ще станем свидетели как неустоимата сила се среща с предмет, който не може да бъде мръднат.

— Няма начин да ме накарате да остана, за да чуя края на тази дивотия — заяви Мунц. — Том, подай ми телефона, ако обичаш. Ще звънна на жената да ѝ кажа, че ще се прибера.

Барлоу му подаде слушалката и Мунц се протегна. Преди да я поеме, телефонът звънна. Той се стресна, отдръпна ръка, след това пое слушалката.

— Да — каза Мунц. Кимна, сякаш очакваше обаждането. Срещна любопитния поглед на Кастило. — Доведете комендант Дъфи, ако обичате — помоли той и затвори.

Чарли отново си напомни, че Мунц не е свикнал да моли за разрешение, нито да пита за съвет, преди да предприеме нещо.

— За бога, Алфредо. Не можа ли да задържиш топката, докато измисля какво да правя?

— Карл, вече съм помислил как да се справим с него. Най-добре е още тук и сега да разберем дали ще се получи.

— Става въпрос за полиция, който беше на летището, нали? — попита Сюзън.

— Комендант на жандармерията — поправи я Мунц. Усмихна се на Дейвидсън и добави: — Невероятен човек. Ако реши, ще ни създаде страхотни проблеми. Той е умен, честен и истински патриот. За хората в нашия бизнес, тази комбинация често пъти намирисва на неприятности.

— Преди да ни докараш неприятностите — подхвърли саркастично Кастило, — би ли ни казал как ще се справим с него?

Мунц кимна. Очевидно не бе обърнал никакво внимание на сарказма.

— Доколкото мога, Карл. Просто ще последвам съвета ти. „Когато всичко друго пропадне, кажи истината.“

Кастило премълча напирания отговор. Моментът не бе подходящ да се разправя с Мунц.

„Истината е, че нямам по-добра идея как да се справя с комендант Дъфи. Май ще трябва да му кажем истината, пък да видим

какво ще стане.“

— Добре, Алфредо — каза той. — Кажи ни как да се справим с Дъфи. Само че по-бързичко, защото след две минути той ще нахлуе.

— Ние да останем ли? — попита Сюзън.

— Според мен — отвърна Мунц — най-добре да останем Чарли, полковник Березовски, сеньор Лий-Уотсън и аз. Кабинетът на горния етаж ли е?

Березовски и Лий-Уотсън кимнаха. Чарли се учуди, че нито Дешамп, нито Светлана — най-вече Светлана — не възрази.

(ДВЕ)

Кабинетът — по-точно библиотека, защото стените на стаята бяха покрити с полици — не бе включен в обиколката със Светлана. Четири кожени фотьойла бяха подредени около широка ниска маса, върху която бе поставен пепелник и огромна посребрена запалка.

Кастило седна на единия стол, след това извади пура и започна да я подрязва. Посребрената запалка не работеше. Затова той извади „терористичното си оръжие“ — запалка за пури с бутан, с която бе заменил онази, която инспекторите по сигурността на националното летище във Вашингтон му отнеха с такъв ентусиазъм, сякаш бе „Узи“, и запали пурата.

Погледна към вратата, за да провери дали Дъфи е пристигнал. Погледът му попадна на една от книгите. Нещо не беше наред тук, имаше нещо странно. Стана и се приближи до библиотеката. Дръпна една от книгите и неочаквано нещо като дълъг чаршаф, целият изрисуван с книги, падна отгоре.

— Това, приятелю — разсмя се Лий-Уотсън, — е камуфлаж, както казват американците. Целта е да привлича потенциалните купувачи към скъпите къщи, които са все още недовършени.

— Значи затова водата в тоалетната не работи — отбеляза Кастило.

Лий-Уотсън бе ужасен.

— Хитрата сврака с двата крака! — разсмя се Чарли.

Лий-Уотсън въздъхна.

— Да, наистина.

Минута по-късно, Лиъм Дъфи влезе със самоуверена крачка в библиотеката. Под разкопчаното му двуредно сако се подаваше огромен полуавтоматичен пистолет в кожен кобур.

Той огледа бързо присъстващите и веднага забеляза Березовски.

— Виждам, че всички са тук — подхвърли той престорено весело. Погледна Том Барлоу. — Включително полковник Дмитрий Березовски.

Кастило го поправи:

— Това е сеньор Барлоу, Лиъм. Сеньор Томас Барлоу, позволете да ви представя комендант Лиъм Дъфи.

— *Mucho gusto, Senor Barlow* — отвърна Дъфи. — Държа да ви кажа, че приличате на човека от снимката, когото търсят от Интерпол. Въпросната снимка е на полковник Дмитрий Березовски и съвсем случайно попадна на бюрото ми.

— Грешите, господин комендант — обади се Лий-Уотсън.

— Как ли пък не — сопна се Дъфи и едва тогава погледна Лий-Уотсън.

— Познаваш ли се със сеньор Седрик Лий-Уотсън, Лиъм? — попита Мунц.

Дъфи не благоволит да отговори.

— Знам кой сте, сеньор — отвърна той. — Държа да отбележа, че съм силно изненадан да ви заваря в тази компания.

— Приятно ми е да се запознаем, господин комендант — отвърна Лий-Уотсън.

— Лиъм, изслушай ме внимателно — заговори отново Мунц. — Ще приемеш ли думата му, че това е сеньор Барлоу, или ще се наложи сеньор Лий-Уотсън да позвъни във Външно министерство, за да те уверят оттам, че грешиш?

Дъфи не отговори веднага. След малко каза:

— Алфредо, изглежда, имаме проблем.

— Сигурен съм, че ще го разрешим — отвърна Мунц.

— Единият начин, Алфредо, е да ми кажеш името на мръсника, който се опита да убие съпругата и децата ми. Тръгвам си, щом ми го кажеш, и ще забравя, че някога съм виждал... сеньор Барлоу.

— За съжаление, не е толкова просто.

— Ще науча името, Алфредо. Не подлежи на преговори.

— Лиъм, знам много за теб. Ти си не само добър полицаи, но и честен, а двамата отлично знаем, че в Аржентина това невинаги е възможно. Искрено ти се възхищавам.

Дъфи го изгледа.

— Но?

— Но има сили в тази игра, които ти просто не разбираш.

— Какви например?

— Изпитах две неща, когато научих за теб и семейството ти — започна да обяснява Мунц. — Първото чувство бе лично — че това е

достойно за презрение, че е долна постъпка.

— Ами второто? — попита тихо Дъфи.

— Че реакцията ти ще създаде на двама ни с Карлос огромни неприятности.

— Не ми трябва нито твоята помощ, нито помощта на Карлос, за да убия мръсниците.

— Това ни е известно, Лиъм — прекъсна го Кастило. — Защо не ни оставиш да ти кажем защо не искаме да елиминираш мръсниците точно в този момент?

Дъфи го погледна гневно.

— Слушай ме внимателно, Лиъм — нареди Кастило. Ведрият тон се бе стопил. — Можем да решим въпроса като приятели, цивилизовано, или по другия начин.

— Ти да не би да ме заплашваш, Карлос?

— Изтъкнах фактите, не отправих заплаха — заяви Кастило. — Готов ли си да ме изслушаш?

В продължение на дваисет секунди двамата не откъснаха погледи, след това Дъфи кимна.

— В деня, когато са нападнали семейството ти, Лиъм — започна Чарли, — в Германия е бил убит немски журналист, австрийска двойка са били убити с гарота във Виена, направен е бил опит да бъде убит американски полицай и съпругата му във Филадельфия.

Дъфи се замисли за момент и попита тихо:

— Има ли връзка помежду им?

— И генерал Сиринов поръча елиминирането на полковник Кастило — добави Березовски, — когато отиде на погребението на журналиста, няколко дни по-късно.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Дъфи и продължи, без да дочака отговор: — Генерал кой? И теб ли са се опитали да убият, Карлос?

Кастило кимна.

Березовски продължи:

— Генерал-лейтенант Яков Сиринов ръководи отдел „С“ на СВР. Той поръча на резидентите на СВР в Берлин, Виена, Ню Йорк и Буенос Айрес да елиминират въпросните хора.

— Ти пък откъде знаеш? — попита Дъфи.

— Защото, господин комендант, по онова време бях резидентът в Берлин. Това със сигурност е написано в материала от Интерпол.

Дъфи се замисли.

— Твърдиш, че този човек, въпросният генерал Сиринов... нали така се казва?

— Генерал-лейтенант Яков Сиринов — уточни той.

— Значи той е поръчал убийството на жена ми и децата?

— Твоето убийство — уточни Березовски. — Едва ли някой е споменал нещо за семейството ти. Но едва ли в заповедта е било изтъкнато: „Гледайте семейството да не пострада, докато елиминирате коменданта.“ — Замълча, за да е сигурен, че полицаят го е разбрал, след това продължи: — От друга страна, ако се замислим над онова, което мислим, че е била втората му цел, той може и да е поръчал да бъде избито цялото ти семейство.

— Каква е тази „втора цел“? — намръщи се Дъфи.

Отговори Кастило:

— Основната връзка между тези покушения, Лиъм — и успешните, и неуспешните, може би с изключение на твоето — е, че обектите или са знаели, или много скоро са щели да разберат подробности за ислямска терористична операция, за която от СВР са искали те да не научат.

— Каква е тази терористична операция? — попита Дъфи.

Кастило не обърна внимание на въпроса.

— Убийството на немския журналист — казваше се Фридлер — бе извършено, защото той се бе доближил прекалено много до германците, участвали в мошеничествата на „Петрол срещу храни“.

— Чували ли сте поговорката, господин комендант — обади се Березовски, — че е невъзможно да излъжеш честен човек?

— Какво? — попита Дъфи.

— С други думи можеш да излъжеш или пък да откраднеш от някой нечестен.

— Нямам представа какви ги говориш — отвърна напълно обърканият Дъфи.

— Докато в Ирак действаше програмата „Петрол срещу храни“ — продължи Березовски, — много хора забогатяха от нея. Единият от начините човек да получи добра печалба бе да вдигне цената на

хранителните продукти и лекарствата, които се изпращаха в Ирак. Така някои се охлаждаха...

— Облажваха, Том — поправи го Кастило.

— *Облажваха* — продължи Березовски и по тона и изражението му стана ясно, че не е свикнал да го поправят и не е никак благодарен за намесата. — Съответните власти нямаха нищо против. Например един микроскоп, от онези, които използват в началните училища, за да разглеждат крилцата на мухите, и в магазина може да се купи за петдесет долара, се изпращаше в Ирак като последна дума на техниката и струваше хиляда пъти по петдесет долара. Човекът, за когото говоря, е член на така наречената Марбургска група. Той е прибрал чек за петдесет хиляди долара, осребрил го е и е направил малък подарък — например пет хиляди долара — на чиновника, който се занимава с товарителниците, след това е прибрал разликата, без да споменава за нея пред данъчните власти, и е бил предоволен от себе си, защото се е проявил като далновиден бизнесмен. Не говорим единствено за медицинска апаратура. В Ирак е изпращана много храна за гладуващите. Поне десет процента е била изкупена на безобразно високи цени. Сто кашона консерви с пиле са се превърнали в хиляда кашона пиле, тъй като по грешка някой е добавил една нула към товарителницата. Чиновникът, както трябва да се предполага, е пропуснал грешката. Разбирате ли каква е работата, господин комендант?

Дъфи кимна.

Продължи Кастило:

— На всичко това бе сложен край, Лиъм, когато се отървахме от Саддам Хюсеин. Тогава крадците решиха, че трябва да разчистят след себе си, за да са сигурни, че важните клечки, които са се облагодетелствали — бе споменато името на синчето на генералния секретар на ООН Кофи Анан — няма да бъдат заловени. Човек, за когото знаем, че не само се е облагодетелствал с цели шестнайсет милиона долара, но е знаел на кого е било платено и защо, работеше в ООН. Казваше се доктор Жан-Пол Лоримър и живееше в Париж. Само че Лоримър усетил накъде духа вятърът и избягал в Уругвай, където си купил имение, сменил си името и си избрал за професия търговец на антики. Сестрата на Лоримър бе омъжена за втория човек в американското посолство в Буенос Айрес, Дж. Уинслоу Мастърсън.

Когато така наречените „чистачи“ не успели да открият Лоримър, решили, че сестра му сигурно знае къде се намира. Затова я отвлечли от паркинга на ресторант „Канзас“ в Сан Исидро. Тогава се намесих аз, Лиъм.

— Как стана? Защо?

„Ако не друго, то поне успях да привлека вниманието му.“

„Да видим сега как ще му хареса следващото.“

— Работя за президента на Съединените щати, Лиъм, и се занимавам с подобни въпроси. Сигурно сам си се сетил.

— Когато хеликоптерите излетяха от самолетоносача...

— От „Роналд Рейгън“ — довърши вместо него Кастило.

— Тогава заподозрях, че не си най-обикновен подполковник.

— Досега, Лиъм, не можех да обясня нищо повече.

— Разбирам, Карлос — кимна Дъфи.

— Щом дойдох тук — продължи Кастило, — „чистачите“ подмамиха Джак Мастърсън близо до реката, където са го убили хладнокръвно пред очите на съпругата му, за да докажат, че ако тя не им каже къде се намира брат й, са в състояние да убият и децата й. Проблемът беше, че госпожа Мастърсън нямаше никаква представа къде се намира брат й. За щастие, аз имах някаква представа. Заедно с хората си отидохме в имението в Уругвай...

— Как го откри, Карлос?

Кастило погледна мълчаливо Дъфи.

„Истината, Лиъм, е, че си беше чист късмет.“

„Господ бди над глупаците и пияниците — а аз влизам и в двете категории.“

„Само че не мога да ти кажа, защото се опитвам да те впечатля, че съм нещо средно между 007 и Брус Уилис.“

— Ако можех да ти кажа, Лиъм, щях да го направя — заяви накрая той. — Разбираш ме, нали?

Дъфи вдигна ръце.

— Карлос! — възкликна той. — Разбирам в какво положение си. Извинявай, че попитах.

Кастило продължи:

— Стигнахме в имението на Лоримър десетина минути преди „чистачите“. Бяха шестима, вероятно бивши агенти от Щази,

източногерманската Тайна полиция, ръководени от майор Алехандро Винченцо от кубинското разузнаване.

— Чувал съм това име — призна Дъфи, след това си спомни повече и добави развълнувано: — Беше шеф на сигурността на Фидел Кастро, когато Кастро дойде в страната. Помниш ли, Алфредо?

Мунц кимна.

— Ние, разбира се, бяхме готови да ги посрещнем — продължи Кастило, — и за съжаление се наложи да ликвидираме майор Винченцо и хората му. По време на престрелката, доктор Лоримър бе убит.

„Истината, Лиъм, е, че няхмахме никаква представа, че ни дебнат, още по-малко, че имаме работа с професионалисти, които работят за шибаните руснаци.“

„Разбрахме едва когато гадовете пръснаха главата на Лоримър. Следващият куршум щеше да е за мен, ако Лестър не бе ликвидирал стрелеца с един-единствен точен изстрел.“

„Тъй като съм некомпетентен и глупав, Сиймор Кранц сега е в националното гробище «Арлингтън».“

„Няхмахме никаква представа кои са тези типове, дето за малко не ни избиха. Няхмахме и представа защо видяха сметката на Лоримър.“

„Само че това не е образът на Чарли Кастило, който Мунц каза, че трябва да представим пред теб.“

„А като те гледам, ти приемаш всичко за чиста монета.“

„Да видим докъде ще я докараме.“

— Оттогава следата ни отведе на много места, Лиъм — рече Кастило. — Честно да ти кажа, трябваше ни много време, за да сглобим картинката. Нямаше да се справим без помощта на полковник Бер... *господин Барлоу* и сестра му. Те потвърдиха подозренията ни.

— Какви подозрения?

— Че в момента се разработва грандиозен план — не говорим за убийства лице в лице, а за терористични актове — да бъдат изотровени милиони американци, като се отровят водоизточниците.

„Защо това обяснение прозвуча глупаво и изкуствено?“

„Това е единствената чиста истина, която му казах, неподправена истина.“

„Защото е страховито — това е най-подходящата дума — а човек трудно проумява подобни неща.“

„Не може да приеме подобна истина, както не може да приеме, че един братат изрод в провиснала роба иска да избие всички неверници — и християни, и евреи, и будисти, и каквито още има — като се взриви на парчета, ако се налага.“

— В отдалечен район в Демократична република Конго — започна Березовски, след това замълча, разбрал по изражението на Дъфи, че комендантът няма никаква представа за какво говори.

— Непрекъснато променят името — обясни Березовски. — Едно време е било Белгийско Конго, след това Заир...

— Ясно — прекъсна го Дъфи.

Березовски кимна.

— Между Стенливил — сега се казва Кисангани — и границите на Судан и Уганда, се намира химически завод, много добър, в който се разработват химикали за отравяне на водата, които или ще минат през филтриращата система и ще се запазят активни дълго време, или ще устоят на опитите да бъдат неутрализирани по химически път. След като успеят, заводът ще произведе необходимите количества, които ще бъдат изсипани във водоизточниците на всички големи американски градове.

Дъфи се замисли и попита:

— Простете ми, полковник, но това е... — вратата се отвори и влезе Светлана — направо невероятно.

Тя пристъпи към Кастило. Всички в стаята бяха впили очи в нея. Той си помисли: „Трябваше да се сетя, че няма да остане в бара като послушно момиче.“

— Не исках да ви прекъсна — извини се тя и приседна на страничната облегалка на фотьойла на Кастило. — Кое е невероятно?

Дъфи не скри изненадата си, но се съвзе бързо.

— Вие сигурно сте *подполковник* Алексеева — започна той, след това продължи саркастично: — Много ли са жените с вашия чин в руската *Тайна полиция*?

— Казвам се Сюзън Барлоу, господин комендант. Сестра съм на Том. Нямам представа за какво говорите.

„Майната му, помисли си Кастило, и аз мога да играя игрички.“

— Интересно ми е, Лиъм — каза той, — колко висши офицери жени има в жандармерията. Не знаех, че има.

— Карлос — срязва го Дъфи. — Нали нямаш намерение да отричаш, че тази жена е избягалата руския?

— Карлос ли? — попита Светлана. — Защо наричате подполковник Кастило *Карлос*, господин комендант?

Той я погледна навъсен и подхвърли саркастично:

— Защото така се казва, подполковник.

— Не знаех — измърка тя. — Карлос ми харесва много повече от Чарли. Здравей, *Карлос*.

Кастило не се сдържа и се усмихна на Свет. Това напълно обърка Дъфи и подразни силно Мунц.

— Продължавай, Алфредо — обади се Светлана. — Наистина не исках да ви прекъсвам. Казваше, че нещо е невероятно. Не, господин комендантът го каза.

„Точно така, любима, изобщо не искаше да ни прекъсваш.“

„Просто си решила да объркаш Дъфи.“

„Да го накараш да се почувства неуверен, да скапеш част от самоувереността му, да му покажеш, че не е чак толкова важен, колкото си мисли.“

— Ако сте приключили с подмятанията — заяви вбесеният Мунц, — може ли най-сетне да продължим?

— Сюзън — обясни Кастило, — за комендант Дъфи е невероятно, че в Конго има химическа лаборатория, където ще бъдат произведени химикали, които да отровят водните запаси на големите американски градове.

— Напротив — опъна се Дъфи.

Светлана се усмихна.

— И на мен ми се стори невероятно, господин комендант, когато чух за пръв път. Трябва да си много отворен към новостите в политиката, за да повярваш.

— Отворен ли? — повтори Дъфи.

— Замислете се, господин комендант — продължи Светлана. — В деня преди атомната бомба в Хирошима, колко човека са вярвали, че американците са създали *невероятна* бомба с мощността на хиляди тонове динамит? Или пък единадесети септември. Наистина е било *невероятно*, че религиозни фанатици ще блъснат пътнически самолет в стоежната сграда.

Дъфи се замисли за момент.

— Разбрах, подполковник. Но това не означава, че изведнъж повярвах в съществуването на завода в Конго.

Кастило погледна Мунц, след това и Березовски.

„И те го чуха.“

„Дъфи я нарече «подполковник» без следа от сарказъм, без дори намек за сарказъм.“

„Сега идва ред на истината...“

— Замислете се — продължи Светлана, — защо ни е да съчиняваме подобно нещо.

Дъфи бе готов да спори.

— Ако има истина в тази работа, ЦРУ със сигурност имат представа...

— Допреди няколко часа, Лиъм — прекъсна го Кастило, — в ЦРУ не виждаха никаква заплаха от страна на Конго. Освен това в ЦРУ вярват, че там се преработват рибни продукти.

— А откъде да знаем, че те грешат? — попита разумно Дъфи.

„Важното е, че каза. «Откъде да знаем?»“

„Спирахме го.“

„Само че той в най-скоро време ще попита: «Това какво общо има с Аржентина? Всичко това не влиза в работата на Аржентина.»“

— Знаем, господин комендант — започна да обяснява Березовски, — благодарение на Марбургската група. Тези бизнесмени — тях човек лесно може да излъже и манипулира, защото самите те са нечестни — бяха моя отговорност, докато бях резидент в Берлин.

Дъфи го погледна. Очевидно очакваше да продължи.

— Лабораторията в Конго — разказваше Березовски, — има нужда не само от химикали, които не се намират в Иран, нито пък на друго място в арабския свят, но и от лабораторно оборудване, центрофуги и други подобни, с които да обработват въпросните химикали. Те също не се намират в арабския свят. Говори се, при това с основание, че мюсюлманите мразят Запада, защото Западът е поне четиристотин години по-напред от тях в научно отношение. Онова, от което се нуждае лабораторията, суровините, се намират единствено на три места — Русия, Китай и Индия. И също така в Съединените щати, Великобритания и Германия. В Съединените щати и Великобритания, тъй като и двете страни са забранили използването на химически и биологически оръжия за масово поразяване, пазят зорко запасите си от

химикали и необходимото оборудване. Не искат никой друг да разработи химически и биологически оръжия, след като те са унищожили своите. Не включвам Германия, защото тя изгуби всичките си способности да произвежда химическо и биологическо оръжие, когато изгуби войната, но пък там разполагат с химикали и оборудване за медицински цели.

Замълча за момент, след това попита:

— Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа, господин комендант?

Дъфи кимна.

— Мисля, че да.

— Идва ред на СВР — продължи Березовски. — Службите за външно разузнаване знаеха кои германски бизнесмени са се облагодетелствали от продажбата на химикали, необходими за медицината, и на оборудване, като са надували цените в програмата „Петрол срещу храни“...

— Откъде знаеш? — прекъсна го Дъфи.

— Работата ни беше да знаем. Имахме информатори навсякъде. — Березовски замълча за кратко, след това продължи: — В наш интерес беше да се погрижим операцията в Конго да разполага с всичко необходимо. Затова се срещнахме — аз лично се срещнах с Марбургската група — с нечестните бизнесмени. Аз им обясних, че могат да изкарат много повече пари, като се сдобият с определени химикали и лабораторно оборудване, някои от тях дори произвеждаха оборудване, и тайно го превозят до някое пристанище, най-често в Египет, Сирия или Ливан, също и на други места.

— И те нямаха нищо против, така ли?

— Разбира се, че нямаха. За тях това бе поредната златна възможност да изкарат куп пари, които нямаха намерение да обявят пред държавата. После обаче, когато не им бе платено, те разбраха, че „аванта“, както казват американците, няма.

— Не сте им платили — заяви Дъфи.

— Не, разбира се — отвърна Березовски. — Беше достатъчно да им кажем, че ако надигнат глас, германското правителство ще научи не само за мошеничествата им по време на „Петрол срещу храни“, ами и за участието им в превозването на химикали и оборудване без необходимите лицензи. Щеше веднага да се разбере, че са укривали

данъци. В СВР решиха, че имат по-голяма нужда от парите, които иранците са платили за стоката, отколкото ултрабогатите нечестни германски бизнесмени.

— Значи до правителството така и не стигна нищо.

— Ние, разбира се, обмислихме този сценарий — продължи Березовски. — Подадохме на журналист от „Тагес Цайтунг“ достатъчно информация, за да привлечем интереса му към един от по-дребните играчи. Знаехме, че те ще разберат, когато той започне да рови.

— „Ние“ ще рече генерал Сиринов — уточни Сюзън. — Той се гордее с това, че лично поема по-интересните операции. Да се подаде информацията на господин Фридлер, беше негова идея. Не обърна никакво внимание на препоръките ни по случая и нареди да бъде извършено. Получи се зле. Фридлер се приближаваше все повече до сърцето на операцията — не само към човека, към когото бе насочен.

— Затова е трябвало да бъде убит ли? — попита Кастило.

Сюзън срещна погледа му.

— И това бе решение на генерал Сиринов.

— Сега вече имах достатъчно време да помисля — заговори Березовски, — и ми се струва, че Сиринов — трябвало е да се сетим навреме, Сюзън — по препоръка на Евгени, който открай време е убеден, че убийството е най-доброто разрешение на всеки проблем...

Кастило не можа да се сдържи и заговори на руски:

— За нейния Евгени ли говориш?

Березовски кимна.

— Не е мой от години, Карлос — отвърна Светлана също на руски. — Вече ти казах.

— Говоря за полковник Евгени Алексеев — продължи на руски Березовски и се усмихна, — който е в отдел „С“. Искях да кажа, че генерал Сиринов е решил — вероятно посъветван от полковник Алексеев — че господин Фридлер се е превърнал в заплаха и трябва да бъде ликвидиран. След като това решение е било взето — и тук ясно личи намесата на Евгени — е било решено да бъде елиминиран и полицаят от Филадельфия.

— Защо? — попита Кастило.

С крайчеца на окото си забеляза, че Дъфи не разбира нито дума.

— Защото Сиринов знае...

— Да не оставяме комендант Дъфи на тъмно — прекъсна го Кастило. — Може ли да говорим на английски?

— Карлос, ти започна да говориш на руски — засече го на английски Сюзън.

— Извинявай — отвърна той.

— Аз, разбира се, не разбрах нито дума — обади се Лий-Уотсън. — Но пък езикът е толкова мелодичен. Мислех си, че е по-гърлен, нещо като немски.

— Господин комендант — започна Березовски на английски с американски акцент, — обсъждахме възможността, че когато е бил подготвян списъкът с хората, срещу които е било извършено покушение, генерал Сиринов е получавал съвети от полковник от СВР, който работи към отдел „С“, оглавяван от генерала. Мъжът се казва Евгени Алексеев и двамата със сестра ми го познаваме много добре. Казах, че след като е било взето решението хер Фридлер да бъде елиминиран, Алексеев е настоял да бъде ликвидиран и полицаят от Филадельфия.

— Това го разбрах — отвърна Дъфи.

— Защо? — попита отново Кастило.

— Защото знае, че чернокожите във Филадельфия се финансират с пари от „Петрол срещу храни“. Сиринов сигурно е научил, че полицаят вече работи за теб. Това обяснява защо и ти си бил включен в списъка.

— Не съм сигурен, Том — отвърна с огромно съмнение Кастило. — Не е ли малко прекалено? Когато са се опитали да очистят Бритън, той не работеше за мен. Беше в охраната на президента.

— Може и да греша, но нека довърша сценария. Работехме почти на тъмно. Опитвам се да наглася нещата. Според мен решението да бъдат елиминирани двама е отворило вратата към елиминирането и на други. Не знаем дали Сиринов е имал представа — за нас със Светлана — че сме влезли във връзка със семейство Кул. С тях се срещнахме само два пъти и е малко вероятно да са ни забелязали. В СВР знаеха за тях много отдавна. Предполагам, че Евгени е решил, че моментът е подходящ, за да се отърве от тях веднъж и завинаги.

— Приятен човек, Сюзън — отбеляза Кастило.

Березовски продължи:

— Подполковник — нали може да те наричам Карлос? — той е амбициозен и безскрупулен. Не го забравяй нито за миг. Освен това си гони своите цели.

— Какви цели?

— Трябва ли да се задълбочаваме чак толкова? — попита Сюзън.

— Според мен се налага — отвърна Березовски. Погледна я, тя кимна едва забележимо и той продължи: — Евгени се срамуваше, че Съветският съюз се е разпаднал. Срамуваше се, че КГБ се е разпаднало. Срамуваше се от безобразното поведение на Александър — а като Александър имаше много — който не само че напусна блестящата си кариера в КГБ, ами избяга от Русия, за да стане неприлично богат. Той бе решил да остане на всяка цена, да покаже верността си към отечеството, да положи всички усилия, за да възстанови Съветския съюз, така и не прие новото име *Руска федерация*, и да върне старата му слава и величие. Също така искаше да възобнови КГБ, да го възкреси за нов живот. Не беше единственият. Такива като него бяха хиляди: от редници в граничен патрул до високопоставени офицери от КГБ. Да вземем полковник Владимир Путин. Всички се стекоха в „новото“ СВР. Не беше както едно време — много от най-умните офицери бяха напуснали — въпреки това Путин и останалите можеха да създадат ядро, около което да градят по-добра и силна организация. Бяха решени да успеят. Почти всички верни хора, които не бяха пълни тъпаци, получиха повишение. Ситуацията ми напомни за Хитлер, след като Франция паднала, когато направил генералите си маршали. Сред повишените бе и Евгени Алексеев. Първо стана подполковник, а след като съпругата му също бе повишена в подполковник, той стана полковник. Аз не бях повишен, въпреки че не съм тъпак, но подозирам, че Путин не ме одобряваше. Едно време бях негов командващ офицер и докладите ми за него не бяха много ласкави. Само че имах твърде много приятели и Путин нямаше как да ме освидетелства, за да ме тикне в лудницата, както стана с много други. Според мен е подозирал, че може да замина при Александър, където и да се намираше той. Затова отказвах назначенията зад граница. Накрая бях назначен за резидент в Берлин, а истината е, че бях готов да убия за този пост. Междувременно Евгени си имаше семейни проблеми. Съпругата му искаше развод. В новото СВР, както и в старото КГБ, офицерът трябва да контролира жена си.

На разводите не се гледа с добро око. Ако тя го напуснеше, това щеше да се отрази пагубно на кариерата му.

— А той нямаше доказателство, че тя му е изневерила — заговори Светлана, — защото никога не му бе изневерявала. Ако той се бе усъмнил дори за миг, че тя е припарила до чуждо легло, това щеше да е идеалното разрешение на проблема. Тогава просто щеше да я убие и проблемът щеше да е решен веднъж и завинаги.

Кастило вдигна поглед към нея. „Ако си въобразяваш, че като говориш в трето лице, просто Сюън, любов моя, ще заблудиш Дъфи, мисля, че много бъркаш.“

„Изпуснахме кравата много отдавна.“

— И така — продължи Березовски, — те се държаха така, сякаш всичко е наред, продължаваха да живеят заедно. Тогава на Евгени, който открай време ме ненавижда, му хрумна нещо гениално. Кой може да следи берлинския резидент по-добре от сестрата на резидента, която по една случайност е съпруга на Евгени?

„Споменах ли, че изпуснахме кравата?“

— Не беше тайна, че аз не мога да го понасям, че бях предупредил сестра си да не се омъжва за него. За хората тя бе върната му предана съпруга, която не бе разговаряла със семейството си, откакто отказаха да отидат на сватбата ѝ.

— И я поставиха в крайно неудобно положение — вметна Светлана. — Жените не забравят подобни обиди.

— И така, съпругата на Евгени бе назначена за резидент в Копенхаген — продължи Березовски. — Това, разбира се, ни даде възможност да избягаме. В тази работа има божия намеса.

— Моля? — опули се Дъфи.

Кастило забеляза изражението му.

„Запиши си го, Лиъм, защото ще има препитване.“

„Всички комунисти са безбожници, но не всички руснаци — дори не всички висши офицери от СВР — са комунисти. Някои от тях са предани на вярата също като папата.“

— Трябва да е имало божия намеса — повтори Березовски. — Бе прекалено голямо съвпадение, дори бих казал серия от съвпадения. Мен ме назначават в Берлин и аз влизам в контакт с Марбургската група. След това изпращат Светлана да ме следи, тя вижда снимката на Чарли в „Тагес Цайтунг“ и... — замълча и погледна Кастило — ме

убеди, че ако те убия, няма да спечеля нищо. Накрая ти се оказваш на „Бела Барток“.

— Какво? — попита Дъфи.

— Влакът за Виена от Марбург — обясни Березовски. — Дватама със сестра ми бяхме на път към Виена. Бягахме. Чарли...

— Карлос — поправи го Светлана.

— Той беше във влака. Имаше самолет. Можеше да е отлетял за Виена — би трябвало да замине за Виена със самолет, но той се оказа във влака. Ако не беше във влака, за да ни спаси от некомпетентната представителка на ЦРУ във Виена, двамата със Светлана щяха да ни арестуват във Виена. Нашият Спасител е накарал Карлос да се качи на влака.

Карлос премести поглед от Дъфи към Березовски и си помисли:

„Всъщност Били Кочиан ме накара да се кача на влака. «Кучетата страдаха достатъчно във въздуха», каза той.“

„След като искаш да припишеш всичко на божествена намеса, Дмитрий...“

„Защо пък не?“

„Той е прав. Това са доста странни съвпадения.“

„Очаквах да се срещна с него или във Виена, или в Будапеща. Ако бяхме летели до Швехат, СВР щяха да ги спипат на гарата във Виена.“

„Никога повече нямаше да видя него или Светлана.“

„Тя нямаше да седи на страничната облегалка на фотьойла, пръстите ѝ нямаше да си играят с косата на врата ми.“

„Нима е имало нещо повече от загрижеността ни с Джак за кутретата? Нима това е продължение на серията от събития?“

„Мили боже! Да не би да започвам да вярвам на подобни глупости?“

— Християнин ли сте, господин комендант? — попита Березовски.

— Римска католическа църква — отвърна Дъфи.

— Братът на татко беше свещеник — обясни Березовски. — Той ме научи, че има само два гряха. Човек извършва грях. Или пък не успява да направи онова, за което е призван — грехът на пропускане. В този случай знам, че бог ме призовава да помогна на Карлос да се

справи с химическия завод. Ще устоя на изкушението на греха, както възнамерявах да сторя.

— Моля? — попита Дъфи.

„Опа.“

„Да не би пресвети Березовски да прекали?“

„На Дъфи май нещо му намирисва.“

— По време на дългия полет насам реших да разкажа на Карлос всичко за химическия завод. Това щеше да е отплатата ми, задето ни измъкна живи и здрави от Виена. След това просто щях да изчезна и да започна нов живот със семейството си. След това обаче разбрах, че тук има божия намеса и...

„Какво ли е намислил бог?“

— Не ми се наложи да търся братовчед си Александър. Карлос отведе Светлана при него. Александър ѝ каза, че дължи живота си на Карлос. Също като вас, господин комендант, аз съм силен човек, с опит. Нямаше да повярвам дори на една дума от онова, което ми кажеше Карлос, ако Александър не беше потвърдил пред Светлана, че го приема като част от семейството, като свой брат.

„По дяволите! Струва ми се, че пиеската е към края си. Дъфи няма да повярва и на дума от тази работа.“

— Както е казано в Светото писание — прекъсна мислите му Дъфи. — Не ми се иска да продължа да те наричам полковник. Може ли да се обръщам към теб на малко име?

— Разбира се. Дмитрий.

— Знам — отвърна Дъфи.

„Естествено, че знаеш, Лиъм.“

„Нали всичката тази информация си я прочел в ставката на Интерпол, сигурно написана до снимката на избягалата от обора крава.“

— В името на сигурността ти — продължи Дъфи и погледна Светлана — и на семейството ти, ще те наричам Томас.

„Вратата на обора е отново заключена.“

„Дъфи не е глупак...“

— И така, Томас, в Светото писание се казва: „Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си.“ — цитира Дъфи.

Березовски кимна.

— Приятелят ми, брат ми, Карлос — продължи Дъфи, гласът му разтреперан от вълнение, — вече показва на какво е готов за мен. Не мога да му откажа нищо, което поиска.

„А стига, бе!“

— Името му е Лаврентий Тарасов — заяви спокойно, дори студено Светлана.

— Какво? — попита Дъфи.

— Лаврентий Тарасов — повтори Светлана, след това погледна брат си. — Имам доверие на този човек. Очите му са добри. Той е истински християнин.

— Благодаря — кимна Дъфи.

— Тарасов е подполковник от СВР — уточни Березовски, — резидент за Парагвай и Аржентина. Прикритието му е търговски аташе в руското посолство в Асунсион.

— За Парагвай и Аржентина ли? — попита Мунц.

— Алфредо — усмихна се Березовски, — доколкото разбирам, вашето ДРУ отделя много време и усилия, за да държи под око човека, когото са ви *подвели* да мислите, че е резидент в Буенос Айрес.

— Той не върши нищо нередно — обясни Мунц.

Березовски кимна.

Мунц поклати глава.

— Лиъм — обади се Кастило, — нека да изясним нещо. Не искам да се случи абсолютно нищо с въпросния Лаврентий Тарасов, преди да се върна от Африка.

Дъфи го погледна.

— Разбрахме ли се? — настоя Кастило.

— Надявам се, нямаш намерение да се застояваш в Африка, Карлос.

— Няма да остана дори десет секунди по-дълго от необходимото.

— Така може — съгласи се Дъфи.

(ТРИ)

КЪНТРИ КЛУБ „ГОЛФ ЕНД ПОЛО ПИЛАР“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

07:25, 3 ЯНУАРИ 2006

Много внимателно, за да не събуди Светлана, Кастило стана от леглото, зашляпа по плочките към банята и затвори вратата. Тя бе доста дебела. Едва ли Светлана щеше да чуе плющенето на струите от душа.

Беше видял банята, докато Светлана му показваше къщата, и втори път, преди да си легнат, но не бе обърнал много внимание. Сега огледа внимателно и си каза, че в сравнение с тази баня, другата, мраморната, в президентския апартамент във „Фор Сийзънс“, която навремето му се стори образец на пицността, изглеждаше като най-обикновен кенеф от онези, които познаваше в Ирак, Афганистан или на някое друго подобно място.

Клубът — където всички, включително Макс и Марина, отидоха да вечерят в конвой от електрически голф колички — бе също толкова зашеметяващ. Приличаше на някой от дворците на Саддам Хюсеин в Багдад, вместо на ресторанта в кънтри клуб „Съдърн Хилс“ в Тълса. А пък ако сравнеш мебелите и обслужването тук с „Петролиум Клъб“, далаският елитен клуб приличаше на обикновен мотел.

Спомни си как баба му разказваше, че преди Втората световна война, когато хората искали да опишат някой безобразно богат, казвали „богат като аржентинец“. Освен това бабчето му бе разказвала, че Хуан Доминго Перон успял да профука по време на диктаторския си режим най-големия златен резерв в света.

Само че част от това огромно богатство, ако можеше да съди по луксозните апартаменти в Буенос Айрес и сградите, вдигнати покрай плажовете на Пунта дел Есте, бяха успели да се изплъзнат от лапите на Перон.

След това се сети за друго. Спомни си документите, които бе чел — все още засекретени, шейсет години след края на войната — за прехвърлените в Аржентина огромни суми от видни членове на нацистката партия. В тази връзка се сети за Александър Певснер и неговата къща, точното копие на ловната хижа на Гьоринг, Каринхол. Вероятността да е построена от някой обикновен скотовъдец бе минимална, дори никаква.

Това бе последната му мисъл, преди да се отдръпне от тоалетната на мраморната стена и да се пъхне в приятно осветената душ кабина. Присветна червена лампичка в позлатена кутия и водата се пусна.

— Господи, как съм живял цял живот, след като ми се е налагало сам да пускам водата в тоалетната — попита на глас той и пусна душа.

Погледна новия си ръчен часовник. Имаше приблизително час, докато Дешамп и Дейвидсън, които се бяха върнали в Нуестра Пакеня Каза след вечеря, доведат всички — надяваше се с тях да е и чичко Рем, и Дик Милър, които трябваше да са пристигнали по някое време снощи и да са се настанили в квартирата, за да обсъдят как ще процедират в Африка, и още по-важно — как да осъществят мисията.

— Господи! — възкликна отново той. — Как съм познавал времето цял живот без „Ролекс“?

Отвори едната от двете врати на душ кабината, съблече се и влезе вътре. Посегна към сапуна и започна да се къпе. След това се помириша и реши, че сапунът е страхотен.

— Господи! — възкликна той за пореден път. — Как съм се къпал цял живот без такъв сапун?

Насапуниса се целия, след това затвори очи и изплакна косата и лицето си.

— Господи! — възкликна той, когато усети чужди ръце.

— Ако ми позволиш да те изкъпя, ще те оставя да ме изкъпеш — обеща Светлана и плъзна език в ухото му.

(ЧЕТИРИ)

08:40, 3 ЯНУАРИ 2006

Бяха превърнали бара в конферентна зала.

Всички — включително Дик Милър и чичко Рем — бяха насядали, когато Кастило и Светлана влязоха.

— Да не би да се успа, шефче? — бяха първите думи на Дешамп.

— Извинявам се — кимна Кастило. — Всички ли се познавате?

Присъстващите закимаха.

— Това е Светлана, по-точно Сюзън — представи я Кастило. — Миличка, това са двама мои стари приятели, Колин Левърет и Дик Милър.

Милър и Левърет се изправиха и един след друг поеха протегнатата ѝ ръка. И двамата измърмориха: „Приятно ми е.“ След това седнаха.

Светлана прибра ръката си, погледна ги и сви рамене.

— Добре, да изясним нещата. Да, аз съм противна рускиня, която примамва невинния ви приятел в будоара си и му направи какви ли не непозволени неща. Тъй като това няма нищо общо с ликвидирането на химическия завод в Конго, предлагам да се заемем с важната задача.

— Браво на теб, Сузи — разсмя се Дешамп.

Левърет стана.

— Подполковник, приятелите ме наричат чичко Рем. А приятелите на Чарли...

— Благодаря — отвърна Светлана. — Доскоро бях подполковник, чичко Рем. Сега съм Сюзън.

— Добре, Сюзън — отвърна Левърет и седна. Сръчка Милър в корема. — Готин, сега е твой ред да станеш и да се подмажеш на дамата. Ако не го направиш, ще ти счупя здравото коляно.

— Държа да подчертая — обади се Дешамп, — че чичко Рем е достатъчно едър и ще го стори, без да му мигне окото.

Милър се изправи.

— Щом трябва, извинявам се.

— Приемам — отвърна Светлана.

— Когато се запознахме — Милър кимна към Кастило, — бяхме още деца, които щяха да се превърнат в издънки на Академията. Оттогава все се опитвам да го измъквам от неприятностите, в които се забърква. Вършил е какви ли не щуротии и все си казвах, че повече от това няма накъде. Само че не знаех какво става допреди двацет минути.

— Изненадан ли си? Никой не е по-изненадан от Карлос... освен мен. Това е. Приключихме ли с драматичната конфронтация?

Милър кимна и седна.

Дешамп плъзна един лист към Кастило.

— Ще спестим време, ако погледнеш това, преди да започнем — рече той. — Останалите са го прочели.

— Добре — рече Кастило и започна да чете.

ВИЗОВ РЕЖИМ: АМЕРИКАНСКИТЕ ГРАЖДАНИ СА ДЛЪЖНИ ДА ИМАТ ВАЛИДЕН ПАСПОРТ И ДА СИ ИЗВАДЯТ ВИЗА, ЗА ДА ВЛЯЗАТ В ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКА КОНГО.

ЛЕТИЩА: КИНШАСА (Н'ДЖИЛИ)(ФИХ)Е НА 25 КИЛОМЕТРА (15 МИЛИ) ИЗТОЧНО ОТ ГРАДА. ДО ТАМ МОЖЕ ДА СЕ СТИГНЕ С АВТОБУС. ИМА И ТАКСИТА.

УСЛУГИ: 24-ЧАСОВИ БАНКИ И ОБМЕННИ БЮРА, ПОЩЕНСКА СЛУЖБА, РЕСТОРАНТИ И АВТОМОБИЛИ ПОД НАЕМ, НО НА ПРЕДЛАГАНИТЕ УСЛУГИ НЕ МОЖЕ ДА СЕ РАЗЧИТА.

ЗДРАВЕОПАЗВАНЕ: ЗАДЪЛЖИТЕЛНА Е ВАКСИНА СРЕЩУ ЖЪЛТА ТРЕСКА. ВАКСИНИТЕ ЗА ХОЛЕРА, ТИФ И ДЕТСКИ ПАРАЛИЧ СА ПРЕПОРЪЧИТЕЛНИ. В СТРАНАТА ИМА ЗНАЧИТЕЛЕН РИСК ОТ МАЛАРИЯ И Е ЖЕЛАТЕЛНО ДА СЕ ВЗЕМАТ ПРЕВАНТИВНИ МЕРКИ. ШИРОКО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА СПИН. БЯСЪТ Е ЕНДЕМИЧЕН

ЗА ДРК. ПЕРИОДИЧНО СЕ ПОЯВЯВА БЕЛОДРОБНА ЧУМА, НАЙ-ЧЕСТО В ОКРЪГ ИТУРИ. ПОСЛЕДИЦИТЕ СА ФАТАЛНИ, АКО НЕ СЕ ЛЕКУВА. ПРЕЗ СЕПТЕМВРИ 2005 Е ИМАЛО ЕПИДЕМИЯ ОТ ВИРУСА НА СМЪРТОНОСНАТА ЕБОЛА. ЧАСТНАТА КЛИНИКА ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ В КИНШАСА МОЖЕ ДА СЕ СПРАВИ С ОСНОВНИ ЗДРАВΟΣЛОВНИ ПРОБЛЕМИ И ДА СТАБИЛИЗИРА ПАЦИЕНТ СЛЕД СЕРИОЗЕН ИНЦИДЕНТ. ПРЕПОРЪЧВА СЕ МЕДИЦИНСКА ЕВАКУАЦИЯ В ЮЖНА АФРИКА (ИЛИ ДРУГАДЕ) КОЛКОТО Е ВЪЗМОЖНО ПО-СКОРО. ИЗВЪН КИНШАСА, МЕДИЦИНСКОТО ОБСЛУЖВАНЕ ПО ЗАПАДНИ СТАНДАРТИ НЕ СЪЩЕСТВУВА. НАЙ-РАЗУМНО Е ПОСЕТИТЕЛИТЕ ДА СИ НОСЯТ ЛЕКАРСТВА. МЕДИЦИНСКА ЗАСТРАХОВКА ЗА СПЕШНА ЕВАКУАЦИЯ Е ОСОБЕНО ВАЖНА ЗА ПОСЕТИТЕЛИТЕ. ВОДАТА ДА СЕ ПРИЕМА КАТО ЗАРАЗЕНА, А МЛЯКОТО КАТО НЕПАСТЪОРИЗИРАНО, СЛЕДОВАТЕЛНО КОНСУМИРАЙТЕ ЕДИНСТВЕНО БУТИЛИРАНА ВОДА И ИЗБЯГВАЙТЕ МЛЕЧНИ ПРОДУКТИ.

БЕЗОПАСНОСТ: ИЗТОЧНАТА И СЕВЕРОИЗТОЧНАТА ЧАСТ ОТ СТРАНАТА СА ОПАСНИ И ПЪТНИЦИТЕ ТРЯБВА ДА ВНИМАВАТ, АКО СЕ ОТПРАВЯТ КЪМ ТЕЗИ РАЙОНИ, ОСОБЕНО КРАЙ ГРАНИЦАТА С УГАНДА И РУАНДА. ЧЕСТО ИМА ВЪОРЪЖЕНИ СЪЛЪСЪЦИ В ОБЛАСТ ИТУРИ, БЛИЗО ДО ГРАНИЦАТА С УГАНДА, СЪЩО И В ПРОВИНЦИЯ КИВУ, И В СЕВЕРНА КАТАНГА. УЛИЧНИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ И ВЪОРЪЖЕНИТЕ ГРАБЕЖИ СА ЧЕСТО СРЕЩАНИ, НАЙ-ВЕЧЕ В КИНШАСА, КЪДЕТО ВЪОРЪЖЕНИ БАНДИ ИЛИ ПРЕСТЪПНИЦИ СЕ ПРЕДСТАВЯТ ЗА ЦИВИЛНИ ПОЛИЦАИ И ОГРАБВАТ ЧУЖДЕНЦИТЕ. СЛУЧВА СЕ ВЛАСТИТЕ ДА АРЕСТУВАТ ЧУЖДЕНЕЦ И ДА ИСКАТ ОТКУП, ЗА ДА ГО ПУСНАТ. НЕ НОСЕТЕ СКЪПОЦЕННОСТИ, НЕ

ХОДЕТЕ САМИ ПО УЛИЦИТЕ, НЕ НОСЕТЕ ГОЛЕМИ СУМИ ПАРИ. ДРЪЖТЕ ВРАТИТЕ И ПРОЗОРЦИТЕ ЗАТВОРЕНИ. ИЗБЯГВАЙТЕ ДЕМОНСТРАЦИИ И УЛИЧНИ СЪЛЪСЪЦИ. ЛОДКИТЕ И ФЕРИБОТИТЕ СА ЗЛЕ ПОДДЪРЖАНИ И ИМАТ НИСЪК СТАНДАРТ НА БЕЗОПАСНОСТ; НА 16 ЯНУАРИ 2004, ПРЕТОВАРЕН ФЕРИБОТ ПО РЕКА КАСАИ ПОТЪВА. ЗАГИВАТ 35 ЧОВЕКА. ЗАРАДИ ОЖЕСТОЧЕНИ НАПАДЕНИЯ, ГРАНИЦАТА МЕЖДУ АНГОЛА И ДРК Е ЗАТВОРЕНА.

Когато прочете написаното, той подаде листа на Светлана.

— Откъде го намери? — попита той.

— Трябва да благодарим на приятелчетата ни от ЦРУ — отвърна Дешамп.

— Господи, ти ли ги помоли?

— „Ало, здрасти! Каним се да вдигнем във въздуха един химически завод в Конго, който вие твърдите, че не съществува, затова ни трябва малко помощ.“

— Какви ги приказваш?

— Сипах те, шефче — подсмихна се Дешамп. — Порових се в интернет. В ЦРУ имат подобни данни за всяка страна по света. А пък в уебсайта на Държавния департамент се намират карти, данни, дори любимото ти място далече от дома, американското посолство.

— Най-странното, Чарли, е — обади се чичко Рем, — че Едгар свали от нета почти същото.

Левърет подаде на Кастило кафяв плик. Той го отвори. Документът бе отпечатан на бланка на ЦРУ, бе засекретен и заглавието гласеше: „КОНГО, Демократична република, условия към 1 януари 2005.“

— Виждаш ли? Пише почти същото — настоя Левърет. — Д'Алесандро ми го даде. Не знам откъде го е измъкнал, но никой няма да го проследи до теб.

Кастило го прегледа бързо и го подаде на Светлана.

— Само едно летище ли има? Не мога да повярвам — отвърна Кастило.

— Нищо в Демократична република Конго не е за вярване —
отвърна Левърет.

Мобилният на Кастило започна да вибрира в джоба.

— Hola? — започна той и се заслуша.

— Господи, благодаря ти, Лиъм. Ще ти звънна.

Пъхна мобилния в джоба на ризата и погледна Светлана.

— Много интересно — отбеляза той. — Комендант Дъфи току-
що ми каза, че на борда на полета на „Луфтханза“ от Франкфурт тази
сутрин е бил руският дипломат Евгени Алексеев, посрещнат от руския
дипломат в Парагвай Лаврентий Тарасов.

— Трябва да бъде ликвидиран, Карлос — заяви спокойно
Березовски.

— Не — настоя Кастило. — Налага се да се изнесем от
Аржентина.

XIII

(ЕДНО)

КЪНТРИ КЛУБ „ГОЛФ ЕНД ПОЛО ПИЛАР“

„ПИЛАР“, ПРОВИНЦИЯ БУЕНОС АЙРЕС, АРЖЕНТИНА

08:50, 3 ЯНУАРИ 2006

— Подполковник — заговори Дик Милър, — може ли да си кажем няколко думи насаме?

Кастило се огледа.

„Събрани са от кол и въже, но са моят екип.“

— Не, Дик, освен ако не искаш да си признаеш, че си прихванал някоя болест на идване.

Дешамп и Дейвидсън се изкискаха.

— Важно е — настоя Милър.

— Не, знаеш правило номер едно. Всички в екипа знаят всичко.

— Хайде, Карлос — подкани го Светлана. — Поговори с него, нямам нищо против.

— Независимо дали имаш, или нямаш нещо против, Сюзън, вече съм взел решение. А второто правило гласи, че след като реша нещо, повече спорове няма.

— Ти да не би да си папата? — сопна се тя.

Кастило изви вежда.

— Правило три пък гласи да не ставаш саркастична, когато не си наясно за какво става въпрос.

Березовски се разсмя и изръкопляска. Дешамп се присъедини към него.

Светлана замълча с усилие.

Кастило погледна Милър.

— Казвай, Дик.

Милър се колебаеше.

— Подполковникът току-що използва израза „ликвидирам“ — обади се Левърет. — Предполагам, че става въпрос за онова, което си мисля.

— Това ли искаше да попиташ, Дик?

— Наред с други неща — призна Милър.

— Добре — продължи Кастило. — Онова, което Том Барлоу — не полковник Березовски, защото никой не го е виждал и чувал — иска, е да ликвидира двама от СВР. Единият, подполковник Лаврентий Тарасов, е резидентът за Парагвай и Аржентина. Другият, полковник Евгени Алексеев, работи за отдел „С“ и е дошъл, за да открие Том и Сюзън.

— Каква е връзката? — попита Левърет и след като Кастило не отговори веднага, той се досети сам. — Алексеев, Алексеева, така ли?

Кастило погледна Светлана.

— Нямаше ли едно първо правило, Карлос? — попита тя и по този начин му даде съгласието си.

Кастило погледна отново Левърет.

— Алексеев е бил женен за Сюзън.

— Дейвидсън, ти май пропусна да го споменеш — отбеляза Левърет.

Милър изви очи и поклати глава.

— Затова... — започна Березовски и спря. — Не знам как да те наричам. Господин Левърет, може би?

Левърет погледна Кастило, след това отново се обърна към Березовски.

— Виж, Том, докато реша дали наистина си свестен тип, както очевидно мисли Чарли, можеш да ме наричаш чичко Рем...

— Благодаря.

— Всички останали изглеждат луди, защо не и аз? — завърши Левърет.

— Както казвах, чичко Рем, заради тази връзка, полковник Алексеев има не само професионален, но и личен интерес да ни открие. Или ще ни върне в Русия — напълно непосилна амбиция — или ще ни ликвидира, защото в противен случай с кариерата му е свършено. Той ще бъде пример за офицер, който не е успял да предотврати бягството на съпругата си и брат ѝ и очевидно не може да се разчита на него. — Погледна Кастило. — Карлос, тъй като Евгени Алексеев е много опитен в тези неща, а има и мотив, предлагам да го елиминираме.

— Не — отсече Кастило.

— И това ли е окончателното решение, Карлос? — попита тихо Березовски, този път по-предизвикателно.

Кастило кимна.

— Да, Том.

— Дмитрий! — предупреди го Светлана.

— Трябва да ти кажа, Карлос — продължи Березовски, — че имам няколко възможности. Едната е да се усмихвам и да се съгласявам, след това да се преструвам на изненадан, когато науча, че Евгени не е вече сред нас. Степан — по-едрият от двамата, които Александър е изпратил да ни пазят със Съюзън — едно време работеше за мен. Ще елиминира Евгени Алексеев със същия ентусиазъм, с който комендант Дъфи ще ликвидира Лаврентий Тарасов.

— Моля те, Том, не го прави — въздъхна Кастило.

Березовски не му обърна внимание.

— Втората ми възможност — продължи той — е да се опитам да те убедя, че да елиминираме Евгени, е най-важната ни задача. Ако не успея, ще се обърна към теб като брат на Светлана и ще изтъкна, че този изключително опасен мъж е решил да убие жената, която и двамата обичаме, а също съпругата и детето ми.

— Да не би да си мислиш, че не го знам? — попита Чарли.

— Дмитрий — обади се със спокоен глас Светлана, — жената, която и двамата обичате, е напълно в състояние да се грижи за себе си. Престани да се отнасяш към Карлос така, сякаш е в този занаят от вчера. Той има причини...

— Може ли да продължа? — прекъсна я Березовски.

Тя се намръщи, но не каза нищо повече.

— Сигурен съм, че Карлос ще се съгласи, че само един може да командва, затова приемам преценката и решенията му.

Кастило го наблюдава дълго, след това кимна.

— Благодаря ти.

Березовски погледна Левърет.

— Както ти така цветисто се изрази, чичко Рем: „Всички останали изглеждат луди, защо не и аз.“

— Много си мил, Том — отбеляза Левърет. — Само че чичко Рем ще гласува за ликвидирането на онзи пич, ако имаме такава възможност.

— И аз съм за — обади се Дешамп. — Шефче, ако не се оправим с него още сега, рано или късно той ще ни намери и ще ни ухапе злобно отзад.

— Не съм казал, че ще го оставя да си живее спокойно. Просто не искам да го убиваме — заяви Кастило. — След като всички се провъзгласихте за луди, на никой ли, освен на мен, не му хрумна, че врагът, когото познавате, е по-малко опасен от непознатия?

— Това пък какво ще рече?

— Ще рече, че ако видим сметката на Евгени...

„Господи, говоря за съпруга на любовницата си.“

„Много странно чувство, да не говорим, че съм на много опасен терен.“

— ... ще пратят друг, който може да е по-опасен от него.

— И как ще се справим с проблема? — попита Дешамп.

— Ще му лепнем Лиъм засега — реши той, — и ще се надяваме да не го очисти. — Обърна се към Алфредо Мунц. — Сигурна ли е къщата на Александър в Барилоче?

— Към къщата води един-единствен път — уточни Мунц. — Поставени са патрули. Другият начин е по въздух, но така не може да се пристигне тихо, а пък с лодка сам знаеш как става.

Кастило кимна.

— Да помислим за най-лошия сценарий. Как ще се измъкнат семейство Певснер и семейство Березовски, ако Евгени се появи с отряд ниндзи?

— Какъв отряд? — попита Березовски.

— Бившите Щази или хора на унгарското разузнаване, или каквито и да са. Единственият, когото успяхме да идентифицираме, беше кубинецът, който елиминира доктор Жан-Пол Лоримър в имението му. Бяха облечени в черно, с маски на лицата, също като герои от някой скапан филм или пък комикс. Затова ги нарекохме „ниндзи“.

— Според мен това е малко вероятно — заяви Березовски. — Били са изпратени — унгарци са, между другото — да се справят с определен проблем. Вие сте ги ликвидирали. Опасно и трудно е да се събере втори екип, който да ги замести. Да опазите в тайна шест души, които се мотаят без работа и чакат повикване...

— Моите уважения, Дмитрий, но на мен ми се струва, че Евгени е изпратен, за да „разреша определен проблем“ — засече го Кастило. — Изслушай ме докрай. — Обърна се към Мунц. — Алфредо?

— Да не забравяме хеликоптера на Алек Бел. Ако стане така, както ти предполагаш, те могат да се качат на него и да отидат където решат, включително в Чили, при това в последната минута.

Кастило погледна Березовски.

— В такъв случай, Алфредо, госпожа Березовски и София ще бъдат на сигурно място в Барилоче. Там ще им бъде много по-добре, отколкото тук, нали? Поне докато ние сме еди-къде си за господ знае колко време.

— Точно така.

— За Африка ли говорите? — попита Березовски.

— Не, все още не. Имам предчувствие, че трябва да се махнем от района на Буенос Айрес. Все още не съм измислил къде можем да отидем.

— Не е толкова трудно да се сетиш, шефче — обади се Дешамп. — В „Шангри-Ла“.

Чичко Рем вдигна палци в знак на одобрение.

— Къде? — попита Светлана.

— Това, което всички знаем за Конго, е, че трябва здраво да си стискаш портфейла и да не пиеш тамошната вода — подхвърли Дешамп. — Само че посланик Лоримър е бил изпратен там. Обикалял е дивотията около Стенливил, придружаван от двама от армията, докато канибалите са похапвали мисионери на градския площад.

— Не са ги изяхждали целите, Едгар — уточни Левърет. — Яли само черните им дробове. Внимавали са да не ги надупчат с куршуми.

— Извинявам се за грешката — усмихна се Дешамп.

— Когато сме спуснали белгийските парашутисти над Стенливил, за да спасим мисионерите — продължи Кастило, — операцията е била наречена „Руж“. Четох докладите. Скочили са на пистата. Следователно, там има летище.

— Може и да е имало — отвърна Джак Дейвидсън. — Според картите на „Гугъл“ и ЦРУ, сега там не съществува летище.

— Доставките за лабораториите все трябва да минат отнякъде — досети се Светлана. — Следователно има летище. Какво е това „Шангри-Ла“?

— Чарли, Макнаб говореше напълно сериозно, когато каза, че иска да знае всичко — заяви Дик Милър. — Ако не си подготвил докторат по въпросите на Африка, когато се видиш с него, той ще те отреже. А ние имаме огромна нужда от онзи „727“.

— Карлос, миличък — обади се отново Светлана. — Какво беше първото правило?

Той остана загледан в нея, докато се сети какво се опитва да му каже.

— „Шангри-Ла“ е великолепен митичен град някъде в Азия — обясни сериозно той, след това добави: — Освен това е името на имението, което Лоримър е купил в Уругвай. Баща му — пенсиониран посланик — и майка му го наследиха и се преместиха да живеят там, когато ураганът Катрина унищожи дома им в Ню Орлиънс.

— Откакто се преместиха там — добави Дейвидсън, — шестима от „Чайна Поуст“ им правят компания. Много вероятно е поне един от тях да знае за Конго повече от нас.

— „Чайна Поуст“, значи? — усмихна се Березовски.

— „Шанхай Чайна Поуст номер едно“ на Американския легион в изгнание, Том — уточни Левърет. — Не си ли чувал?

— Чувал съм, разбира се — потвърди Березовски.

— Добре — разсмя се Кастило. — Значи отиваме в „Шангри-Ла“. Хайде, шефе на администрацията, да чуем какво си измислил.

Милър го погледна изненадано.

— Чарли, просто не знам откъде да започна... — опита се да протестира той, преди да разбере, че приятелят му си прави майтап с него.

— Сипаха те, готин, а? — подхвърли Дешамп.

Милър поклати възмутено глава.

— Познавам го от сто години и знам, че когато се бъзика, е най-опасен.

— Ясен си на всички, шефче.

Кастило ги прекъсна:

— Добре, ще пробвам аз, тъй като сакатият ни приятел не казва нищо за физическото си състояние. Първи въпрос. Можеш ли да летиш, Дик?

Милър кимна.

— Според мен няма нужда Пол и Сузана да идват в „Шангри-Ла“, защото няма да заминават за Африка. Ще им разкажем какво става, след като проверим каква е обстановката в имението. Така Пол ще може да се разправя с Дъфи.

Погледна останалите. С изключение на Березовски и Светлана, които не реагираха по никакъв начин, останалите закимаха или вдигнаха палци в знак на съгласие.

— Добре, Том, нали нямаш нищо против да изпратим съпругата ти и дъщеря ти в Барилоче? — попита Кастило.

Березовски кимна.

— Можем да процедираме по два начина — продължи Кастило. — Дори по три, ако се качат на самолет, но това означава, че София ще трябва да остави Марина тук, при Сузана. Другите два варианта са да ги закараме — така ще привлечем най-малко внимание, но пътуването ще бъде безобразно дълго. Можем двамата с Дик да ги закараме с „Гълфстрийм“-а. Забележки имате ли?

— Всичко е ясно, Чарли — обади се Левърет. — Ще се пътува с „Гълфстрийм“-а.

Останалите закимаха, освен Березовски, който остана с напълно безизразно лице.

Кастило продължи:

— Добре, тогава. Алфредо, звъни на Александър и да чуем и неговото мнение. След това Пол се обажда на Дъфи, за да чуем неговото мнение как да прекараме жените до „Хорхе Нюбъри“, без да привлечем нежелано внимание.

— Предполагаш, че комендантът ще знае, че става въпрос за съпругата и дъщеря ми? — попита Березовски.

— Той е умно ченге, Том — заяви Кастило. — Вече знае къде се намират, и подозира, че ще отидат у Александър, защото знае, че съм водил там Сюзън. Затова, Пол, кажи на Дъфи, че местим жените в Барилоче.

Мунц се изправи, отдалечи се в един от ъглите на стаята и извади мобилния си телефон.

— Докато той звъни — продължи Кастило, — можем да помислим над интересния проблем как да прекараме останалите в „Шангри-Ла“. Алекс, сигурен ли си, че новите документи на Том и Сузана са наред?

— Много са добри — потвърди Дарби.

— Кой да използват? Уругвайските или аржентинските?

— Аржентинците имат право да пътуват в Уругвай само с личните си карти. Според мен да вземат аржентинските.

— Добре — съгласи се Кастило.

— Чарли, няма да е зле да им извадим американски визи — предложи Дарби.

— Само че визите ще създадат проблеми — заяви Кастило след малко.

— Какви например? Просто трябва да дам паспортите им на служителя в консулския отдел, познавам го и ще го помоля да сложи по един печат. — Замълча за миг и продължи да обяснява: — Той още се обучава за шпионин и много добре знае с какво се занимавам.

— Струва ми се, че вчера се натъкнах на него — отвърна Кастило. — Проблемът ми е посланик Силвио. Не ми се иска да действам през главата му, освен това той присъства на разговора ми с Монтвейл.

— Както прецениш — сви рамене Дарби. — Но визите може и да се окажат полезни.

Кастило се замисли за момент.

— Алекс, след като уредиш въпроса, виж се с посланика. Тъй като нямаме друг избор, най-добре е да кажем истината. Дай му паспортите и кажи: „Господин посланик, Кастило иска тези чудесни аржентинци да получат многократна виза, но само при условие, че по този начин не си слагате главата в торбата.“ Или нещо друго дипломатично, пак в този смисъл. Ако забележиш, че не му се иска, просто кажи: „Всичко е наред. Благодаря ви.“

— Дадено — съгласи се Дарби. — И още нещо, Чарли. Няма да е зле да пътувам до Уругвай с колата. Ще я кача на ферибота до Монтевидео. Имам акредитации и за двете страни, така че никой няма да ми рови багажа. Така че, ако ти трябват оръжия...

— В „Гълфстрийм“-а има оръжия — призна Кастило.

— Може да се окаже трудно да ги свалиш от самолета в Уругвай, а аз имам всичко необходимо в посолството. — Усмихна се. — Миналата седмица оставих служителя от консулския отдел, за когото вече споменах, да идва нощем, за да ги почисти и провери. Остана очарован.

Всички се разсмяха.

— И още нещо, Чарли. Ще взема Том или Сюзън с мен. Така има по-малък шанс някой граничар натегач, който е виждал съобщението от Интерпол, да ги познае. Нали се предполага, че пътуват заедно.

— Ако си с колата, ще имаме поне един автомобил в Уругвай. Добре, пътувай с колата. Следващият въпрос. Ти къде отиваш? Двата с Дик къде да докараме самолета?

Алфредо Мунц се върна на масата.

— Александър предлага да летите до Сан Мартин де лос Андес... — започна той.

Кастило се намръщи, защото не разбра.

— Малък град на няколко часа с кола от Барилоче.

— Там ще можем ли да приземим „Гълфстрийм“?

— Аржентинските авиолинии имат „737“, който каца там веднъж на ден, стига времето да позволява. Когато не очакват този полет, контролната кула затваря. Александър предлага — той често постъпва така с неговия „Лиър“ — да пуснете летателен план до Барилоче, след това да кацнете в Сан Мартин, да свалите пътниците и след това да се върнете в Барилоче. Ако някой започне да задава въпроси, винаги можете да кажете, че пилотът е кацнал принудително. Александър ще изпрати свои хора и на двете места. След това ще отидат направо в дома му, вместо в „Лао Лао“ и ще се качат на лодката от кея на хотела.

— Добре, този въпрос е уточнен. Остава още един обаче. Как ще се измъкнем от мястото, на което отиваме, и къде отиваме?

— Алек предлага Пунта дел Есте — заяви Мунц.

— Защо? — попита Кастило. — Курортът е поне на сто и петдесет километра от имението.

Мунц се усмихна.

— Може да е решил, че ще ти бъде трудно да приземиш „Гълфстрийм“ на международно летище „Такуарембо“ — отвърна той.

— Тъп въпрос — усети се Чарли.

— В Пунта сезонът е в разгара си — рече Мунц. — Поредният частен самолет няма да привлече много внимание — поне ще бъде много по-малко, отколкото в Караско или Монтевидео.

— След дълго и задълбочено премисляне, реших да заминем за Пунта дел Есте — заяви Кастило.

Извади мобилния от джоба си и го подаде на Милър.

— Натисни петицата и разбери какво е времето на „Езейза“, Дик. Провери и времето в Барилоче и Пунта дел Есте.

Милър отвори лаптопа си, изчака да се включи, след това посегна към мобилния телефон.

— Алек предлага да вземем с нас Лий-Уотсън — продължи Мунц.

— Ако попитам защо, пак ли ще издам колко съм тъп?

— Той има връзки в „Конрад“ — обясни Мунц. — Алек мисли, че е най-добре да отседнете там. Ще запази апартаментите в случай, че ни потрѣбват.

— Какви апартаменти?

— Притежава шест, може да са повече. Луксозни апартаменти в небостъргачите покрай брега. Лий-Уотсън им е управител и ги дава на желаещите по за седмица или две. Не са обезопасени квартири, но бихме могли да ги използваме. Никой няма да задава въпроси, ако се появят непознати, вземат коли под наем и каквото там правят туристите.

Кастило кимна.

— Значи отсядаме в „Конрад“, а на сутринта пътуваме за „Шангри-Ла“.

Мунц кимна.

— Къде е Лий-Уотсън?

— Пие чай в трапезарията. Мислех, че няма защо да присъства на целия разговор.

— Помоли го да дойде.

(ДВЕ)

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КАПИТАН ДЕ КОРБЕТА КАРЛОС А. КУРБЕЛО“

ПРОВИНЦИЯ МАЛДОНАДО

РЕПУБЛИКА УРУГВАЙ

17:05, 3 ЯНУАРИ 2006

Гумите на самолета „Гълфстрийм III“, купен с пари от благотворителен фонд „Лоримър“, не издадоха почти никакъв звук, когато докоснаха пистата.

— Виждам, че си се упражнявал, Чарли — отбеляза втори пилот Милър пред капитан Кастило. — Не подскочи три пъти на пистата, както обикновено правиш при кацане.

— Прекарал си достатъчно часове като мой втори пилот, така че би трябвало да знаеш, че приземяването ми идва отвътре. То е проява на безупречните ми рефлексии и, разбира се, на гениалност.

Милър изпъшка тежко.

— Не си никакъв гений, когато мислиш с оная си работа, капитане. Всъщност, в това отношение не мога да те нарека дори умен.

Кастило се обърна и погледна Милър.

— Ако ще казваш нещо, готин, казвай — озъби се той.

Милър вдигна ръце, за да покаже, че не е било нищо важно.

„Глупости на търкалета, Дик!“

„Просто искаш да ми пробуташ тъпата си мъдрост и да ми покажеш, че не одобряваш възмутителната ми връзка със Свет.“

„Е, трябваше да се сетя, че ще стане така.“

„Засега всичко вървеше добре, почти перфектно, много по-добре, отколкото очаквах.“

Съпругата и момиченцето на Березовски, придружени от Марина, кутрето от порода фландърско бувице, пристигнаха на „Хорхе

Нюбъри“ незабелязани приблизително по същото време. „Гълфстрийм“-ът излетя пет минути по-късно. Бе напълно вероятно никой да не ги е видял.

Четирийсет минути след началото на полета сержант Кенсингтън се обади по обезопасена линия, за да докладва.

— Господин Дарби помоли да предам, че посланик Силвио е казал, че посланиците нямат право да издават визи, но бил говорил с консула, който има това право, и той с радост щял да осигури многократни визи на приятелите на подполковник Кастило.

Трийсет и пет минути по-късно се приземиха на летището в Сан Мартин де лос Андес. Макс едва бе започнал ритуала си на предния колесник, когато три джипа „Мерцедес-Бенц“ спряха до „Гълфстрийм“-а.

Последва кратък и много емоционален момент, когато всички, разплакани, започнаха да се прегръщат. Самият Кастило се просълзи.

После всички — включително Иван Грозни и Марина — се качиха на джиповете и потеглиха.

Макс погледна Кастило, наклонил глава на една страна, сякаш питаше: „Къде, по дяволите, са тръгнали тези хора с дечицата ми?“ Когато чу воя на двигателите, хукна по стълбите, без да чака да го повикат.

Пет минути по-късно излетяха.

Спряха в Барилоче за презареждане и нямаха никакви проблеми, а когато Милър провери времето, се оказа, че то ще бъде чудесно до Пунта дел Есте.

Оказа се, че имиграционните разпоредби в Барилоче са същите като на ферибота в Буенос Айрес. Един от служителите им сложи печат „Излитане от Аржентина“ в паспортите, с което удостоверяваше, че са напуснали Аржентина. След това подаде документите на уругвайския си колега, застанал до него, който на свой ред сложи печат „Влизане в Уругвай“. Когато кацнеха в Пунта дел Есте, нямаше да има никакви проблеми.

Час след като излетяха, сержант Кенсингтън докладва, че Алфредо, Дарби и „техният приятел“ са на борда на ферибота и всеки момент ще потеглят за Монтевидео. Това означаваше, че няма да има никакви въпроси за новата лична карта на Березовски.

Полетът до международното летище „Капитан де Корбета Карлос А. Курбело“ премина безпроблемно, а Кастило направи едно от най-добрите си кацания досега.

„А това според седмо правило на Кастило означаваше: «Макар всичко досега да премина гладко, със сигурност нещо ще се прецака през следващите пет минути.»“

— Последния път, когато кацнах тук, бяхме единственият самолет на пистата — отбеляза той, когато завиха от пистата и последваха пикапа водач към определената за тях стоянка. — Виж какво е сега.

Не можаха да преброят кацналите самолети, но най-големите сред тях бяха четири лъскави „Боинг 737“. Съдейки по логото, два бяха чилийски, един аржентински. Другите два — „ГОЛ“ и „Оушън Еър“ — бяха напълно непознати на Кастило, но съдейки по флага на вертикалните стабилизатори, и двата бяха бразилски.

Пикапът ги отведе при частните самолети, повечето „Бийчкрафт“, но имаше и два „Гълфстрийм“-а, единият бразилски, а другите американски.

— Какво е това място? — полюбопитства Милър.

— През лятото богатите южноамериканци идват тук, за да си броят парите. През зимата е истинско мъртвило. Последния път, когато бях тук, беше зима и приличаше на декор от научнофантастичен филм. Пълно е с луксозни къщи, все къщи за милиони долари и никакви хора.

— А ти какво си правил тук?

— Опитвах се да спипам Хауард Кенеди. — Той замълча, след това уточни: — Агентът от ФБР, който се чупи, за да работи за Певснер.

Милър кимна.

— Кенеди се опита да продаде Певснер. Опитва се да го очисти и междувременно, за малко да ми види и на мен сметката. *Щеше да успее*, ако го нямаше Лестър. Имах намерение да отведа господин Кенеди у дома и да го предам на ФБР, за да го пратят във федералния затвор във Флорънс, Колорадо, и така да си спечеля вечната благодарност на ФБР. Така и не успях да разбера защо не ме понасят тези момчета.

— И аз чух такова нещо — влезе в тон Милър. — Господи, виж ги всичките тези самолети.

— Последния път тук бях единственият на пистата.

— Някой е ликвидирал Кенеди преди да се появиш, нали?

— За съжаление. Певснер бе преценил, че да изнасилват Кенеди редовно, не е достатъчно наказание, задето е крадял от него и го е предал. Когато пристигнахме в „Конрад“, по-точно казано „Сизърс Палас“ на Пунта дел Есте, имах чувството, че всички уругвайски ченгета са се събрали на конференция. Има едно уругвайско ченге — главен инспектор от уругвайската национална полиция, някой си Хосе Ордьонес — което никак не ме харесва, между другото. Дано не го видим...

— Чарли, аз така и не успях да разбера защо са толкова малко хората, които те харесват.

Милър посочи през прозореца.

Пикапът беше спрял и шофьорът и още един мъж слизаха от автомобила.

— Най-сетне — въздъхна Кастило. — Мислех, че ще рулираме чак до Монтевидео.

С палки ги насочиха къде да паркират и те спряха двигателите. Милър разкопча предпазния колан.

— Чакай малко, искам да ти доразкажа — помоли Кастило.

— Давай.

— Ордьонес беше във фойето на „Конрад“, когато влязохме. Заведе ни в един от хубавите апартаменти, където, вързани за два стола, бяха телата на Кенеди и тип, когото Дешамп разпозна като подполковник Виктор Жданков от службата на Путин за Защита на конституцията и борба с тероризма. Бяха завързани, защото някой ги беше пребил до смърт. Според професионалното мнение на главен инспектор Ордьонес, е бил използван метален ръжен. Пръстите на ръцете и краката им бяха смазани, след това очевидно са преминали на по-яките кости. Беше гадно.

— Интересно ми е какво ли ще направи добрият ти приятел Певснер с човека, който не се е отнесъл както трябва с братовчедка му? — попита небрежно Милър.

Кастило поклати глава.

— Не е никакъв проблем, приятелю, защото няма да стане.

— Тези думи са ми познати отпреди. Чувал съм ги няколко пъти вече. Първият път беше в един мотел в Дейлвил, когато се опитваше да заковеш щерката на заместник-командващия...

„Това пък откъде дойде?“, помисли си Кастило.

— Беше отдавна. Сега си е засега — отвърна той.

Милър сви рамене.

— Накратко — продължи Кастило: — Ордьонес ме е предупреждавал два пъти, че не съм добре дошъл в Уругвай. В деня, когато открихме Кенеди и Жданков, ми каза да се разкарам и да не се връщам. Каза ми го втори път, когато използвах „Шангри-Ла“ за презареждане на черните хеликоптери. Според него създавам само неприятности.

— Но се е съгласил да вземе хеликоптерите, след като приключите с тях, нали?

— Не беше толкова просто, Дик. Той е добър човек, етичен, не можеш да го подкупиш.

— Нима? — отвърна саркастично Милър.

— Честна дума — отвърна гневно Кастило. — Целта на тази кратка лекция беше да ти подсказва, че искам да мина през Пунта дел Есте възможно най-тихо и мирно. Не е нужно Ордьонес да ми виси над главата и да създава проблеми.

— Значи тихо и *мирно*, а?

— Именно.

— Мирното може и да се окаже проблем.

Той отново посочи през прозореца.

Блестяща бяла лимузина „Линкълн“ бе спряла до „Гълфстрийм“-а.

— Има някаква грешка — сви рамене Кастило. — Не може да е за нас. Имам чувството, че от „Конрад“ са изпратили човек да прибере големи играчи.

Милър се разсмя.

Шофьор в ливрея слезе от лимузината и отвори задната врата. Елегантно облечен мъж слезе и помахаше приветливо.

Последва остро свистене, докато вратата към стълбите се отваряше.

— Дано Едгар да е вързал Макс — изви вежди Кастило.

Само че Едгар не го беше вързал.

Макс се втурна надолу по стълбите и хукна към лимузината — усмивката на мъжа се стопи — пхна рошовата си глава в задната част на автомобила, провери вътре, след това се насочи към предния колесник.

Кастило разкопча предпазния колан и влезе в пътническата кабина.

— Много се извинявам, вината е изцяло моя, стари приятелю — бяха първите думи на Седрик Лий-Уотсън. — Трябваше да се сетя, че ще се случи нещо подобно.

— Какво, по дяволите, става? — попита гневно Чарли.

— Работата е там, че аз имам един порок.

— Не може да бъде! — ахна с престорен ужас Милър.

Кастило не се сдържа и също се усмихна.

Лий-Уотсън имитира хвърляне на зарове.

— Ти си комарджия? — попита Милър. — Засрами се.

— Колата изпращат от „Конрад“ — продължи Лий-Уотсън. — Когато звъннах, за да помоля да ни осигурят апартаменти за всички, сигурно са решили, че вода приятели.

— При това приятели с пачки — отбеляза Милър.

Лий-Уотсън кимна.

— То си е така — продължи Милър. — Понякога, когато съм сигурен, че късметът ми се усмихва, съм изкарвал по някой и друг долар, колкото да не съм капо.

Кастило се изсмя.

— Сега какво ще правим?

— Едната възможност, шефче — обади се Едгар Дешамп, — е да се качим в лимузината и да отидем в хотела. Тук е горещо като в пещ.

Кастило забеляза ван крайслер „Таун енд Кънтри“ да спира до лимузината, а след това и крайслер „Стрейтс“. Двама едри мъже с широкополи сламени шапки, слънчеви очила и пъстри хавайски ризи слязоха от предните седалки и огледаха самолета.

— Аз ще се оправя — предложи Лий-Уотсън и тръгна надолу по стълбите.

Макс се появи на стълбите и започна да лае.

Кастило се обърна към Светлана.

— Не чу ли Макс, Пепеляшке? Тиквата ти е тук.

(ТРИ)

РЕСТОРАНТ „ЛО ДЕ ТЕРЕ“

„РАМБЛА АРТИГАС ЕНД КАЛЕ“ № 8

ПУНТА ДЕЛ ЕСТЕ, ПРОВИНЦИЯ МАЛДОНАДО

РЕПУБЛИКА УРУГВАЙ

20:25, 3 ЯНУАРИ 2006

Чарли държеше ръката на Светлана, докато я чакаше да прецени дали уругвайският хайвер — както обеща сервитьорът — е наистина хубав като хайвера от Каспийско море.

Кастило усети, че ги наблюдават, и забеляза възрастна двойка през няколко маси. Непознатите им се усмихваха.

„Ромео и Жулиета се държат за ръце, пият хубаво шардоне, чакат хайвера, който са си поръчали, докато една възрастна двойка, вероятно дошли тук, за да си припомнят младостта, им се усмихват мило.“

„Ромео и Жулиета са наблюдавани зорко от две руски горили и ефрейтор Лестър Брамбли от морската пехота — готови да се разправят с лошите. Настанили са ни на удобно място, така че ако лошите нахлуят с «Узи», да ни защитят.“

— За какво мислиш? — попита Светлана.

Той я излъга:

— Питам се дали ще признаеш честно, че уругвайските рибешки яйца са не по-лоши от руските?

— Ще бъда любезна и ще кажа, че са много хубави, макар да се съмнявам, че изобщо стават за ядене.

Всичко течеше гладко и безпроблемно, но Кастило така и не можеше да избие седмо правило от ума си.

Като пристигнаха с лимузината в „Конрад“, привлякоха много по-малко внимание, отколкото той бе очаквал. Мислеше си, че ще има хора, които да зяпнат в очакване да видят съпругата на някоя рок звезда или самата рок звезда, може би дори двамата заедно.

Оказа се, че никой не зяпа.

Апартаментите бяха първокласни, което означаваше, че Седрик Лий-Уотсън е не само играч от класа, ами играч без всякакъв късмет. Настаниха ги на последния етаж на хотела, в апартаменти с балкони, така че Лестър лесно успя да монтира радиото, а Светлана имаше изглед към басейна.

— Нося си бански — заяви тя и Кастило веднага си припомни последния път, когато я видя в бански — по-скоро без бански.

Потисна плътското желание, докато се върнат от басейна, и едва се сдържа, когато тя влезе под душа.

Телефонът прекъсна желанието му. Обади се Алекс Дарби от Монтевидео, за да му каже, че заедно с останалите са в Монтевидео, предложи да пренощуват там и да потеглят за „Шангри-Ла“ на сутринта, вместо да се срещат в Пунта дел Есте и да пътуват заедно към имението.

Кастило веднага се съгласи, че предложението е разумно не само тактически, ами защото щеше да има възможност да прекара една романтична вечер със Светлана в някой ресторант с изглед към Южния Атлантис.

Само със Светлана.

— Нямам нищо против, Алекс — съгласи се бързо той. — Ще се видим в имението към единайсет, може би малко по-късно.

„Защо да скачам от леглото рано сутринта? Могат да се случат какви ли не интересни неща, ако не ставам по първи петли.“

Този план не мина безпроблемно. Едва затвори телефона и влезе в спалнята, когато Светлана излезе гола от банята, стиснала включен сешоар в ръка.

Когато забеляза, че той я гледа, тя изключи сешоара.

— Какво ще правим сега?

Той галантно отхвърли първата мисъл, която му хрумна, и предложи тя да се облече.

— Не бързай, любима.

След това предложи да отидат на дълга разходка по плажа и да си харесат някой приятен ресторант.

Тя му се усмихна и отново включи сешоара.

Само че и това не стана, както го мислеше. Едва минали половин километър, забелязаха, че по пътя покрай плажа ги следва автомобил, в който се бяха настанили ефрейтор Брадли и двама от руските горили, които дойдоха да ги посрещнат на летището. Лестър беше с черна раничка, която висеше на гърба му, и вътре сигурно бе скрито оръжие, най-вероятно автоматичен „Колт“ четирийсет и пети калибър, модел „1911“ с три или четири пълнителя, докато руснаците бяха със сака, под които бяха скрити техните оръжия.

Оберкелнерът в ресторант „Ло де Тере“ им съобщи, че някой е отменил резервацията си в последния момент, веднага след като Кастило пхна в ръката му банкнота, еквивалент на двайсет американски долара.

— Днес имам желание да съм щедър — заяви той на оберкелнера и му подаде втора банкнота на същата стойност. — Пред вратата виждам един младеж, прилича на изгладнял студент, сигурно се пита дали ще може да си позволи вечеря в този прекрасен ресторант. Кажете му, че имате специални цени за студенти, а аз ще покрия разликата.

Оберкелнерът бързо дръпна банкнотата от ръката му.

„Нека горилите сами подкупят оберкелнера.“

Пет минути по-късно, докато настаняваха Брадли на маса край вратата, той забеляза, че горилите разговарят с оберкелнера, и минута по-късно се оказа, че още някой е отказал резервацията си в последния момент, защото ги настаниха на маса близо до Лестър.

Донесоха уругвайския хайвер в леденостудена сребърна купа с препечени триъгълни филийки хляб, а сервитьорът предположи, че хайверът върви чудесно с шампанско и по случайност разполагали с няколко изстудени бутилки „Тетанже“ от 1992.

— Донесете ни бутилка от най-хубавото уругвайско шампанско — поръча Кастило. — Чувал съм, че също като хайвера, шампанското ви е по-добро от европейското.

Сервитьорът на вина очевидно се разкъсваше между националната гордост и желанието си да продаде бутилка от скъпото

френско шампанско, но се усмихна.

Върна се след малко — тъкмо когато Светлана подозрително оглеждаше хайвера — с бутилка „Бодегас“ от 1994.

Когато Кастило опита шампанското, тя се претраши и с малка лъжичка гребна хайвер, след това я лапна — с удивително изящество, поне според Кастило.

Намръщи се.

— Лош ли е?

— Трябва да е руски! Великолепен е.

С малката лъжичка бързо намаза препечена филийка и му подаде хапка. След това намаза и за себе си.

„Сега не е моментът да признавам, че никак не обичам рибешки яйца.“

— Какво ще кажеш? — попита Светлана.

— Великолепен — отвърна той и се насили да се усмихне и да преглътне.

Погледнаха се в очите.

Светлана вдигна ръка към лицето му и бавно плъзна пръсти по бузата му.

— Карлос, моят Карлос, да знаеш колко съм щастлива!

— И аз, Свет.

„Говоря искрено.“

„А вечерта едва започва.“

„Повече няма да си припомням седмо правило.“

(ЧЕТИРИ)

ИМЕНИЕ „ШАНГРИ-ЛА“

ПРОВИНЦИЯ ТАКУАРЕМБО

РЕПУБЛИКА УРУГВАЙ

12:15, 4 ЯНУАРИ 2006

Когато Кастило спря взетия по наем от „Херц“ фолксваген пред къщата, отпред вече бяха паркирани пет автомобиля. Предниците на всичките бяха насочени към преградата за коне, където бяха вързани три прекрасни коня.

Един от автомобилите беше шевролет с аржентински дипломатически номера. Той подсказа на Кастило, че Алекс Дарби и Дмитрий Березовски са пристигнали. Имаше два еднакви пикапа форд, които според него бяха на наемниците от „Чайна Поуст“, Имаше още един форд пикап, по-малък, и миниван крайслер „Таун енд Кънтри“. По-старият автомобил, каза си той, сигурно е на посланик Лоримър, а миниванът на съпругата му.

Чарли тъкмо отваряше вратата, когато Колин Левърет, на волана на фолксваген също като неговия, спря отстрани.

Кастило се огледа и се запита къде са момчетата от „Чайна Поуст“, след това зърна единия, посивял чернокож на петдесет, може би шейсет, който заобиколи сградата, стиснал „Кар-4“ в ръка.

Когато забеляза, че Кастило го гледа, се усмихна бегло и козирува небрежно. Кастило помахаше с ръка.

Друг чернокож, дребен, с много черна кожа и късо подстригана бяла коса, излезе от къщата. Беше в дрехи на гаучо, както би казал Чарли — панталоните натъпкани в черни ботуши от мека кожа, бяла риза, която се издуваше от вятъра, и яркочервен шал на врата.

В ръка държеше вилица за барбекю.

— Заприличали сте на местните, господин посланик — поздрави го Кастило.

— Ако държиш да ме наричаш „господин посланик“, Кастило, нямам друг избор, освен да те наричам „подполковник“, и ще те оставя без напитка. За теб само кока-кола — заяви посланик (в пенсия) Филип Лоримър.

— Трудно ми е да ви наричам *Филип*, господине.

— Както искаш, подполковник, пий тогава кола.

— Ще ви наричам *господин посланик*, господине — обади се Колин Левърет, — защото съм по-едър и силен от вас.

— Може и да си по-едър — съгласи се Лоримър и размаха вилицата.

— Аз обаче нося дарове, господине — продължи Левърет.

— Господи, дано не си помъкнал цветя.

— Не, господине. „Битърс“. „Пейшо Битърс“.

Подаде му малка торбичка.

Лоримър извади три малки бутилки. Очевидно вътре се криеха още.

— Господ ще те възнагради богато, Колин — усмихна се посланикът. — Аз вече свърших запасите си, а тук не се намира.

— Позволете да предложа, господин посланик, че ги тестваме лично, за да сме сигурни, че ще издържат на пътуване.

— Да си направим „Сазерак“, е най-хубавото, което чух тази седмица — отвърна посланикът. — Но не и преди да поканя тази прекрасна дама в „Шангри-Ла“. Приятно ми е, мила. Добре дошла в „Шангри-Ла“.

— Благодаря — отвърна Светлана.

— Сега вече разбирам — въздъхна Лоримър.

— Кое?

— Как си пленила сърцето на подполковника. Ти си очарователна.

— Вече знаете, така ли? — попита Чарли.

— Аз знам всичко, подполковник. Мислех, че си наясно с този факт.

— Добре, Филип, предавам се.

— Естествено — отвърна Лоримър. — Ефрейтор Бадли, ти си винаги добре дошъл. — Подаде ръка на Бадли и погледна Дик Милър.

— Ами вие, господине, кой сте?

— Казвам се Милър, господин посланик.

— А, съученикът на Чарли от Хъдзън. Аз завърших „Норич“, но няма да ви намразя заради „Уест Пойнт“. Не е имало как да знаете, че има и по-добри школи.

Левърет се разсмя.

— Да влезем в къщата — по-точно ще минем през къщата, защото барбекюто е във вътрешната градина — докато Колин направи прословутия си „Сазерак“. — Погледна Светлана. — Ние ще гледаме тихо и кротко, докато брат й и съпругата ми съсипват прекрасното уругвайско месо на скарата.

Всички се разсмяха.

Лоримър се обърна към Кастило.

— А след това трябва да ми разкажеш всичко. Може и да съм стар, но умът ми си е на място и подозирам, че не си се отбил, защото си минавал наблизо.

Прехвърли дългата вилица в лявата си ръка, предложи дясната на Светлана и прекрачи прага. Тя стърчеше поне половин глава над него.

Едрият чернокож, който заобиколи къщата с „Кар-4“, когато пристигнаха, влезе във вътрешния двор тъкмо когато посланикът режеше сочно парче говеждо. Остави оръжието на масата и посегна към сребърния шейкър.

— Колин — каза той, — дано става въпрос за това, за което мисля.

— Някога да съм те подвеждал, Деуит? — отвърта Левърет.

— Да — намръщи се мъжът. — Изтръпвам, като се сетя колко пъти, къде и кога. — Взе шейкъра, наля си „Сазерак“, отпи малка глътка и обяви: — Става.

Кастило се разсмя.

Чернокожият погледна Чарли и се усмихна.

— Не ме помните, нали, подполковник?

— Не — призна Кастило.

— Ние черните си приличаме — подхвърли Левърет. — Знаеш го.

— Майната ти, чичко Рем! — избухна Кастило.

„Левърет знае, че това не беше на място.“

„И са пълни глупости.“

„Тук има петима «черни». Посланикът и съпругата му, чичко Рем с голямата уста, Дик Милър и този възрастен господин, когото не съм виждал никога досега, но май е дори по-стар, отколкото ми се стори на пръв поглед. Над шейсет е.“

„Единственото, по което си приличат, е, че не си приличат.“

„Единият е изключително дребен (посланикът), другият е изключително едър (чичко скапан Рем), третият е стегнат и атлетичен (Милър), а четвъртият е приятно закръглен (човекът от «Чайна Поуст»“.

„А цветът на кожата им също е различен, на някои е светла като моята (господин Лоримър), докато Левърет, за когото допреди малко си мислех, че е един от най-добрите ми приятели, няма да го видиш, ако някой загаси лампите.“

— Спокойно, Чарли — обади се Дик Милър. — Не го каза в този смисъл.

— Напротив — опъна се Левърет.

— Тогава, майната ти! — заяви гневно Милър. — Знаеш, че не е така, Колин. Дяволите да те вземат.

Кастило погледна посланика и забеляза загрижеността по лицето му, докато лицето на съпругата му бе още по-тревожно.

— Майната ти, Колин! — ядоса се Кастило. — Колко коктейла изпи?

— Само един, шефче — отвърна Левърет с ясно изразен акцент и вдигна чаша.

Кастило, напълно слисан, го наблюдаваше безмълвен. Забеляза пълния възрастен мъж, който размахваше ръце, за да покаже, че са се увлекли.

— Той се върза, Колин — заяви чернокожият. — Стига толкова.

— Деуит, и двамата се вързаха — разсмя се Левърет. — К'вот посееш, Карлос, т'ва ще пожънеш! Що не си го запишеш?

Кастило погледна Деуит.

„Деуит... Деуит“, помисли си той и смътен спомен се опита да си проправи път.

— Когато видях Колин — започна да обяснява пълния, — му казах: „Току-що видях Чарли и погледът му мина през мен.“

— А пък аз отвърнах — продължи Левърет, — „Деуит, не ми е приятно да ти кажа, но ти вече не си Зелената барета от пустинята.“

— Сержант Деуит! — възкликна Кастило, когато си припомни.

— След това — рече Деуит — си казахме едновременно: „Що не го подбъзикнем?“ Така и направихме, при това постигнахме невероятен успех.

— Сега ще кажа нещо, което не бих събрал куража да изрека в пустинята — заяви Кастило. — Майната ти, Деуит!

— Радвам се да те видя отново, Чарли — отвърна Деуит. Разпери ръце и след миг двамата се прегърнаха и започнаха да се потупват по гърбовете.

— След като шоуто приключи — обади се сухо Дешамп, — може ли да прекъсна неприличната проява на нежности и радост от срещата?

— Ти познаваш ли генерал-лейтенант Макнаб? — попита Деуит. Дешамп кимна.

— По онова време беше полковник — продължи Деуит, — ръководеше специалните операции в пустинята. Бях негов сержант по разузнаването. Веднага след началото на войната полковникът дойде при мен и каза, че имал нов пилот на хеликоптер, двайсет и една годишен, излязъл от академията преди шест месеца, и много държал да го опази жив, защото вече имал Кръст за отличителни заслуги и Пурпурно сърце, та човек като него щял да ни бъде от полза. Беше зле, когато той дойде, но след като пипна руснаците...

— „Пипна руснаците“? — повтори Березовски.

Деуит го погледна, преди да отговори.

— Тази работа сигурно все още е строго секретна и трябва да избия всички, които знаят нещо по въпроса, но я по дяволите. Говоря за шотландеца.

— За въпросния полковник... генерал-лейтенант... Макнаб ли? — попита Светлана.

— Да, госпожо. Така му казваме — зад гърба му, разбира се. Както и да е, шотландецът организира операция, за да отмъкне един „Скъд“. Знаете ли какво е „Скъд“?

— Руска ракета, създадена по немските „V-2“ — подхвърли небрежно Светлана. — Иракчаните разполагаха с голям брой „R-11/SS-1B Скъд-А“ с обсег около триста километра.

Сержант Деуит от Специалните части на американската армия, вече в пенсия, я изглежда странно.

— Точно така, госпожо. Искахме да отмъкнем една, първо, за да проверим дали може да работи на ядрен принцип, а след това да я изпратим в Щатите. Затова организирахме операция, за да си вземем една. Две „УН-60“...

Погледна Светлана и тя кимна.

— „Блекхоук“ — уточни тя.

— С подсилен екип...

Светлана кимна отново.

— Чарли пилотираше „Хюи“-то на полковника.

Светлана кимна за пореден път. Кастило забеляза, че Левърет и Дешамп едва сдържат смеха си.

— Та летим си ние — продължи Деуит. — Стигаме установката на „Скъд“. Всичко върви по план, докато някой не забелязва, че сред просналите се на земята хора има доста нашивки. Първо си казахме, че са иракчани, но тогава наш Чарли ги чува да си приказват на руски. Казва той, че са руснаци, и докато се усетим, той вече е заговорил. „Всички руснаци да станат и да запеят «Интернационала».“

Березовски избухна в смях.

— Значи ти си бил, Чарли! — възкликна Березовски. — Когато ги разпитвах, след като сте ги пуснали да си ходят, те казаха, че някакъв американец говорел на руски като жител на Санкт Петербург.

— Защо ми се струва, че има нещо, което не знам? — обади се Деуит.

— Сержант Деуит — заговори Дешамп. — Позволете ми да представя полковник Дмитрий Березовски и подполковник Алексеева, доскоро от СВР.

— Мама му стара, не може да бъде.

— Ти да не би да реши, че е поредното червенокосо попадение на Чарли, признай си, Деуит! — засече го Левърет.

— Не ми казаха, че си ги накарал да пеят „Интернационала“ — обади се отново Березовски. — Наистина ли ги накара?

— Хората са готови да изпълняват нарежданията на други тежковъоръжени хора. Дори снимахме импровизирания хор и раздадохме снимки на всички, когато ги качихме на самолета на „Аерофлот“ за Москва.

— Сигурно снимките са се изгубили — разсмя се отново Березовски.

— Някой ще ми каже ли какво става тук? — намръщи се Деуит.

— Искам да чуя и останалото — настоя Светлана. — Включително и за предишните червенокоси приятелки на Карлос.

— Зеленоокото чудовище току-що надигна глава. Истината е, че става въпрос за „много на брой привлекателни червенокоси“. Говоря в множествено число — подчерта Дешамп.

Светлана, на руски, заяви, че предците на Дешамп сигурно са страдали от тежки и много заразни болести.

Той се разсмя доволно.

— В пустинята нямаше жени — призна Деуит. — Колин просто си приказва. Както и да е, върнахме две ракети „Скъд“, провиснали под хеликоптерите „Блекхоук“, в които бяха руснаците. Взехме им документите и ги снимахме, а след това самолет на Агенцията ги закара до Виена. Чарли замина с тях и ги е качил на самолета за вкъщи.

— Знаете ли — започна небрежно Дешамп, — забелязал съм, че във Виена има много жени, повечето унгарки, които са червенокоси. Кажи, *Карлос*, ти направо в пустинята ли се върна, или първо прекара една заслужена ваканция?

— Карлос ме научи, господин Едгар Дешамп — заяви Светлана и му показва среден пръст. След това се обърна към Деуит. — Защо го наричаш *наш* Чарли?

— Имаше един герой в комикс, пилот на изстребител, когото наричаха *наш* Чарли — обясни Деуит. — Много му отива. Той е на двайсет и една, лейтенант, вече е получил кръст и благодарствено писмо от президента...

— Какво? — попита Березовски.

— Благодарствено писмо лично от президента. Бившият директор на Централното разузнаване Буш беше президент по онова време и така се развълнува, че забрави, че вече не е моряк. В писмото пишеше: „До всички моряци Операция «Залови» — така се казваше операцията — Браво. Джордж Х. У. Буш, главнокомандващ.“ Това е много, особено за един лейтенант. И той се главозамайва.

— Не е вярно. Винаги съм бил пример за скромност — заяде се Кастило.

Левърет избухна в смях.

— Представям си го — рече той, — как се пъчи в униформа за пустинята, стиснал „Кар-4“ в едната ръка, препасал кобур с четирийсет и пети калибър, наредил гранати в джобовете на ризата, боен нож в ботуша и се оглежда през авиаторските очила като някой господар.

Деуит се изсмя.

— Истината, госпожо — продължи Деуит, — беше, че *наш Чарли* се смяташе за божи дар в границите на армията и от време на време се налагаше да го понасмета яката. По принцип на лейтенантите не им е никак приятно сержантите да им казват какво да правят.

Погледна Кастило.

— Получи се обаче, нали? Ето те, преживял две войни — три, ако броим онази с мюсюлманите — вече си подполковник, който върши какви ли не интересни неща лично за президента.

— Ще ти скапя ли забавлението, Деуит, ако ти кажа, че може и да съм подполковник, но съм загазил яко, освен това в края на месеца ме изритват от армията.

Деуит остана загледан в него, след това вдигна очи към Левърет и едрият кимна.

— Ще ми кажеш ли какво е станало? — попита Деуит. — Изобщо какво става тук?

— Да не си разваляме хапването — предложи Кастило. — Да оставим съдбата да реши. Ти слизал ли си под Сахара, Деуит?

— Да, никак не ми допадна.

— Ами в Конго?

— И там съм бил. И в Судан, и в Уганда, и в Руанда, и в Бурунди, все на такива места. Бях бодигард на един захаросан тип от Агенцията, който „наблюдаваше“ умиротворителните части. Не говореше нито един от местните езици...

— Ами ти?

Деуит кимна.

— Двамата с чичко Рем прекарахме няколко страхотни години в езиковата школа в Президио. Точно преди да ни пратят в пустинята.

— Защо не обсъдим положението, докато обядваме — предложи Лоримър.

— Господин посланик — рече Кастило, когато приключи с разказа си за химическия завод, — надявахме се да ни кажете нещо повече за Конго. Наистина сме на тъмно и единствено вие с Деуит сте били там.

Посланик Лоримър го погледна студено.

„По дяволите, нарекох го «господин посланик».“

„Сега се пита дали гафът ми е непростим.“

— Минало е много време, откакто бях там — призна най-сетне Лоримър. — Но, от друга страна, прекарал съм много време в онази част на света и оттогава все се старая да съм в течение с нещата там.

— Моля те, Филип, разкажи ни всичко, което знаеш.

— Така вече е по-добре — усмихна се посланикът. — Най-добре да започна от самото начало. Само че къде е началото?

Замълча и се замисли над собствения си въпрос.

— През 1885 — започна той — кралят на Белгия Леополд II, председател и единствен акционер на „Международна африканска асоциация“, провъзгласява, че от този ден насетне притежават днешната Демократична република Конго. Никой не смее да му се противопостави. Германците правели абсолютно същото (не помня името на компанията) в днешно Бурунди, Руанда или може би Танзания — също и французите в Конго-Бразавил. Те искали да наложат християнството, да образуват диваците и да изкарат добри пари от мед, гума и минерали, които щели да изкопаят. Направили столица в град, който нарекли Леополдвил, сега Киншаса, облагородили и още един в другия край на река Конго, сега се нарича Кисангани, от който се интересувате, навремето наречен Стенливил на името на известния изследовател Хенри Мортън Станли, който тръгнал да търси мисионер, който разпространявал християнската вяра сред диваците в джунглата и изчезнал. Станли го открил по бързеите на реката и възкликнал с огромен ентузиазъм: „Доктор Ливингстън, нали“, както са ни учили в осми клас.

Насъбралите се захихикаха.

— Така било в продължение на двацет години — продължи посланикът. — После, през 1906 или 1907, срещу краля били насочени доста упреци, предимно от американците. Английски дипломат, Роджър Кейсмънт, обиколил Конго и разбрал, че белгийците са тормозели местното население; Кейсмънт казал, че измирали от глад

или били избивани с хиляди. Ние, американците, имаме склонност да раздаваме правосъдие, така че в пресата се вдигнала голяма шумотевица. Тогава крал Леополд отвърнал, че няма никаква представа за подобно нещо и щял да прекрати издевателствата. Белгийското правителство, в името на негово величество Леополд II, анексира Конго през 1908 и плаща компенсация с неизвестна стойност на „Международна африканска асоциация“. Повече нямало неблагоприятни материали в пресата, сега вече белгийският парламент имал за задача да подобри живота на местните, които получавали почтена работа като събирали гума, извличали мед за различни белгийски фирми, много от които били свързани с „Международна африканска асоциация“. Продължило така чак до 1960 и честно казано, този капитализъм на протекция на по-слабо развита страна съвсем не бил лош. Били построени училища, била въведена религия, появили се болници. Всичко било както трябва, но местните не били доволни. Политически неправилно е да го кажа, че местните от Централна Африка не били готови да се управляват сами. Най-разумно е да цитирам доктор Албърт Шуайцър, органист, философ и лекар, който получил Нобелова награда за дългогодишната си хуманитарна дейност в Африка. Той построил болница във Френска екваториална Африка и правел много за африканците, които наричал чак до смъртта си „диваците“. Бях в Леополдвил като младши консул през юни 1960, когато белгийците отстъпиха под натиска на Обединените нации — най-високо надигаха глас американците — и дадоха независимост на Конго. Тогава тя стана Република Конго. Също и бившата френска колония Средно Конго. Появиха се две нови независими държави с едно и също име. Кръстиха ги Конго-Бразавил и Конго-Киншаса, когато новото правителство прекръсти Леополдвил. По това време имаше двама, точно така, двама бяха, с университетски дипломи в Конго-Киншаса. Имаше обаче много умни хора. Някои ми бяха приятели. Имах един любим приятел, Жозеф Дезире Мобуто, който бе ефрейтор в белгийската жандармерия. Много обичаше да слуша разкази за създаването на Америка. Често му давах книги. Беше невероятно впечатлен от Джордж Вашингтон и Томас Джеферсън. Щом можеха, организираха парламентарни избори. Мобуто спечели. Беше облякъл нова униформа. Вече бе полковник в конгоанската армия. Нещата започнаха бързо да се разпадат. Катанга, където се

намираха медните мини, не виждаше причина да дели богатствата си с останалата част от страната и обяви, че се отделя под ръководството на един луд, наречен Моис Чомбе. Втората по богатства провинция на Конго, Касаи, също обявява независимост две седмици по-късно. В столицата избухва военен преврат и се започва повсеместно разграбване. Министър-председателят на Конго, Патрис Лумумба се обръща към Съветския съюз за помощ. Хрушчов бързо започва да изпраща обучени хора и най-модерно оръжие. Твърдят, че имат най-благодарни намерения. А пък ние, разбира се, отрекохме, че изпращаме оръжия и хора от ЦРУ, които да „съветват“ президента Жозеф Касавубу, макар това да бе точно толкова тайна, колкото фактът, че щом слънцето залезе, ще стане тъмно. По време на дългогодишната ми служба за правителството — продължи Лоримър и погледна Кастило — не видях нито един действащ президент на Съединените щати, нито пък ми се обади за нещо. Носеше се обаче слух, че президент Айзенхауер нямал намерение да търпи руснаци на юг от Сахара, че бил решил, че приятелчето на Никита Хрушчов, Лумумба, бил пречка на пътя на международния мир, хармония и добра воля, следователно трябвало да бъде очистен, ликвидиран, премахнат или както там се изразяват приятелите на Чарли. През декември 1960 — говоря за шест месеца след обявяването на независимостта — Касавубу сваля правителството. За да е сигурен, че никога повече няма да се върне, Лумумба е свален от сцената — поне така се твърди — от полковник Жозеф Дезире Мобуту. Когато попитах стария си приятел, запаления почитател на Вашингтон и Джеферсън, дали слуховете са истина, той ме предупреди да не си вра носа във вътрешните дела на Конго и че нямало да бъде никак зле да поискам да ме отзоват, преди да се е случило нещо, което да принуди президент Касавубу да ме обяви за персона нон грата. Същия съвет ми даде и колега от посолството, който със сигурност получаваше нареждания от Ленгли, Вирджиния. Останах колкото можах, още шест месеца. След това, след назначение на Филипините, се върнах навреме за трагедията в Стенливил. Тя беше между август и ноември 1964. Тръгнах си в деня, когато спуснахме белгийските парашутисти над Стенливил; един едър медик от белгийската армия ме погледна и нареди незабавно да се кача в самолета. Всъщност той ме отнесе в самолета. Оттогава не съм стъпил в Конго. Но през 1965, малко след като генерал-лейтенант

Мобуто става главнокомандващ на армията и се провъзгласява за президент за пет години — погледна Светлана, — бях политически съветник в нашето посолство в Копенхаген (когато намерим време, трябва да обсъдим как се подрежда хубава шведска маса) — погледна Кастило — и човекът на Агенцията, който ме посъветва да искам преместване, очевидно помнеше, че навремето съм бил приятел с генерала, че съм бил в Стенливил по време на трагедията, и ми предложи място на посланик в тогавашен Заир. Бързо се разчу, че не съм желан. По-късно научих, че докладът ми за случилото се бил обиден за конгоанското национално достойнство.

Той замълча, беше замислен, въздъхна дълбоко и довърши:

— Това са показанията ми.

— Господине — рече след малко Кастило, — не ме разбирайте погрешно. Историята е безкрайно увлекателна, но се надявах да ни кажете какво да очакваме, когато пристигнем там.

— „Когато пристигнем там“ ли? — повтори Лоримър, тъй като не разбра.

— Да, господине — отвърна Кастило. — Заминавам с екипа си.

Посланикът мълчеше, докато оглеждаше останалите и мислеше какво да каже.

Накрая погледна към Кастило.

— Първо, скъпи приятелю, ако те пипнат близо до Стенливил — а те ще те открият с това бяло лице — ще те убият и по всяка вероятност ще те изядат. Черният дроб на бял мъж се смята за добро жужу срещу куршумите. А пък останалите, ако са достатъчно глупави, за да отидат в онези райони, ще заварят жалките останки от опитите на европейците да наложат културата си в Конго. Европейци, за съжаление, там отдавна няма. Летището — на което всеки ден кацаше „Боинг 707“ до Брюксел и обратно — е отдавна затворено. Ширят се болести. Електричество почти няма, защото почти никакъв петрол не стига до генераторите в Конго. Ще попаднат на разлагащи се тела в джунглата, също както са постъпвали Червените кхмери в Камбоджа. Да продължавам ли?

Кастило не отговори.

— Единственият начин, по който можете да унищожите фабриката, е по въздуха — заяви Лоримър.

— Ние дори не знаем къде се намира — призна Кастило.

— А, ще я намерим — отвърна Деуит.

— „Ние“ ли, Деуит? — попита саркастично Кастило.

— Мислех, че съм на интервю за работа — отвърна напълно сериозно Деуит. — Да не би да греша?

— Чарли — заговори Левърет, — можем да съберем екип от четирима, може би петима стрелци. Откриваме съборетината, маркираме я и звънваме на Военновъздушните сили.

— Трябва да... — започна Кастило. Спря, когато звънецът издрънча остро, а веднага след това звънна и телефон.

Лоримър вдигна слушалката, заслуша се, накрая благодари и затвори.

— Очевидно още някой е бил наблизо и е решил да се отбие. Главен инспектор Ордънес.

— По дяволите! — възкликна Кастило.

— Предполагам, че Дмитрий и Светлана ще се чувстват по-добре, ако Деуит ги разведе из имението.

— Защо не ги заведем в някоя стая? — предложи Кастило. — Може да е съвпадение.

„Или пък ще размаха информацията, пусната от Интерпол.“

— Светлана, Дмитрий, елате с мен — помоли учтиво посланик Лоримър.

— Не се притеснявайте. Ще му трябват пет или шест минути, докато пристигне от магистралата — обясни компетентно Деуит.

XIV

(ЕДНО)

ИМЕННИЕ „ШАНГРИ-ЛА“

ПРОВИНЦИЯ ТАКУАРЕМБО

РЕПУБЛИКА УРУГВАЙ

15:05, 4 ЯНУАРИ 2006

Главен инспектор Хосе Ордьонес от Националната полиция на Уругвай, мургав мъж с тъмни очи в края на трийсетте, в добре ушит костюм, влезе във вътрешния двор пет минути по-късно.

— Вратата беше отворена, господин посланик — обърна се той учтиво към Лоримър. — Затова влязох.

— Винаги си добре дошъл, Хосе, както ти казах последния път, когато се видяхме. — Той посочи към масата. — Тъкмо приключвахме с обяда, но има предостатъчно...

— Много мило, господин посланик. Денят ми се оказа наистина невероятен и не съм обядвал. — Огледа седналите на масата и кимна.

— Радвам се да те видя, Хосе — поздрави Мунц. — Невероятен ли каза?

Ордьонес се настани на едно от празните места.

— Точно така. Станах много рано.

— Виж ти — обади се Кастило.

— Някой звънна на вратата в неприлично ранен час, но когато отворих, нямаше никой. Някой обаче беше пхнал това под вратата — обясни Ордьонес.

Подаде на Кастило бял пощенски плик. Не беше запечатан.

Ордьонес кимна.

— Да, погледни какво има вътре.

Кастило отвори плика и извади лист хартия. Зачете се.

След това го подаде на Алфредо Мунц, той също го прочете и го подаде на Едгар Дешамп, който на свой ред го прочете и го предаде на Алекс Дарби.

ИНТЕРПОЛ, ЗАПОВЕД ЗА ИЗДИРВАНЕ EUR/RU 2005–6777 БЕРЕЗОВСКИ, ДМИТРИЙ И EUR/RU 2005–6778 АЛЕКСЕЕВА, СВЕТЛАНА.

ДОСТОВЕРНИ ИЗТОЧНИЦИ СЪОБЩАВАТ, ЧЕ Е ВЪЗМОЖНО БЕРЕЗОВСКИ И АЛЕКСЕЕВА ДА СЕ ДВИЖАТ ЗАЕДНО С К. Г. КАСТИЛО. ПОДПОЛКОВНИК КАСТИЛО Е ОФИЦЕР ОТ РАЗУЗНАВАНЕТО КЪМ АМЕРИКАНСКАТА АРМИЯ, КОЙТО ПРИТЕЖАВА И ДРУГА ИДЕНТИФИКАЦИЯ, ВКЛЮЧИТЕЛНО И НА СТАРШИ АГЕНТ ОТ АМЕРИКАНСКИТЕ ТАЙНИ СЛУЖБИ. ПОСЛЕДНО Е ЗАБЕЛЯЗАН В БУЕНОС АЙРЕС НА 2 ЯНУАРИ 2006.

ИЗВЕСТНО Е, ЧЕ РУСКИЯТ ОФИЦЕР, ПОЛКОВНИК ЕВГЕНИ АЛЕКСЕЕВ ОТ СВР, КОЙТО ОТГОВАРЯ ЗА СЛУЧАЯ БЕРЕЗОВСКИ/АЛЕКСЕЕВА, Е ИЛИ В БУЕНОС АЙРЕС, ИЛИ НА ПЪТ КЪМ АРЖЕНТИНА. ПЪТУВА С ДИПЛОМАТИЧЕСКИ ПАСПОРТ.

Дарби сгъна листа и го върна на Ордьонес, след това заяви:

— Ако не знаех как стават тези неща — нито един агент на ФБР не би направил подобно нещо — бих казал, че някой е пуснал секретна информация на ФБР до служител от местната полиция.

Ордьонес не отговори.

— И така, подполковник, преди да закуся, се обадох тук-там — това сведение щеше да е на бюрото ми, когато отидех на работа — и научих, че красивият ти самолет е кацнал в Пунта предишната вечер, а господин Дарби се е качил на ферибота за Монтевидео. Тогава позвъних в „Конрад“, защото реших, че сигурно ти се иска да поиграеш комар. От хотела потвърдиха, че си там, в компанията на поразителна червенокоса дама. Казах си: „След като му дадох ясно да разбере, че аз лично и правителството на Уругвай полуофициално заявихме, че предпочитаме да обикаляш като турист някъде другаде, защо не успяваш да устоиш на изкушението да се връщаш в Пунта?“

Посланик Лоримър постави пред него чиния, отрупана с парчета крехко говеждо.

Кастило избегна въпроса и посочи пържолите пред инспектора.

— Към месото има чудесни печени чушки, Хосе. Ще ги опиташ ли? А пък кабернето совиньон е истинска мечта. Ще ти дам чаша, освен ако не си тук по работа и не можеш да пиеш.

Чарли стана от масата, върна се с бутилка и я вдигна.

— Казва се „Бодегонес дел Сур“ и е от Бодега Хуанико. На етикета пише, че ароматът е сложен (каквото и да означава това) с нотки на зрели плодове, което ми напомня за облян в парфюм изискан възрастен господин...

Ордьонес поклати глава.

— Остави виното, подполковник. И между другото, на работа съм.

Кастило наля половин чаша на инспектора, след това и на себе си.

— Ще пия с теб, за да сме двама, които се оставят на демона, наречен ром. Или по-скоро на демона, наречен каберне.

Чукнаха се.

Ордьонес лапна парче говеждо.

След като преглътна, заговори:

— Браво, господин посланик.

След това се обърна към Кастило.

— И така, качих се в колата и подкарах към Пунта. Мислех, че ще имам възможност да закусим заедно, подполковник, да си поговорим. Когато пристигнах, разбрах, че си взел кола под наем и си отишъл да се поразходиш. Само че, сам разбираш, подполковник, професионалното ми любопитство беше събудено.

Ордьонес отпи глътка вино и продължи:

— Затова показах снимката на госпожа Алексеева от съобщението на Интерпол на управителя. Той призна, че дамата наистина приличала на онази, с която делиш апартамент 1730. След това я показах и на оберкелнера в ресторант „Ло де Тере“ — на такова място бих завел прелестна червенокоса дама, с която имам връзка, докато съм в Пунта — и той потвърди, че жената от снимката много прилича на жената, която снощи е похапвала хайвер и е пила шампанско заедно с щедрия господин, който също много си приличал

със снимката, която му показах. Само че ти не беше в „Конрад“. Не беше и на плажа. Не пиеше кафе в някое приятно кафене. Затова се запитах къде в Уругвай бих отишъл, ако знам, че не съм желан в страната. Така се озовах тук.

— И аз така — потвърди Кастило.

— Така изглежда — озъби се Ордьонес. — Докато идвах насам, си казах, че сигурно ти е хрумнало, че „Шангри-Ла“ е идеалното място, на което да скриеш руски бегълци от правосъдието.

— Мина ми през ума — призна Кастило.

— Тук се търкалят прекалено много трупове на чужденци — продължи Ордьонес и срещна погледа на Лоримър. — Простете, господин посланик, но се налагаше да го кажа.

Лоримър махна презрително с ръка.

Ордьонес погледна Кастило отново.

— А пък телата в „Конрад“ са още повече. Където и да отидеш, подполковник, валят трупове.

Кастило не знаеше какво да каже.

— На това трябва да се сложи край — заяви простишко Ордьонес.

— Хосе, става нещо, за което не знаеш — обади се Мунц.

— Алфредо, каквото и да е, не искам да знам. — Последва кратко мълчание, след това Ордьонес продължи: — Докато идвах насам, ми хрумна и нещо друго. Щеше да ми е много по-лесно, ако не беше един от най-старите ми приятели или ако не се възхищавах на подполковник Кастило, въпреки че ми създава единствено и само неприятности. Дори си казах, че би било хубаво, ако бях от хората, които са закачили портрет на Че Гевара на стената в кабинета си.

Ордьонес се усмихна, когато видя, че слушателите му не са разбрали намека за Че Гевара.

— Защо? Защото, ако бях в лагера на последователите на Че, първо щях да открия хората, които Интерпол издирва, да ги арестувам, да ги предам в руското посолство и да проверя дали руснаците ще ми платят двеста и петдесетте хиляди евро, които предлагат като награда. След това щях да придружа подполковник Кастило до самолета му и да сложа черен печат в паспорта му, за да съм сигурен, че повече няма да стъпи в Уругвай, а после да махам с ръка, докато самолетът му

излита. След това можех да отида при началника си и да докладвам, че положението е овладяно.

Трябваше му време, за да похапне говеждо и да отпие глътка вино.

— Само че не мога да постъпя така — заяви най-сетне Ордьонес. — Затова ще ви кажа какво ще направим. Към десет утре сутринта ще кажа на началника си, че макар да съм хукнал към Пунта незабавно, след като съм научил, че е възможно полковник Кастило и руснаците крадци да са там, съм пристигнал, след като подполковникът и антуражът му са отлетели от международно летище „Капитан де Корбета Карлос А. Курбело“ и в летателния им план е заявено, че отиват в Порто Алегре, Бразилия.

Всички мълчаха замислено.

Ордьонес срещна погледа на Кастило, след това на Мунц.

— Благодаря ти, Хосе — кимна Мунц.

„Хайде пак, Алфредо, помисли си Кастило, за пореден път действаш, без да ме питаш.“

„И този път си прав.“

— И аз ти благодаря, Хосе — кимна на свой ред Кастило.

Ордьонес махна небрежно с ръка, сякаш се опитваше да каже: „Разбира се. Това не е нищо.“

Накрая заяви:

— Аз, разбира се, не съм идвал тук. Ще пийна още една чаша от ароматното каберне и си тръгвам.

(ДВЕ)

Березовски и Светлана излязоха от стаята, където чакаха.

Кастило подаде справката от ФБР на Березовски. Той я прочете и я прехвърли на Светлана.

— Не знам какво е това — призна той.

— Справка — уточни Кастило. — ФБР ги изпраща на хора, които са заинтересовани. Води се неофициална, но всъщност си е съвсем официална.

— Въпросът — намеси се Дарби — е откъде е получена информацията. Подозирам, че е Монтвейл.

— Забил е нож в гърба на шефчето — подхвърли Дешамп. — Въпреки че му обеща да не го прави.

— Може да е Монтвейл — съгласи се Кастило. — Но може и да са от ФБР, независимо че президентът е наредил никой да не закача Звеното за организационен анализ. Говорим за ФБР, които са под командването на съдебното министерство, не на Монтвейл. Те не понасят нито него, нито мен. А що се отнася до историята как съм отвлякъл Дмитрий и Светлана от представителката на ЦРУ във Виена, тя ще плъзне из цял Вашингтон. Те лесно ще открият „Гълфстрийм“-а. Знаят, че е в Буенос Айрес. Затова се твърди, че сме забелязани в Буенос Айрес. Мислят си, че могат да zlepоставят Монтвейл, да ми го начукат и да оберат лаврите, като пипнат руснаците, като изпратят това сведение и в Буенос Айрес, и в Монтевидео. Нещо не се връзва с мотото им „Вярност, храброст и единство“, а?

Дарби, Деуит и Дейвидсън се изсмяха. Дешамп изсумтя.

— В Буенос Айрес — продължи Кастило — могат да се случат две неща. Може Артигас да е получил справката и да я е изгубил.

— Кой, Чарли? — попита Дик Милър.

— Хулио Артигас. Беше агент на ФБР в Монтевидео. Прилича на брат на Ордьонес. Умен. Свестен човек. Научи — по-скоро сам разбра — за нас повече, отколкото му се искаше, затова го прехвърлихме към Звеното за организационен анализ и го изпратихме на работа в посолството в Буенос Айрес. Инспектор Дохърти му даде ясно да

разбере, че ако се държи прилично, Дохърти ще се погрижи за работата му във ФБР.

Милър кимна с разбиране.

— Значи е получил информацията и просто е скъсал листа. Друг агент на ФБР обаче я е получил също и я отнесъл на посланик Силвио, за да получи разрешение да съобщи на ДРУ или на когото трябва, а Силвио е казал: „Още не“ или пък: „В никакъв случай“. Същата информация е била изпратена и в Монтевидео, където момчетата от ФБР са я предали за Пищовлията Юнг, тъй като знаят, че работи за нас, и на посланика, който все още ни има зъб заради Пищовлията, а и лично на мен. Представям си Макгрори...

— Кой? — попита отново Милър.

— Посланикът — уточни Чарли. — Сигурно се е усмихнал доволно и е казал, че местните власти трябва да научат какво е съдържанието на сведението. Според Макгрори, да пъкне писмо под вратата на Ордьонес по време, когато инспекторът спи, му дава възможност да „се измъкне сух от водата“. Най-интересното е, че никъде не пише „ФБР“.

Той посочи листа.

— Така е — потвърди Дешамп.

— Май шефчето не е чак толкова тъп, колкото изглежда — отбеляза Дешамп и си спечели студен поглед от Светлана.

— Какво означава това? — попита Березовски.

— Тъй като нямаме представа в чии ръце е попаднала тази информация, не мога да кажа какво означава. Само че не е много разумно вие със Свет — а и останалите от нас — да се връщаме в Аржентина.

— Хрумва ми абсурдната мисъл — започна Дешамп — да приемеш фактите и да се откажеш да изравняваш със земята химическия завод.

— Според теб това ли трябва да направя? — попита спокойно Кастило. — Да не го правя ли?

— Това е просто една възможност, шефче.

— Не те попитах това.

— Очевидно това е най-разумното — заяви Дешамп. — От друга страна обаче, все още имам романтичното желание да се покрия със слава.

Милър изпъшка.

— Да не би представата ти да се покриеш със слава е, като се озовеш в някой жужу казан, в който къкри вечерята на конгоанец? Нали чу какво каза посланикът за шансовете на бял мъж в Конго?

— Посланикът е прав, господин Дешамп — обади се Деуит.

— Ако ми кажеш „господин Дешамп“ още веднъж, ще започна да те наричам ГПДЧ — грозна, плешива, дебела чернилка.

— Оставете ме една минута да помисля — помоли Кастило.

След като Дешамп прецени, че едната минута е изтекла, заговори:

— Шефче, след като не можем да се върнем в Аржентина, а Ордьонес даде ясно да разберем, че Порто Алегре не е подходящо място, къде да отидем?

— Във Вашингтон — отвърна Кастило.

— Това май е пълна глупост — заяви Дешамп.

— Слушай — настоя Кастило. — Изпращаме Алфредо обратно в Аржентина. Ще се качи на най-обикновен полет. Може да отпътува още днес. В мига, в който се върне, звъни на Певснер и му казва, че отиваме в Козумел, за да настаним там Дмитрий и Свет.

— Нещо взех да се обърквам — призна Дешамп. — Сега пък Козумел.

— Остров, близо до Канкун. Там има летище, на което може да кацне „Гълфстрийм“. Козумел. Там е курортът Козумел с прекрасни плажове, голф игрище, дълбоководен риболов и великолепна кухня. Много ще ти хареса, Свет...

— Няма да... Както кажеш.

— И не само защото е собственост на братовчед ти Александър. Там системата за сигурност е не по-малко впечатляваща от Барилоче или „Поло енд Голф Пилар“. Дали не беше „Голф енд Поло“? Абе все едно.

— Кажи, Карлос, къде си въобразяваш, че си тръгнал без мен?

— Заминавам за Вашингтон, Свет. Нали чу какво казаха посланикът и Деуит? Бяха пределно ясни, че да открием фабрика и да я взривим, е все едно да пикаем срещу вятъра. Мога да се обърна лично към президента. Според Монтвейл, както се изрази онзи ден, президентът е защитен от възмутителното ми поведение във Виена. Според мен не му е казал още нищо, защото това означава от ЦРУ да

си признаят, че са изпуснали ценни руснаци, които Интерпол издирва. Значи отивам при президента. Щом оставим Светлана и Дмитрий в луксозния Козумел и се вдигнем във въздуха, ще му звънна по радиото. Освен ако не е някъде в Аляска, ще го открием. Ако имаме късмет, това ще стане, преди Монтвейл да научи какво става. Дори Монтвейл да е при президента, когато пристигнем, и да му е разказал своята версия, президентът ще ме изслуша. — Замълча и огледа мъжете около Дешамп. — Ще чуе каквото имаме да му кажем. Идваш с мен, Едгар. Ти също, Алекс. И Дейвидсън, и Левърет, и Деуит. Идват всички, които чува онова, което ни казаха Дмитрий и Светлана и вярват, че в Конго не затварят риба в консерви.

Последва кратко мълчание.

— Или президентът ще ни изслуша, или отиваме в затвора без всякакви приказки. Не ви задължавам да дойдете с мен и няма да остана нито разочарован, нито изненадан, ако предпочетете да останете в слънчевия Козумел заедно с Дмитрий и Светлана.

Настъпи ново мълчание.

— Може ли да кажа нещо? — попита посланик Лоримър.

— Разбира се, господине — отвърна Чарли.

— Мислех си, подполковник, че ако ще ви бъде от полза, мога да подготвя кратък доклад за историята на дейността в района на Конго. Например как Западна Германия навремето е имала атомна централа. Това е малко известен факт и той сигурно не е чувал за него.

— Президентът ви не знае ли? — попита Березовски, неспособен да повярва.

— Вашингтон е странно място, Дмитрий — обясни посланик Лоримър. — Президент Труман е бил информиран, че Съединените щати разработват ядрена програма едва в деня след смъртта на президент Рузвелт. Докато Труман е бил вицепрезидент, той не е знаел абсолютно нищо — държан е в пълен мрак.

— Сега разбирате ли защо трябва да се срещна с президента? — попита Кастило.

— Според мен, не че съм най-компетентният, това е единствената ви възможност.

Чарли кимна умислено.

— Така е, господин посланик. Ще ви бъде много благодарен, ако подготвите този доклад.

— Тогава ще го напиша, въпреки че ми омръзна да търпя нежеланието ти да се обръщаш към мен с малкото ми име.

— Аз участвам, шефче — заяви Дешамп.

— И аз — реши Дарби.

Кастило погледна Дейвидсън.

— За бога, Чарли! Трябва ли да питаш? Да, господине, съгласен съм, господин подполковник. Идвам с вас при президента. Не само това, ами ще доведе и чичко Рем и грозната, плешива, дърта чернилка и ще направя всичко по силите си, за да не му позволя да се напие.

(ТРИ)

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „КОЗУМЕЛ“

КОЗУМЕЛ, МЕКСИКО

20:05, 5 ЯНУАРИ 2005

Кастило забеляза, че Милър с мъка се надига от седалката на втория пилот — болеше го — но се престори, че не забелязва.

Беше напълно разбираемо. Самият Кастило се бе схванал, а през дългия полет на няколко пъти усети болки на местата на старите рани.

Полетът наистина беше дълъг. Шест часа и петнайсет минути от Пунта дел Есте, над Южна Америка, към Кито, Еквадор, а след час престой, за да заредят, и невкусна вечеря с пилешко, последваха нови три часа от Кито до Козумел.

По време и на двете отсечки изпрати Милър в пътническата кабина, за да се изтегне на някое от канапетата и да си почине коляното му поне за час. И в двата случая Светлана идваше, за да седне на мястото на втория пилот. Опитаха се да се държат за ръце, но пилотската кабина на самолет „Гълфстрийм“ не беше предвидена за романтични двойки, затова двамата седяха и наблюдаваха как уредът показва, че горивото намалява, и джипиеса, който показваше местоположението на самолета.

Имаше много време за мислене, а имаше за какво да се мисли, да се вземат решения, най-вече как и кога да бъде предприета първата стъпка от мисията.

Кастило се замисли над първата стъпка, след като Милър излезе от пилотската кабина и чу воя на единия мотор.

Тъкмо посягаше към слушалките на радиото, когато Светлана влезе. Изви любопитно вежди.

„По дяволите, все някога ще научи какво ще стане.“

Посочи слушалките. Тя му ги подаде, след това се отпусна на седалката и се заслуша в разговора.

— К. Г. Кастило — представи се той.

— Потвърждавам, подполковник Кастило.

Гласовото разпознаване реагира по-бързо, каза си той, отколкото би се обадил телефонист.

„Гласът изобщо не прилича на компютърен.“

— Генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб. Първо ниво на кодиране.

— Един момент, ако обичате.

След това прозвуча гласът на Макнаб.

— Много ти благодаря, че се сети да се обадиш, подполковник. Започвах да се питам дали не си решил да се пенсионираш по-рано от предвиденото.

— Добър вечер, господине.

— И дали не си попаднал в ръцете на аржентинските ченгета в страната на гаучосите. Нали вече знаеш, че от ФБР са пуснали справка?

— Да, господине. Вие видяхте ли я?

— О, да. Получих и второ съобщение „определете местонахождение, без да задържате обектите“.

— Това не ми беше известно, господине.

— Ако се опиташ да влезеш в Съединените щати, ще знаеш защо граничният патрул се заплесва по паспорта ти.

— Да, господине.

— Къде, по дяволите, си се дянал?

— Седя в самолета — току-що кацнахме в Козумел.

— Ще зареждате ли? Да не би да искате да си починете там?

— И двете, господине.

— Мислих как да се видим...

— Господине...

— ... тъй като не е препоръчително да се мяркаш във Форт Браг. Та реших...

— Господине...

— ... да летя до Райкър, това няма да привлече вниманието на никого, след това да се кача на хеликоптер до Хърлбърт. Никой няма да разбере. Предполагам, носиш германския си паспорт — ако се наложи да минеш през гранична проверка в Лодърдейл...

— Господине...

— По дяволите, Чарли, престани да ме прекъсваш! Ако те спрат имиграционните власти във Форт Лодърдейл, което е напълно реална възможност, след като идваш от Козумел, и двете места са ваканционни центрове, можеш да прелетиш до Пенсакола...

— Господине, няма да дойда на срещата с вас.

Последва кратко мълчание, преди Макнаб да отвърне:

— Я повтори.

— Няма да се срещна с вас, господине, поне...

— Не ти предлагам приятелска среща, подполковник. Това е заповед. Нали помниш от времето, прекарано в армията какво означава заповед?

— Заминавам да се срещна с президента, господине.

Последва ново мълчание, този път по-дълго.

— Той ли поиска да се видите?

— Не, господине. Ще му позвъня и ще помоля за среща веднага след като приключа разговора с вас, господине.

Последва ново мълчание, преди Макнаб да заговори.

— Чарли, съмнявам се, че президентът ще се върже на едно „Съжалявам, няма да се повтори.“

— Надявам се, господине, да повярва, че в Конго има химически завод.

— Нали си наясно, че според ЦРУ там обработват риба?

— Ще взема господин Дешамп, господине.

— Стария „Смъртоносна инжекция във врата“ Дешамп ли? Нали знаеш какво мислят за него в Агенцията?

— И господин Дарби.

— На когото зад всяко дърво се привиждат спотаили се руснаци, решили да завладеят света ли?

— И Джак Дейвидсън, и чичко Рем, и Ф. Б. Деуит. Те всички имат...

— Ф. Б. Деуит ли? Моят Ф. Б. Деуит? Пенсониерият сержант Финеас Бартоломю Деуит ли?

— Да, господине. Той е един от хората на „Чайна Поуст“, които наех да пазят посланик Лоримър.

— Не съм го виждал от погребението на съпругата му — рече на глас Макнаб.

— Те всички разговаряха с руснаците и им вярват, господине. Вярва им и посланик Лоримър. Посланикът подготвя информационен доклад за президента, господине, в който проследява историята на завода още от времето, когато германците...

— Значи имаш намерение да въведеш всички тези хора в Овалния кабинет — между другото, той не е там, изнася реч в Сейнт Луис — и после какво?

— Ще се опитам да го убедя, че там има химическа лаборатория и завод, господине. Ще поискам разрешението му да ги унищожа. Не мога да се справя сам.

— Доколкото си спомням, предложих ти нещо подобно, подполковник — подхвърли саркастично Макнаб. — Слушай ме внимателно, подполковник. На това му се казва пряка заповед. Няма да звъниш на президента. Няма да се срещаш с президента.

Кастило не отговори.

— Давам ти пряка заповед, подполковник, утре сутринта ще влезеш в Съединените щати под името Карл Вилхелм фон унд зу Госингер във Форт Лодърдейл. След това летиш до Пенсакола, Флорида. След като си осигуриш луксозно настаняване в някой хубав хотел на брега, се свързваш с мен по радиото — аз сигурно ще бъда във Форт Райкър — и ще ти кажа къде точно в Хърлбърт се намирам, а ти изпращаш Джак Дейвидсън да ме вземе. Не, да дойде Финеас. Искam да си поприказвам с него.

Кастило продължаваше да мълчи.

— Надявам се мълчанието не означава — рече след малко Макнаб, — че един от най-добрите офицери, които съм имал, обмисля как да се измъкне от заповедта ми.

„Да, господине.“

„Точно това обмислях, господине.“

„Точно така, говоря в минало време, защото за мен сте един от най-добрите офицери, които познавам.“

„Сигурен съм, че си мислите, че съм много по-умен, отколкото съм в действителност.“

„Работата е там, че наистина обмислям как да се измъкна от тази заповед...“

— Ще се свържа с вас по радиото веднага щом се настаним в хотел в Пенсакола.

След поредното дълго мълчание, Макнаб продължи:

— Почини си, Чарли. Полетът от страната на гаучосите е дълъг, а утрешният ден със сигурност ще бъде доста натоварен. Край на връзката.

— Прекъсни — рече Кастило и се обърна към Светлана.

Тя го наблюдава дълго, след това върна слушалката на мястото ѝ. Накрая стана от седалката на втория пилот и се върна в пътническата кабина.

На Кастило му се стори, че тя искаше да каже нещо, но след това премисли и премълча.

Погледна през прозореца на кабината и видя мексиканците — митничар и служител на имиграционните власти — да проверяват паспортите и документите на самолета. Зад тях бяха спрели два джипа „Юкон“ с логото на „Гранд Козумел“ на вратите.

Четири горили — тези, изглежда, бяха мексиканци — стояха до джиповете и чакаха да се заемат с поставената им задача.

(ЧЕТИРИ)

АПАРТАМЕНТ „ТАИТИ“

ГОЛФ КУРОРТ „ГРАНД КОЗУМЕЛ“

КОЗУМЕЛ, МЕКСИКО

21:25, 5 ЯНУАРИ 2006

— Това е — завърши Кастило. — Поради ред причини, вместо да отидем да се срещнем с президента утре, всички — с изключение на Свет и Дмитрий, които остават да гледат как се плискат вълните — отиваме да се срещнем с генерал-лейтенант Макнаб. Може би, след като ни изслуша, ще каже: „Добре, вървете да се срещнете с президента.“ А може и да не го каже.

— Познавам Макнаб достатъчно добре и знам, че няма да се опитва да се покрие — заяви Левърет. — Какво му е хрумнало?

Кастило сви рамене.

— Трябва да почакаме и ще разберем. Без него сме наникъде. А след разговора с него ми хрумна една неприятна мисъл. Дори да отида при президента, дори той да ми повярва, ще иска второ мнение, за да бъде взривен заводът, а човекът, от когото ще поиска това мнение, е генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб.

— Искам да кажа нещо, подполковник — обади се Березовски.

„Подполковник, значи. Прозвуча твърде сериозно.“

— Разбира се — съгласи се Кастило.

— Правилото, че всички знаят какво става, важи ли за мен и Светлана, или предпочиташ да ти кажа каквото имам, насаме?

— Говори, Дмитрий.

— Името полковник Пьотр Сунев говори ли ти нещо?

— Самият господин с ядрените куфарчета ли? — попита Дешамп. — Това яйце яко се размаза по лицето на Агенцията.

Кастило се разсмя.

— Да, Дмитрий, чували сме за него. Приятели ли сте?

— Да. По-точно казано, той ми беше приятел.

— Нищо не разбирам — призна Деуит.

— Бивши колеги на Дмитрий — обясни Дешамп — позволяват на Агенцията да разбере за сто атомни бомби, скрити в куфарчета, внесени успешно в страната и разнесени в целите Щати в очакване да бъдат детонирани в подходящия момент...

— И — продължи вместо него Дарби — тази информация беше потвърдена от руснака от КГБ Пьотр Сунев, който премина на наша страна.

— Който след това разиграваше момчетата от Ленгли из цялата страна — уточни Дешамп.

— Само че — прекъсна го Дарби с усмивка, — полковник Сунев беше чудесен човек и убедителен лъжец, и знаеше как да измами полиграфа, затова от Агенцията му вярваха...

— Никога не са били използвани по-ефикасни — е, може и да не са били най-приятните — детектори за истината върху него — поясни Дешамп.

— Вярваха му толкова много — поде на свой ред Дарби, — че му снесоха огромна сума, освободена от данъци, за услугата, включиха го в програмата на ЦРУ за защита на свидетелите и му дадоха нова самоличност.

— Назначиха го за преподавател по политически науки! — прекъсна го Дешамп. — Как само ми допадаше този многозначителен нюанс.

— При това в престижен колеж с ляв уклон...

— Гринел, в Айова — не пропусна да уточни Дешамп.

— И един ден професорът изчезна с парите, които му бяха платени. Седмица по-късно се появи в Москва.

— Знам го — призна Березовски.

— Добре се справихте с тази операция, Дмитрий — похвали го Дешамп.

— Операцията наистина мина добре — отвърна Березовски. — Предполагам, че генерал-лейтенант Макнаб е наясно какво става.

— Искаш да кажеш, че той подозира, че ти си Сунев номер две ли? — попита напълно сериозно Кастило.

— Светът щеzakлейми Съединените щати — заяви Светлана, — ако екип от вашия Спецназ бъде избит или заловен, докато се опитва

да изравни със земята завод за преработка на риба в страна, където населението гладува. Ще бъде още по-зле, ако самолетите ви успеят да го разрушат.

— Накъде биеш? — попита Кастило.

— Карлос, любими, няма ли да е по-разумно, ако двамата с Дмитрий тръгнем с теб утре, вместо да стоим тук и да гледаме вълните?

— Какво?

— Важното е да убедим генерал-лейтенант Макнаб в истината — обади се Березовски. — Хубаво ще бъде да сме заедно с теб, ако се налага, когато се срещаш с властите.

Дешамп изсумтя.

— Ще ти предложи един сценарий, Дмитрий. Ако попаднеш за разпит в Агенцията, този път ще използват много по-неприятни методи, за да изтръгнат истината, и едва тогава ще повярват на онова, което имаш да казваш. А то не е много. Всичко, което ни каза, са просто слухове. Вярваме ти, но Агенцията едва ли ще се върже. Те ще си кажат, че си просто някакъв тип...

— И сестра му — прекъсна го Дарби.

— ... които са унизили представителката на ЦРУ във Виена, следователно са унизили и Агенцията. Накрая ще решат, че наистина сте руски мошеници и крадци, които са си съчинили цялата история, че сте същите като Сунев и се опитвате да се покриете, затова ще ви предадат на Интерпол, а пък те ще ви върнат обратно на руснаците.

— Нито един от вас няма да се мярка в Агенцията — разпореди се Кастило.

— Ако размислиш, подполковник — заговори отново Березовски, — ще се сетиш, че решението не е твое. Как ще ни спреш?

Кастило го погледна в очите.

— Нужно ли е да ти напомням, че жена ти и дъщеря ти са в Аржентина?

— А ти забеляза ли колко добре се разбират жена ми и Сузана Сиено? Много по-добре от нас двамата с теб, Карлос. И двете жени са наясно какви са ролите на съпрузите им в света, в който живеем двамата с теб. Понякога, по божията воля, се случват неприятни неща. Карлос, връщаме се отново към онова, за което вече говорихме. Грехът да пропуснеш нещо. Ако се върна в Аржентина, без да докарам тази

работа до самия край, това би било грях. Онова, което предстои да се случи, е в ръцете на господ.

„Мама ти стара, разбира се, че не е.“

„В ръцете на К. Г. Кастило е, но нямам никаква представа как да се справя.“

„А когато не знаеш накъде да тръгнеш, най-добре е да спреш и да почакаш.“

— Дмитрий, ако позволя на двама ви със Светлана да дойдете с нас във Флорида, ще ми дадеш ли дума, ще се закълнеш ли в бог и в живота на семейството си, че няма да се предадете на Агенцията без преди това да поговорите с мен?

Березовски се замисли за момент.

„Кълна се, че ще те закарам при жена ти и малкото ти момиченце, дори ако се налага да те упоя, да те увия в килим и да те пратя по пощата.“

„Или дори да те затътря на гръб.“

„Готов съм да умра, но не и да предам Светлана в ръцете на Агенцията, които — Дешамп е напълно прав — ще я върнат в Русия, а след това ще се поздравят, че са се «справили» с положението така, че пасиви за Агенцията няма да има.“

(ПЕТ)

Светлана бе увита в бяла хавлия и Кастило забеляза, че отдолу е със същите червени дантелени бикини, които видя на гарата във Виена. Беше се облегнала на рамката на вратата към банята и го наблюдаваше как звъни по телефона.

Попита го с поглед какво става. Той ѝ даде знак да изчака.

— Благодаря ви за разбирането — отговори той. — Животното е символ на силата и предаността на фонд „Лоримър“ и не мога да си представя Макс да не бъде допуснат на събрание на борда.

Светлана изви въпросително вежди, защото не можеше да си представи с кого разговаря Кастило.

— Много ви благодаря — отвърна Чарли любезно, — но ще имам нужда от по-просторен апартамент за срещата.

На вратата се звънна и Светлана, още боса, хукна бързо, за да отвори.

Кастило вдигна поглед към сервитьора, който вкарваше количка с охладител за шампанско и още нещо, което не видя.

— За съжаление, няма да ни остане време за риболов — продължи той, — но признавам, че щеше да ми е много приятно.

Сервитьорът от рум сървис отвори бутилката шампанско и Светлана се нахвърли върху онова, което той така и не успя да види.

— Коктейл до басейна е добра възможност — призна той, — но и това е идейно.

Светлана подписа бележката на сервитьора, изпрати го, затвори и заключи.

Върна се при количката, взе две чаши в едната ръка, след това посегна за нещо с лявата и тръгна към Кастило.

— И ние нямаме търпение да ви видим. До утре — завърши Кастило с глас, който издаваше, че разговорът е служебен. — Много ви благодаря.

Затвори телефона.

— Проклетникът не млъква.

След това погледна Светлана.

Понечи да каже нещо, но така и не успя, защото тя пхна нещо в устата му.

— Белуга — уточни тя и му показа етикета на малкото бурканче.

„Супер... още рибешки яйца.“

— Браво — отвърна след малко той.

— И сухо „Помери“ — продължи тя, докато му подаваше една от чашите. — Уругвайското шампанско не беше лошо, но не е френско, а сега празнуваме.

„Какво, по дяволите, празнуваме?“

„Предложението на Дмитрий вие двамата да се самоубиете ли?“

Тя забеляза нещо в изражението му.

— Не се притеснявай, Карлос, любими. Богата съм. Аз плащам.

Той докосна чашата ѝ със своята.

— И какво точно празнуваме?

— Нас. Теб и мен. Че сме влюбени.

— Любима, какво да направя, за да те убедя да останеш?

Тя не обърна внимание на думите му.

— След като приключиш с хайвера и шампанското, съм ти приготвила малък подарък.

— Ти чу ли какво те попитах?

— Знам, че ще го харесаш...

— За бога, мила, няма ли да ме изслушаш?

— Не — отвърна категорично тя. — Каквото и да кажеш, Карлос, любими, няма да промениш нищо.

Той остана загледан в нея.

Тя разтвори хавлиения халат и бързо го затвори.

— Какъв подарък, любими, мислиш, че ти е приготвила малката госпожица Червени гащи?

Той се усмихна. „Значи знае кодовото си наименование“, помисли си той, след това я привлече към себе си и я прегърна. Дори през плътния халат усети топлината на тялото ѝ до бузата си.

Усети как гърлото му се стяга, а след това гърдите му се надигнаха.

„Мили боже, та аз плача.“

(ШЕСТ)

СПА КУРОРТ „ПОРТОФИНО“

ПЕНСАКОЛА БИЙЧ, ФЛОРИДА

15:30, 6 ЯНУАРИ 2006

— Добре дошли в Портофино, господин Кастило — поздрави дежурният управител.

Кастило позна гласа.

„Това е кучият син, с когото разговарях вчера.“

„Същият кучи син, който се опита да ми пробута всичко, защото било буквално без пари, а и така престоят ми щял да бъде по-приятен.“

— Преди да се настаним — рече Кастило и посочи информационното табло, сложено до рецепцията, — бихте ли махнали това, защото донорите ни може и да не проявят разбиране.

Надписите бяха с местещи се букви на черен фон.

КУРОРТ „ПОРТОФИНО“

ПРИВЕТСТВА С ДОБРЕ ДОШЛИ

БОРДА НА ДИРЕКТОРИТЕ НА БЛАГОТВОРИТЕЛЕН ФОНД
„ЛОРИМЪР“

ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР К. Г. КАСТИЛО

— Напълно разбирам, господин Кастило — съгласи се угоднически управителят. — Смятайте, че е изпълнено.

Той щракна с пръсти, за да привлече вниманието на един от носачите, и щом хилавият младеж дотича, двамата отнесоха някъде таблото.

— Досега не бях разбрал — подхвърли Дешамп, — че си изпълнителният ни директор. Какво значи това?

Кастило му показва среден пръст.

— Хрумна ми нещо притеснително — рече сериозно Дешамп. — След като приятелчетата ти от ФБР са пуснали заповед да бъдеш открит, но не и задържан, ще разберат къде се намираш веднага щом

приятелчето ти управител прокара кредитната ти карта през посттерминала.

— Господи! Дори не ми беше минало през ума.

— Защото си влюбен. В такива моменти хората забравят.

Управителят се върна.

Дешамп му подаде платинената си карта „Американ Експрес“.

— Аз плащам.

— Господин Кастило няма ли да използва своята карта?

— А, не. Изпълнителният ни директор не плаща за нищо. Това е моя работа. Аз съм директорът по корпоративните подаръци. Докато сме тук, ще бъдете ли така любезен да ни отделите няколко минути от безценното си време?

(СЕДЕМ)

Бяха в огромен апартамент, който, изглежда, беше на последния етаж.

Лестър Брадли провери радиото, което вече бе инсталирал на просторната тераса с изглед към брега и Мексиканския залив, след това вдигна палци към Чарли.

Кастило посегна към слушалката и нареди на компютъра да го свърже с генерал-лейтенант Макнаб, след като включи закодиране първо ниво.

Когато чу гласа на Макнаб, Кастило каза:

— Екипът по проучването докладва, господине. Засега удържахме фронта. Не са забелязани неприятели.

— Колкото и странно да звучи, радвам се да го чуя от теб.

— Благодаря, господине.

— Какво означава онова, което току-що избълва?

— Намирам се в много приятна стая на последния етаж на спа център „Портофино“ на Пенсакола Бийч, на половин час от летище „Пенсакола“ и на четирийсет и осем километра от Хърлбърт.

— Не е зле да си живееш добре и да не се притесняваш за нищо.

— Така е, господине.

— Имаш ли автомобил?

— Малък автомобилен салон, господине.

— Аз съм в клуба на Хърлбърт. На плажа.

— Знам къде е, господине.

— Въпросът е Финейс знае ли къде се намира.

— Сигурен съм, че ще го намери, господине.

— Какви са автомобилите?

— Два „Събърбан“-а и „Мустанг“ кабриолет, господине. Червен.

— „Мустанг“-ът става, но с мен са адютантът ми, приятел на вас с Милър и вторият пилот. И, разбира се, радиото. Няма как да се съберем в „Мустанг“. Изпрати Финейс с единия „Събърбан“.

„Стар приятел ли?“

„Сигурно е Вик Д'Алесандро.“

„По-вероятно да е човек от авиаторската школа, може би някой от 160-ти.“

— Очакваш ли някакви проблеми с настаняването?

— Не, господине. Ще ни настанят.

„Естествено, тук не връщат хора, които се набутват сами да плащат по двеста и петдесет кинта на вечер, ако не и повече.“

— Гледай да не стане някой гаф.

— Няма, господине, ще се погрижа. Господине, ако Деуит тръгне веднага, ще пристигне при вас след трийсет и пет до четирийсет минути.

— В този спа курорт „Порто“... нещо си има ли ресторант? Който мога да си позволя?

— Господине, ще бъдете почетен гост на фонд „Лоримър“.

— Не съм обядвал, а до пет часа в проклетия клуб не предлагат нищо повече от вмирисани фъстъци и още по-вмирисани пуканки.

На Кастило му хрумна идея. Той се замисли за миг.

„Мама му стара, защо пък не?“

„Той е генерал, офицер и джентълмен.“

„Няма да посмее да вдигне луд скандал в «Макгуайър».“

— Господин генерал, в Пенсакола има едно заведение, където сервират страхотни пържоли, казва се „Макгуайър“. И ние не сме обядвали. Предлагам Деуит да ви закара направо там. След това ще дойдем в хотела.

— Знам „Макгуайър“ — заяви генерал-лейтенант Макнаб. — От време на време, подполковник, ти идват добри идеи. Тази е великолепна. Ще се видим направо в Макгуайър. Край на връзката.

(ОСЕМ)

ВИНАРНА „РУПРЕХТ О’ТУЛ“

ИРЛАНДСКА КРЪЧМА „МАКГУАЙЪР“

ПЕНСАКОЛА, ФЛОРИДА

17:50, 6 ЯНУАРИ 2006

Единственото, което услужливият персонал на „Макгуайър“ не можа да осигури на господата от борда на благотворителен фонд „Лоримър“, бе да позволи на изпълнителния директор да пуши пура. Дори вмъкнаха тайно Макс през задната врата.

Управата освободи за тях винарната — истинска винарна с повече от седем хиляди бутилки вино, поне така пишеше в менюто — и частна трапезария с дълга банкетна маса, от която се виждаха подредените бутилки.

Докато Деуит отвори вратата на генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб (Макнаб беше в униформа, украсена не само с многоцветните панделки, доказателство за войните, в които бе участвал, ами и с медалите, които бе получил) подполковник Кастило имаше достатъчно време, за да реши, че идването в приятната ирландска кръчма (по тавана и стените бяха налепени поне двеста хиляди долара в банкноти от по един от „почетни ирландци и ирландки“) не бе особено добра идея.

Генералът остана, меко казано, изненадан, когато завари Кастило, Дик Милър, Колин Левърет, Джак Дейвидсън, Алекс Дарби, Едгар Дешамп, Лестър Брадли, Джак и Сандра Бритън и, разбира се, Дмитрий Березовски и Светлана Алексеева, насядали около масата, отрупана с ордьоври и много на брой бутилки вино.

Най-голямата изненада, при която Кастило зяпна, бе, че един от тримата офицери, старият „приятел“, когото Макнаб спомена — също в униформа — не бе пенсионираният офицер Вик Д’Алесандро. Не бе и човек от 160-та авиационна част.

Оказа се подполковник Рандолф Ричардсън III от Армейската школа по авиация.

Ефрейтор Брадли наруши мълчанието, когато скочи на крака, столът му изскърца остро по пода и се прекатури.

— За почест! — изрева той. — Висш офицер на борда!

— Свободно — заговори Макнаб. — Добър вечер, господа. — Едва тогава забеляза Светлана и Сандра. Погледна Кастило и добави: — И дами.

Макнаб заслиза гордо и се отправи към Светлана и Сандра, които похапваха стриди с шардоне.

— Брус Макнаб, дами. Разрешете да попитам какво търсят две красиви дами с тази сбирщина грозници?

— Аз съм Сандра Бритън и чакам приятното прекарване, което ми бе обещано от онзи грозник, ако дойда с него — обясни Сандра и посочи съпруга си. — Досега ми подхвърля някакви смрадливи стриди.

Светлана се разсмя и Макнаб се обърна към нея.

— Ами вие, мила моя? Какво ви обеща вашият грозник?

— Мислех си за нещо повече от стриди, но държа да призная, че тези си ги бива.

— А вие коя сте?

— Сюзън Барлоу, господин генерал-лейтенант, а това е брат ми Том.

Очите на Макнаб казаха: „Как ли пък не. Много добре знам кой е брат ти Том.“

— За мен е чест, господин генерал-лейтенант — рече Березовски. — Чувал съм много за вас от Карлос.

— Сигурно — отвърна Макнаб.

— Аз съм Едгар Дешамп, господин генерал-лейтенант. И аз така.

— Какво?

— И аз съм чувал много за вас, господин генерал-лейтенант.

— И аз така. От общи познати във Вирджиния.

— Алекс Дарби, господин генерал-лейтенант. — Дарби подаде ръка, разсмя се и добави: — И аз така, и вие така.

— Какво значи това?

— И аз съм чувал много за вас, а сигурно и вие сте чували много за мен от същите познати във Вирджиния.

— Така е — потвърди Макнаб и се обърна към Лестър Брамбли.
— Струва ми се, че ти си представителят на морската пехота.
— Тъй вярно, господине, ефрейтор Лестър Брамбли, господине.
— И за теб съм чувал, синко — рече Макнаб. — И то все хубави неща от хора, които уважавам.

Ефрейтор Брамбли се изчерви.

Макнаб погледна Милър.

— Как е коляното ти, Дик?

— Оправя се, господине.

Без да каже и дума, генерал-лейтенантът подаде ръка на Дейвидсън, след това и на Левърет и се обърна към останалите от придружителите си. Бяха застанали в коридора. Посочи отляво надясно.

— Подполковник Питър Удс, вторият най-лош адютант, който някога съм имал, защото най-лошият е подполковник Кастило. Това е майор Хоумър Фостър, който не позволи на подполковник Ричардсън да допусне фатални грешки, докато летяхме насам. Последният е подполковник Ричардсън, колега на Кастило и Милър от „Уест Пойнт“. Запознайте се, господа.

Макс пристъпи към Макнаб, седна пред него и подаде лапа.

— Генерал-лейтенант Макнаб, това е Макс — представи ги Кастило. — Макс, това е генерал-лейтенант Макнаб.

Макнаб се наведе и пое лапата на кучето.

— Днес се запознах с едно от кутретата ти, Макс. Мокреше на воля килима в кабинета на генерал Креншо във Форт Райкър.

— А синът ми Ранди гледа братчето му — добави подполковник Ричардсън.

Светлана чу и погледна Кастило. Той кимна.

— Свършихме ли с любезностите? — попита Макнаб. — Тези ордьоври ми се струват доста апетитни, но истината е, че съм гладен като вълк.

— Ще ви харесат, господин генерал-лейтенант — обади се Березовски. — Да ви наля ли чаша вино?

— Човек по мой вкус — отбеляза Макнаб. — Има ли „Малбек“?

— Господине? — чу той гласа на подполковник Ричардсън.

Макнаб го погледна.

— Господине, не ми е никак приятно да прекъсвам такава прекрасна...

— Как се казва хотелът, в който ще бъдем? — прекъсна го Макнаб.

— Спа курорт „Портофино“ на Пенсакола Бийч, господине.

— Двамата с Удс да ме чакате в седем — разпореди се Макнаб.

— Слушам, господине. Благодаря ви, господине.

Ричардсън си взе довиждане и бързо си тръгна.

Макнаб погледна Кастило.

— Госпожа Ричардсън се грижи за група момчета от Райкър. Включително и тяхното момче. Отседнали са в мотел, близо до военновъздушната база, за да могат децата да разгледат Военноморския музей.

— Страхотен музей.

— Генерал Креншо ми каза, че си научил момчето да лети.

— Така е, господине.

— Утре може и да имаш възможност да му кажеш „здрати“.

— С удоволствие, господине.

— Стига да остане време. Тъй като няма да обсъждаме проблемите по време на вечеря, а довечера няма да разполагаме с достатъчно време, утре ще ни се струпат доста задачи.

— Така е, господине.

— Може би тогава ще чуя разумното ти обяснение, подполковник.

„Обяснение ли?, помисли си Кастило. Обяснение за какво?“

„Списъкът става прекалено дълъг и сложен.“

— Не ви разбирам, господине. Обяснение за какво?

Макнаб посегна към хапка риба тон алангле. Задъвка бавно, очевидно се наслаждаваше на деликатеса, след това преглътна.

— По телефона ти казах, че умирам от глад.

„Нали затова сме тук, за да ядем.“

— Казахте ми, господине.

— Защо тогава, дяволите да те вземат, изпрати „Събърбан“-а чак до Хърлбърт, за да ни върнеш в Пенсакола?

— Ама, господине...

— Досега да сме се наели в „Макгуайър“ в Дестин.

„По дяволите!“

„Не знаех, че в Дестин има ресторант «Макгуайър».“

— На шестнайсет километра от клуба — поклати глава Макнаб.

— Каза ми прелестната сервитьорка. И ти ми се правиш на многознайко.

Погледът му се плъзна настрани и той се ухили.

— Така вече е по-добре — каза той, когато Березовски му подаде чаша вино. — Къде, по дяволите, е онова дебело меню, което предизвиква у мен само хубави спомени?

(ДЕВЕТ)

АПАРТАМЕНТ „МАЛАГА“

СПА ЦЕНТЪР „ПОРТОФИНО“

ПЕНСАКОЛА БИЙЧ, ФЛОРИДА

21:25, 6 ЯНУАРИ 2006

— Питър, обади се на рум сървис да ни донесат кафе — разпорежи се Макнаб и се просна на ратановото канапе. — Ама много кафе. Ядох толкова много, че съм полузаспал, а може да се позабавим.

— Слушам, господине — съгласи се подполковник Питър Удс.

— След това изчезвай — продължи Макнаб.

— Господине?

— Ако си тръгнеш сега, Питър, после с чиста съвест можеш да се закълнеш под клетва, че не си имал никаква представа какво е казано в тази стая и кой е присъствал.

— Ще остана, господине — реши подполковник Удс.

— Ура, Питър.

Удс се разсмя.

— Ура! — извика той и посегна към телефона.

— Дами и така наречени господа — надигна глас Макнаб и вдигна ръка. — Може ли малко внимание?

Зачака всички погледи да се насочат към него.

— Не го казах досега, но майор Хоумър Фостър е от 160-ти. Той е един от нас и ще участва.

От униформата на майор Фостър личеше, че е летец към армията, назначен към Авиационната школа. По нищо не личеше да е към Специални операции.

Кастило не помнеше Фостър да е казал и дума по време на вечерята, но забеляза, че оглежда внимателно всички.

— Почитаемият Кастило сега ще започне с позната песен: „Всичко, което чуete тук...“

Даде знак на Кастило да продължи и той наистина довърши:

— ... е строго секретно по заповед на президента и нямате право да разкривате нищо от разговора без личното разрешение на президента или мен.

— Тъй като няма да притесняваме президента с каквито и да било подробности по това време, единствено подполковник Кастило може да ви даде подобно разрешение. Искам да добавя, че всички офицери тук, включително и аз, рискуваме кариерата си, като участваме в това обсъждане. Искам просто да уточня, че ако ни хванат, ще се пенсионираме скоростижно, заедно с подполковник Кастило, в края на месеца. Това е последният ви шанс да излезете, Пийт и Хоумър. Съветът ми е да си тръгнете.

— Аз участвам, господине — заяви подполковник Удс.

— И аз участвам, господин генерал-лейтенант — потвърди майор Фостър.

— Добре, следващият въпрос тогава. Когато станете на моите години, ще разберете, че не сте стигнали, докъдето сте стигнали, ако не умеете да преценявате хората. Ще знаете на кого можете и на кого не можете да вярвате, така че, ако някой от вас мисли, че полк... *господин Барлоу* и очарователната му сестра не ни казват истината, цялата истина и нищо друго, освен истината, без каквито и да било задръжки, да вдигне дясната си ръка и да говори веднага или да замълчи завинаги.

Огледа присъстващите. Всички мълчаха.

— Добре, това е. Вече знаем, че иранците или руснаците, или заедно, са направили химическа лаборатория, или по-точно казано, завод за рибни консерви в Конго. Идеята е да нанесат химически или биологически удар на Съединените щати, въпреки че разузнавателната общност, по-точно казано, ЦРУ, е убедено, че там се затваря риба в консерви. Наш дълг е да ликвидираме завода, преди да бъде нанесен удар.

Отново огледа присъстващите.

— Няма възражения, никой не шава притеснено. Подполковник Кастило е стигнал до извода, че може да се справи с проблема, като се обърне към президента и му представи истината, след което президентът ще вземе необходимите мерки. Подполковник Кастило греши. Президентът няма да предприеме мерки — но за това ще

обясня след малко — без да се допита до държавния секретар, до секретаря на отбраната и директора на Централното разузнаване. Те до един ще бъдат против. Директорът на Националното разузнаване ще настоява, че става въпрос за завод за рибни консерви и че това е продукт на нечие развратно въображение, по-точно на един неуправляем тип, отвлякъл двама руснаци от ръцете на ЦРУ. Само че директорът на Националното разузнаване греши. Секретарят на отбраната и държавният секретар ще кажат, че няма доказателство да нападат една гладуваща африканска страна. И ще бъдат прави. Разполагаме единствено с думата на тези двамата и някои други улики, които обаче са косвени, а никой не обръща внимание на косвените улики. Остава и проблемът, че руснаците веднъж вече ни направиха на глупаци с помощта на полковник Сунев, когото никой не желае да вижда отново.

— Генерале — прекъсна го Березовски.

— Нека позная, подполковник. Тук сте, защото искате да се предадете на ЦРУ и да ги оставите да ви разпитат, като използват средства, които според тях са ефективни, включително и химически средства. Възхищавам ви се. Наистина. Само че няма нищо да излезе. Ще попитате защо. Защото хората вярват на онова, на което искат да вярват. Ако Агенцията ви тикне в някой от почивните си домове някъде из Мериленд, те няма да успеят да докажат, че лъжете, ще се оправдават с натриевия пентотал или каквото там са ви налили във вените, за да ви накарат да кажете нещо. Накрая просто ще умрете. Схванахте ли какво казвам, подполковник?

— За какво намекувате? — попита Светлана. — Да не би да искате да кажете, че Карлос трябва да представи доказателства на бюрото на президента? Така ли е?

— Именно — потвърди Макнаб. — Без доказателства, просто ще си пик...

— Ще пикаете срещу вятъра — довърши невинно Светлана.

Макнаб една потисна усмивката си.

— След като си толкова умна, защо тогава гледаш Чарли така, сякаш е мъжът на мечтите ти?

— Защото е така. Сега може ли да се върнем на доказателствата?

— Нека първо дадем дефиниция на доказателства — продължи Макнаб.

— И как ще стане? — попита Светлана.

— Да си намерим експерт — предложи Макнаб.

— Форт Детрик — обади се Дешамп.

— Форт Детрик — потвърди Макнаб. — Ефрейтор Брамбли, предполагам, че радиото е включено.

— Включено е, господине — потвърди Брамбли. Пристъпи към генерал-лейтенант Макнаб и му подаде слушалката.

— Обърнете внимание — помоли Макнаб. — Правим необратимата крачка. Няма връщане назад. Това е наистина последният ви шанс да се оттеглите. Много ми се иска да не бях аз този, който води играта, защото щях пръв да се отправя към вратата.

Огледа присъстващите за последен път и стисна слушалката.

— Брус Дж. Макнаб, кодиране. Свържете ме с оператор на Белия дом.

— Белият дом. Добър вечер, генерал-лейтенант Макнаб. Слушам ви.

— Свържете ме с главнокомандващия Медицински проучвания на армията във Форт Детрик, Мериленд, по обезопасена линия, ако обичате.

— Какво? — попита обърканият Березовски.

Макнаб покри слушалката с ръка.

— Навремето се наричаше Военна химическа лаборатория, преди политически правилните наименования да залепят света.

XV

(ЕДНО)

АПАРТАМЕНТ „МАЛАГ“

СПА ЦЕНТЪР „ПОРТОФИНО“

ПЕНСАКОЛА БИЙЧ, ФЛОРИДА

23:59:30, 6 ЯНУАРИ 2006

Сред многото неща, които младши лейтенант Кастило научи като адютант на тогавашния бригаден генерал Макнаб, бе, че Макнаб вярва, че независимо колко благородни са нечие намерения, да работиш, когато си уморен, води до грешки и недоглеждания, най-често и до двете.

Започваше събрания и разговори като това, след като преценеше състоянието на участниците и колко дълго могат да продължат.

Затова Кастило не се изненада, когато подполковник Питър Удс прекъсна Макнаб по средата на изречението и обяви:

— След трийсет секунди ще бъде полунощ, господин генерал-лейтенант.

Когато влизаха в апартамента след вечерята в „Макгуайър“, Макнаб бе погледнал Удс и бе казал „Полунощ“. Подполковник Удс бе кимнал с разбиране.

Тази вечер всички научиха, че генерал-лейтенантът не обича да бъде прекъсван. Всички, освен Удс и Кастило, очакваха да се разрази буря, когато Удс съобщи колко е часът.

Вместо това Макнаб се обърна към Светлана.

— Както гаджето ти — би трябвало да кажа господин приятелят ти, но няма да е точно, Сюзън — вероятно ти е казал, щом удари полунощ, преставам да бъда мил човек и наставник и се превръщам в трол.

— Не мога да повярвам — усмихна се Светлана.

С тези думи си спечели нова усмивка.

Тя бе от четиримата в стаята, които се осмеляваха да прекъсват Макнаб и дори да оспорват мнението му, без да предизвикат грубостта му. Другите бяха брат й и Финеас Деуит.

— Продължаваме в девет — обяви Макнаб. — Накратко. Основният ни проблем е незнанието. Не знаем какво точно замислят гадните иранци и руските им наставници, знаем единствено, че има нещо. Няма и да знаем за какво става въпрос, докато полковник... — Замълча и погледна Удс.

— Хамилтън, господине. Полковник Дж. Портър Хамилтън — довърши вместо него Удс.

— *Дж. Портър Хамилтън* от Армейския институт за медицински проучвания във Форт Детрик не пристигне. — Погледна отново Удс.

— В осем и петнайсет с полет на „Делта“ „616“ от Атланта — довърши отново Удс.

— И ще го посрещне...

— Подполковник Ричардсън, господине.

— Когато пристигне, ще ни разкаже всичко, което знае по въпроса. Няма смисъл да избързваме, след като не знаем достатъчно и не можем да планираме как да изпратим хората си в Демократична република Конго. Дали по суша през Руанда, както казва Финеас, или по въздух, но това не е много разумно, тъй като няма да знаем къде точно да ги спуснем, за да не се окажат в средата на джунглата без всякакво превозно средство. Хората ни ще действат тайно, господин Левърет заминава за Браг без много шум. Във връзка с това, брат Бритън предполага, че онези, които държи да нарича Афроамерикански луди глави, знаят полезни неща и че може да научи необходимото от тях, следователно трябва да го изпратим...

— Заедно с прекрасната му съпруга — прекъсна го Сандра.

Макнаб се подразни, но не избухна.

— *Заедно с прекрасната му съпруга* във Филадельфия възможно най-скоро и без много приказки, което може да се окаже доста трудно, защото Тайните служби са го поставили под наблюдение. Ако все пак успеем да се справим с това, нашите хора ще бъдат транспортирани до... — погледна Кастило.

— Международно летище „Грегоар Кайбанда“ в Руанда или до международно летище „Буджумбура“ в Бурунди — довърши Кастило.

— В зависимост от това, кое място се стори по-добро на Финеас, който ще проучи и двете, след като влезе във всяка една страна поотделно от Уганда, той може да успее да убеди угандийското посолство във Вашингтон да му издаде виза. Малко пари няма да са излишни. И така, Финеас, с подходящо количество пари ще купи автомобили, които ще чакат хората ни или...

— На „Буджумбура“ или на „Грегоар Кайбанда“ — довърши отново Кастило.

— Или ще ги спуснем — обади се Левърет.

— Благодаря, чичко Рем. Може ли да продължа?

— Извинете, господине.

— Автомобилите ще ни чакат, когато влязат някак в страната или с наш „727“, — пребоядисан като някой полуразпаднал се африкански товарен самолет — това ще реши полковник Джейк Торине, или, както предложи чичко Рем, ще ги спуснем. След като вземат автомобилите, Финеас ще даде подкуп на охраната на моста в южния край на езерото Киву, откъдето ще поемат по национален път номер три. Колко далече ще стигнат, зависи от това, къде точно се намира лабораторията. Надяваме се, че брат Бритън, след като се откъсна от бившите си приятелчета в Тайните служби, ще успее да изкопчи от Афроамериканските луди глави поне някакъв бегъл намек за местонахождението на лабораторията. След като се справим и с този незначителен детайл, ще можем да ги насочим накъде да тръгнат, те ще навлязат в района на завода, за да потърсят каквото... — Погледна подполковник Удс.

— Полковник Дж. Портър Хамилтън.

— Полковник *Дж. Портър Хамилтън (притесняват ме хора, които се срамуват от първите си имена)* им каже да търсят. След това измъкват откритото от Конго и го отнасят на място, което все още не сме определили. Щом материалът и хората ни са в безопасност на борда на нашия танзанийски товарен самолет „727“ на път към Съединените щати, полковник Кастило ще престане да търси по пясъка в Козумел интересни миди или каквото там смята да прави с Том и Сюзън, връща се в Щатите и предава на президента доказателството, че злите иранци и руснаци наистина се занимават с онова, което според разузнаването на ЦРУ е най-обикновен завод за рибни консерви.

— Господине — обади се Кастило, — мисля, че мога да замина с Деуит за Уганда и да направлявам операцията оттам.

— Не помня да съм те питал за мнението ти, подполковник, но след като си решил да ми размътваш водата, държа да ти кажа, че не можеш.

— На това му се казва авторитет! — възкликна Светлана.

— Обзалагам се, мила моя, че сред другите тайни, които *нашият Карлос* е споделил с теб, е и тази, че не обичам да бъда прекъсван.

— Не е казал нито дума.

Макнаб погледна Дешамп.

— Кажи ми, Едгар, защо ми се струва, че тези двамата са напълно подходящи един за друг?

— Защото в полунощ се превръщате от мил, приятелски настроен човечец в трол, а вече е дванайсет и пет.

— Така си е — съгласи се Макнаб. — Чарли, ако заповедта на ФБР да бъдеш открит, но не и задържан е издадена на базата на някакво обвинение, цялата операция е застрашена. Учудвам се, че досега не си се сетил. Второ, а може би дори трето, ще трябва да поддържаш непрекъсната връзка с Едгар и Дарби, така че човекът, който ти управлява вестниците, и унгарецът да ни дадат всички материали, с които разполагат. Колкото повече информация представиш на президента, толкова по-добре.

— Разбира се, господине.

— По-наблюдателните от вас са забелязали, че има още проблеми, които не са разрешени. Единият е как да прекараме Чарли и Сюзън — и брат й, разбира се, който да бди над целомъдрието им — до слънчевия Козумел, тъй като съм готов да се обзаложа на десет към едно, че някой агент от ФБР в момента се мотае на летището в Пенсакола и не откъсва поглед от един самолет „Гълфстрийм“ в напрегнато очакване кой ще се появи. А те със сигурност знаят кой е Карл Госингер.

Въздъхна дълбоко.

— Но... за тази вечер стига. Опитайте се да измислите някое полезно предложение до утре сутринта.

Той удари с юмрук по масата.

— Разпускам съда. Вървете си в мир.

(ДВЕ)

АПАРТАМЕНТ „МАЛАГА“

СПА ЦЕНТЪР „ПОРТОФИНО“

ПЕНСАКОЛА БИЙЧ, ФЛОРИДА

06:20, 7 ЯНУАРИ 2006

Кастило, стиснал в ръка чисто бельо и несесер с тоалетните си принадлежности, тихо затвори вратата на втората, неизползвана спалня на апартамента, след това се обърна към банята. Веднага забеляза, че вътре в спалнята има някого.

Макс се беше изтегнал — не беше свит на кълбо, както обикновено — на леглото.

— Не исках да те притеснявам, приятелче. Днес съм в добро настроение и нямам намерение да будя спящите.

Чарли не бе събудил и Светлана, която спеше дълбоко в голямата спалня. Беше му минало през ума — не й каза, разбира се — че спи също като Макс, напълно отпусната, сякаш се сливаше с чаршафите и матрака.

Щом чу думите му, Макс затвори очи — единствената част от кучето, която се раздвижи, когато Кастило влезе в стаята — и заспа отново.

Кастило пристъпи към банята. На мивката, до сешоара, бе оставена кафеварка. Той я включи, след това се зае с обичайните утринни грижи като бръснене и студен душ.

Кафето бе готово, когато приключи, и имаше отвратителен вкус, точно както предполагаше.

Единият вариант бе да позвъни на рум сървис, вторият, да го изпие. Ако се обадеше, щеше да пристигне сервитьор, който да вдигне шум и да събуди Свет. Може би дори по-лошо. Нямаше гаранция, че кафето на рум сървис щеше да има по-добър вкус от това.

Излезе от банята, стиснал в ръце кафеварката и пластмасова чаша, и излезе на балкона с изглед към плажа.

Макс го последва.

Денят бе прекрасен. Доста хладен, но ако се върнеше в спалнята, за да си вземе хавлиения халат, сигурно щеше да събуди Свет. А във втората баня нямаше хавлиени халати; вече бе проверил.

Отпи нова глътка кафе, намръщи се, докато преглъщаше, остави чашата, подпря се на перилата и погледна надолу към плажа.

Група ентузиастични по тениски и къси панталонки тичаха по плажа, водени от генерал-лейтенант Макнаб.

Спомените веднага се върнаха и Кастило си припомни как тичаше след бригаден генерал Макнаб из живописния Форт Браг. Генерал-лейтенант Макнаб държеше на физическата форма и най-вече на ранните сутрешни кросове.

— Не мога да повярвам, че не съм призован да търча тази сутрин — обърна се той към Макс, който не отговори.

Бързо се сети за отговора. „След като генерал-лейтенантът мисли, че хора на ФБР наблюдават самолета, за да ме открият, не, за да ме задържат, значи има голяма вероятност да наблюдават и спа център «Портофино» пак по същата причина.“ Някой звънна на вратата и прекъсна мислите му.

— Това, Макс, са или хората на ФБР, или по-малката вероятност е Макнаб да е изпратил някой да ме изкара да търча по плажа.

Кастило доста се притесняваше от първата възможност — защото тя бе особено опасна за Светлана — и тръгна с бърза крачка да отвори, преди да се звънне отново.

Отвори широко.

— Добро утро, господине — поздрави тъмнокос четиринайсетгодишен младеж. Беше в зелени панталони и чисто нова тениска с крила на военноморската авиация и надпис „АМЕРИКАНСКИ МУЗЕЙ ПО АВИАЦИЯ“.

— Да не би да ви събудих, господине? — попита любезно Рандолф Дж. Ричардсън IV.

— Не, Ранди, трябваше да стана, за да отворя. Влизай.

Стиснаха си ръцете доста официално.

— Благодаря, господине.

Макс се изправи на задните си лапи, а предните опря на раменете на Ранди и доволно облиза лицето му.

— С баща си ли си? — попита Кастило.

— Наложил му се да дойде, за да вземе автомобил и да посрещне някого на летището.

— Да, така беше, забравил съм.

„Полковник Дж. Портър Хамилтън от Армейския институт по медицински изследвания щеше да кацне в 08:15.“

„Макнаб е изпратил Праведния Рандолф да го посрещне.“

— Казах му, че сте звънели и сте казали, че искате да ме запознаете с генерал Макнаб.

„Какво, по дяволите, трябва да означава това?“

— Защо, Ранди?

— Иначе нямаше да ме доведе.

— А ти защо искаше да дойдеш?

— Имам два въпроса, господине.

Кастило даде знак на момчето да седне на едно от канапетата.

— Закусвал ли си?

— Не съм, господине.

— И аз не съм. Менюто на рум сървис е на масата — посочи Чарли. — Ти избери.

— Благодаря, господине.

Взе менюто от масичката и се зачете.

— Хареса ли нещо? — попита след малко Кастило.

— Да, господине. Имат палачинки с черно брашно и истински кленов сироп от Върмонт, не е обикновеният с меласа, дето го наричат сироп за палачинки.

— Звучи добре. Значи това ще похапнем. — Той замълча. — Какви са въпросите, Ранди.

— Какво става тук, господине?

— Не те разбирам.

Ранди сви рамене.

— Последното, което чух, беше, че ви изритват от армията.

„Мили боже!“

— Това откъде го чу?

— Миналата седмица татко се прибра...

„Той не ти е баща.“

„Аз съм истинският ти баща.“

— И каза на мама, че ви изритват от армията. Негов познат, който работел в Пентагона... полковник Ремли...

— Познавам полковник Ремли — отвърна спокойно Кастило.

— Той му казал, че генерал-лейтенант Макнаб го бил изпратил в Аржентина, за да ви накара да подпишете документите.

Кастило мълчеше.

— А сега ви намирам заедно с генерал-лейтенант Макнаб.

— Ранди, онова, което си разбрал, онова, което баща ти е разказал, се нарича „неточно съобщение“. Аз се *пенсионирам*.

— А снощи, когато се върна в мотела, бях в банята. Чух го да казва на мама, че не било за вярване, но сте били направили парти с Макнаб в ресторант „Макгуайър“.

— Това е така. И баща ти беше поканен, разбира се, но предпочете да остане с теб и майка ти.

— Как ще се пенсионира? Та вие нямате достатъчно години служба, за да се пенсионира. Нали сте съученици с татко?

„Как ли пък няма да лъжа собствения си син, като му кажа, че съм «психически нестабилен», затова не мога да остана на активна служба.“

„Дяволите да ги вземат бюрократите и тъпият копелдак Ремли!“

— Пенсионирам се по здравословни причини.

— Какво ви е?

„Мама му стара!“

Вратата се отвори и двамата автоматично се обърнаха натам.

— Добро утро — поздрави Светлана от вратата на спалнята.

Беше се увила в хавлиен халат и прокараваше четка през лъскавата си коса.

Ранди любезно скочи на крака.

— Ранди, това е госпожица Барлоу — представи я Кастило. — Свет, това е...

— Знам кой е — усмихна се топло тя и погледна от единия към другия. — Щом видях тези очи, веднага се сетих.

„Мама му стара!“

Светлана забеляза изражението по лицата и на двамата, но не разбра. Усмивката ѝ изчезна.

— А, значи не си синът на Карлос, който живее с майка си и съпруга ѝ?

„Това пък откъде го е разбрала?“

„От мен, разбира се, как откъде, глупако?“

„Нали аз ѝ казах — и сигурно Певснер и кой ли още не — че имам син, който живее с майка си.“

— Е, това отговаря на повечето от другите ми въпроси — призна Ранди.

— Какво? — попита Кастило.

Ранди го погледна в очите.

— Като например защо съм истинско копие на баща ви, подполковник Кастило? Защо бабчето настоява да ѝ казвам „бабче“. Защо...

— Той не знаеше ли? — възкликна ужасената Светлана. — О, Карлос!

— Не, госпожо. Не знаех. Но ми се струва, че всички останали знаят. Дядо Уилсън е знаел още открай време. Предполагам, че и мама знае...

— Ранди! — започна Кастило.

— Защо, по дяволите, не ми е казал никой? — попита момчето.

Кастило забеляза, че е готов да се разплаче.

— Според мен баща ти не знае — обясни тихо той.

„Самата истина.“

„Едва ли Праведния Рандолф ще повярва, че съпругата му е преспала с мен.“

„Още по-малко би приел, че детето, за което вярва, че е направил по време на медения им месец, е мой син.“

— Това признание ли е, подполковник Кастило? Наистина ли съм вашето копеле?

— О, Ранди! — ахна Светлана.

— Защо, по дяволите, не си ми казал? — попита той с разтреперан глас. — Що за човек би...

— Млъкни! — нареди Кастило.

И Светлана, и Ранди го погледнаха шокирани.

— Често казвам, че когато не знаеш какво да кажеш, най-добре е да кажеш истината. Ще можеш ли да приемеш истината, Ранди?

Момчето кимна.

— Добре, да започнем с тази работа, че си копеле.

— Карлос! — възмути се Светлана.

— Родителите ми не бяха женени. Така че аз съм копеле. Човек се научава да живее с този факт. Мама много ме обичаше, аз нея също. Сигурен съм, че и баща ми щеше да ме обича, но така и не е разбрал за мен. Бил е убит, преди да се родя.

Чарли погледна Светлана.

— Бил е пилот на хеликоптер във Виетнам, Свет. А дядото на Ранди му е бил втори пилот.

— Във Форт Райкър — обади се Ранди — има снимка на двамата, сложена на сградата, наречена на името на бащата на подполковник Кастило — или може би трябва да кажа на другия ми дядо? Спечелил е Медал на честта. Много приличам на него. Да не би да си мислил, че никой няма да разбере?

— Аз самият не знаех, допреди да дойда заради срещата със семейство Мастърсън и семейство Лоримър — да, Свет, нашият посланик Лоримър — скоро след урагана Катрина.

Погледна Ранди.

— Кълна ти се, че не знаех за теб, Ранди. Стана още по-зле, когато бяхме край Мисисипи и посланик Лоримър ми каза: „Синът ви има вашите очи.“ Тогава му казах, че нямам син.

— Господи! — въздъхна Светлана. — Ти наистина не си знаел.

— Така разправя — подхвърли саркастично Ранди.

— Отклоних се — рече Кастило. — Исках да кажа, Ранди, че не ти съчувствам кой знае колко. Майка ти те обича, все още е до теб. Моята почина, когато бях на дванайсет. Не познавам баща си, докато ти имаш до себе си един добър човек, който си мисли, че ти е баща, и те обича.

— Ти, кучи сине...

— А, не — отвърна Кастило по-спокойно, отколкото очакваше. — Не съм кучи син, нито пък ти. Майка ми беше точно обратното на кучка, също и твоята. Можеш да мислиш за мен каквото пожелаеш, но никога не ме наричай по този начин. И не позволявай никой да те нарича така.

Момчето го погледна гневно, но не отговори.

— Разбра ли ме, Ранди? Отговаря се с: „Да, господине!“

След дълго мълчание момчето кимна.

— Да, господине.

— Това съвсем не означава, че съм човек на принципите и чиста душа — продължи Кастило. — По-скоро обратното, както много хора, включително и майка ти, са научили от горчив опит. И тъкмо затова майка ти, когато е открила, че ти си на път...

Чарли замълча. Намръщи се и се опита да си събере мислите.

— Лъгал ли съм майка ти? Да. Наливах ли я с мартинита, след като много добре знаех как ще ѝ подействат? И още как. Оставих ли я да си мисли, че след като съм възпитаник на „Уест Пойнт“, имам морални задръжки също като баща ѝ и лейтенант Рандолф Ричардсън III — че няма да лъжа, да мамя и да открадна от нея онова, което исках? Да, точно така стана. Сега разбираш ли?

Ранди го наблюдаваше с напълно безизразно лице.

— Майка ти е трябвало направи труден избор. Трябвало е да реши кой ще бъде по-добър баща на детето, което носи — един почтен човек, който я обича, или...

— Теб — довърши Ранди.

— Или човек, който ще я лъже и ще получава каквото иска, без дори да се замисли. Очевидно е, че е направила добър избор.

Момчето продължаваше да го гледа.

— Така че сега и ти, Ранди, трябва да вземеш решение. Можеше да потънеш в самосъжаление — „горкичкият аз“ — и да разкажеш на абсолютно всички: на майка си, на дядо си, на мен, на бабчето, че мъжът, когато наричаш чичо Фернандо, те е насилил. Тогава ще бъдеш наранен, много наранен, не само ти, но и мъжът, който е напълно невинен, който ти е бил баща през целия ти живот. Той не го заслужава.

Кастило остави момчето да помисли.

— Или пък... можеш да запазиш тайната.

След като наблюдава Кастило цели десет секунди, Рандолф Дж. Ричардсън IV се намръщи и изломоти:

— Трябва да отида до тоалетната.

Кастило посочи вратата на банята и момчето хукна натам.

Едва затворил вратата и го чу как повръща.

Кастило погледна Свет.

— Мили боже — рече тихо той.

— Каква част от всичко, което му разказа, е истина? — попита тихо тя.

— Не знам, мила. Дори не знам какво точно казах, нито пък откъде дойдоха тези приказки, устата ми се движеше на автопилот.

Тя докосна бузата му.

Чуха, че момчето пуска водата няколко пъти, след това Ранди излезе. Новата му тениска беше почти мокра.

„Не е стигнал до тоалетната, преди да повърне. Изцапал се е.“

„След това е изпрал тениската.“

„Какво направих?“

— Да ти дам ли тениска? — попита Кастило.

— Тогава баща ми ще пита какво е станало с тази — отвърна той.
— Тя бързо ще изсъхне.

— Логично. Ти решаващ.

Момчето го погледна в очите.

— Ти наистина си невероятен кучи... *копеле*, както сам каза, защо да ти вярвам?

— Ти решаващ, Ранди — отвърна спокойно Кастило.

Ранди се замисли и кимна.

— Въпреки всичко не мисля, че си лъжец.

— Ако включим бабчето, Макс и Светлана, ставате трима срещу целия свят.

— Това ли е истинското ти име? Светлана?

— Да.

Той погледна отново Кастило.

— Ще ми кажеш ли какво става тук?

— Не.

— Трябваше да се сетя, че приказките, дето уж те изхвърляли от армията, са пълни глупости.

— Защо?

— Когато бяхме в къщата на бабчето, дядо Уилсън каза, че не трябва да те разпитвам какво точно правиш в армията. Каза, че не можеше да говориш по този въпрос, че си разузнавач. Каза още, че генерал-лейтенант Макнаб му е казал, че си един от най-добрите, които познава.

На Кастило му трябваха цели петнайсет секунди, за да се овладее.

Най-сетне заговори:

— Ранди, дядо ти и генерал-лейтенант Макнаб, това е само между нас двамата, доста обичат да си пийват. А когато си пийнат, говорят какво ли не.

Момчето му се усмихна.

Чарли се обърна към Светлана.

— Двамата с Ранди се канехме да закусваме. След това ще открия трола в пещерата му и ще го запозная с Ранди. Искаш ли да закусиш с нас и да дойдеш после при него?

— Трол ли каза? Наричаш генерал-лейтенант Макнаб трол? — ахна Ранди.

— Само зад гърба му — призна Кастило.

— Тук предлагат ли от онези палачинки с дървесна кръв? — полюбопитства тя.

Ранди я погледна учудено, след това се сети.

— Ако питате за палачинки с истински кленов сироп, да, госпожо, предлагат.

— Би ли звъннал на рум сървис, Ранди? — помоли Кастило.

— Да, господине.

— А докато той звъни, Карлос, любими, ти си обуй панталоните.

(ТРИ)

Не се наложи да търсят трола в пещерата му.

Тъкмо довършваха закуската си, когато на вратата се почука. Кастило отвори и генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб влезе в камуфлажни дрехи, последван от подполковник Питър Удс и майор Хоумър Фостър, и двамата облечени като шефа си.

— Виждам, че греша — рече вместо поздрав Макнаб. — Случва се от време на време, макар да се говори друго.

— Кое, господине?

— Не си лежиш в леглото. Обзаложих се с Фостър десет към едно, че ще трябва да те изхвърлим от леглото и да те чакаме да се натъпчеш.

Макнаб влезе в хола.

— Имате вид на човек, който се кани да щурмува Багдад — отбеляза Светлана.

— Добро утро — поздрави Макнаб. — Вече съм го правил два пъти. — Обърна се към Удс. — Викни и останалите тук.

— Слушам, господине, отвърна Удс и се насочи към телефона.

Макнаб забеляза Ранди.

— А пък аз си мислех, че младите дами се обличат в мокри фланелки — изви вежди той.

— Господин генерал-лейтенант — започна Чарли, — това е Рандолф Ричардсън Четвърти.

— Наистина ли? — попита Макнаб. Погледна Кастило. — Познавам баща ти.

„Мили боже!“

„Всички ли са знаели освен мен?“

Макнаб отново насочи вниманието си към момчето.

— И дядо ти, разбира се. Ако обещаеш да предадеш на генерал Уилсън много поздрав, аз ще ти обещаю да запазя в тайна предпочитанията ти към мокрите тениски.

Ранди се ухили, когато Макнаб стисна ръката му.

— Добре, господине.

— Докато чакаме останалите, много ти благодаря за чашата кафе, която се канеше да ми предложиш, подполковник Кастило.

— Разбира се, господине. Ще поръчам веднага, господине.

— Нека Удс се заеме. — Обърна се към адютанта си. — Питър, поръчай, ако обичаш, кафе и нещо сладко за закуска. Поничките да са с много захар.

— Слушам, господине.

— Захарта влияе по ужасен начин на тялото ти, Рандолф. Нали не те наричат Рандолф?

— Ранди, господине.

— И така, Ранди, избягвай я, доколкото е възможно. Но пък захарта те зарежда. Получаваш неочакван прилив на енергия. А неочакваният прилив на енергия е точно това, от което се нуждае разнородният ни екип.

Погледна Кастило.

— Както на подполковника му е известно, сутрешното тичане зарежда мозъка с кислород. Тогава мозъкът функционира по-ефикасно. Някои хора, Ранди — нищо лично — са си седели в хотелската стая и са се тъпкали, докато други са тичали по плажа.

В 08:50 всички, присъствали на последното събрание, се бяха събрали и пиеха кафе.

В 08:55 на вратата се звънна. Майор Фостър отвори. Двама офицери с колосани ризи, изгладени панталони и сака, влязоха в апартамента.

Единият бе подполковник Рандолф Дж. Ричардсън III. Другият бе много слаб, много висок, с лице като на аскет, по-черен дори от чичко Рем. Униформата бе безупречна и личеше, че е полковник от Армейски медицински център, спечелил три отличия. Носеше отличителния знак на парашутист.

Полковникът се огледа, за да открие човека с най-висок чин, на когото да отдаде чест, огледа насъбралите се, които сърбаха кафе и дъвчеха понички, и най-сетне забеляза висшия офицер. Той бе на длани и колене, стискаше нещо в зъби и ръмжеше заедно с Макс.

— Господине — излая полковникът и вдигна ръка, за да отдаде чест. — Полковник Дж. Портър Хамилтън се явява по ваша заповед,

господине.

Макнаб се изправи чевръсто и отвърна на поздрава. Макс се приближи, за да подуши новодошлия.

— Свободно, полковник — нареди Макнаб и се обърна към Чарли.

— Време е да му изнесеш обичайната си реч, подполковник.

— Добре, господине. — Кастило погледна Хамилтън. — Длъжен сте да...

— Обърнете внимание, подполковник Ричардсън — прекъсна го Макнаб. — Това се отнася и за вас.

Даде знак на Кастило да продължи. Ранди наблюдаваше с широко отворени очи.

Кастило забеляза, че Праведния Рандолф е във възторг, че ще бъде посветен в онова, което ставаше.

Кастило повтори:

— Длъжни сте да запазите в тайна всичко, което чуете и видите тук. По заповед на президента всичко, казано тук, е строго секретно и нямате право да го коментирате или предавате на никого без мое разрешение или разрешение от президента.

— Разбрахте ли добре и двамата? — попита Макнаб.

— Да, господине — отвърнаха в един глас и двамата.

Полковник Хамилтън погледна любопитно Кастило, който бе в панталони защитен цвят, но бос.

— Ричардсън — нареди генерал-лейтенант Макнаб, — ще направиш следното. Върви да се видиш с командващия генерал в Хърлбърт. Трябва ти само той. Кажи му да ти даде картите.

— Добре, господине.

— Провери дали са добре опаковани, след това върви в базата и ни чакай там. Идваме след малко.

— Слушам, господине. Ами транспорт?

Макнаб се замисли над въпроса в продължение на цели две секунди.

— Нали нямаш нищо против да вземат „Мустанг“-а, Чарли? Ранди с удоволствие ще се повози със спуснат покрив.

— Не, господине — отвърна той и подхвърли ключовете за кабриолета на Ранди.

— Ще се видим в Хърлбърт, Ричардсън — нареди Макнаб. Обърна се към Ранди. — За мен беше удоволствие да се запознаем, синко. Прати поздрави на дядо си.

Стиснаха си ръцете.

— Беше ми много приятно да се видим, подполковник Кастило — заговори Ранди и протегна ръка.

„Никога не съм имал желание да прегърна някого, включително Светлана, но сега най-силното ми желание е да прегърна Ранди.“

„Само че е невъзможно.“

Преглътна с усилие.

— И аз се радвам, че се видяхме, Ранди. Много поздрави на майка ти. Накарай дядо ти да те доведе в ранчото. Двамата с Фернандо ще те качим за по-дълго на „РТ-22“.

— С удоволствие, господине — отвърна с напрегнат глас Ранди, докато си стискаха ръцете.

Светлана не се притесняваше.

— От мен целувка и прегръдка, Ранди. — След това стана, за да го прегърне и целуне.

Трийсет секунди по-късно Ричардсън и Ранди излязоха.

— Заклучи вратата, Питър — нареди Макнаб.

Обърна се към полковник Хамилтън.

— Полковник, казаха ми, че сте най-изключителният експерт в армията — дори в страната — по токсините. Така ли е?

— Това е специалността ми, господине, и имам известни познания.

— Предполагам, не знаете много за Африка, нали, полковник? По-точно за бившето Белгийско Конго.

— Не, господине, не знам много за Демократична република Конго, някои неща са ми известни, макар да предпочитам да не бях чувал за тях — за Руанда и Бурунди, които със сигурност са ви известни, а и двете страни граничат с Конго.

— Полковник, ще повторите ли, ако обичате?

— Господине, казах, че знам някои неща за Руанда и Бурунди. Бях там...

— Били сте там?

— Да, господине. През 94-та, по време на най-ужасния геноцид, който жителите на Руанда упражняваха над тутси — избиха стотици

хиляди.

— Какво правехте там?

— Наблюдавах, господине.

— За кого?

— Господине, нямам право да говоря по този въпрос.

Макнаб изви едната си рошава червена вежда.

— Полковник, нали знаеш кой съм?

— Да, господине.

— Въпреки това не можеш да ми кажеш, така ли?

— Не, господине. С цялото си уважение, не мога да говоря по този въпрос.

— Кой може да ти даде разрешение?

— Господине, мога да се свържа с някои хора и да поискам разрешение да ви разкажа всичко, което искате да научите за геноцида. Сигурен съм, че те ще вземат под внимание кой сте, генерал Макнаб.

— Нали не говорим за ЦРУ, полковник?

— Не, господине, нито за някоя друга от разузнавателните агенции.

— Не може да бъде! — възкликна Макнаб.

Кастило се изненада, че Макнаб не избухна.

— Господине, мога да позвъня на един номер в Ню Йорк Сити и да им съобщя, че ми се налага да говоря. Те ми звънят, обикновено почти незабавно, винаги до час и ме насочват към обезопасен телефон. Искате ли да пробвам, господине?

Генерал-лейтенантът се замисли за двайсет секунди.

— Вие офицер на служба ли сте?

— Да, господине. Аз съм от випуск 83-та на Академията, господин генерал-лейтенант.

— Щом намерим време, двамата с теб и босоногия ще изпеем химна на Академията. Но сега се налага да изслушаш онова, което имам да кажа на събралите се тук. То е единствено, за да си в течение. Забранено ти е изрично да разказваш на тайнствените хора какво си чул, когато им позвъниш.

— Тъй вярно, господине.

— След това си хапни поничка, налей си чаша кафе и слушай внимателно.

— Добре, господине.

— Никак не съм изненадан, дами и господа — заяви Макнаб, — че повишеният приток на кръв към мозъка ми след сутрешното тичане ми даде някои идеи на проблемите, с които се сблъскахме снощи. Вече не е проблем как ще скрием подполковник Кастило и двамата Барлоу на Козумел, без да ги забележат зорките очи на ФБР и граничен патрул. Трябва да благодарим за щедростта на Алойшъс Франсис Кейси. Подполковник Кастило, нали не греша, че можеш да ръководиш операцията от фермата си в Мидланд? Не греша, нали?

— Мога, господине. Въпреки това предпочитам...

— Не съм те питал за предпочитанията ти — сръза го Макнаб. — Тъй като майор Портър потвърди, че твоят „Гълфстрийм“ се наблюдава от служители на ФБР, въпросът е „Как да прекараме босоногия и приятелите му до ферма в Тексас, без ФБР да разберат?“ Ако вземем „Гълфстрийм“-а или някой друг граждански полет, те веднага ще се усетят. И така, тичах аз по брега, докато други, които няма да споменавам, си лежаха кротко, и отговорът дойде сам. Щом излязох от душа, се обадох на полковник Джейк Торине.

Макнаб погледна полковник Хамилтън.

— Полковник Торине, макар да е от Военновъздушните сили, е един от нас.

Хамилтън кимна.

Генерал-лейтенантът продължи:

— Полковник Торине често се съгласява както с анализа, който правя на различни проблеми, така и с разрешението, което предлагам. Докато разговаряме, полковник Торине или вече е, или в най-скоро време ще бъде на международно летище „Балтимор/Вашингтон“, където ще подпише едномесечен наем за „Лиърджет“ от „Сигнъчър Хлайт Съпорт“. Самолетът ще бъде ползван от благотворителен фонд „Лоримър“, на който той е директор. Щом свърши тази работа, „Лиър“-ът ще бъде докаран на летище „Пенсакола“ от капитан Ричард М. Спаркман от Военновъздушните сили и оставен тук. По принцип са необходими двама пилоти да управляват „Лиър“, но съвсем спокойно може да се мине и само с един добър пилот. Спаркман ще бъде в цивилно облекло и ще пътува като цивилен пилот. Ще отиде в залата за пътници, където ще го посрещне майор Дик Милър, също в цивилни дрехи, и господин и госпожа Джек Бритън. Спаркман ще пусне летателен план до североизточното летище в *града на братската*

обич^[1] който ще бъде за „Гълфстрийм“. За „Гълфстрийм“ са необходими двама пилоти, затова изпращаме Милър. Напълно възможно е по този начин да избегнем нежеланото внимание от страна на ФБР. Дори да не успеем, техните хора много скоро ще научат, че след като се е появил пилот, изпратен от фонд „Лоримър“ да вземе самолет „Г-III“, трима чернокожи, единият пилот, пристигнали с такси или от „Хилтън Гардън Ин“ — намира се малко по-надолу от нас, на плажа — са се качили в „Г-III“ и са поели към Филадельфия. След като разберат, че обектът, който дебнат, не е нито един от триото на борда на „Г-III“ — подполковник Кастило трябва да се е сдобил с доста впечатляващ тен по време на краткия си престой на плажа — те ще решат, че той или се е промъкнал на борда на самолета, докато не са наблюдавали, или че е напуснал щата по друг начин, като например с автомобил. Сигурно ще гледат да замажат положението, като пратят свои колеги на летището във Филадельфия. Колегите ще видят как господин и госпожа Бритън слизат от самолета и ги посрещат полицаи от Филадельфия. Тогава господин и госпожа Бритън ще отидат в хотел „Фор Сийзънс“ — домът им е надупчен, полковник Хамилтън; настаняването им ще бъде покрито за колкото време е необходимо от благотворителен фонд „Лоримър“, но от ФБР няма да знаят, че е така, тъй като господин Бритън ще е казал на бившите си колеги от полицията „разкарайте федералните“ или нещо подобно. Истината е, че филадельфийските ченгета и агентите на ФБР не се обичат много, така че бившите колеги на господин Бритън ще изпълнят молбата му с огромна радост. След това „Гълфстрийм“-ът излита за международно летище „Балтимор/Вашингтон“, където ще бъде оставен за поддръжка. По-наблюдателните сред вас сигурно са забелязали, че господин Бритън остава във Филадельфия, където ще се опита да научи нещо полезно за химическия завод в Конго от Афроамериканските луди глави. Капитан Спаркман и майор Милър остават във Вашингтон, където Милър ще поеме задълженията на полковник Торине, който ще пътува известно време.

Макнаб замълча и погледна Милър.

— Майоре, нали не си въобразявате, че след като са ви простреляли в пустинята, някой ще ви пусне да обикаляте конгоанската джунгла с Финеас и чичко Рем?

Обърна се към полковник Хамилтън.

— Едрият е чичко Рем, полковник, грозният е Финеас Деуит. — Той ги посочи. — Едва ли има някой, който да знае повече от тях двамата за тази част на Африка. С вас стават трима.

— Всъщност, господине — призна Хамилтън, — помня господин Деуит. Бяхте в хотел „Ла“ в Буджумбура, нали, господин Деуит?

— Да, господине — потвърди Деуит. — Често отсядах там. Само че аз не ви помня.

— Стараех се да се представям за тутси — обясни Хамилтън.

— Значи ставаме двама, господине. Не говорех киняруанда, затова гледах да си затварям устата.

— Господин генерал — започна да обяснява Хамилтън, — сигурен съм, че господин Деуит знае не по-малко за района от мен, следователно аз...

— Не разбирате защо сте ни необходим ли? Моля ви, полковник, имайте малко търпение.

— Добре, господине. Споменахте за химически...

— Помолих ви любезно, полковник, да проявите още малко търпение.

— Разбира се, господин генерал-лейтенант.

— И така, Бритън е във Филаделфия. Милър е във Вашингтон, а подполковник Кастило — и „Лиър“-ът — са тук, в Пенсакола. Вечерта, поне така предполагам, хората на ФБР ще имат по-важни задачи, отколкото да се мотаят на летището в Пенсакола и да се оглеждат за вас. Вече ще са научили, че „Гълфстрийм“-ът е в Балтимор. Както казах, на хората в нашия бизнес често им се налага да будуват в тъмните нощи. И така, Чарли, изчакваш да стане тъмно и заедно с двамата Барлоу, ефрейтор Брадли и Джак Дейвидсън отивате на летището.

— Добре, господине.

— Имам два въпроса. Ще разполагате ли с достатъчно охрана? Можеш ли да кацнеш във фермата по тъмно?

Кастило погледна Дейвидсън.

— Както знаете, господине, открай време се притеснявам заради Джак, но след като до мен е ефрейтор Брадли, всичко ще бъде наред.

Присъстващите се разсмяха. Дейвидсън му показва среден пръст.

— Ще звънна на някого — най-вероятно на братовчед си Фернандо — и ще помоля да осветят пистата. В най-лошия случай ще

се отклоня до Мидланд. Там „Лиър“-и кацат незабелязани както „Хатерас“ и „Бъртрам“ в Лодърдейл. Няма проблем.

— Сега остават те двамата — кимна Макнаб към Едгар Дешамп и Алекс Дарби. — Ти решаваш, Чарли, кой идва с теб.

— Според мен Едгар решава — заяви Кастило.

— Алекс отива във Фулда или ако предпочиташ, Марбург, за да се оправи с твоя човек там — отвърна незабавно Дешамп. — Аз заминавам за Виена или Будапеща, или където се е заврял чичо ти Били. Става ли така, Алекс?

Дарби кимна.

Кастило едва сега забеляза, че Дешамп за пръв път проговаряше тази сутрин.

„Не че е притеснителен, нито пък Дарби.“

„Никой от присъстващите не е притеснителен, напротив.“

„Означава, че са съгласни с казаното от Макнаб.“

„Господи, какъв човек!“

— Комуникации? — попита Макнаб.

— Има радио в офиса на Гърнер — отвърна Кастило, — и Шандор Тор има радиостанция.

— Трябва да направим нещо за Алойшъс. — Погледна Удс. — Питър, изпрати на господин Кейси нова Зелена барета.

Подполковник Питър Удс се усмихна.

— Слушам, господине.

— Старата му е доста оръфана — намеси се Чарли.

— Всички комуникации ще минават през Д'Алесандро — продължи генерал-лейтенантът. — Щом излезем оттук, няма да знам къде се намирате, нито пък какво правите, освен че сте пръснати къде ли не.

— Така е, господине.

— Вие двамата няма да се затрудните да отидете до Германия, или където е, Кочиан.

Дешамп и Дарби кимнаха.

— А, да, шефче, предполагам, благотворителният ти фонд ще се погрижи двамата динозаври да пътуват в първа класа.

— Разбира се, Едгар. Как сте с парите?

— Засега не са отказали да приемат кредитната ми карта.

Макнаб погледна Кастило.

— Още нещо, подполковник, още няколко подробности. Деуит, чичко Рем заминават за Браг с нас. В Браг... — Той се обърна към Хамилтън. — Откога не си шетал в женското царство, подполковник?

— Ами... от известно време, господин генерал-лейтенант.

Кастило не успя да прецени дали Хамилтън е ядосан, дали му е забавно, или е решил, че въпросът изобщо не е на място.

— Докато чакаме да уточним последните подробности, ще се погрижим да се поразвъртиш. Чичко Рем, трябва да си избереш стрелци от Делта Форс.

— Слушам, господине.

— И да се погрижиш „Еър Танзания“ да се пребоядиса.

— Слушам, господине.

— Погрижи се за военните изисквания, чичко Рем. Ваксини, завещания, застраховки и всичко необходимо. Финеас и полковник Хамилтън ще разкажат на останалите каквото трябва да знаят за Африка.

— Слушам, господине.

— Най-добре, каквото правиш, да го правиш извън Браг.

— Слушам, господине.

— Не се сещам за друго. Някой има ли предложения?

Всички мълчаха.

— Сега, полковник Хамилтън, бих искал да ви благодаря за търпението. Имаш ли някакви въпроси?

— Имам. Правилно ли разбрах, че планирате някаква операция в Демократична република Конго?

— Точно така.

— Ще ми кажете ли каква?

— Имаме причини да вярваме, че иранците, с помощта на руснаците, са си направили химическа лаборатория, за да започнат биологическа война, и искаме да открием доказателство, което да представим на президента, преди мръсниците да предприемат действия.

— Честно да ви кажа, господине, изключително се радвам, че някой е съгласен с мен.

— Моля?

— Преди известно време подадох на ЦРУ сведение, че в Конго има вероятност да съществува биохимична лаборатория. Те разгледаха

въпроса и стигнаха до заключението, че греша.

— Обясни по-подробно, полковник — помоли Макнаб.

— Ами... — започна той, след това спря. — Доколко сте запознат с въпроса?

— Не знам почти нищо — отвърна Макнаб.

— Както вече казах, това е моята област и имам известни познания. Преди известно време забелязах аномалия в производството на някои химикали, които се произвеждат в Германия, което ме наведе на мисълта, че или се използват за опити, или се складират, или и двете.

— Какви химикали? — попита тихо Макнаб.

— Имената им ще ви бъдат ли от полза?

— Какви химикали?

— С прости думи, все химикали, които се използват за биологична война. Забранени са според международните споразумения. Например зарин. Вниманието ми беше привлечено от завишеното производство на диизопропилкарбодиамид.

— Какво е това?

— С прости думи, дава възможност да се натрупва зарин в алуминий.

— Както в бойните глави ли?

— Или в кафеварка. Важното е, че притежанието на зарин е незаконно, така че защо му трябва на някого алуминий, в който да го съхранява?

— Разбирам.

— И друго привлече вниманието ми — необичайно производство в Германия и Индия на химически производни на полипептидите, доксициклини, трихотецени, микотоксини и какво ли още не.

— Все отровни субстанции.

— Точно така.

— И вие информирахте ЦРУ.

— Дори им предложих, че ако се проверява, възможното производство е в бившата германска ядрена лаборатория или на река Нава, или на река Аруими в Конго, недалече от Кисангани, навремето Стенливил. Знаете ли кой е Хенри Мортън Станли? „Предполагам, вие сте доктор Ливингстън?“ Стенливил е създаден на мястото, където Станли открива Ливингстън.

— И аз така знам — кимна Макнаб. — Защо решихте така?

— Защото и двете лабораторни дейности, атомната и химическата, изискват огромни количества вода и за охлаждане, и за други цели. Сигурно затова в ЦРУ са решили, че в старите немски лаборатории се занимават с риба. Охладителните цистерни сигурно се използват за тази цел.

— С кого от ЦРУ се свързахте, полковник? Помните ли неговото или нейното име?

— С никого не съм се свързвал. Просто написах каквото трябваше, прикрепих го към меморандума и подчертах, че трябва да бъде изпратено в ЦРУ, след което го пъхнах в общата поща. Аз съм учен, нямам нищо общо с разузнавателната общност.

— Значи нямате представа дали докладът ви е стигнал до ЦРУ.

— Просто реших, че е изпратен. Чух — вече не помня откъде — за теорията на ЦРУ за рибния завод.

— Полковник — продължи Макнаб, — току-що казахте, че сте учен. Носите униформа на медицинския корпус...

— Доктор съм.

— И носите отличителните знаци на полковник, казахте, че сте завършили „Уест Пойнт“ през 84-та, което означава, че сте войник. Каква е истината, полковник?

— Действащ офицер съм, завършил съм „Уест Пойнт“, полковник съм, но също така съм и доктор. Биохимик съм, през 86-та защитих докторска степен в Оксфорд. През 93-та защитих докторска степен по физика в Масачузетски технологичен университет.

Макнаб кимна.

— Впечатлен съм и в никакъв случай не го казвам подигравателно или саркастично.

— Господин генерал-лейтенант, най-добре да позвъня на въпросните хора веднага — предложи Хамилтън.

— И аз се канех да предложа същото. Само че при моите условия, полковник, не при вашите. Ако искате, ми кажете кои са и ще им позвъня лично.

— Господин, отново с цялото ми уваже...

— Да, това вече го чух. Преди да накарам чичко Рем и Финеас да те тръшнат на пода и да те държат неподвижен, докато босоногият ти изтръгва ноктите, за да ми кажеш кои са въпросните хора, защо не

пробваме следното. Ти се свързваш с тези хора, съобщаваш им, че си с мен, че съм разбрал, че иранците и руснаците са намислили нещо в Конго. След това питаш въпросните хора дали ти позволяват да ми сътрудничиш и доколко, включително да ми кажеш кои са тези въпросни хора. Какво ще кажеш?

— Добре, господине — примири се Хамилтън. — Какво ще кажете за обезопасения телефон?

— Кажи им, че нямаш време да се занимаваш с обезопасен телефон. Кажи им, че ако имат номер, на който можеш да им позвъниш, ще минем през телефонната централа на Белия дом, която е достатъчно сигурна.

— Звучи логично, господине.

— Заповядай — посочи Макнаб телефона.

— С ваше позволение, господине, предпочитам да използвам моя — заяви полковник Хамилтън.

Извади мобилен телефон от джоба на панталона, излезе на балкона и затвори плъзгащата се врата след себе си. Забелязаха как набра дълъг номер.

— Помни го наизуст — отбеляза Дмитрий Березовски. — Не е записан.

— Забелязах — кимна Макнаб.

— Нали се шегувахте за ноктите? — попита Сандра Бритън.

Макнаб я погледна.

— Ако си мислех, че ще има някакъв смисъл, в момента щеше да изглежда така, сякаш се е намазал с лак „Червена страст“.

— Интересен човек — подхвърли Светлана.

— С тези думи си спечели наградата „Баналност на годината“, Йети.

— Йети ли? — повтори с раздразнение тя.

— Нали Карлос те нарича така.

— Той ми казва Свет. Това е...

— Сипа те, Йети! — обади се Дешамп.

— Много ме бива в тази работа — усмихна се Макнаб. — Наш Карлос не ти ли е казал?

— Какво толкова говори? — любопитстваше Березовски.

— Прекалява — обади се Дарби.

Полковник Хамилтън пхна телефона в джоба на панталона, отвори вратата и влезе в стаята.

— Ще ми позвънят — заяви той. — Страхувам се, че ще настояват за обезопасена линия.

— Докато чакаме — предложи Макнаб, — защо не ни разкажеш как се сдоби с всички тези дипломи, полковник.

Хамилтън кимна.

— Добре, господине. След като завърших „Пойнт“, спечелих стипендия „Роудс“ за Оксфорд. Записах се в колеж „Мансфийлд“. Имах намерение да взема диплома по биохимия. Трябваше да завърша за една година. Стори ми се смешно лесно, а когато ми казаха, че мога да защита докторат, прекарах още една година. Помолих армията да ми даде тази година. След това завърших офицерски курс в Бенинг и подадох молба за школата по парашутизъм. След като изкарах, ми дадох командването на химически взвод в 82-ра военновъздушна в Браг.

Кастило срещна погледа на чичко Рем. И двамата си представиха как са се слисали хората от взвода, когато са научили, че новият им командир е висок, кльощав чернокож с докторска степен, който говори с английски акцент и едва вчера е завършил школата по парашутизъм.

— Докато бях в Браг — продължи Хамилтън, — записах задочен курс в Масачузетс...

Замълча, когато телефонът му звънна.

— Да — обади се той, след това с изненада добави: — Добре.

Подаде телефона на Макнаб, който прецени шока по лицето на полковника и включи на спикър.

— Генерал-лейтенант Макнаб? — прозвуча непознат глас.

— Да, кой се обажда?

— При създадите се обстоятелства, господин генерал-лейтенант, няма нужда от обезопасена линия.

— Както прецените.

— Наредих на полковник Хамилтън да ви съдейства във всичко, особено в настоящия ви проект.

— Благодаря.

— Не му е позволено да разкрива нищо за нас.

— Добре.

— Пожелаваме ви успех в начинанието, господин генерал-лейтенант.

Макнаб протегна телефона на една ръка разстояние и го погледна.

— Копелето гадно ми затвори! — Огледа присъстващите. — Някой от вас позна ли гласа? Чувал съм го и преди. По дяволите!

В продължение на трийсет минути крачи пред стъклената врата към терасата. Очевидно се опитваше да си спомни.

След това се обърна, подпря ръце на кръста и заяви:

— Добре, деца. Времето за игри и закачки свърши. Тръгваме.

— Ура! — провикна се Кастило.

Подполковник Удс се разсмя.

— Ще си платиш, Питър! — обеща Макнаб и без да каже и дума, излезе от стаята.

---

[1] Филадельфия. — Бел.прев. ↑

XVI

(ЕДНО)

РАНЧО „ДАБЪЛ БАР СИ“

БЛИЗО ДО МИДЛАНД, ТЕКСАС

23:05, 7 ЯНУАРИ 2006

Прожекторите на пистата в „Дабъл Бар Си“ бяха запалени след доста груб и твърде невъзпитан разговор между двамата братовчеди — подполковник Чарли Кастило и господин Фернандо Мануел Лопес — проведен преди трийсет минути.

— Ало?

— Господин Фернандо Лопес, ако обичате. Звъня от Белия дом.

— Да, сигурно.

— Вие ли сте господин Лопес?

— Признавам без бой.

— Свързах ви с господин Лопес, подполковник.

— Фернандо?

— Мама ти стара, гринго. Тъкмо заспивах.

— Благодаря ти, че сподели този факт с мен.

— Не можа ли да почакаш до утре сутринта? Да не би вече да е съмнало?

— Трябва да включиш прожекторите на пистата в „Дабъл Бар Си“.

— Тогава позвъни в ранчото и кажи: „Пуснете прожекторите на пистата.“

— Нямам номера.

— Да не би да си на път към ранчото?

— Не, но мислех, че ще бъде доста забавно да те събудя, за да те накарам да пуснеш лично прожекторите и да уплашиш гърмящите змии, които се припичат на тях през деня.

— Не само че си дрънкало, гринго, ами си и пълен досадник, да знаеш.

— Имам трийсет минути, дебелако. Обади се в скапаното ранчо и накарай някой да пусне скапаните прожектори. И не казвай на никого, че си идвам.

— Защо ли не се изненадвам?

— Ако прожекторите не са пуснати, когато пристигна, ще кажа на Мария, че пак си щипал задниците на русокоси сервитьорки.

— Нещастник. Хайде, затваряй, за да се обадя в ранчото.

— За мен беше удоволствие да си побъбрим, тлъсто изчадие. Край на връзката.

В края на разговора Светлана Алексеева, която седеше на мястото на втория пилот в „Лиърджет“-а, попита, обзета от любопитство:

— Карлос? С кого говореше?

— С братовчед си Фернандо. Той ми е по-скоро като брат. Много готин човек.

След това включи микрофона и любезно помоли въздушен контрол за разрешение да не каца в Мидланд, а на частна писта наблизо.

Два „Юкон“-а ги чакаха пред хангара.

Кастило слезе последен от самолета. След като затвори вратата и сложи клинове под гумите, а след това затвори тежката врата на хангара, ниска едра мургава жена слезе от единия „Юкон“ и хукна към него.

— Карлос — провикна се тя, стисна лицето му между дланите си и го целуна с обич.

— Свет — представи я Кастило. — Това е Естела. Тя управлява това място от... открай време. Естела, това са приятелите ми Сюзън Барлоу и брат ѝ Том. — Посочи Дейвидсън и Брамбли. — Познаваш Джак и Лестър. Те ще останат у нас две седмици и не искаме никой да разбира.

Тя не се изненада никак. Без да каже и дума, подаде ръка на всички.

— Е, да вървим вкъщи и ще ви направя нещо за ядене. Ернесто ще ви донесе багажа.

— Съжалявам, че нямаше повече — обясняваше Естела, подпряла ръце на ханша, докато оглеждаше масата, след като групата се нахвърли върху пържолите, яйцата и салатата „Цезар“. — Само че Фернандо се обади преди малко.

— Беше прекрасно — кимна Светлана.

— Ще настаня Лестър и сержант Дейвидсън в стаите, в които обикновено спят — заяви Естела, — господинът ще бъде в последната стая отдясно, а дамата — в съседната.

„По дяволите, помисли си Кастило. Хващай бика за рогата.“

„Няма да се крия в собствената си къща. Освен това бабчето я няма.“

— Естела — започна той, — дамата ще остане при мен.

Естела го погледна ококорено, след това се прекръсти.

— Естела — обади се Дмитрий Березовски, — аз съм й брат и също като теб съм християнин. Знам как ти се струва, но открих спокойствие в Светото писание, което ни призовава да не съдим, за да не бъдем съдени.

Естела погледна първо единия, след това другия.

— Само доня Алисия да не разбере — заяви притеснено тя. — Или пък Фернандо. Или, да пази господ, Мария!

— Добре — заговори двацет минути по-късно Кастило. — Радиото е монтирано. От утре сутринта до него да има човек по двацет и четири часа на ден. Това означава, че трябва да научим Дмитрий и Свет да го използват.

— Само Дмитрий, Карлос. Свет вече знае как да работи с него.

— Тогава само Дмитрий има нужда от инструктаж — кимна Кастило. — Освен това, старши сержант, трябва да направим график за дежурствата.

Дейвидсън кимна.

— След закуска утре, когато имаме необходимото — принтери, скенери, касетофони и каквото още е необходимо, след като ефрейтор Брамбли ги одобри, Дейвидсън или Брамбли, или и двамата, отиват до Мидланд, за да открият магазин за офис оборудване или нещо подобно, откъдето да купят всичко, което ни е необходимо. След това се настаняваме в библиотеката. Чак след това можем да седнем да си клатим краката, докато чакаме доклад от другите за онова, което предпочитам да свърша сам.

— Стига, Чарли — обади се Дейвидсън. — Нали чу какво каза Финейс? Ако заминем, ще ни сварят в казана на някой канибал.

— Понякога си много задръстен, Карлос — вметна Светлана.

Кастило изви вежди. След малко се съвзе.

— И след като подхванахме този романтичен разговор, аз си лягам.

— Това ли е мястото, на което не би трябвало да спя? — попита Светлана пет минути по-късно.

Кастило не отговори. Влезе в банята. След десет минути, когато излезе, Светлана мина покрай него, без да каже и дума.

След още десет минути, тъй като тя не излизаше, Кастило се замисли дали да не отиде при нея.

Тъкмо се убеждаваше, че не е много разумно, когато тя се показва гола — след това се втурна към леглото и скочи до него.

— Тук е като в Сибир. Замръзвам. Ако си истински джентълмен, ще ме стоплиш.

„Това, Ромео, май е единственото предложение за мир, което ще получиш.“

Прегърна я.

— Не се главозамайвай — прошепна тя след малко, — но си бил очарователно момченце.

— Знам.

— Не трябваше да казваш подобно нещо. — Тя отпусна ледената си ръка между краката му.

Той се отдръпна рязко.

— Господи!

— Научи се да не произнасяш напразно името господне — заяви тя.

— А какво трябваше да кажа?

— „Ти откъде знаеш?“ След това аз щях да продължа: „Видях снимките ти на стената.“

— Накъде биеш?

— Винаги ли се свива така, когато му е студено?

— Защо не пробваш да сложиш топла ръка, за да видиш?

Светлана бързо потри ръце, за да ги стопли, и пробва.

След малко заяви.

— А-ха. Така вече е по-добре.

— И още как.

— Когато си бил малък, представял ли си си как един ден ще лежиш с красива жена и ще я караш да си сложи ръката върху... знаеш какво.

— Всяка вечер, откакто станах на тринайсет.

Тя го стисна.

— Когато аз бях на тринайсет, исках да стана монахиня. Исках да се венчая за Христос.

— А когато стана на четиринайсет, идеята вече не те блазнеше.

Тя изпъшка и след като мълча дълго, каза:

— Защо фермата ти е насред нефтено поле?

— Това е ранчо, не е ферма. В ранчото се отглежда добитък. А във фермата се отглежда жито. Ако пък имаш млечни крави, тогава е млекодобивна ферма.

— А след това са открили петрол ли?

— Всъщност пралядо е открил петрола. Имало го е през всичкото време, но той не е знаел, докато не е направил първата дупка. Нарича се Пермски басейн. За това ли искаш да говорим?

— Получаваш ли приходи от петрола?

— Естествено.

— Значи е *твоята* петрол. Не на правителството.

— На това му се казва частна собственост. Тя е неразривно свързана с капитализма. А като говорим за неразривно свързана...

— Престани! Какво си въобразяваш, че правиш?

— Поне ръцете ми са топли.

— А в Европа чух, че притежаваш онези вестници.

- Така ли разправят?
- Господи, не го прави! Ще ни чуят в цялата къща.
- Нека се изядат от завист.
- Ти богат ли си, Карлос, любими?
- Някои биха казали, че не съм беден.
- Много се радвам!
- Радвам се, че се радваш.
- Така няма да се притеснявам, че си с мен единствено заради парите ми.
- Всъщност ти притежаваш и други атрибути, които ме привличат.
- Господи, полудявам, когато го правиш.
- Забелязах.

(ДВЕ)

РАНЧО „ДАБЪЛ БАР СИ“

БЛИЗО ДО МИДЛАНД, ТЕКСАС

07:15, 8 ЯНУАРИ 2006

Светлана реши да остави Кастило да се наспи. Знаеше, че е изтощен както емоционално, така и физически, най-вече физически. Не само защото бе летял много за кратък период от време.

„Господи, колко го обичам!“

След като се любиха за последен път — когато и да беше това; може би в три, три и половина или четири сутринта — той се отпусна по гръб, затвори очи и не помръдна.

Не се събуди дори когато самолетът кацна, а той вдигна толкова шум, че я изтръгна от дълбокия сън.

Светлана нямаше представа колко е часът. Чувстваше се обърквана от едночасовата разлика между Форт Лодърдейл и Пенсакола, които бяха в един и същи щат. След като се качиха на „Лиър“-а и полетяха на запад (Карлос каза, че самолетът е по-бърз от големия „Гълфстрийм“), тя отново се почувства обърквана, защото бяха изминали повече разстояние, отколкото във Флорида — и бе напълно логично да са пресекли няколко часови зони — въпреки това в Мидланд и Пенсакола времето бе едно и също.

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че отчаяно й се пие чаша чай и й се похапваше препечена филийка или нещо подобно. След това щеше да се върне в леглото, за да си доспи, сгушена до нейния Карлос.

Щеше да си легне много предпазливо, за да не го събуди.

Така не само че не се налагаше да вземе душ, ами шумът, който щеше да вдигне, можеше да го събуди. Когато дръпна водата в тоалетната, имаше чувството, че изригва гейзер.

Ами как ще се облече? Нямаше смисъл да се облича, за да слезе тихо в кухнята, за да си направи чаша чай и да препече филийка, след

това да се върне и отново да се съблече.

Огледа се и намери разрешение.

В първия гардероб, който отвори, откри халат, закачен на кукичка. Беше стар, износен и пооръфан по краищата, но пък бе толкова мек. Вдигна го, за да го огледа, и откри, че е чист. След това забеляза, че е останал от военния колеж на Карлос. На гърба му бе изписано „Американска военна академия“, а отпред, на гърдите, се виждаше герб.

Тя го облече и се усмихна, когато си каза, че е облякла халата на Карлос от студентските му години.

„Колко приятно.“

„Много интимно...“

Не си облече бельо. Не обичаше да слага същото бельо, което вече бе носила, а нямаше смисъл да облича чисто, преди да се е изкъпала, още повече че след няколко минути щеше да го свали.

Отвори вратата на банята, огледа се, послуша се и едва след това излезе в коридора. Хукна боса към кухнята.

Ослуша се на вратата, за да е сигурна, че няма никой, след това влезе бързо и затвори тихо вратата.

Когато се обърна, погледът ѝ попадна на трима непознати, насядали около масата в кухнята.

Единият беше много едър, мургав. Другите две бяха жени — мургава, привлекателна, с латино черти, малко по-млада от мъжа, и дама с посребряла коса, седнала с изпънат гръб, вероятно някъде в средата на шейсетте, може би дори по-стара.

Светлана се усмихна с неудобство и кимна.

Възрастната дама ѝ се усмихна.

— Е, мила, виждам, че Ранди е бил прав. Каза, че доста си те бива.

Светлана мълчеше.

— Аз съм Алисия Кастило, мила. Бабата на Карлос.

Светлана продължаваше да мълчи.

Доня Алисия посочи.

— Това е другият ми внук, Фернандо, а това е съпругата му, Мария.

— Говорили сте с Ранди? — рече неочаквано Светлана.

— Обади ми се веднага щом се върна от Форт Райкър. Беше много развълнуван, когато ми каза, че Карлос „си има приятелка. Доста си я бива.“

Светлана мълчеше.

— Спомена, че се казваш Светлана — много красиво име! — и ми каза, че внукът ми вече не е сам и това било чудесно!

— Ранди е много мило момче — отвърна Светлана. — А вие сте му прабаба.

— Нарича ме бабче.

Светлана въздъхна.

— Бикът излезе на светло или каквото там Карлос казва. Като пълна глупачка го издадох, когато видях Ранди. Сега, като се замисля, съм доволна, че стана така.

— Изпуснахме кравата от обора — уточни Фернандо.

— Точно така — съгласи се Светлана.

— Значи Ранди знае — обади се отново Фернандо.

Светлана кимна.

— Господи! — ахна доня Алисия. — Как мина?

— Добре. Говориха си дълго и се разбраха да пазят тайна.

Фернандо изсумтя.

— Все някога щеше да излезе наяве. Нямаше начин да остане „тайна“ още дълго.

— Дяволите да те вземат, Фернандо — кипна Мария. — Аз знаех още от самото начало, а ти все повтаряше, че имам мръснишки мисли и съм прекалено подозрителна.

— Къде е грингото? — попита Фернандо.

— Фернандо! — надигна предупредително глас доня Алисия.

— Кой? — учуди се Светлана.

— Карлос Гилермо Кастило или Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, или каквото там име е решил да използва днес.

— Оставих го да спи. Беше изтощен.

— Сигурно — погледна я многозначително Мария, след това отпи глътка кафе.

Светлана сви рамене.

— И бика изпуснахме от плевнята, нали?

— Естела знае ли кой в коя стая е? — попита Фернандо.

Светлана кимна.

Той погледна доня Алисия и се ухили.

— Значи затова домакинката липсва, нали, бабче? Чула е, че кацаме, видяла те е, че слизаш от самолета, и е решила, че е най-добре да се спаси нанякъде.

Вратата на кухнята се отвори отново. Влезе ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота.

— Пехотинците са на линия — обади се Фернандо. — Само че въпросът си остава.

— Млъквай, Фернандо — нареди доня Алисия. — Здравей, Лестър.

— Госпожо — отвърна любезно Брадли.

- *Semper Fi*^[1], Лес — обади се отново Фернандо.

— Казах ти да мълчиш — повиши глас доня Алисия. — Какво да направим за теб, Лестър?

Брадли се обърна към Светлана.

— Подполковник, знаете ли къде е подполковникът?

— Как я нарече? „Подполковник“ ли? — полюбопитства Мария.

— Подполковникът си търси проклетата хавлия — провикна се Кастило от коридора, след това влезе в кухнята, докато закопчаваше ризата, с която бе предишния ден. Тя почти покриваше боксерките му.

Светлана затегна халата и скръсти ръце.

— О-па.

— Изненада, Казанова — поздрави Фернандо.

Брадли се намеси:

— Господине, господин Д'Алесандро се обажда. Каза, че било важно.

— Забаламосай го няколко минути, Лес.

— Слушам, господине.

Лестър бързо излезе.

— Не знаех, че си тук, бабче — призна Кастило.

— И на мен така ми се струва — обади се Мария.

— Нито пък ти — добави Чарли.

— Тъкмо си приказвахме със Светлана — обясни доня Алисия.
— Фернандо и Мария бяха така любезни да ме докарат и тъкмо се канеха да си тръгват.

— Да не би ти да оставаш? — попита Фернандо.

— Трябва да поговоря с Карлос — заяви доня Алисия. — Насама.

Фернандо започна да обяснява:

— И едно време казваше същото, когато спипаше грингото да върши някоя магария. Сега ще го завлече в обора и ще му съдере кожичката.

— Ще накарам някой да ме докара — продължи доня Алисия. — Вие с Мария се връщайте при децата.

— Няма да мръдна оттук, докато не науча как са се запознали подполковниците — заяви Мария. — Да не би да сте стари колеги от армията?

— Нещо такова — отвърна Кастило. — Аз имам самолет. Ще закарам бабчето.

— Видях един „Лиър“ в хангара — рече Фернандо. — Какво стана с твоя „Г-III“?

— Трябва да се обадя по телефона — заяви Кастило и избегна въпроса. — Извинете ме.

— Може ли да остана, Карлос? — попита доня Алисия.

Той я погледна за момент.

— Как може да питаш, бабче? — тросна се той.

---

[1] „Semper Fi“ от „Semper Fidelis“ (лат.) — Винаги верен — мото на американските морски пехотинци. — Бел.прев. ↑

(ТРИ)

07:35, 8 ЯНУАРИ 2006

— Извинявай, че те накарах да чакаш, Вик — започна Кастило.
— Още спях.

— Разбрах — отвърна Д'Алесандро. — Кога ще ме запознаеш с нея?

— Скоро. Виж, Лестър събира останалите, само още минутка.

— Нали всички знаят всичко?

— Абсолютно.

— Беше още момче, когато те научих на тези мурафети — продължи Д'Алесандро.

— А ти, Вик, все още имаше коса. Беше доста отдавна.

— Всъщност мислех си за онези дни днес сутринта, докато тичах по Смоук Бомб Хил с полковник Хамилтън.

— И генерал-лейтенанта ли?

— Нямам представа за кого говориш, подполковник — заяви Д'Алесандро.

Кастило даде знак на Брадли да въведе останалите в стаята.

— Всички са тук, Вик — заяви Кастило.

„Включително баба ми, която не мога да изгоня, защото не е руска шпионка. Аз съм този, който спи с руска шпионка. Тя ще остане тук с брат си, също руски шпионин, който току-що стисна ръката на баба ми.“

— Здравейте всички — започна Д'Алесандро. — Проблемът ни е полковник Хамилтън, с когото, както тъкмо казвах на Чарли, потичах тази сутрин. Той остана съкрушен, когато научи, че казармата, в която навремето е командвал взвод, е разрушена много отдавна. Освен това заяви: „Разбира се, че заминавам за Конго.“

Кастило го прекъсна.

— Няма начин. Може да отиде до Буджумбура, но дори и при този вариант ще ми бъде крайно притеснено.

— Ще трябва сам да му го кажеш, Чарли.

— Аз съм най-обикновен подполковник. Той е полковник. Накарай Макнаб да му каже.

— Кого?

— Генерал-лейтенант Макнаб.

— Той не ти ли каза...

— Какво да ми е казал?

— Генерал-лейтенантът вече не те познава — уточни Д'Алесандро. — Не те е виждал, откакто си заминал за Вашингтон преди куп време, и единственото, което е чул, че си загазил яко. Знае, че си отвлякъл двама руски шпиони от ЦРУ и отказваш да ги върнеш. Мисли, че си срам за униформата, и вече действа, за да те изритат от армията. Дори не му минава през ум да говори с теб, така че да не си посмял да му звъниш.

Кастило забеляза изражението на Светлана, а след това и на баба си.

— Бях забравил — въздъхна той.

„Спомням си, че ми каза: «От мига, в който излезете, нито знам къде сте, нито какво правите, освен че нагазвате в дълбоки води.» Само че досега дори не се бях замислял какво се опитва да ми каже.“

— Не забравяй такива важни неща, Чарли — предупреди го Д'Алесандро.

— Къде е полковник Хамилтън?

— Пратих го с хеликоптер в „Кемп Макол“. Реших, че като види на каква зверска тренировка са подложени момчетата в последния стадий на обучението, ще се откаже. Не съм обаче много обнадежден, Чарли.

— Върни го. Нека да се обади. Колко време ще отнеме?

— Приблизително час.

— Добре. Нещо друго?

— „Еър Танзания“ е боядисан и готов. Чичко Рем избира стрелците и е почти готов. Получихме картите от Военновъздушните сили в Хърлбърт и ти ги изпратихме. Лестър не ти ли каза?

— Още не. Налага се да отидем да купим принтери...

— И допълнителен драйв. Тези неща направо поглъщат байтовете.

— Няма да забравя. Това ли е всичко?

— Ще ти звънна веднага, щом върна Хамилтън в цивилизацията.
Край на разговора.

— Руски шпиони ли? — попита доня Алисия. — Генерал Нейлър спомена нещо такова.

— *Генерал Нейлър* е споменал нещо, така ли?

— Дойде да ме види. Беше много разтревожен.

— Бабче, аз съм не по-малко разтревожен от това, което ти каза, сигурно не по-малко от теб, когато си чула за руските шпиони. Сега обаче искам да си взема душ и ще се примириш, защото само ще ги посоча с пръст, за да знаеш кои са.

Той посочи.

— Господи! — ахна доня Алисия.

— Единият е не само руски шпионин, ами краде халатите на хората.

— Отивам да намеря Естела, за да я накарам да направи закуска
— заяви доня Алисия.

(ЧЕТИРИ)

08:40, 8 ЯНУАРИ 2006

— Всъщност, Карлос — заяви доня Алисия, докато наливаше чай в чашата на Светлана, — генерал Нейлър доста се разчувства към края. Каза, че се чувствал отговорен за всичко, което ти се е случило в армията.

— Как съм пропуснал този момент — въздъхна Кастило. — Старото *Каменно лице* нещо се е разнежил.

— Каза, че трябвало да се сети, че от армията ще направят нещо — заради баща ти и Медала на честта — като например да те изпратят на война в пустинята, преди да си достатъчно подготвен, а той е трябвало да направи нещо по въпроса.

Кастило поклати глава.

— И Фернандо беше с мен, а той беше още по-малко подготвен. Знаех по-добре от него как да летя на хеликоптер, а той нямаше представа как да командва танков взвод.

— После каза — това силно ме учуди, защото си мислех, че са първи приятели, — че най-много съжалявал, че те е изпратил на генерал Макнаб, след като са те свалили и си получил медал. Каза, че генерал-лейтенант Макнаб те е „развалил“, оттам произлезли всички беди. Стори ми се, че „развалил“ е доста силна дума.

— Само да уточня, бабче, дадоха ми медала, задето не са ме свалили. А Нейлър ме изпрати на Макнаб, за да не ме натикат в нов хеликоптер, както бяха намислили. Не бях достатъчно квалифициран, въпреки това не се отказах, което бе глупаво от моя страна, защото можех да се убия. Само че съвестта на генерал Нейлър е започнала да се обажда.

Тя го погледна, но не каза нищо.

Чарли продължи:

— А генерал Макнаб не ме е развалил, Джак Дейвидсън ме развали...

— Я върви по дяволите, Чарли — разсмя се Дейвидсън.

— Защото всеки младши лейтенант се обучава от по-висш офицер и следва примера му. Така че този развален тип ме научи как да разбивам сейфове и да крада уиски.

Дейвидсън се разсмя отново.

Доня Алисия поклати глава.

— Карлос, говорех напълно сериозно.

— Аз също, бабче. Хайде, Джак, признай си. Кажете на доня Алисия как ме убеди да закачим под „Хюи“-то на Макнаб бълго за пясък, за да „огледаме американското посолство в Кувейт и по въздух, и по земя, преди пехотинците да отидат“. А когато пристигнахме в посолството, ти взриви сейфа им и открадна уискито на дипломатите.

— Наистина ли? — попита Светлана.

Изглежда, не бе никак възмутена.

— Той е лош човек, Йети — обясни Кастило. — Гнила ябълка.

— Йети ли? — повтори доня Алисия.

— Кога се е случило? Преди или след като си накарал руснаците да пеят „Интернационала“? — любопитства Березовски.

— Какво? — ахна доня Алисия.

— Няколко дни след това, полковник — обясни Дейвидсън. — Трябваше да пийнем нещичко, за да отпразнуваме похвалата от Буш първи.

— Да не би да искате да кажете, че руските полковници са пели? — любопитстваше доня Алисия.

Березовски и Дейвидсън разказаха руската и американската версия на случилото се.

— Срамувам се от себе си — заяви доня Алисия. — Любопитството ми винаги надделява. Говорехме, че генерал Нейлър се чувства виновен заради... *пенсионирането* ти.

— Няма защо — отвърна Чарли напълно сериозно. — Съгласил се е с мнението на Монтвейл, защото е преценил, че това е негов дълг. И аз правех онова, което преценявах, че е мой дълг. Не съм му сърдит, бабче. Честна дума. Той винаги е бил от добрите.

— Какво ще правиш, когато всичко свърши и...

— Когато стана подполковник Кастило в *пенсия* ли? Сега си мисля, че ще се пренесе в новата къща на Йети в кънтри клуб „Голф енд Поло Пилар“ и може да започна да се уча как се играе голф. Може дори поло. Още по-добре и двете.

„Плановете ми за времето след пенсионирането са все още неясни, защото дори нямам желание да мисля за тях.“

„Какво, по дяволите, ще правя?“

„Не мога да си представя как играя голф или поло...“

— Защо не се върнеш тук? — попита доня Алисия.

Лестър влезе в кухнята и го спаси от отговора.

— Господин Д'Алесандро е върнал полковник Хамилтън и той ви очаква, подполковник.

„Ами какво ще стане с теб, Лестър, когато веселата ни банда се пръсне и всеки изчезне някъде?“

— Благодаря, Лестър.

Той даде знак на останалите да го последват в библиотеката, където Брадли беше монтирал радиото.

(ПЕТ)

08:55, 8 ЯНУАРИ 2006

Когато Кастило влезе в библиотеката, забеляза, че първите стъпки да бъде превърната в команден пост на операция „Риба“, са предприети от ефрейтор Брадли. Радиото бе инсталирано на маса до прозореца. Отнякъде бе взето легло, където да могат да полегнат дежурните, тъй като тук трябваше да има човек по двајсет и четири часа, седем дни в седмицата. На друга маса до стената бе оставена кафеварка.

Около масата бяха подредени столове, имаше бележници и химикалки на всяко място. Друго на масата нямаше, освен компютрите на Кастило и Дейвидсън и слушалките на радиото. Трябваше да изчакат Лестър и Джак да отидат на пазар.

Кастило погледна към централното място, с гръб към камината, в която бе запален огън. Дмитрий Березовски се настани от лявата страна на масата. Дейвидсън се отпусна срещу него. Светлана и доня Алисия седнаха една до друга от лявата страна в другия край на масата, а Брадли срещу тях.

Пушката „Уинчестър“ .44–40 бе вдигната на стойка пред камината. Огромни точни модели на хеликоптери на американската армия „АН-64 Апачи“ за бойни мисии и танк „В1А1 Ейбрамс“ бяха поставени на камината над полицата. Кастило бе купил модела на „Апачи“ в книжарницата на Форт Райкър малко след като пилотира такъв хеликоптер. Фернандо направи същото с модела на „Ейбрамс“. Купил го бе от книжарницата на Форт Нокс и го бе изпратил вкъщи, преди да се върне от войната в пустинята.

„Уинчестър“ бе семейна реликва, използвана десетки пъти, за да защити „Дабъл Бар Си“ и добитъка от крадливите индианци апахи.

„В1А1 Ейбрамс“ бе наречен на един от най-видните генерали, Крейтън У. Ейбрамс. Още като подполковник, Ейбрамс пробил германския пръстен около Бастон и спасил 101-ва военновъздушна.

„АН-64“, както бе казал на Кастило един от инструкторите в Райкър, преди още да го допуснат до някой от тях, бил наречен на индианците апачи заради качествата им на воини. Кастило не можа да повярва, но поне замълча и не каза нищо.

Мислеше за въпросния инструктор всеки път, когато се качеше на „АН-64 Апачи“, и се питаше дали някой дебелогъз бюрократ в Пентагона, който е дал името на хеликоптера, го е направил заради качествата на индианците и дали изобщо е направил проучване по въпроса. Дали знаеше нещо, с което Чарли бе отдавна запознат, че апачите изразявали открито презрението си към заселниците, с които воювали, като ги залавяли и провесвали надолу с главата над малък огън и бавно изпичали мозъците им. Освен това просвали пленниците си под палещото пустинно слънце с отрязани клепачи и малки разрези в областта на гениталиите, за да привлекат пустинните обитатели.

Сега, докато посягаше към копчето на радиото, за да включи на спикър, Кастило отново се сети за дебелогъзите бюрократи.

— Добро утро, господине. Кастило се обажда.

— Така пише на това невероятно устройство — отвърна полковник Хамилтън. — Вярвам на думата на господин Д’Алесандро, че разговорът е кодиран.

— Да, господине, така е.

— Надявах се да се свържете с нас, подполковник Кастило, тъй като генерал-лейтенант Макнаб ме уведоми, че поради неотложни задачи прехвърля операцията в ръцете ви.

— Така е, господине.

— Сам ли сте, подполковник? Господин Д’Алесандро предположи, че ще искате да присъства на разговора, и остана с мен.

— Моите хора са с мен, господине, и съм включил на спикър.

— Предполагам, и новите ни руски приятели.

— Да, господине.

— Полковник Березовски, съжалявам, че не ми остана време да поговоря с вас и очарователната ви сестра, докато бяхме във Флорида — заяви Хамилтън. — Ако сте при нас до края на операцията, ще намерим време.

— Добро утро, полковник — заговори Березовски. — Ще бъдем тук.

— Има още неща, които трябва да се свършат незабавно, Кастило, преди с господин Деуит да заминем за Конго.

— Господине, тъкмо по този въпрос исках да разговарям с вас — обясни Чарли.

— Кой въпрос?

— Господине, според мен е по-добре да не заминавате за Конго.

— Невъзможно. Това пък откъде дойде?

— Мислех, господине, че е по-разумно да останете извън Конго — например в Танзания или Чад...

— Повтарям, че е невъзможно.

— Полковник, прекалено ценен кадър сте, за да рискуваме живота ви.

— Това ще реша аз, подполковник. Вече съм преценил. Та както казвах...

— Господине, с цялото си уважение, налага се да настоявам.

— Подполковник, не сте в положение да настоявате за каквото и да било.

— Господине, както сам ми казахте, генерал-лейтенант Макнаб е бил принуден да предаде цялата операция на мен.

— Генерал-лейтенант Макнаб ми каза, подполковник, че дори да имаме несъгласия, не можем да се обърнем към него, за да ги реши, така че се налага да се справим сами.

— Така е, господине. Разбирам. Господине, позволете да кажа, че се смятам за ръководител на операцията, а вие, господине, сте най-ценният кадър, следователно е моя отговорност да защитя най-добрия си кадър.

— Коя година сте завършили академията?

— Випуск 90-та, господине.

— Не мога да повярвам на онова, което казахте. Вие сте възпитаник на „Уест Пойнт“?

— Така е, господине.

— Е, подполковник, освен ако правилата в нашата Алма матер не са се променили драстично от наше време, там все още се твърди, че по-висшестоящият командва.

„Сериозно ли, бе, Хамилтън?“

„По-висш от главнокомандващия няма.“

„Президентът е главнокомандващият, но това няма да го кажа.“

„Трябва по някакъв начин да накарам това копеленце да ми се разкара от пътя... Как да стане?“

— С цялото ми уважение, господине, това не се прилага в случаите, когато единият от офицерите е от действащите части, а другият от медицинския корпус. В този случай чинът на действащия офицер е по-висш.

— Господи, Кастило! Ти да не би да си въобразяваш, че ще замина за Конго с червен кръст на гърдите и кадуцей? Кадуцей ли беше? Така и не можах да запомня кое е множественото число. Да не би да си мислите, че ще започна да настоявам да ми се осигури защита от Женева, като се позова на някоя конвенция? Заминавам тежковъоръжен. Щом приключим разговора, господин Д'Алесандро ще ме научи да стрелям с „Мини Узи“.

Березовски забеляза изражението на Кастило.

Стисна китката му, а когато Чарли вдигна поглед, той му даде знак, с който искаше да каже: „Бавно, спокойно, кротко“ и се усмихна с разбиране.

— Много мило от страна на господин Д'Алесандро, господине.

От спикъра се разнесе сериозният глас на Д'Алесандро.

— Винаги се опитвам да помогна, подполковник Кастило. Знаете го.

Хамилтън продължи:

— Така че да си изясним нещата, Кастило. Според мен, когато моите хора...

„Заври си твоите хора в задника, Хамилтън!“

„Писна ми от тайните ти «хора».“

— ... ми позволиха да участвам в тази операция, се знаеше, че генерал-лейтенант Макнаб командва. След като се оказа, че той има други задължения, командването преминава в ръцете на следващия по ранг офицер, който съм аз. Ще се обръщам към вас за съвети, разбира се. Имате ли проблем, подполковник?

Березовски докосна китката на Кастило отново и поклати глава.

— Не, господине, нямам.

Березовски вдигна палци към Чарли.

Той погледна Светлана. Не можа да определи дали тя го съжалява, или мисли, че продължението на разговора е нелепо.

— Чудесно, подполковник Кастило. Като се замисля, доволен съм, че този въпрос се изясни още отсега. Какво ще правим оттук нататък?

— Слушам ви, господине.

— Двамата с господин Деуит заминаваме за Вашингтон. Моите хора са ни уредили визи — обикновено отнема седмици не само за Танзания, но и за Руанда и Бурунди и — това ще ти хареса, Кастило: за Демократична република Конго. Само че не са могли да заобиколят изискването собственикът на паспорта лично да представи документите. След това трябва да отида до Форт Детрик, за да си взема оборудването.

— Оборудване ли, господине?

— Да, ще го взема. Господин Д'Алесандро ме увери, че стрелците ще го прекарат до Африка. Досега не бях чувал за „стрелци“, но след като лично видях „Кемп Макол“, съм доста обнадежден.

— За какво оборудване става въпрос, господине?

— За тестово. Всичко е в три големи куфара с меки страни. Да се изнесат през митницата, щеше да е голям проблем, но самолетът на вашите стрелци разреши проблема. В момента проблемът ни е как да ги прекараме от Форт Детрик дотук.

— Господине, аз мога да...

— Господин Д'Алесандро предложи двамата с господин Деуит да летим от Браг за Вашингтон още днес. В 16:20 има полет на „Делта“ за Вашингтон през Атланта.

Кастило мислеше бързо.

— Както обикновено, полковник, господин Д'Алесандро знае какво трябва да се направи. Ще помоля майор Милър — нали го помните, господине?

— Да, офицерът с раненото коляно.

— Ще помоля майор Милър да посрещне самолета ви, господине.

— Много сте внимателен, подполковник, но мога и сам да стигна от „Рейгън“ до дома, а ще бъда в компанията на господин Деуит. Така ще се опознаем преди пътуването.

— Господине, с цялото ми уважение държа да подчертая, че това е моето поле на експертиза.

Хамилтън замълча за кратко, очевидно спомнил си собственото предложение да се вслушва в съвети.

— Слушам ви, подполковник.

— Ще изпратя майор Милър да ви посрещне, господине. Имаме къща в Александрия — също и хотелски апартамент в „Мейфлауър“ — където ще се чувствате удобно. Намира се в цен...

— Знам къде се намира, подполковник — прекъсна го Хамилтън.
— В някои среди се нарича мотел „Моника Люински“.

— Да, господине, чувал съм това име. Майор Милър може да ви заведе до различните посолства, след това да се върне до Форт Детрик за оборудването ви.

— И как ще се върнем във Форт Браг? Кастило? За това помисли ли?

— Изслушайте ме, господине.

— Добре.

— След това майор Милър ще закара оборудването до Балтимор, където ще чака самолет, който да отведе двама ви с господин Деуит — и, разбира се, оборудването — в Браг.

— Има ли някаква причина, която не ми е известна и поради която двамата с господин Деуит трябва да се връщаме във Форт Браг?

„Мама му стара.“

— Не, господине. Не съм го обмислил.

— Очевидно. — Той замълча за повече ефект. — Щом си получим визите, можем да тръгнем.

— Добре, господине. Майор Милър може да уреди пътуването ви до Африка.

— Би било полезно.

— Господин Д'Алесандро ще информира Милър за часа, в който ще кацнете на „Рейгън“ — добави Кастило.

Последва дълго мълчание, докато двамата мъже мислеха. Найсетне полковник Хамилтън заговори:

— Това е всичко, нали така, Кастило?

— Не се сещам за друго, господине.

— Ще се чуваме, разбира се.

— Добре, господине.

— Как се затваря това чудо, господин Д'Алесандро?

(ШЕСТ)

09:40, 8 ЯНУАРИ 2006

— Знам какво мислиш, Карлос — рече Дмитрий Березовски, след като Кастило се разбра с Милър. — Но тази работа можеше съвсем да се обърка, ала не стана.

— Справи се добре, Чарли — похвали го с възхищение Дейвидсън. — Той е просто един надут пуяк.

— Който ще си намери мястото в казана с вряла вода на канибалите.

Березовски се разсмя.

— Струва ми се, че полковникът знае как да се оправя с канибалите.

Кастило го погледна и поклати глава.

— След като безкрайният ти оптимизъм свали тази тежест от плещите ми, може ли да се върнем към списъка на Брадли за пазаруване? — Погледна го. — Какво измисли, Лес?

— Господине, знам какво ни е необходимо, но едва ли ще успеем да го купим в обикновен магазин.

— Което означава, Лес, че няма да си лягаш, докато не напазаруваш. Покажи ми какво си написал?

Брадли му подаде лист. Кастило го огледа внимателно и го постави на масата.

— Не знам какво да очаквам и току-що ми хрумна — някои от вас може и да са забелязали, че се справях доста добре като шеф — че когато не знаеш дали нещо ще ти бъде от полза, най-добре е да попиташ.

Той се наведе и натисна едно от копчетата на радиото.

— К. Г. Кастило. Доктор Кейси. Закодиран разговор.

— Един момент, подполковник — отвърна зноен електронен глас. — Ще опитам да ви свържа.

Гласът на доктор Алойшъс Франсис Кейси — интересна смес от бостънски ирландски и южняшки — прозвуча десет секунди по-късно.

— Здравсти, Чарли. Какво, по дяволите, правиш на трийсет и шест километра от Мидланд, Тексас?

„Той пък откъде знае?“

— Добро утро, доктор Кейси.

— Наречи ме още веднъж така и не само че ще затворя, ами ще направя така, че слушалката да гръмне в ухото ти.

— Извинявай.

— Простено ти е. Знам, че не носиш на алкохол. Не мога да взривя слушалката — но това е добра идея, ще поработя по този въпрос — но джипиесът работи безотказно, нали? Стига наистина да си на трийсет и шест километра от Мидланд, Тексас.

— Точно там съм.

— Мога да си поиграя с индикатора до една десета от километъра — може би до два метра — стига да ми остане време. Какво да направя за теб, Чарли.

— Тъкмо се канех да изпратя Лестър да пазарува в „Рейдио Шак“ или на някое друго подобно място...

— Момчето пехотинец с теб ли е? *Semper Fi*, Лес!

— Добро утро, доктор Кейси — отвърна Брамбли.

— Ти можеш да ме наричаш така. Вие, пехотинците, трябва да се научите да проявявате уважение към хора като мен.

Брамбли се ухили, когато чу думата „пехотинци“.

— Така си е, господине.

— Чарли, не ми каза какво трябва да купи Лес.

— Трябва ни нещо, на което да прехвърляме данните от едно радио на друго, може би няколко радиа. Така че трябва устройството да е бързичко.

— И преносимо. Да се самозахранва или да има източник на енергия поне за два часа.

— Точно така.

— Какво друго?

— Високоскоростни принтери с добра резолюция за снимки и карти. И подобен скенер, може би трябва да са три. Трябва да поддържам контакт с два, може би три екипа стрелци и двама, които ще обикалят сами.

— Чарли, сателитът ограничава скоростта. Аз ги поддържам много по-бавни от истинския им капацитет. Но разбирам, че готвиш

операция.

— Да. Операция „Риба“.

— Знам какво ти трябва, Чарли. Няма проблем.

Последва дълго мълчание. След това Кастило каза:

— Ще ми кажеш ли какво, *Алойшъс*?

— Ще разбереш, когато дойда. Ако не се получи, ще действаме, докато стане.

— Обадох се, за да ми кажеш от какво имам нужда, не да те разкарвам.

— Има ли летище близо до там, където си в Мидланд? Къде да кажа на пилота да кацне?

— Вкъщи. Отиваш си вкъщи, след като ми кажеш от какво имам нужда. След това ще пратя Лес да купи нещата.

— Как ли пък не. Къде да кацне пилотът?

Кастило поклати глава, но не спря да се усмихва.

— Имаш координатите ми.

— Имам ги. Вече ти казах, че си ми ясен до петстотин метра.

— Има писта на няколкостотин метра на юг.

— „Гълфстрийм V“ може ли да кацне, или да пътувам с нещо по-малко?

— „Г-V“ става, но не мога да го побера в хангара, много е голям, а ако паркираш на пистата, хората ще започнат да любопитстват.

— Значи е от онези операции, така ли? Няма проблем. Ще ги накарам да ме оставят, те дори няма да запомнят къде и после ще се чудя как да се връщам във Вегас. Седемстотин морски мили. Сложи час, за да стигнем до летището, да излетим и час и четирийсет и пет минути във въздуха. Смятай, Чарли, и ще знаеш в колко пристигам. Край на разговора.

Кастило натисна копчето и изключи спикъра.

— Имаш много интересни приятели, Карлос — отбеляза Светлана. — Това да не би да е Кейси от корпорация „АФК“?

— Знаеш за него, а, Свет? Току-що разговарях с един много самотен човек — съпругата му почина — когото направих безумно щастлив. Седи сам-самичък в къща, два пъти по-голяма от твоята в „Голф енд Поло“ или обратното, разположена сред няколко декара безобразно скъпа земя с изглед към Лас Вегас и, разбира се, лабораториите и завода на „АФК“.

— Не разбирам.

— Когато Алойшъс бил млад и зелен, подполковник — започна да разказва Дейвидсън, — участвал във войната във Виетнам, в комуникациите, сержант в Специалните части, които действали в Камбоджа и на други места. Когато дойде, ще научиш как за малко да спечели войната сам-самичък. Така и не си е свалил униформата.

— Това пък какво означава? — попита Светлана.

— Мисли си, че е от Специалните части — уточни Кастило.

— А Чарли току-що му каза, че може да дойде и да си поиграе на война. Не, това не е игра. Това си е истинска битка. Най-хубавото е, че той може да ни каже на нас младите как да проведем операцията. За Алойшъс това е по-голям празник от Коледа, рождения му ден и деня на свети Патрик в едно.

— Вече не разговаря с Били Уо — издаде Кастило. — Чухте ли? Дейвидсън кимна.

— А-ха.

— Не беше ли това човекът, който залови Карлос Чакала? — попита Березовски.

— Същият — потвърди Дейвидсън. — Алойшъс и Били били млади Зелени барети навремето, а Били все още е в действие — последно чух, че отново бил в Афганистан и преследвал лошите. Междувременно Алойшъс е зад бюро и не може да се примири, че Били не е в старческа инвалидна количка, вместо да скача с парашут.

— Те на колко години са? — попита Кастило. — Поне на седемдесет и пет. Някъде към осемдесет.

— Значи би трябвало да имат достатъчно акъл да не се навират между шамарите — заяви Светлана. — Ако наистина са толкова стари.

— И какво да правят? — попита Березовски. — Американският генерал Патън ясно е казал, Свет. Единствената смърт, подходяща за войник, е да загине от куршум, изстрелян в последната битка.

— Какво ще кажете, ако взема да получа удар на осемнайсета дупка в кънтри клуб „Голф енд Поло“? Тогава ще трябва да ме натоварите на количката за голф. Така можем да се забавляваме заедно, без да си търсим работа. Поне ще играем голф.

— Предпочитам куршума — призна Березовски. — Въпреки че вече нямам такава възможност.

— Можем да ходим за риба на езерото на Александър и някой ден да паднем от лодката и да се удавим — довърши Кастило.

— Вашият Уилям Колби е загинал така — подхвърли Березовски.

— Кой? — попита Светлана.

— Бил е директор на Централното разузнаване — обясни брат й.

— Паднал е от кану — добави Чарли. — И се удавил.

— Предпочитам куршума — повтори Березовски.

— И аз — съгласи се с него Кастило. — Просто не се виждам на някое игрище за голф.

— Повръща ми се и от двамата! — заяви побесняла Светлана. — Господи, прости им.

Тя изфуча от библиотеката.

— Ама на нея какво й става? — попита Чарли.

— Жена е — обясни Березовски. — Ще ти бъде интересно, докато научаваш някои неща за жените. Болезнено, но интересно.

(СЕДЕМ)

12:50, 8 ЯНУАРИ 2006

„Гълфстрийм V“ на Кейси — Кастило си каза, че е не само красив, ами и снабден с най-новите чудеса на авиониката — кацна гладко в края на пистата и се насочи към хангара.

Вратата се отвори и доктор Алойшъс Франсис Кейси заслiza по стълбите, понесъл отворен лаптоп. Беше облечен по начин, който не се вижда често в Южен Бостън — широкопола шапка, ботуши от щраусова кожа, дънково яке, подплатено с кожа, и дънки.

Отдаде чест. Кастило отвърна.

— Отново измамахме смъртта — обяви доволно Кейси и кимна към компютъра. — Малкото копеленце си изплати парите.

Подаде лаптопа на Лестър Брамбли.

— Можеш да го носиш. Не мога да рискувам някой пехотинец да се сецне в кръста, ако му дам нещо по-тежко.

— Добре, господине — примири се Брамбли. Погледна екрана. — Доктор Кейси, защо показва, че сме в Далас?

Кейси бързо погледна екрана. Беше шокиран.

— Дребно копеленце, хвана ме! — възкликна развеселеният Кейси.

Мъж с нашивки на първи офицер заслiza по стълбите, понесъл огромен кашон, последван от капитана, който също носеше кашон.

— Това са деликатни неща — излая Кейси. — Да внимавате.

— Разбира се, господине — отвърнаха в един глас двамата и се насочиха към единия „Юкон“. Брамбли пристъпи към по-близкия и отвори вратата.

— Откъде се сдобих с каубойските дрешки? — любопитства Кастило.

— Ти май не си обърнал никакво внимание, когато са те учили, че трябва да се слееш с местното население. Това е Тексас, нали? Далас поне е в Тексас, ако може да се вярва на пехотинчето.

Кастило се разсмя.

— Здравсти и на теб — обади се Кейси, когато забеляза Светлана.

— Много ми харесва каубойският ви костюм — заяви тя. — Карлос, искам и аз такъв.

— *Алойшъс*, това е Сюзън Барлоу — представи я Кастило. — А това е брат ѝ Том.

— Не говориш като жителка на Тексас — засече я Кейси. — Но след като си такава красавица, можеш да говориш както пожелаеш.

— Баба е вкъщи, приготвя обяд — обясни Чарли.

— *Баба ти* ли?

— Имахме нужда от помощ — сви рамене Кастило.

— Ето ме, тук съм — наежи се Кейси. — Да свалим и другите боклуци от самолета.

„Боклуците“ напълниха и двата „Юкон“-а.

Приблизително час след като кацна, „Гълфстрийм“-ът на Кейси отново излетя.

— В най-скоро време ще ни трябва два големи, ама много големи монитора — заяви Кейси. — Най-добре да са три. Още по-добре, четири. Стига морската пехота да не скапе нещата още преди да ги извади от кашоните.

Кимна към Брамбли, който бе наполовина скрит в един от кашоните, натрупани в библиотеката.

— Не се притеснявайте, господине. Знам колко са крехки вакуумните тръби.

— *Вакуумни тръби* ли? — попита удивеният Кейси, след това се усети. — Пехотинчето пак ме спипа.

— Така излиза — обади се Березовски.

— Внимавай, Том, може да реша, че не те харесвам, а дори не знам кой си.

— Кажи ми какви монитори искаш и ще отида до града да купя — предложи Кастило. — През това време Дейвидсън ще ти разкаже кой е Том и останалите подробности.

— Върви в „Рейдио Шак“ и купи поялници и други инструменти. Моите са в кухнята. Купи най-хубавите монитори, които имат. Остава да започна да оправям и монитори освен всичко, което ме чака.

Посегна към портфейла си.

— Чакай да ти дам кредитната си карта.

— Имам си кредитна карта. Благотворителен фонд „Лоримър“ плаща.

Кастило бе на вратата, когато се сети, че ако използва своята кредитна карта, ФБР веднага ще разберат къде се намира.

Баба му, Естела и Светлана чистеха кухнята, когато той влезе.

— Бабче, трябва да дойдеш с мен до града, за да купим някои неща. Вземи си и кредитната карта. После ще ти върна парите.

— Ти нямаш ли кредитна карта, Карлос? — сопна се възмутено тя.

— Имам, но ако я използвам, във ФБР ще разберат, че съм в Мидланд, а аз не искам да разбират.

Думите му никак не я притесниха.

— Тъкмо се канех да те попитам дали е безопасно Светлана да дойде в Мидланд.

Кастило я погледна.

— Защо искаш да отидеш, Свет?

Доня Алисия отговори вместо нея:

— Обещах да ѝ покажа „Света Агнес“, където пееше в хора...

— *Преди* да пораснеш и да станеш безбожник — уточни Светлана.

— Искане да си купи дънки — продължи доня Алисия.

— Не съм нито безбожник, нито от римокатолическата църква — започна да се оправдава той.

— Не е така, както звучи, миличка. Той е протестант...

— Той не е никакъв — заяви Светлана. — Това ще бъде променено.

— Та си помислих, че докато ти купуваш каквото ти трябва в „Сам“...

— „Сам“ и „Рейдио Шак“.

— През това време Светлана може да си купи дънки. А „Рейдио Шак“ е точно срещу „Уестърн Уърлд“. Имат чудесни ботуши, блузи и какво ли не. Нали е безопасно да отиде до града?

„Малко вероятно е местните представители на ФБР да забележат издирвано от Интерпол лице в «Сам» или «Уестърн Уърлд» или да я забележат в «Юкон» с емблемата на «Дабъл Бар Си» на вратите.“

— Готови ли сте, дами? — попита той.

— Светлана ще пътува с мен. Така няма да привлечем излишно внимание — реши доня Алисия.

(ОСЕМ)

17:45, 8 ЯНУАРИ 2006

„Юкон“-ите се върнаха в „Дабъл Бар Си“, всеки натоварен с по два петдесет и шест инчови монитора с течни кристали, единият вързан за покрива, другия щръкнал от задната врата с вързани за кутиите флагчета, да не би да ги спре някое местно ченге, задето карат извънгабаритен товар.

Доня Алисия и Светлана носеха кутии с дънково облекло и други кутии с надписи „Уестърн Уърлд“.

Ернесто — синът на Естела — с Брамбли и Касило започнаха да разтоварват мониторите. След като пренесоха първия в библиотеката — която се бе превърнала в море от електронни уреди и части — Дейвидсън излезе, за да помогне с останалите.

— Чарли, обади се Милър.

— И?

— Полковник Хамилтън и Финейс пристигат на „Рейгън“ в девет и нещо. Ще ги заведе в мотел „Моника“. Том Макгуайър е изпратил момчета от Тайните служби да ги пазят довечера и утре. Няма да задават никакви въпроси. Той каза, че нищо, ама абсолютно нищо не ги свързва с нас. Дешамп е на полета в 21:30 на „Луфтханза“ за Мюнхен, а Дарби на американски полет до Франкфурт в 21:30 и двамата излитат от „Дълес“. Милър им е дал по 9 900 долара, сто кинта под допустимия лимит, защото суми от десет бона и нагоре се декларира.

Касило кимна.

— Друго има ли?

— Осигурил е „Бийчкрафт Кинг Еър“, който утре по обед ще откара такъмите на Хамилтън до Браг. По-точно до Файетвил, където Вик ще изпрати човек да ги вземе. Не е имало реактивен самолет, но той каза, че било все едно, защото Торине не можел да излети без такъмите или стрелците, а пък чичко Рем все още не е подготвил документите на стрелците.

— Но вече ги е осигурил, нали?

— Каза, че е намерил осемнайсет чернилки, петима малко по-светлокожи и един, когото може и да се наложи да оставят в Танзания, защото бил прекалено светъл.

— Добре. Значи ни остава да монтираме играчките на Кейси и да чакаме.

— Имам чувството, че отсега нататък точно това ни предстои, Чарли. Ще чакаме.

— Кажи, Брадли, в морската пехота имат ли такива пипнати играчки? — попита Кейси и вдигна много остър поялник, купен в „Рейдио Шак“.

— Нямам представа с какво разполагат в комуникационния център на морската пехота, господине — отвърна Брадли. — Аз бях снайперист, не съм запознат с комуникационната система. В повечето случаи използват флагчета като за семафори.

Той размахва ръце.

Кейси поклати глава.

— Снайперът нещо като стрелец ли е?

— Не знам колко добре стрелят стрелците ви, доктор Кейси, затова нямам представа дали са квалифицирани като снайперистите на морската пехота. Ако питате обаче дали знам как се използва поялник, да, господине, няма проблем. Преди да постъпя в пехотата, бях в АЛР и се справях добре.

— И аз бях в Американската лига на радиолюбителите — призна Кейси. — Така ме напипаха от Специалните части. Имат нужда от хора, които знаят разликата между ом и ват.

Посочи гнездо оплетени жици, подхвърлени на масата.

— Я вземи да се оправиш с тази топка. — Обърна се към Кастило, Ернесто и Дейвидсън, които почиваха, след като бяха пренесли мониторите. — Момчета, онези от вас, които разбират нещо, да се захващат за работа.

Кастило и Дейвидсън влязоха в кухнята, понесли слушалки от радиото. Естела им предложи кафе. Кастило тъкмо посягаше към

чашата.

Светлана бе в нов каубойски костюм, който включваше светлосива шапка, дънково яке върху прозрачна блуза — отдолу се виждаше бельото ѝ — и ботуши от змийска кожа и, разбира се, дънкови панталони.

Завъртя се.

— Нищо ли няма да кажете? — попита тя.

— Как успя да obuеш тези дънки? Да не би да си ги нарисувала с четка?

— Не би трябвало да задаваш подобни въпроси на една дама, безбожникo.

— Господи, Чарли! — разкриви лице Дейвидсън. — Дори аз знам тази малка подробност.

Светлана се усмихна на Дейвидсън, приближи до Кастило, прегърна го и зашепна:

— Ако слушаш като добро момче, ще ти покажа как ги обух.

(ДЕВЕТ)

07:00, 9 ЯНУАРИ 2006

Когато Кастило влезе в библиотеката, забеляза, че макар стаята да не можеше да спечели нито едно състезание за чисто и подредено помещение, беше много по-спретната, отколкото снощи, когато влезе за последен път.

Лестър Брамбли бе дълбоко заспал в един фотьойл, докато Кейси, който едва гледаше от умора, бе седнал в другия.

— Отказа да си легне, когато приключихме към пет — поясни вместо поздрав Кейси. — Каза, че си имал „задължения“. Не е помръднал от пет и пет.

Кастило внимателно побутна Брамбли по рамото и когато младежът отвори очи, нареди:

— Върви да си легнеш, Лестър.

Брамбли скочи на крака.

— Господине, задрямал съм за малко.

— Върви да си легнеш, Лестър. Отговаря се със: „Слушам, господине“.

— Слушам, господине.

Кастило изчака съненият Брамбли да излезе от стаята и попита:

— Какво ще кажете, доктор Кейси, господине, ако ви наредя същото и на вас?

— Бих казал: „Слушам, господине, каквото нареди подполковникът, господине“. След това ще ти предам онова, което каза Милър, и ще ви покажа какво сме направили.

— Какво каза Милър?

— Дешамп и Дарби са излетели, засега няма сведения да са паднали в Атлантическия. Каза, че Дохърти и Пищовлията Юнг са пристигнали. Щял да настане Дохърти в кабинета, за да държи под око ФБР, които пък държат теб под око, а Юнг ще бъде на летището в Мидланд в дванайсет и два и пет. Според него, щял да бъде от помощ.

— Така е. Благодаря. А сега защо не отидеш да поспиш?

— Обърни внимание, че и четирите монитора излъчват едва забележима светлина — продължи Кейси. Посочи мониторите. Единият бе на малка, напълно неподходяща за него масичка, докато останалите бяха на пода. — Когато се натисне правилното копче, започват да показват разни неща. Например, местонахождението на съответното радио.

На един от мониторите се показва карта на света. Светещи точки показваха къде се намират радиата в Германия, Аржентина, Уругвай, Унгария и Съединените щати.

— Може да променим мащаба. Например в Щатите.

Вторият екран светна, на него се появи карта на Щатите и показва точки в Невада, Тексас, Северна Каролина и окръг Колумбия.

— Или още по-отблизо.

Първият екран остана за миг празен, след това на него се показва карта на района на Вашингтон със светли точки, които показваха комплекс „Небраска“, летище „Балтимор“ и квартирата в Александрия.

— Може и още по-отблизо.

Вторият екран показва карта на летище Балтимор и светеща точка в един хангар.

— Това е радиото в „Гълфстрийм“-а. Благодарение на приятелски настроените хора в Гугъл, имаме и картинка.

Третият екран светна и се показва триизмерен образ на хангара.

— Един господ знае дали тази снимка не е направена вчера, може би дори миналия месец, но е по-добре, отколкото ако не разполагахме с никаква снимка. А нямах никакво намерение да хаквам в компютрите на Форт Мийд.

— Ти можеш ли да ги хакнеш?

— Според теб, кой им изчисти образа? Когато трябва, мога. Просто не мисли, че е много разумно да го правя по средата на операция.

Кастило бе възхитен. Усмихна се.

— Върви да си легнеш, Алойшъс.

— А що се отнася до хората — той натисна още копчета по клавиатурата. Картата на света се появи отново, този път с хора на нея, — тук можеш да видиш последното местонахождение на всички, които те интересуват.

Кейси повтори още веднъж демонстрацията и този път завърши с триизмерен образ на ранчото, над който се виждаха различни символи. Схема от дясната страна поясняваше какви са. Кастило бе номер едно, Кейси бе две и така нататък.

— Нямам думи.

— Доста грубо направено, Чарли, но поне работи.

— Сега върви да спиш. Ще чакаме да видим какво следва.

— Май наистина ще си легна.

— Благодаря ти, Алойшъс.

Кейси се прозя, след това замахна пренебрежително с ръка и излезе от библиотеката.

Кастило седна във фотьойла, освободен от Лестър, и посегна към термоса с кафе, наля си чаша и зачака нещо да се случи.

XVII

(ЕДНО)

РАНЧО „ДАБЪЛ БАР СИ“

БЛИЗО ДО МИДЛАНД, ТЕКСАС

17:25, 9 ЯНУАРИ 2006

Кастило първо изчака пристигането на бившия специален агент от ФБР Дейвид У. Юнг-младши. Джак Дейвидсън, който тръгна за Мидланд, за да посрещне Юнг на летището, позвъни в дванайсет и половина, за да докладва, че Юнг не е бил в самолета и сигурно е изпуснал връзката на международното летище в Далас и може да е на следващия самолет. Единият щял да кацне в два и нещо, а следващият в четири и нещо.

Кастило го помоли да чака. Не искаше никъде да бъде отбелязано, че бившият служител на ФБР Пищовлията е взел автомобил под наем и от летището се е отправил към „Дабъл Бар Си“.

Нямаше никаква опасност. Юнг слезе от следващия самолет, който кацна на летището в Мидланд.

Минути преди Пищовлията и Дейвидсън да влязат в библиотеката на ранчото, ефрейтор Брадли беше качил нова информация в базата данни. Куфарите на полковник Хамилтън вече не бяха във Форт Браг. Само че „727“ все още не бе излетял за Африка. Бяха открили, че „Еър Танзания“ вече не съществува, следователно трябваше да преобядисат самолета в цветовете на „Съб Сахаран Еървейс“.

Така ефрейтор Брадли можа да демонстрира пред Юнг новите играчки, инсталирани в командния пост.

През това време едно радио се включи и на екрана се изписа „Алекс Дарби“. Беше във Фулда, в кабинета на Ото Гьорнер. От последвалия разговор стана ясно, че заминаването на Едгар Дешамп за Виена е било грешка, тъй като Ерик Кочиан вече бил в Будапеща. Сега един господ знаеше кога ще пристигне в Будапеща. Освен това стана

ясно, че ще се заеме с бележките на хер Фридлер веднага щом бъдат сканирани.

Докато Лестър демонстрираше как променените данни — последното известно местонахождение на Дарби — се качват в базата данни, за да излязат на един от мониторите, Светлана влезе в библиотеката. Беше с друг нов каубойски костюм, много подобен на предишния — също толкова прилепнал, този път червен.

Целуна звучно Кастило по устата, прошепна нещо в ухото му и накрая заяви:

— Лестър, ако ми покажеш как става, аз ще свърша работата.

— Не е трудно, подполковник — отвърна Брамбли и по изражението на Пищовлията разбра, че едва сега се е сетил, че жената в каубойско облекло е рускинята, която Кастило бе измъкнал от Виена, че Милър не му е разказал за връзката на Чарли с руската предателка.

— Затвори си устата, Пищовлия — посъветва го Дейвидсън, — и обръщай повече внимание, докато Лестър учи Светлана. След като вече си тук, те чакат дежурства.

(ДВЕ)

07:00, 10 ЯНУАРИ 2006

На световната карта сега личеше, че „727“ на „Съб Сахаран Еървейс“ е презаредил в Мароко, в момента лети над пустинята Сахара на път към международно летище „Килиманджаро“ в Танзания.

Полковник Хамилтън и Деуит бяха в Брюксел, Белгия, където се качваха на полет на „Ер Франс“ за международното летище в Дар Ес Салаам, Танзания, в 23:00.

От Шандор Тор научиха (свързаха се с него по радиото, инсталирано в апартамента на Ерик Кочиан в хотел „Гелерт“ в Будапеща с изглед към река Дунав), че Едгар Дешамп е все още във Виена. Звъннал, за да каже, че ще се забави ден или два, защото трябвало да се погрижи за нещо във Виена.

Тъй като Дешамп не вдигаше мобилния си телефон, а не бе оставил резервен номер, подполковник Кастило не можеше да го попита какво става. На Чарли му се искаше Едгар час по-скоро да отиде в Будапеща, за да прегледа файловете на Били Кочиан, да сканира най-важното и да го изпрати в Мидланд.

На вечеря — доня Алисия и Естела приготвиха свинско, Светлана направи картофено пюре с чесън и огромна салата, извадиха няколко бутилки чудесно чилийско каберне совиньон — Дмитрий Березовски призна пред Кастило, че се притеснява за Дешамп. Руснакът заяви, че много харесва Едгар — мислеше, че двамата са приятели — че макар да е много мил човек, трябва да бъде държан изкъсо.

— Струва ми се, че се пошегува, когато каза, че има желание да очисти шефката на ЦРУ — отвърна Кастило.

— Естествено, Карлос — намеси се Светлана. — Аз бях тази, която искаше да я убие.

По изражението на доня Алисия Чарли не можа да разбере дали е решила, че Светлана се шегува.

След вечеря Дмитрий би Пищовлията на шест партии шах, като едната продължи точно две минути и дваайсет секунди по часовник.

След това гледаха телевизия, наблюдаваха мониторите и чакаха.

(ТРИ)

07:00, 11 ЯНУАРИ 2006

На мониторите се виждаха новите данни. Полковник Торине се бе обадил и бе съобщил, че „727“ на „Съб Сахаран Еървейс“, товарът и пътниците са кацнали на международно летище „Килиманджаро“, че чичко Рем се оглежда за пикапи или нещо подобно, които да купи в близките градове Аруша и Моси.

Шандор Тор докладва, че Едгар Дешамп се е обадил отново и е казал, че ще пристигне с влак от Виена в 14:15.

— Значи си е свършил работата във Виена — отбеляза Дмитрий.

— Доста време прекара във Виена — изви вежди Чарли. — Доколкото знаем, си има една госпожичка, по-скоро госпожа, с която прекарва известно време. Знаеше, че няма защо да бърза.

— Не е ли малко старичък за подобни изцепки?

— Не бих казал. Шандор Тор ми каза, че Били Кочиан има две много добри приятелки във Виена. А ти знаеш на колко години е.

— Той е истинско вдъхновение за всички нас — призна Березовски.

В интернет провериха, че полет „434“ на „Ер Франс“, „Еърбъс“, който пътува без междинни спирки от Брюксел до Дар Ес Салаам, е кацнал навреме.

Следяха мониторите и обсъдиха как точно Кастило да представи на президента данните. Пищовлията обеща да подготви опростен вариант.

Зачакаха отново.

(ЧЕТИРИ)

13:10, 11 ЯНУАРИ 2006

— Полковник Хамилтън иска да разговаря с подполковник Кастило, първо ниво на секретност — обяви знойният глас от радиостанцията. Кастило погледна мониторите. На единия се виждаше светла точка в Буджумбура, Бурунди. Беше изписана местната дата и време. Сега там бе 01:10 на 12 януари 2006.

Кастило включи на спикър.

— К. Г. Кастило.

— Свързвам ви с подполковник Кастило, полковник Хамилтън. Потвърждавам първо ниво на кодиране.

— Много благодаря — отвърна Хамилтън.

— Не е нужно да й благодарите, господине — обясни Чарли. — Тя е компютър.

— Известно ми е. Просто навик.

— Слушам ви, господине.

— Тук е един и десет, Кастило. Намирам се в хотел „Ла“ в Буджумбура.

Кастило погледна друг от мониторите. На него се виждаше триизмерният образ на хотела.

— Да, господине, знам.

— Във Вашингтон и по време на пътуването обсъдих различни въпроси с господин Деуит и трябва да призная, че съм впечатлен от него.

— Той е изключителен човек, господине.

— Сред нещата, които обсъждахме, бе подходът към операцията. Освен това разговарях и с полковник Торине, когато двамата с Деуит кацнахме на летище „Килиманджаро“. След това разговарях и с господин Левърет, когато пристигнахме в Буджумбура.

— Да, господине?

— Мислех, че сме се разбрали кой командва тази операция. Аз поемам командването. Полковник Торине ще се занимава с транспорта

и логистиката извън Конго. В самото Конго господин Левърет и господин Деуит ще отговарят за превоза и безопасността, а аз ще се заема с разследването.

— Много практично решение на въпроса, господине.

— И аз така мисля. Снощи, когато си легнах, се разбрахме да си починем тази вечер. Полетът беше дълъг, минахме през един господ знае колко часови пояса...

— Шест, господине — уточни Кастило.

— Вътрешният ми часовник е напълно разбит. Мислех, че утре сутринта, както сме се разбрали, след като си отпочинем, ще планираме влизането в Конго. Събудих се преди петнайсет минути, Кастило. Не можах да спя и реших, че господин Левърет и господин Деуит имат същия проблем, затова реших да видя какво правят, и евентуално да избързаме с планирането.

— О-па — възкликна Джак Дейвидсън.

— Какво беше това, Кастило?

— Нищо, господине, един от хората ми е в стаята.

— Затова излязох от стаята си. Стресна ме мъж в облекло на местен жител — по-скоро липсата на облекло — седнал на стол срещу стаята ми. В скута си държеше „Узи“ — голямо, не от минитата, които господин Д'Алесандро бе така любезен да ни даде. Обърна се към мен на английски, знаеше ранга ми. Попита: „Мога ли да направя нещо за вас, полковник?“, при което аз отвърнах: „Какво правите пред вратата ми?“, а той заяви: „Чичко Рем нареди да ви пазя.“ Тогава разбрах, че е един от стрелците, затова го помолих да ме заведе в стаята на господин Левърет. Той отвърна: „Ще ви заведе, полковник, но чичко Рем не е в стаята си.“ — Полковник Хамилтън замълча. — Каква е тази работа, Кастило? Всички го наричат *чичко Рем*. Защо?

— Само приятелите му, господине.

— Попитах защо. Сам разбирате намека, нали?

— Да, господине. Мога единствено да ви кажа, че чичко Рем от книгите за деца е приятен възрастен господин, който разказва какви ли не истории, а господин Левърет напълно отговаря на това описание.

— Както и да е, Кастило, но да позволите на подчинените си, най-вече на включените в операция, да наричат офицер с името на герой от книгите е не само расистко, но и много странно. Не сте ли съгласен, подполковник Кастило?

Кастило не сдържа усмивката си.

— Не съм се замислял, господине. Ще разгледам въпроса...

— Подобно поведение не подобава на офицер и джентълмен, Кастило, и ти го знаеш.

— С цялото си уважение, господине, държа да ви кажа, че не съм съгласен. Господин Левърет е един от най-добрите офицери, с които съм служил.

— Ще ви кажа какво е направил.

Кастило погледна Дейвидсън и приятелят му се намръщи.

— Слушам ви, господине.

— Попитах стрелеца с „Узи“ — продължи Хамилтън: — „След като господин Левърет не е в стаята си, къде е?“. Той отговори „Двамата с Финеас, полковник, прескочиха оградата.“ След това ми подаде писмо. „Чичко Рем нареди да ви го дам на сутринта, полковник. Но предполагам, че лошо няма да ви го дам още сега.“

— Писмо ли, господине? Какво пишеше в писмото?

— Ще ти го прочета — заяви полковник Хамилтън. — Цитирам: „Скъпи полковник Хамилтън. Двамата с Финеас решихме да проведем разузнавателна акция в пограничния район преди планираното навлизане. Тъй като бяхте прекалено уморен, а сме сигурни, че ще се съгласите, че планът ни е добър, решихме да не ви събуждаме. Ще се върнем след четирийсет и осем часа. С уважение, Колин Левърет.“ Край на цитата. Какво ще кажеш за това, Кастило?

— Какво да кажа, господине?

— Това е грубо неподчинение на издадена заповед.

— Господине, вие наредихте ли на господин Левърет и на господин Деуит да не провеждат разузнавателна акция в пограничния район?

— Мислех, че се подразбира. Вече ви казах.

— Ако съдя по писмото на господин Левърет, господине, бих казал, че той не е подразбрал същото, което и вие. Той никога не би си позволил да не се подчини на заповед, господине. — „Освен, когато прецени, че постъпва правилно.“ — Господине, защо не поговорите с господин Левърет, когато двамата с господин Деуит се върнат?

— Да сте наясно, Кастило — заяви полковник Хамилтън, — че ще им смъкна нашивките, когато се върнат. Ще ме запомнят за цял живот.

„По-скоро за цели две секунди.“

„Чичко Рем и Финеас Деуит са преживели гнева на Брус Дж. Макнаб, а държа да ви кажа, полковник Хамилтън, че вие изобщо не сте от същата лига.“

— Господине, наясно съм, че не бива да го казвам, но с цялото си уважение предлагам да не ги наказвате. Каквото са направили, са го направили за добро.

— Ще се занимая с тях, Кастило, когато се върнат.

— Добре, господине. Благодаря ви, господине.

— Полковник Дж. Портър Хамилтън. Моля, прекъснете връзката.

— Мога ли да направя още нещо за вас, полковник? — предложи знойният глас.

— Тъъ, не — изломоти Хамилтън, очевидно обзет от неудобство, след това добави: — Това е всичко, благодаря.

Кастило погледна Дейвидсън.

— Е, подполковник Кастило, май ни остава единствено да чакаме, за да разберем какво ще стане. Никак няма да се учудя, ако полковник Хамилтън пренебрегне съвета ти да не наказва чичко Рем и Финеас. Ще им прочете по една лекция и сигурно ще ги докара до сълзи. Но поне опита.

(ПЕТ)

02:00, 12 ЯНУАРИ 2006

— Ото Гьорнер търси подполковник Кастило, прехвърляне на данни, не е кодирано — обяви знойният глас.

Дейвидсън натисна съответното копче.

— Джон Дейвидсън. Подполковник Кастило ще бъде на разположение след пет минути.

— Един момент, сержант Дейвидсън — помоли гласът и двайсет секунди по-късно добави: — Започва прехвърляне на некодирани данни. Моля ви, предайте ги на подполковник Кастило, когато дойде.

Дейвидсън още не се бе обърнал към принтера, когато той забръмча и прехвърлянето на данните започна, а гласът — Дейвидсън го наричаше „секси Сюзън“ — обяви:

— Завършено прехвърлянето на некодирани данни.

Трийсет секунди по-късно, от принтера излезе напечатан лист.

Дейвидсън го прочете и забарабани по клавиатурата.

Мониторът към принтера показва онова, което той бе написал. „Преведи от немски на английски.“

Преводът започна да излиза на монитора към принтера.

Дейвидсън го прегледа, направи няколко поправки — електронният преводач на Кейси беше добър, но не съвършен — след това написа: „Прибери във файл под името «Гьорнер», 02:03, 12 януари, принтирани три копия.“

Принтерът направи три копия.

Дейвидсън прибра отделно немския оригинал и превода, след това въздъхна.

— Извинявай, Казанова, дългът зове.

След тези думи излезе от библиотеката.

Светлана отвори след второто почукване.

— Спи — обяви тя.

Дейвидсън подаде документите.

— Йети, трябва да го види.

Тя взе листата, излезе в коридора, където бе достатъчно светло, за да ги прочете, огледа внимателно и двата текста и въздъхна.

— Дмитрий се страхуваше, че може да се случи нещо подобно. Ще събудя Карлос.

Дейвидсън се върна в библиотеката.

Кастило, облякъл халата си от „Уест Пойнт“, влезе почти веднага след него.

— Дяволите да го вземат този Едгар Дешамп!

— Не си особено изненадан, Чарли.

— Вкиснат е най-точната дума. Вкиснат съм заради Дешамп и задето не предвидих, че ще се случи.

Дмитрий и Светлана влязоха в библиотеката. Березовски бе в хавлиен халат.

— Погледни новините — посочи Чарли към листовете.

— Светлана вече ми каза — отвърна руснакът.

— Прочети го — настоя Кастило, — след това ми кажи какво мислиш, ако обичаш.

Березовски взе едно от копията с превод и се зачете.

ТАГЕС ЦАЙТУНГ, ВИЕНА
09:00, 12 ЯНУАРИ
НЕЗАБАВНО ПРЕДАЙТЕ НА ВСИЧКИ ИЗДАНИЯ
НА „ТАГЕС ЦАЙТУНГ“

РУСКИ ДИПЛОМАТ ОТКРИТ УБИТ ПРЕД АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО

ОТ УИЛЯМ ДУСЕ
ЖУРНАЛИСТ, „ТАГЕС ЦАЙТУНГ“, ВИЕНА

ТЯЛОТО НА КИРИЛ ДЕМИДОВ, КУЛТУРЕН
АТАШЕ В РУСКОТО ПОСОЛСТВО БЕ ОТКРИТО РАНО
ТАЗИ СУТРИН В ТАКСИ БЛИЗО ДО АМЕРИКАНСКОТО
ПОСОЛСТВО, НА „БОЛТСМАНГАСЕ“ 16. ОЧЕВИДНО
ЖЕРТВАТА Е БИЛА УДУШЕНА.

ТЯЛОТО НА ГОСПОДИН ДЕМИДОВ БЕ ОТКРИТО
ОТ АМЕРИКАНСКИ МОРСКИ ПЕХОТИНЕЦ, ОХРАНА

КЪМ ПОСОЛСТВОТО, КОГАТО Е ЗАПОЧВАЛ РАБОТНИЯ СИ ДЕН.

„СТОРИ МИ СЕ СТРАННО, ЧЕ ИМА СЕДНАЛ ЧОВЕК НА ЗАДНАТА СЕДАЛКА, СЛЕД КАТО ШОФЬОРЪТ ГО НЯМА, ЗАТОВА ПОГЛЕДНАХ И КОГАТО ВИДЯХ ЖЕРТВАТА, ВЛЯЗОХ В ПОСОЛСТВОТО И ПОЗВЪНИХ НА ЧЕНГЕТАТА“, СЪОБЩАВА В ДОКЛАДА СИ СЕРЖАНТ ДЖЕЙМС Л. ХАНРАХАН, ПРЕДИ ИНТЕРВЮТО ДА БЪДЕ ПРЕКЪСНАТО ОТ СЛУЖИТЕЛ НА ПОСОЛСТВОТО, КОЙТО ОТВЕДЕ СЕРЖАНТ ХАНРАХАН И ЗАЯВИ, ЧЕ АМЕРИКАНСКОТО ПОСОЛСТВО НЯМА ДА КОМЕНТИРА СЛУЧАЯ.

ТЯЛОТО НА ГОСПОДИН ДЕМИДОВ БЕ ВСЕ ОЩЕ НА ЗАДНАТА СЕДАЛКА НА ТАКСИТО, КОГАТО РЕПОРТЕРЪТ ПРИСТИГНА МАЛКО ПРЕДИ ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА РУСКОТО ПОСОЛСТВО, КОИТО ОБЯВИХА ДИПЛОМАТИЧЕСКИ ИМУНИТЕТ И ПРЕМЕСТИХА ТЯЛОТО НА НЕИЗВЕСТНО МЯСТО С ЛИНЕЙКА.

ОТ ВИЕНСКАТА ПОЛИЦИЯ СЪОБЩАВАТ, ЧЕ ТАКСИТО Е БИЛО ОТКРАДНАТО ОТ ГАРАЖА РАНО ПРЕДИШНАТА ВЕЧЕР И ПОЛИЦИЯТА Е БИЛА УВЕДОМЕНА. БЕ СЪОБЩЕНО, ЧЕ НА ТЯЛОТО НА ГОСПОДИН ДЕМИДОВ Е БИЛА ОТКРИТА „МЕТАЛНА ПРИМКА“, С КОЯТО ВЕРОЯТНО Е БИЛ УДУШЕН.

ИЗВЕСТНО Е, ЧЕ ГОСПОДИН ДЕМИДОВ Е БИЛ В МУЗЕЙ „КУНСТИСТОРИШЕ“, КЪДЕТО Е БИЛА ЗАКРИТА ИЗЛОЖБАТА НА ВОСЪЧНАТА СТАТУЯ НА ЦАР ПЕТЪР ПЪРВИ, ИЗРАБОТЕНА ОТ БАРТОЛОМЕО РАСТРЕЛИ, ИЗПРАТЕНА ОТ „ЕРМИТАЖ“ В САНКТ ПЕТЕРБУРГ.

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ

— Ще се опитам да позная, Дмитрий — заговори Кастило. — Демидов е бил резидентът за Виена, нали?

Березовски кимна.

— Кой ни го изпраща? Дарби ли? — любопитства Чарли.

— Ото Гьорнер — отвърна Дейвидсън.

— Да видим тогава какво друго знае Ото. Може да се окаже, че Едгар е невинен. Демидов може да е бил убит от ревнив любовник хомосексуалист. Напоследък има доста такива случаи.

Дейвидсън се изсмя.

Кастило пристъпи към радиото.

— К. Г. Кастило. Ото Гьорнер. Първо ниво на кодиране.

— Един момент, подполковник. Ще се опитам да ви свържа.

— Йети, тя говори като теб. Забелязала ли си? — попита Дейвидсън. — Започнах да я наричам „секси Сюзън“.

Светлана му показва среден пръст.

— Какви ги вършиш посред нощ, Карл? — прозвуча гласът на Ото Гьорнер по спикъра.

— Чета вестник. Какво друго ще ми кажеш?

— Току-що разговарях по телефона с Вили Дусе. Има още две незначителни подробности, които едва ли означават нещо.

— Казвай, Ото.

— Неназован източник от полицията във Виена, чието име Вили винаги изписва правилно, е казал, че докато са чакали тежкарите от полицията и руснаците да се появят, е забелязал, че лицето на жертвата не е разкривено и посиняло, както обикновено става в случаите на душене, а така наречената „метална примка“ не се е била вгнездила във врата на жертвата, просто е висяла свободно. Забелязал е обаче, че на врата има следа, точно под ухото, вероятно от убождане с игла. Вили мисли, че е много възможно смъртта да е причинена по друг начин. Никога няма да разберем, тъй като аутопсията ще бъде извършена в Москва.

— Много интересно. От полицията имат ли представа кой е причинил подобно нещо на господин Демидов?

— Не и според Вили. На Вили са му казали, че в таксито не е имало абсолютно никакви отпечатащи, следователно убийството е било извършено от човек, който отлично е знаел какво прави.

— Това ли е всичко? Коя е втората незначителна подробност?

— Нещо дребно, което едва ли има някакво значение. Докато полицейската платформа качвала таксито, приятелят на Вили забелязал визитка на тротоара. Може някой просто да я е изпуснал, но е възможно да се е намирала в таксито и да е паднала, докато полицаите са вадели трупа.

— Чия е визитката?

— На американски дипломат, жена, Елинон Дилуърт. Тя е консул.

— Обичам хората, които имат зъб на някого и не забравят обидата — възкликна Дейвидсън.

— По дяволите! — възкликна Кастило.

— Името говори ли ти нещо, Карл? — попита Гьорнер.

Кастило не отговори.

— Ото, много те моля, прати ми всичко, което Дусе открие.

— Разбира се, Карл.

— Дарби знае ли?

— Показах му го, когато дойде. Той почти приключи и се кани да замине за Будапеща.

— Сега там ли е?

— Не. Алекс каза, че се връща в хотела си, за да си събере нещата.

— Ако го видиш, кажи му да ми позвъни, моля те.

— А ти, ако разбереш нещо за двамата руски предатели, нали ще ми кажеш?

— Разбира се.

— Нали не мислиш, че някой ги е боднал във врата с игла? Да не би да са ги ликвидирали с гароти, а още никой да не е открил телата? Ще ми се лично да напиша тази статия. Ще я дам на вдовицата на Фридлер.

— Отивам да спя, Ото — отвърна Кастило. — Край на разговора.

— Карлос, стори ми се искрено учуден — отбеляза Березовски.

— Ти не си ли?

Березовски не отговори веднага.

— Ти си знаел за тази работа — заяви Кастило. „Разбира се, че си знаел“, помисли си той. — Знаел си, че Едгар се кани да види сметката на този тип, и не си ми казал.

— Защо, според теб, го е направил? — попита Березовски.

— Иска да си отиде с финес, да го запомнят и другите динозаври да го сочат като динозавъра, видял сметката на резидента във Виена седмица преди да се пенсионира.

Березовски поклати глава.

— Не е ли това? — сопна се Кастило. — Какво е тогава, дяволите да те вземат?

— Поговорихме... — започна Березовски.

Кастило забеляза, че Светлана кима.

— Кои бяхте? — прекъсна го Кастило. — Ти, Дешамп и кой друг? Ти ли, Свет?

— Да, Карлос, любими. И аз бях — призна тя.

— Още някой? — избухна Кастило. — Може би Лестър? Или Алойшъс?

Дейвидсън вдигна ръка.

— Мили боже! — възкликна той.

— Не споменавай напразно името господне! — нареди Светлана.

— Дразниш се, че употребявам без нужда името господне, но можеш кротко да обсъждаш нечие убийство? Мили боже!

Березовски продължи спокойно:

— Докато говорехме — и Дарби беше, Карлос — обсъждахме как да спрем убийствата.

Кастило не повярва на чутото.

— Да не би да искаш да кажеш, че сте решили, че това може да стане, като очистите онзи тип във Виена и подхвърлите визитката на представителката на ЦРУ? Обзалагам се, че когато пехотинецът е отворил вратата на таксито, визитката е била забодена на ревера на Демидов с роза.

— Не сме обсъждали как да бъде извършено, Чарли — обади се Дейвидсън. — Просто се разбрахме, че трябва да се свърши.

— И ти ли, Бруте? Мили боже, Джак. Никой ли не се поинтересува какво е моето мнение?

— Предупредих ги какво ще кажеш, Чарли. „Не.“ Прав ли съм бил?

— Много добре знаеш.

— Само че Дмитрий, Едгар и Йети също бяха прави — настоя Дейвидсън.

— Как, по дяволите, разбрахте?

— Карлос, любими, изслушай Дмитрий — помоли Светлана. — Моля те, любими.

— Целят съм слух — отвърна след малко Чарли и махна нетърпеливо с ръка.

Березовски кимна.

— Карлос, говори се, че германците и руснаците много си приличали. Затова по време на войните са били избити милиони и от едните, и от другите...

— Единственият извод, който мога да направя от това философско наблюдение, е: „И какво от това?“ — прекъсна го Кастило.

— Или падаме на колене пред враговете си, когато сме убедени, че няма начин да спечелим конфликт, или се опитваме да разкъсаме гърлата им, когато видим, че ни чака успех. Единственото време, когато между нас има мир, е, когато и двете страни разберат, че като причиняваш болка на другия, причиняваш болка и на себе си.

— В това има смисъл, нали? И ти скоро ще разбереш.

— Когато САЩ беше срещу СССР, се говореше за „взаимно разрушение“ — продължи Березовски. — Затова никой не изпрати срещу другия ядрено оръжие.

— Накъде биеш?

„Много добре знаеш накъде бие, глупако!“

Березовски понечи да каже нещо. Кастило вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Трябва да ликвидираме някои от техните хора, за предпочитане онези, които са убили някои от нашите. Така ще им дадем да се разберат.

— В противен случай цялата тази работа няма да престане.

— Знам как действа умът на Путин — продължи Березовски. — Той ще прецени петте убийства, за които знаем — казвам „за които знаем“, защото съм сигурен, че има и други — и ще прецени, в зависимост от бързината и реакцията дали да има още, преди врагът да е определил цена, която той няма желание да плати.

— Част от цялата тази работа ме засяга лично, Чарли — намеси се Дейвидсън. — Нямам никакво желание да прекарам остатъка от живота си — независимо на кой слънчев бряг съм се изтегнал след пенсионирането — като надничам през рамо.

— Нито пък аз — добави Березовски.

Светлана не каза нищо, но очите ѝ говореха: „Нито пък аз.“

„И аз не искам, дяволите да го вземат.“

Секси Сюзън ги прекъсна:

— Господин Левърет за ефрейтор Брадли, кодиране клас едно.

— К. Г. Кастило.

— Всичко е наред, миличка — долетя гласът на Левърет. — Ще говоря с него.

— Продължавайте, господа — подкани ги секси Сюзън.

— Вардиш радиото посред нощ, а, подполковник? Какво ти е направила? Да не би вече да те изрита от леглото?

— Доколкото разбрах, вече си успял да вкиснеш полковник Хамилтън. Сигурен ли си, че искаш да продължиш, господин Левърет?

— Не.

— Не очаквах да се чуем още поне двайсет и четири часа.

— Както вече обясних на полковник Хамилтън, господине, когато кажа четирийсет и осем часа, определям най-дългото време, което можем да отсъстваме.

— Той с теб ли е?

— Добро утро, подполковник Кастило — поздрави Хамилтън.

— Добро утро, господине.

— Господин Левърет ме увери, че незначителният ни проблем се е дължал на грешка в комуникацията.

— Сигурен бях, че става въпрос за нещо такова, господине.

— Част от новините са добри, подполковник, част са лоши — започна да обяснява Левърет.

— Казвай първо добрите. Току-що научих други лоши.

— Докато говорим, Финеас откарва автомобилите и дванайсет стрелци през моста. Напипахме неколцина конгоанци, които са готови да ни помогнат да съберем дребни животни за зоопарка във Файетвил, затова получиха добри пари.

— Само дванайсет стрелци?

— Ще обясня, когато стигна до лошите новини. Същите тези конгоански длъжностни лица бяха така любезни да ни дадат назаем моторни лодки — не са лоши, мотори „Ямаха“ от по сто и петдесет коня; казаха, че ги били откраднали от Обединените нации — на цена, която е само четири или пет пъти от истинската им стойност, въпреки че сме наскре джунглата. Показаха ни и място, където да скрием лодките, докато тръгнем да напускаме Конго. Имам намерение да използвам четирима от стрелците за охрана на флотилията, докато останалите от нас ловят папагали...

— Папагали ли?

— И всичко останало, на което се натъкнем. Да, папагали. Новите ни приятели са в търговията с диви животни. Предложиха ни всичко, което поискаме, включително и горили. Накрая се разбрахме за папагали.

— Конгоански африкански сив папагал — обади се Хамилтън. — *Psittacus erithacus erithacus* се смята за един от най-интелигентните. Във Вашингтон струват от хиляда долара до седем пъти повече.

— Както казах — продължи Левърет, — новите ни приятели незнайно как и защо са решили, че се опитваме да си уловим и да изнесем незаконно африкански сиви папагали. Казаха, че въпросните птици ги имало покрай река Нгаю, от двете страни на национален път 25. Освен това казаха — не съм сигурен дали да причисля това към добрите или лошите новини — че трябва много да внимаваме да не пресичаме 125-ти километър на път 25, защото там са арабите и гадната вода. Попитах ги какво търсят арабите в района, но те не знаеха; казаха, че сигурно браконьерстват и ловят слонове заради бивните, може дори да търгуват с роби, но истината била, че малцина, осмелили се да навлязат в този район, оставали живи. Телата на онези, които навлизали толкова дълбоко, така казаха новите ми приятели, често били откривани от страни на път 25 чак до 120-ти километър на запад. Говорим за тела в множествено число, защото нито едно не е било погребано. По всичко изглежда, че някои мисионери — докато не ми казаха, нямах никаква представа, че имало мисионери конгоанци, чернокожи, които не са се изнесли, когато белгийци, германци и французи се разбягали и не пожелали да останат в рая на земята — се опитвали да погребат телата, но след това се разболявали и умирали от доста мъчителна смърт. Същото се случвало и с многобройните

хищници, които си въобразявали, че ги очаква безплатен обяд край пътя.

— Господи! — ахна Кастило.

— Амин, братко. И за да приключа с лекцията по „Нешънъл Джоографик“ за очарователното Конго, в кристалночистите води на живописната река Нгаю в този участък няма риба. Навремето там ходели за риба, но сега май една по-голяма риба е избила останалата.

— Както сам разбираш, Кастило — заговори полковник Хамилтън, — всичко това събуди любопитството ми.

— Така че, щом се чуя с Деуит и разбера, че заедно със стрелците е от другата страна на границата, двамата с полковник Хамилтън отиваме при тях. След това, с единия пикап оставяме четирима стрелци при лодките, за да сме сигурни, че новите ни приятели няма да ги дадат на други ловци на папагали. Останалата част от научната ни експедиция ще пътува по път 25, на който излизаме в Кисангани до 120-ти километър. Там се разделяме на три групи. Полковник Хамилтън каза, че ще научи много от телата и при условие че новите ни приятели са казали истината за водата в Нгаю. Останалите двама ще проучат района отвъд 125-ти километър. Този път, Чарли, ще ти кажа след седемдесет и два часа и не очаквай да се чуем по-рано.

— Пак ще ти задам същия въпрос. Защо не вземеш и другия екип?

— Защото разчитам на инстинктите си, Чарли — колкото сме по-малко, толкова по-добре. Така има по-малък шанс да ни надушат.

— Ти решаваеш, чичко Рем — примири се Кастило.

Хамилтън прочисти гърлото си.

— Мисля, че вече говорихме по въпроса за това неудачно обръщение, подполковник Кастило.

„Върви си го начукай, Хамилтън.“

— Така е, господине, говорихме. Няма да се повтори, господине.

— Чарли, не ни звъни. Ние ще се свържем с теб. Не искам някой местен изрод с „Калашников“ или картечница да се чуди на кого е сексапилният глас.

— Няма ли начин да се изключи звукът? — попита полковник Хамилтън.

— Невинаги се получава, господине. Пази си гърба, Колин.

„Разбира се, че звукът може да се изключи.“

„Чичко Рем ми подсказва, че не иска някой от стрелците да клечи със слушалки наред джунглата в очакване на обаждане, и по-важното е, че не искаше подполковник Кастило (скоро пенсиониран полковник) да му наднича над рамото и да го залива със съвети.“

„Чичко Рем ясно му казваше: «Отдръпни се, Чарли, остави ни да си вършим работата.»“

— Ще се чуем, когато се чуем, Чарли. Прекъсвам.

Кастило се обърна към Дейвидсън.

— Джак, има ли обратно броене?

— Седемдесет и два часа ли?

Кастило кимна.

— Включи го.

Дейвидсън забарабани по клавишите.

В горния край на всички монитори се изписа 72:00:00. Секунда по-късно се промени на 71:59:59.

(ШЕСТ)

06:15, 12 ЯНУАРИ 2006

Когато Кастило, по хавлиен халат, влезе в библиотеката и седна до масата, на мониторите пишеше 68:20:25 и времето продължаваше да намалява.

— Лес, ако успееш да намериш лаптопа ми — и лаптопа на Джек — в тази какофония, би ли сложил обратното броене и на тях?

— Да, господине.

Брадли бе дошъл в стаята му, за да съобщи, че Сузана Сиено искала да говори с него.

— К. Г. Кастило.

— Госпожо Сиено — обяви секси Сюън, — свързвам ви с подполковник Кастило. Първо ниво на кодиране.

— Здравсти, Сузана. Как е температурата? Тук е десет над нулата.

— Светлана с теб ли е?

— Не. Искаш ли да я повикам?

— Не — отвърна рязко Сузана.

Докато Чарли се опитваше да си обясни какво става, три секунди по-късно секси Сюън обяви:

— Прехвърлянето на некодирани данни завършено.

Кастило пристъпи към принтера и посегна към листа.

— Току-що доставиха днешния вестник — обясни Сузана Сиено. — Прочети го. Има и още. Алфредо е разбрал към полунощ и работи по въпроса оттогава. Току-що дойде.

Кастило погледна единия екран. Очевидно двамата му сътрудници бяха в Нуестра Пакеня Каза в кънтри клуб „Майерлинг“ в „Пилар“.

На разпечатката, която държеше, се виждаше сканираната първа страница на „Буенос Айрес Хералд“.

РУСКИ ДИПЛОМАТ УБИТ БЛИЗО ДО „ЕЗЕЙЗА“

Офицери от Националната жандармерия са открили малко преди полунощ телата на двама руски дипломати, по-късно идентифицирани като Лаврентий Тарасов и Евгени Алексеев, в автомобил на руското посолство, паркиран на два километра от входа на летището.

Според говорител на руското посолство, Тарасов — търговски аташе в руското посолство в Асунсион, Парагвай — очевидно е откарвал Алексеев на летището, където Алексеев е имал резервация за полет на „Луфтханза“ до Франкфурт, Германия. И двамата са били в Аржентина на дипломатическа конференция.

Комендант Лиъм Дъфи от жандармерията, първият висш служител, пристигнал на местопрестъплението, сподели пред „Хералд“, че „ще бъде проведено пълно разследване“, тъй като очевидно става въпрос за сгрешена самоличност и дипломатите очевидно са били сбъркани за наркочилъри.

„От състоянието на трупите — твърди Дъфи — става ясно, че са били застреляни с пушка, след като и на двамата са били нанесени рани с малокалибрени оръжия, вероятно .22 в коленете и областта на гениталиите. Подобни рани са изключително болезнени, но рядко смъртоносни и са запазена марка на наркобароните, когато искат да накарат техен човек да проговори.“

Убийствата напомнят за все още неразрешеното убийство на американския дипломат Дж. Уинслоу Мастърсън, който бе открит застрелян на авенида „Томас Едисън“ в края на юли миналата година.

Комендант Дъфи каза, че разследването едва ли ще бъде по-успешно от разследването на смъртта на Мастърсън.

„Безименните, безлики плъхове, които се занимават с наркотици, отново ще се покрият в каналите и само с много късмет ще успеем да ги извадим на светло, за да си получат заслуженото“, каза Дъфи.

Алфредо Мунц не можа да добави почти нищо към написаното в статията, освен факти, които бяха ясни. Дъфи научил, че Алексеев се връща в Европа, което означаваше, че Тарасов се връща в Парагвай, а Дъфи нямал никакво намерение да позволи подобно нещо да се случи.

Кастило му благодари и прекъсна връзката.

„Как, по дяволите, ще се справя с всичко това?“

— Лес, принтирай копия и ги раздай на всички — помоли той, след което стана от стола и се упъти към спалнята.

— Светлана, любима.

Тя отвори очи и се протегна.

— Нося ти лоши новини, мила.

Тя веднага се изправи.

— Дъфи се е поувлъкъл...

— И? — Тя дръпна листа от ръката му, преди той да продължи.

След малко заяви съвсем спокойно:

— Вече съм вдовицата на Алексеев.

Кастило не отговори.

Тя спусна крака на пода.

— Помоли се с мен, любими — помоли тя и коленичи до леглото. Забеляза изражението му. — Моля те, Карлос, любими.

Той наведе глава и коленичи до нея.

„По дяволите!“

Обзет от чувство на неудобство, той събра длани.

Погледна я. Устните ѝ се движеха, но от устата ѝ не излизаше никакъв звук. Прекръсти се два пъти.

„Аз пък за какво да се моля?“

„Благодаря ти, господи, че очисти съпруга на любовницата ми?“

„Или може би: «Господи, надявам се да не е страдал дълго, след като Дъфи му е пръснал висулките с .22 и в момента, когато го е

довършил с пушката»?“

„По дяволите, голям съм кретен.“

„Господи, защо не помислих по-рано? Господи, моля те, нека на Светлана не ѝ е прекалено тежко. Тя е добра жена, добра християнка, ще започне да се обвинява заради станалото. Ако искаш да накажеш някого, господи, накажи мен, задето не успях да накарам онзи студенокръвен ирландец да се отдръпне.“

„Нека се ядоса на мен, стига да не обвинява себе си. Рано или късно ще започне да мисли за извършените грехове, защото споделяхме леглото, докато тя беше все още омъжена. Сигурно ще реши, че това е наказанието ѝ.“

„Нека реши, че аз съм виновникът. Тя не ме е изнасилила. Поемам пълна отговорност. Нека се ядоса на мен. Заслужавам си го, а след известно време сигурно ще се осъзнае. Каквото и да е, нека не ѝ бъде прекалено трудно.“

„Готов съм дори да поема вината за руснака, когото Дешамп е очистил във Виена. Трябваше да предвидя, че ще се случи. Не биваше да позволявам нещата да излязат от контрол.“

„Господи, просто прояви добротата си към Светлана. Амин.“

Светлана спря да се моли и се изправи. Кастило също се изправи, обзет от чувство на неловкост. Тя докосна лицето му и го целуна.

Той я прегърна.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— Не ставай глупава.

— Ти за какво се помоли?

— За душата на Евгени — излъга той.

„Това пък откъде дойде?“

„Освен всичко друго, сега започнах да лъжа безогледно. Господи, греховете ми към теб набъбват.“

— И аз — призна тя. — Но най-вече се молах за нас.

— За нас ли?

— Евгени знае правилата.

— Моля?

— Знае правилата, аз също ги знам и ти ги знаеш. Молах се на господ да ни даде прошка, Карлос любими.

„Какви ги плещи?“

— Свети Матей — продължи тя, сякаш прочела мислите му. — Когато римляните дошли да арестуват Христос, Симон Петър извадил меч си, за да го защити. Нашият отец му казал да го прибере. „Който вади меч, от меч умира.“ Нима не си чувал?

— След като ми напомни...

— Молах се на бог да ни прости на двамата с теб, любими. Няма да е зле и ти да сториш същото.

Тя го целуна бързо по устните, след това се отдръпна бързо и заяви:

— Отивам да си взема душ. Искаш ли да влезеш пръв? Или...

— Или — ухили се той и влезе след нея в банята, като пусна на пода халата от „Уест Пойнт“.

(СЕДЕМ)

21:30, 12 ЯНУАРИ 2006

— Майор Милър иска да разговаря с подполковник Кастило — обяви секси Сюзън.

Кастило вдигна поглед от картите за игра, които стискаше в ръка. Таймерът показваше 53:05:50, а над снимката на къщата в Александрия пулсираше лампичка.

Погледна към Дмитрий Березовски и Алойшъс Кейси, след това отново към картите: две аса, две седмици и деветка.

— Според мен, Алойшъс, блъфираш — заяви той, взе няколко чипа и ги подхвърли към купчината в средата на масата. Твоите два долара и още два. — След това повиши глас: — К. Г. Кастило.

— Свързвам ви с майор Милър, подполковник Кастило.

— Как е, готин?

— Монтвейл те търси, Чарли.

— А нещо ново?

— Току-що се обади по обезопасена линия от Белия дом. Попита ме дали знам къде си.

— А ти какво каза?

— Че в момента не мога да се свържа с теб. След това той каза: „Къде е и не ми пробутвай, че не знаеш!“, при което аз отговорих: „За съжаление, не знам, господин посланик.“

— Струва ми се, че това не е сложило край на разговора ви.

— Каза, че трябвало спешно да говори с теб, така че да бъдеш така любезен да му позвъниш, защото трябвало да говори с теб за Виена.

— Ако му позвъня, тъй като гаднярът притежава подслушвачите във Форт Мийд, ще разбере къде съм. Остави ме да помисля, Дик. Ще ти звънна.

— Измисли нещо, Чарли, ако не искаш да промени нареждането си да бъдеш открит, но не и задържан, и да спусне нова заповед, нещо от рода на „Оковете мръсника във вериги“.

— Ти откъде знаеш, че вече не го е направил?

— Допреди три минути — според инспектор Дохърти; говорих с него, преди да ти се обадя — нямаха подобна заповед. Дохърти каза, че им трябвало заповед, преди да те метнат на земята и да ти сложат белезници.

— Знам, че ще се повтори, но ми трябва време, за да помисля. Ще ти звънна. Край на разговора.

Алойшъс остави картите с лице нагоре.

— Имам три валета и две четворки — заяви той престорено невинно. — Как му се казва на това? Дали не беше „Заковах ви!“?

Придърпа парите към себе си.

— Няма ли да поговориш с въпросния Монтвейл, Чарли?

— Никак не ми се иска, но ако можех да измисля начин да не засече къде съм, щях да му позвъня.

— Искай и ще ти се даде. — Той се обърна към радиото. — Белия дом през „Венишън“.

— Веднага, доктор Кейси — отвърна секси Сюзън.

— Това удоволствие активира мобилен телефон в апартамент, който държим във „Венишън“ — обясни Кейси. — Разговорът не е кодиран — работя по въпроса — но показва на телефонната компания — и на Мийд, Ленгли, на всеки, който си вре носа, където не му е работата, че обаждането е от мобилен телефон във Вегас. Това е. Не знам колко стаи има във „Венишън“, може би две хиляди, но както и да е...

— Вие сте гений, господине.

— Белият дом.

— Обажда се подполковник Кастило. Свържете ме с посланик Монтвейл.

— По необезопасена връзка ли?

— Да, госпожо.

— Свързвам ви с посланик Монтвейл.

— Подполковник Кастило — предупреди секси Сюзън, — тази линия не е обезопасена.

— Обажда се Кастило. — Чуха гласа на Труман Елсуърт, дясната ръка на Монтвейл.

— През Белия дом ли? — попита Монтвейл и веднага след това по линията се чу гласът му. — Добър вечер, подполковник Кастило.

— До късно работите, господин посланик.
— Къде си, Чарли? Къде ли не те търсихме.
— Така ми каза и майор Милър.
— А на мен ми каза, че не знае къде се намираш.
— Така ли? Е, аз невинаги му казвам къде съм.
— Ти имаш ли представа какво се е случило във Виена тази сутрин?
— Какво?
— Австрийският външен министър е позвънил на американския посланик и го е попитал дали в името на международното сътрудничество има нещо против да изпрати консула, госпожица Елинор Дилуърт, да отговори на няколко въпроса на полицията.
— Да не би да става въпрос за същата госпожица, която ме обвини, че съм откраднал от нея руснаците? Какво е направила този път, да не би да е нагазила в още по-дълбоки води? В какво я обвиняват виенските ченгета?
— Не ме нервирай, Кастило, знаеш, че прекаляваш.
— Така е, господине, много се извинявам, господине.
Кастило забеляза, че Кейси клати глава, въпреки това продължава да се усмихва.
— Полицията иска да знае дали тя може да хвърли светлина защо визитката ѝ е била на гърдите на Кирил Демидов, открит мъртъв, с гарота на врата, в едно такси точно пред американското посолство.
— Не мога да повярвам, че госпожица Дилуърт има нещо общо, дори копелето да е бил руският резидент, който е наредил семейство Кул да бъдат убити с гароти.
— Кой ти каза това? — сопна се Монтвейл.
— Имам си едни руски приятели. Те ми разказват какви ли не интересни неща.
Чуха как Елсуърт се опитва да приглуши гласа си, след това Монтвейл попита:
— Какво, по дяволите, правиш в Лас Вегас?
Кейси се усмихна и вдигна палци към Кастило.
— Кой ви каза, че съм в Лас Вегас?
— Започвам да си мисля, че госпожица Дилуърт и още много други хора, включително генерал Макнаб, са прави.
— За кое?

— Че наистина премина границата този път.

— Не. Това си го измислихте вие, за да убедите Хари Уилън-младши от „Уошингтън Поуст“, че шантав тип като мен не е в състояние да отмъкне от нея руските предатели. Нали госпожица Дилуърт твърди, че са били в ръцете ѝ? Забравихте ли вече?

— Държа да ти кажа, че госпожица Дилуърт е казала на полицията във Виена и на държавния департамент и, разбира се, на господин Уилън, че ако търсят хората, виновни за убийството на Демидов, трябва да започнат с теб и с лакея ти, господин Едгар Дешамп.

— Това ли се нарича лоялност към колегите? Мислех, че кадрите на Агенцията не се портят един друг.

— Да разбирам ли, че не знаеш къде е динозавърът?

— Може да е в Будапеща.

— Будапеща ли?

— Или пък в Буенос Айрес. Или пък някъде между Будапеща и Буенос Айрес.

— Не е ли с теб в Лас Вегас?

— Не съм казал, че съм в Лас Вегас. Вие предположихте, че съм там.

— Където и да си, ФБР накрая ще те открие.

— Обзалагам се, че има достатъчно доброволци, които да ме търсят в Лас Вегас. Кой ви каза, че съм там?

Кейси и Березовски се ухилиха.

— Добре, Кастило, достатъчно. Казах на директора на Централното разузнаване, че искам отделно разследване за обвиненията, направени от руските ти приятелчета, за тайния завод в Конго. Поне това успя да постигнеш, ако не те правят на глупак. Сега, поне според мен, е крайно време или да престанеш, или да млъкнеш.

— Това пък какво трябва да означава?

— Березовски и Алексеева трябва да се предадат на Агенцията.

— Няма да стане. Имат на Агенцията дори по-малко доверие от мен.

— Чарли, пет пари не давам къде по света си ги скрил. Кажи ми къде са и за броени часове ще изпратя самолет.

— Който сигурно ще ги пренесе до някоя от хубавите къщи в Мериленд, нали? Няма да стане, господин посланик. Ще ви кажа какво

ще направя. След два дни, когато оправя нещата, ще ви изпратя всичко, което са ми казали за завода, който според Агенцията е напълно безобиден завод за риба. Освен това ще ви пратя и нещата, които съм успял да изровя.

Монтвейл мълча дълго.

— Изненадан съм. Мислех, че каквото и да кажеш и да направиш, не си в състояние да ме изненадаш. Трябваше да се сетя, че си забъркал нещо такова.

— Какво?

— Все още ли искаш да отидеш там, Джон Уейн? Да се метнеш на проклетия си кон и да препуснеш сред скапаните индианци. Да не би да си мислиш, че можеш да представиш пред президента тези измишльотини, смесени с простотиите, които са ти наговорили руските ти приятелчета? Да не би да си въобразяваш, че президентът ще каже: „Дадено, мой човек. Върви и дай на Агенцията да се разбере. Накарай Монтвейл да уреди всичко.“ А може би междувременно ще пренебрегнеш напълно разрухата, която ще причиниш.

— Нали нямаше да се ядосвате.

— Слушай какво ти говоря, Кастило. Ще заминеш за Африка и ще навредиш на президента единствено през трупа ми. Вече не разчитай на никакъв достъп до средствата, които аз контролирам.

— Беше удоволствие да си побъбря с вас, господин посланик — рече Кастило. — Край на разговора. — Чу прищракването и добави: — Кастило, край на връзката.

— След около минута — обади се Кейси — във „Венишън“ ще започне да звъни мобилен телефон. Никой няма да го чуе, защото е изключен от звук. Няма никак да се учудя, ако малко след това, въоръжени до зъби, господа с кофти костюми и слушалки не плъзнат из коридорите на „Венишън“. Нищо няма да излезе от цялата работа, тъй като намерих разрешение. Нали е много хитър номер, Чарли?

Кастило го погледна, но не каза нищо.

— Благодаря ти, Карлос — въздъхна Березовски.

— Защо? Казах ти, че няма да те предам на Агенцията, а това беше преди...

— Преди да те порази стрелата на Купидон ли? Не. Благодаря ти, че не ме изостави. Напомняш ми за Давид и Голиат.

Кастило го посочи с пръст.

— Я млъкни. — След това насочи пръст към Кейси. — А ти раздавай.

Доня Алисия и Светлана влязоха в библиотеката петнайсет минути по-късно. Бяха гледали стар филм с Пол Нюман по телевизията. Присъединиха се към играта.

Когато прекъснаха — малко преди полунощ, когато Лестър Брадли дойде да поеме смяната си — доня Алисия бе спечелила почти двайсет долара, а Светлана бе доказала, че не умее да губи, тъй като на два пъти запокити картите си на масата и избълва руски ругатни, които Чарли бе доволен, че баба му не разбра. Когато се изправи, на мониторите пишеше 50:45:15.

(ОСЕМ)

09:00, 13 ЯНУАРИ 2006

Кастило влезе в библиотеката с кана кафе.

Дейвидсън поклати глава.

— Това чудо не е гъкнало досега, Чарли.

Кастило остави каната на масата.

— Трябваше да кажеш: „Добро утро, господине. Надявам се господин подполковникът да се е наспал добре. Позволете да докладвам, че досега не сме получили доклади от нашия екип, господине.“

Дейвидсън му показва среден пръст.

— Чичко Рем каза седемдесет и два часа, господин подполковник.

Посочи часовника. Беше написано 41:40:40.

— Не сме ли прекалили с прецизността? Защо ни трябва и секундите?

— Не знам. Защото ги има.

— Да вземем да събудим Военновъздушните сили и да видим как харчат парите на данъкоплатците — реши Кастило. — К. Г. Кастило за полковник Торине. Първо ниво на секретност.

— Един момент, ако обичате — помоли секси Сюзън.

Пръстите на Дейвидсън пробягнаха по клавиатурата.

Образите на екраните се промениха. Сега се виждаше триизмерна картина на терминала на международно летище „Килиманджаро“ в Танзания. В горния край на екрана затрепка светлинка и след миг се изписа местното време: 17:01, 13 януари 2006.

— Задръж този образ, Джак — помоли Кастило. — Да видим Конго.

— Съвързвам ви с полковник Торине, подполковник. Първо ниво на секретност.

— Какво става, Чарли? — попита Джак Торине.

— Чакай малко, Джейк — помоли Кастило.

На екрана се появи последното известно местоположение на 5 — Левърет, К. и 6 — Деуит, Ф. Вече бяха в Конго, на осемдесет и няколко километра североизточно от Кисангани. Символите им почти се припокриваха, което означаваше или че са заедно, или в същия район, или съвсем близо един до друг.

— На това му се вика точност — въздъхна Чарли.

— Повече не може — отвърна Дейвидсън. — Не мога да доближа повече. Пуснали са радиото колкото компютърът ни да ги засече с джипиеса.

Пръстите на Кастило пробягнаха по клавиатурата на лаптопа.

— Джейк, мога да ти кажа последното известно местоположение на чичко Рем. В Конго е.

— Той нали каза, че отива там. Нещо по-точно? Конго е доста просторна страна, Чарли.

— Имаш ли молив, за да запишеш координатите?

— Фонд „Лоримър“ ми купи най-новия излязъл на пазара лаптоп, преди да тръгнем. Реших, че може да ми бъде от полза.

Кастило прочете данните от екрана.

— Едно цяло нула шест северна ширина; двацет и пет цяло и девет източна дължина. Това е на осемдесет и няколко километра на североизток от Кисангани.

— Повтори отново координатите. Ама бавно.

Кастило ги повтори, този път по-бавно.

— Записах. Откъде разбра?

— Ние от армията се опитваме да сме добре запознати с всичко — отвърна Кастило. — Според мен мястото, което ни интересува, е на още петдесет или шейсет километра на север от последното известно местоположение на чичко Рем.

— Така става — отвърна замислено Торине.

— Възможно е, повтарям, възможно е да получим новото им местонахождение и си мислех, че докато чакаме, може да поговорим какво да правим, ако се окаже, че мястото е точно това, което мислим, че е.

— Както обикновено, Военновъздушните сили са на крачка пред теб. Възможностите са няколко. Можем или да избобим мястото с „В-1“, или да оставим чичко Рем да реши въпроса, като метне копие и ги порази фатално.

— Ето с какво си се занимавал.

— Ако трябваше да определиш местоположението на завода, Чарли, наистина ли мислиш, че целта е в радиус петдесет или шейсет километра от чичко Рем?

— По-спокойно щеше да ми бъде, ако кажех седемдесет и пет километра, но може и да понамалим. Не по-далече е от десет километра от път 25 и на също толкова от река Нгаю.

— Така доста стесняваме обхвата. Ще поработя над този вариант. Дай ми час, Чарли, и ще ти изпратя мъдрите си мисли.

(ДЕВЕТ)

11:50, 13 ЯНУАРИ 2006

Два часа и трийсет и две минути изминаха, преди секси Сюзън да обяви, че полковник Торине иска да разговаря с подполковник Кастило, а когато Кастило пристъпи към радиото, тя обяви:

— Започвам прехвърляне на данни. Кодиране едно-D.

След малко принтерът започна да изкарва листове един след друг. Четири минути по-късно спря ненадейно и секси Сюзън предупреди:

— Неуспешно прехвърляне на файла към принтера. Недостатъчно хартия в принтера или изчерпан тонер. Предаването на данни ще продължи след малко. Проверете дали принтерът е зареден с хартия, проверете тонера, след което натиснете „ПРИНТИРАНЕ“.

Отне им още седем минути.

След още пет гласът на секси Сюзън отново прозвуча:

— Прехвърляне на данни, кодиране едно-D към принтера завършено.

Светлана помогна на Кастило да подреди отпечатаните листове. Едва сега той забеляза, че обратното броене вече не включва секунди. Оставаха 37:16.

След като прегледа информацията, която Торине бе изпратил, той остана изумен за колко кратко време приятелят му бе обмислил всички възможности.

Имаше осем отделни „Предложение за операция в Конго, химически комплекс“. Веднага разбра, че всичките предвиждат намеса по въздух или с бомбардировач „В-1 Лансър“, или с изстребител „F-15E“, за които ще бъдат необходими въздушни танкери, където да презаредят, и два изстребителя бомбардировачи „F/A-18C“, които да излетят от самолетоносач или в Южния Атлантис, или в Индийския океан.

Имаше и девети доклад. „Предложение за операция: оценка на щетите след бомбардировката над химическия комплекс в Конго“. В

него се предлагаше да се извърши сателитно наблюдение; снимки от „U-2“, безпилотен „Предитър“, връщане до мястото с бомбардировач или летателен съд за ниски височини или „тайно влизане в Конго на американски Военновъздушни сили или Специални части на американската армия, които да оценят терена“.

Деветият доклад бе единственият, който подполковник Кастило, военен авиатор с добър опит, разбра.

Трябваше да се опита да разбере силните страни и недостатъците на предложенията на Торине. Налагаше се да ги покаже на президента и не искаше да се направи на глупак, когато президентът започнеше да задава въпроси, на които той нямаше отговори.

Събра всичко, което му бе изпратил Торине, и копие от доклада на Пищовлията, подготвен по собствените му бележки от Фулда, и всичко, което бе научил от Дмитрий и Светлана. Отиде и седна на бюрото в стаята си, където се надяваше да бъде оставен на спокойствие.

Юнг трябваше да преработи доклада заради всичко, което бе започнало да пристига от Будапеща — Дешамп най-сетне бе пристигнал — но Юнг заяви, че първо трябва да „поогледа“, за да е сигурен, че точно това иска, вместо да продължи да прави нещо, с което може да изгуби времето на всички.

Тъкмо се бе настанил на бюрото и си бе налял чаша кафе, когато Светлана влезе в стаята. Беше сигурен, че тя ще се ядоса, когато й каже, че няма нужда нито от помощ, нито от компания.

— Джоел Исаксън те търси — отвърна тя.

(ДЕСЕТ)

11:50, 13 ЯНУАРИ 2006

Обратното броене на лаптопа му показваше 36:58, когато Чарли стана от бюрото и посегна към слушалката на радиото.

— К. Г. Кастило.

— Свързвам ви с подполковник Кастило, господин Исаксън — заяви секси Сюзън.

„Няма нужда да съм Шерлок Холмс, за да се сетя, че има нещо общо с президента. Нали Джоел е шеф на охраната.“

Потвърждението дойде веднага, когато Исаксън започна разговора си, като заяви:

— Чарли, преди пет минути ми се обади президентът.

Кастило изчака той да продължи.

— Питаше ме дали знам къде си. Когато му казах, че нямам представа, той помоли да те намеря. Отвърнах, а аз не лъжа президента, Чарли, че няма да мога. При което той заяви: „Пробвай, Джоел. Ако можеш, му кажи да ми се обади. Ако не можеш, обади ми се отново след десет минути.“ Аз, разбира се, се съгласих. Той затвори, а аз позвъних на Джак Дохърти, който ми каза да те потърся по радиостанцията. Джак също не може да лъже президента.

— Разбирам, Джоел. Съжалявам, че те забърквам.

— И аз съжалявам, Чарли. Какво да му кажа?

— Нищо. Ще му позвъня веднага.

— Белият дом.

— К. Г. Кастило за президента по безопасна линия, ако обичате.

— Изчакайте за момент, подполковник. Имам специални инструкции...

„Какво означава «специални инструкции»?“

— Личната линия на президента — чу се гласът на изпълнителния секретар на президента.

„Частна линия ли?“

„Не е телефонът в кабинета му.“

— Обажда се подполковник Кастило.

— Подполковник, в момента президентът провежда важна среща в Овалния кабинет. Бихте ли ме изчакали секунда...

— Възможно ли е да ми кажете с кого е срещата?

Последва дълго мълчание.

— С държавния секретар, посланик Монтвейл и директорите на ЦРУ и ФБР. Президентът ми даде специални инструкции, ако някой позвъни за вас.

Последва ново дълго мълчание и тогава чу ядосания глас на президента:

— Какво?

— Свободен ли сте да разговаряте с подполковник Кастило, господин президент?

— Винаги. Чуваш ли ме, Кастило?

— Да, господин президент.

— Изчакай малко. Ще мина в малкия кабинет.

— Добре, господин президент.

Кастило бързо си представи какво става. Президентът на Съединените щати става от бюрото си — или от кресло, или канапе — и влиза в подобен по-малък кабинет отстрани на Овалния, известен под името *Работен кабинет на президента*, като оставя държавния секретар Натали Кохън, директора на ФБР Марк Шмит, директора на Централното разузнаване Джон Пауъл и директора на Националното разузнаване Чарлс У. Монтвейл, които веднага стигат до същия извод, че президентът не иска нито един от тях да чуе какво има да казва един нищо и никакъв подполковник. До един са побеснели и не могат да си намерят място.

— Добре, Чарли, ето ме.

— Да, господин президент.

— Сам ще се съгласиш, че Марк Шмит не приказва много цветисто — заяви президентът.

— Господине?

— Току-що каза нещо доста колоритно. Каза „Що се отнася до разни неуправляеми типове, в сравнение с Кастило, Оливър Норт е непоклатим и сигурен като Гибралтар“.

Президентът остави малко време на Кастило, за да осмисли думите му.

— Може да го е казал, защото се чувства унижен, че ФБР не може да открие нито теб, нито двамата руснаци, които си откраднал от ЦРУ.

Кастило мълчеше.

— Защо открадна предателите от ЦРУ, Чарли?

— Господине, никога не са били в ръцете на ЦРУ.

— Значи има още една страна на ужасията, която току-що чух.

— Точно така, господине.

— Ти каза ли на директора на Централното разузнаване, че отказваш да му предадеш откраднатите руснаци?

— Никого не съм крал, господине. Казах му, че руснаците не желаят да се предадат на ЦРУ.

— А казал ли си му, че в ЦРУ има много добри хора, или нещо подобно, които се опитват да не се удавят в море от леви бюрократи?

— Да, господине, това вече го казах.

— Какво правиш в Лас Вегас?

— Не съм в Лас Вегас, господине.

— Чарлс Монтвейл твърди, че си там.

— Посланик Монтвейл и преди е допускал грешки, господине.

— В момента, Чарли, изобщо не си в положение, когато можеш да си позволиш сарказъм.

— Така е, господине. Не исках да обидя никого. Просто съобщих факт. Извинете, господине.

Президентът въздъхна.

— Чарли, трябва да те попитам нещо. Ти ли уби, или организира убийството на руснака във Виена и представи нещата така, сякаш представителката на ЦРУ го е извършила?

— Научих за случилото се от вестника.

— Честно казано, не ми се вярва.

— Но е така, господине.

— Добре, Чарли. Извоювал си си правото да ми разкажеш своята версия на невероятните неща, които ми разказаха. Въпросът е как да го

направим. Ти къде си?

— В Тексас, господине.

— След около час заминавам за Филадельфия. Трябва да изнеса две речи. Едната е тази вечер, другата утре по обед. Ако ми дадеш точно място от „Тексас“, ще изпратя самолета си да те вземе. Мога да ти отделя половин час утре сутринта. Да кажем, в девет. В хотел „Фор Сийзънс“.

— Намирам се в Мидланд, Тексас, господине. В ранчото си.

— Там ли ще бъдеш, след като се пенсионираш?

— Възможно е, господине. Господине, не е нужно да изпращате самолет. Имам си.

— Трябва да ти задам следния въпрос. Нали не мислиш да се качиш на въпросния самолет и да изчезнеш нанякъде. Например в Аржентина?

— Не, господин президент. Ще се видим във Филадельфия утре сутринта.

— Още веднъж, просто за да докажа, че лоялността е още жива, ще се опитам да ти повярвам.

Чу се прищракване.

Кастило бе потънал в мисли и гледаше, без да каже и дума, слушалката.

— Подполковник — повика го гласът на секси Сюзън. — Подполковник...

— Време за пълна катастрофа — обяви Чарли пет минути по-късно. — Току-що обещах на президента да му докладвам утре в девет във Филадельфия. Освен това му казах къде съм.

— Най-важното е да изтръгнем Йети и Дмитрий от ръцете на ЦРУ.

Погледна Кейси.

— Алойшъс, трябва да те помоля за огромна услуга.

— Ще се погрижа за тях, Чарли.

— Трябва да ги откараш в Козумел.

— Ще се погрижа за тях, Чарли — повтори Кейси.

— Възможно по-бързо.

Кейси се обърна към радиото.

— Кейси. Елуд Дауд.
— Добър ден, господине — отговори почти веднага Дауд.
— Ела да ме вземеш на секундата.
— Разбрано, тръгвам, господине.
— Край на разговора. — Погледна Кастило. — Достатъчно бързо ли е, Чарли?
— Благодаря ти.
— Да дойда ли с теб, Карлос? — попита Дмитрий Березовски.
— Аз идвам с теб — заяви Светлана.
— Много благодаря, но няма да стане — отсече Кастило. — Първо, няма да допуснат нито един от двамата да припари до президента. Второ, не мога да ви вкарам при него, защото се предполага, че сте руски мошеници и крадци, на които няма да повярва нито Монтвейл, нито директорът на Централното разузнаване, които са убедени, че сте лъжци. Джак тръгва с вас — продължи Чарли.
— Лес, искам да дойдеш с мен, ако и ти искаш. Ти също, Пищовлия.
Лес ще се занимава с радиото, а Пищовлията ще обясни как е проследил парите, стига да успее да накарам президента да ни изслуша.
— Разбира се — кимна Юнг.
— Разбира се, господине — отвърна Бадли.
— Джак, щом има как — продължи Кастило, — свържи се с квартирата в „Пилар“. Някой да се обади на Александър и да му съобщи, че Дмитрий и Светлана се връщат в Козумел. Той знае как да ги върне в Аржентина тихо и безпроблемно.
— Дадено — съгласи се Дейвидсън. — Ти кога тръгваш?
— Трябва само да спра в Мидланд за гориво и да пусна летателен план. Да се грижиш за Макс.

Дмитрий повтори предложението си да тръгне с тях, докато си стискаха ръцете в къщата, а Кастило повтори причината, поради която няма да стане.

Светлана и доня Алисия го изпратиха до самолета. Бадли и Пищовлията се качиха на „Лиър“-а, а доня Алисия се върна в „Юкон“-а, докато Светлана и Кастило се сбогуват.

— Имам ужасното чувство, че няма да те видя повече, Карлос, любими — промълви Светлана.

— Стига глупости. Най-лошото, което може да ми се случи, е да пратят някой да ми се влачи по петите, докато мине церемонията по пенсионирането. Щом приключи, веднага се качвам на самолета и отлитам за страната на гаучосите, където стиковете за голф ме чакат.

— Как ми се иска да бях бременна. Поне щях да имам частичка от теб.

— Вече имам едно и май ми е предостатъчно.

— Всичко е наред, Карлос, любими. Беше ни хубаво заедно, а и двамата сме наясно с правилата на играта. Ще се моля за теб.

„Ако имаше полза, и аз щях да се моля.“

— Трябва да вървя, любима.

Целунаха се.

Никога досега не се бяха целували по този начин. Той се уплаши.

Последното, което видя, докато излиташе, бяха застаналите пред джипа доня Алисия и Светлана. Доня Алисия бе прегърнала разплаканата млада жена.

Кастило си каза, че е смешно.

„Йети е много по-висока и едра от бабчето.“

„Господи, та това е трогателно, не е смешно.“

„Ама и аз съм един коравосърдечен мръсник!“

(ЕДИНАЙСЕТ)

„АТЛАНТИК ЕЙВИЕЙШЪН СЪРВИСИС“ ООД

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „ФИЛАДЕЛФИЯ“

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПЕНСИЛВАНИЯ

08:10, 14 ЯНУАРИ 2006

Според плановете на Кастило, пътуването до Филадельфия трябваше да мине съвсем гладко — да заредят „Лиър“-а, да пуснат летателен план, да се качат в птичката и три и половина часа по-късно да кацнат в Града на братската любов.

Оказа се, че не е точно така. По източното крайбрежие времето беше кошмарно — разбра едва когато се опита да пусне летателния план — а между Мидланд и източното крайбрежие също не беше хубаво.

Мислеше да пристигнат във Филадельфия в 18:00, да проведат дълъг разговор с Джек Бритън, докато похапват омари за вечеря, а след това да си починат добре преди срещата с президента в девет.

Той не можа да излети от Мидланд почти до осем вечерта, а след това трябваше да се отправи на юг-югозапад от Мидланд към Хюстън, а след това на изток над Луизиана, Мисисипи и Алабама, после на север-северозапад към Норфолк, Вирджиния, към най-близкото летище до Филадельфия, където не приемаха самолети поради лошото време.

В 07:20 най-сетне получи разрешение от наземен контрол, а пътуването се оказа кошмарно.

По пътя ефрейтор Брадли успя да се свърже с Джек Бритън, който обеща да направи всичко възможно да ги посрещне, но тъй като пътищата бяха заледени, той се учуди, че летището все още функционира.

Бритън ги чакаше, когато кацнаха.

„Лиър“-ът разполагаше с гориво само за четирийсет и пет минути.

С Бритън бе главен инспектор Ф. У. Креймър, шеф на Бюрото за контратероризъм към полицията във Филадельфия. Важното бе, че Креймър бе изкарал голяма част от службата си в Десета група към Специалните части.

— Как е, Чарли? — попита Креймър. — До гуша ли ти дойде? Какво да направим за теб?

— Трябва да бъда в хотел „Фор Сийзънс“ в девет без пет, а ефрейтор БRADЛИ и Пищовлията Юнг трябва да са там десет минути по-рано.

— Ще стигнем, но не мога да те вкарам. Президентът е в града и е отседнал там.

— Знам — отвърна Кастило.

— Защо не ги изпратим с патрулка? Ти ще пътуваш с мен.

— Може ли да използват стаята ти, за да монтират радиото, Джак?

— В никакъв случай — отвърна Бритън и подхвърли на БRADЛИ магнитната карта. — Покажи я на портиера, ако стигнете преди нас. Той е пенсионирано ченге.

(ДВАНАЙСЕТ)

ХОТЕЛ „ФОР СИЙЗЪНС“

СЕВЕРНА 18-ТА УЛИЦА 130

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПЕНСИЛВАНИЯ

08:55, 14 ЯНУАРИ 2006

От патрулната кола, Брадли и Юнг нямаше и следа, когато главен инспектор Креймър спря пред входа на „Фор Сийзънс“.

— Ще ги открием, Чарли — заяви Креймър. — Ти влизай. Не карай президента да те чака.

— Да влезе — нареди президентът на Съединените щати, когато човекът от Тайните служби обяви, че подполковник Кастило иска среща.

— Добро утро, господин президент — поздрави Кастило. Огледа стаята и добави: — Госпожо секретар, господа — на държавния секретар, директора на Централното разузнаване, секретаря на отбраната и посланик Чарлс Монтвейл.

— А ти, Чарлс, мислеше, че той няма да се появи — подхвърли президентът, погледна Кастило и добави: — Досега не съм те виждал небръснат, Чарли.

— Моля да ме извините за външния ми вид, господин президент.

— Не се притеснявай. Това, че не си бръснат, е едно нищо пред греховете, които господин Пауъл и посланикът твърдят, че си извършил. — Замълча и се обърна към човек от обслужващия персонал. — Донесете на подполковника чаша кафе. Струва ми се, че отчаяно има нужда от няколко глътки.

— Благодаря ви, господине, така е.

— Добро утро, Чарли — поздрави държавният секретар Натали Кохън.

Другите мълчаха.

— Добре, да започваме — разпореи се президентът, след като сервитьорът остави чаша кафе пред Кастило и излезе от стаята. — Започни отначало, Чарли, но максимално кратко. Имаш пет минути.

На Кастило не му беше трудно да започне. Беше очаквал подобен въпрос и се бе подготвил какво да каже.

Бяха му необходими повече от пет минути и дори не бе приключил, когато вратата се отвори и агент от Тайните служби надникна в стаята.

— Извинете, господин президент. Сипахме едно хлапе при асансьорите, което твърди, че бил бодигардът на подполковник Кастило. Освен това разправя, че бил от морската пехота. Каза, че носи нещо, което подполковник Кастило задължително трябвало да получи.

Монтвейл погледна агента и изръмжа:

— Мили боже! Ти сериозно ли?

— Според мен, Чарлс, той говореше на мен — обади се президентът и погледна Кастило.

— Това е ефрейтор Лестър Брамбли, господине — потвърди Кастило.

— Да влезе. Не мога да пропусна възможността да видя бодигарда на подполковника.

— Слушам, господин президент.

Брамбли влезе в стаята две минути по-късно. Носеше лаптопа на Кастило и доклада на Юнг, плана за операцията, подготвен от Торине, и слушалката на радиото.

Застана мирно и козирува пред президента, а президентът отвърна на поздрава.

— Ти си бодигардът на подполковник Кастило, правилно ли съм разбрал, синко? — попита президентът.

— Да, господин президент, така е, господине.

— За бога, че той още не е на възраст, за да гласува — намръщи се презрително Монтвейл.

— Така е, господине, още не мога да гласувам, въпреки това съм бодигард на подполковник Кастило.

— Два пъти е спасявал живота ми, така че остави го на мира, Монтвейл — сопна се Кастило, след това се усети. — Моля да ме

извините, господин президент.

— След като ти е бодигард, значи знае за какво говорим.

— Да, господин президент, знае.

— Настани се, синко, искам да си кажем няколко думи, след като приключим.

— Слушам, господин президент.

— Добре, Чарли, продължавай. Времето изтича.

На Кастило му бяха необходими още три минути.

— Това е всичко, господине.

— Крайно време беше — изсъска посланик Монтвейл.

— Чарлс, млъкни, ако обичаш. Мисля — заяви президентът.

Трябваха му цели двацет секунди.

— Накратко, Чарли — заяви президентът, — дори да повярвам на онова, което ми разказа, нямам достатъчно доказателства, за да наредя тайна мисия — или дори разузнавателен полет, може би единствено със сателит — за да проверим всичко.

— Господин президент, държа да кажа, че думите ви са истинско облекчение — заяви секретар Кохън. — Последствията, ако една наказателна мисия пропадне...

— В момента — прекъсна я президентът — отговорът е не, подполковник Кастило. Ще ти дам още един шанс да предадеш руснаците на Агенцията. Ако те убедят директора на Централното разузнаване, че има дори най-малък шанс това да е истина, ще дам разрешение за мисия в Конго.

— Господин президент, аз съм изпратил хора в Конго — призна Кастило.

— Какво, по дяволите, каза? — излая директорът на Централното разузнаване.

— Не мога да повярвам, Чарли — отвърна президентът. — Просто не е за вярване.

Кастило посегна към слушалката на радиото и пусна на спикър.

— К. Г. Кастило. Колин Левърет. Първо ниво на кодиране.

„Много добре знам, че часовете на Колин още не са изтекли, но моля те, господи, нека отговори.“

— Какво е това? — попита президентът. — Нещо като телефон ли?

Разнесе се гласът на секси Сюзън:

— Подполковник Кастило, свързвам ви с господин Левърет, първо ниво на кодиране.

— Здравсти, Чарли! Копеле едно... Нямаше ме един час.

— Къде си, чичко Рем?

— Кисангани. Искаш ли папагал?

— Това да не би да е някакъв шифър? — измърмори държавният секретар.

— Какво правиш в Кисангани? — попита Кастило.

— Полковникът имаше нужда от място, на което да разположи лабораторията си, затова наехме къща. Използва кухнята за лаборатория, а аз купувам папагали и ги тъпча в хола. Вече имаме петдесет и съм обещал да купя още сто.

— Чичко Рем, в момента съм с президента и други много важни хора...

— Господи! Нещо ми подсказва, че не ме бързикаш.

— Мислиш ли, че полковникът може да представи нещо на президента?

— Да, господине, може.

— Би ли го повикал, ако обичаш?

— Почакай.

— Кой е този полковник? — попита Монтвейл.

— Полковник Дж. Портър Хамилтън от Армейски медицински проучвания във Форт Детрик — отвърна Кастило. — Говори ли ви нещо?

— На мен не — отвърна президентът. — Кой е той?

— Най-видният експерт по химически и биологически оръжия — уточни директорът на Централното разузнаване.

— И ти си го изпратил в Конго? — ахна Монтвейл. — Наистина си луд, Кастило.

— Чарлс, върви да си налееш чаша кафе — нареди президентът.

— Какво казахте, господин президент?

— Върни се след десет минути, *само ако* си със затворена уста.

Монтвейл не знаеше какво да направи. Поколеба се, след това реши да изчака, когато чу нов глас от спикъра.

— Подполковник Кастило? — обади се полковник Хамилтън.

— Да, господине.

— Ако приказките ви, че сте с президента, е поредната проява на откачения ви хумор...

— Говори президентът на Съединените щати, полковник. Току-що ми казаха, че сте най-видният ни експерт по химически и биологически оръжия. — Думите му прозвучаха като въпрос.

— Добър ден, господин президент. Да, господине. Някои са го казвали.

— Полковник, натъкнахте ли се на доказателство, че там има лаборатория или фабрика...

— Господин президент — прекъсна го Хамилтън и превзетият му глас зазвуча изключително сериозно, — положението тук е много по-опасно, отколкото каза полковник Березовски.

— Полковник Берез... да не би да говориш за руснаците?

— Да, господине. Онова, което открих, е много по-зле, отколкото казваше полковник *Березовски*. Господин президент, не съм религиозен, но онова, което видях по време на напълно елементарно проучване, е истински ад пред очите на господ.

— Имате ли доказателство, полковник? — попита тихо президентът.

— Да, господине. Първите мостри ще бъдат изпратени по „Еър Танзания“ веднага щом местните направят клетка за папагалите.

— Моля?

— Ние — трябва да кажа господин Левърет, господине, който е известен като чичко Рем и е истински гений, когато се налага да заблудим противника — сме си избрали прикритие като контрабандисти на африкански сиви папагали. Той е напълно сигурен, а аз съм убеден, че е прав, че когато прекараме първите петдесет папагала по-късно днес, никой няма да претърсва клетките, докато минават през границата.

— А в Танзания какво ще стане?

— Тъкмо се канех да предложа на подполковник Кастило, господин президент, който ръководи тактическата част от операция „Риба“, да провери дали няма начин да изпрати друг самолет на „Килиманджаро“, за да вземе клетката. Или изстребител на Военновъздушните сили от някой самолетоносач. Така мострите ще

стигнат до Форт Детрик много по-бързо, отколкото на борда на нашия самолет, а така и ние ще разполагаме със самолет. Опитвам се да измисля начин да превозя някои от човешките трупове до Форт Детрик, за да бъде направена пълна аутопсия. Първият проблем е как да ги пренесем в Танзания, без да заразим хора и фауна по пътя. Не можем да ги скрием в клетките на папагалите.

Президентът погледна угрижено присъстващите, най-вече директора на Централното разузнаване и директора на Националното разузнаване. Тъй като те мълчаха, Кастило забеляза, че угриженият поглед на президента се превърна в яростен.

— Полковник, моля ви обмислете добре отговора си, преди да кажете каквото и да било. По ваша преценка, трябва ли лабораторията — завод, консервна фабрика, както и да го наричате — да бъде разрушен?

Полковник Хамилтън изобщо не се нуждаеше от време, за да мисли.

— Господин президент, тук съществува голяма и добре оборудвана лаборатория и още по-голям завод. Препоръчвам незабавно разрушаване и на двете. Повтарям, господине, и на двете. Не мога да повярвам, че нещата все още не са излезли от контрол. Ако това се случи, господин президент, ще бъде стократно, не, хилядократно по-зле от Чернобил. Живите организми са много по-опасни от радиацията.

— Полковник, ще разговаряме отново в най-скоро време. Много ви благодаря.

— За мен беше чест да разговарям с вас, господин президент.

— Чичко Рем — обади се Кастило, — предай мострите, подготвени от полковника, на Джейк колкото е възможно по-скоро.

— Слушам, господине.

— Край на връзката.

— Подполковник Кастило — започна президентът. — От ваше... по тона ти разбирам, че все още смяташ, че отговаряш за тази операция... Как я нарече Хамилтън? „Операция «Риба».“

— Да, господине.

— Само че няма да стане. Ти си прекалено опасен човек. Твърде много хора са се наежили срещу теб, а някои дори са се обърнали към пресата. Не мога да го позволя. Разбираш ли ме, подполковник?

— Да, господине.

— Освободен си от длъжността ръководител на Звеното за организационен анализ. Заминай някъде, където никой не може да те открие, и не се появявай до церемонията по пенсионирането. Разбрахме ли се?

„Всичко е ясно, господине.“

„Значи това е последната ви дума...“

На Кастило му трябваха няколко секунди, за да отговори.

— Да, господине.

— След церемонията по пенсионирането, надявам се да изчезнеш и никой повече да не чува за теб. Разбрахме ли се?

— Да, господине. Мислех да се науча да играя поло. Може би голф.

— Същото важи и за останалите от Звеното за организационен анализ. Разбрахме ли се?

— Да, господине.

— Нямам представа колко са ти останали от шейсетте милиона, но би трябвало да са достатъчни, за да се плати на всички. Ако не са, свържи се с мен и ще измислим нещо.

— Добре, господине.

— След като се разбираме толкова добре, подполковник, преди да изчезнеш, мисля, че имаш право да чуеш следното.

— Кое, господине?

— Господин секретар на отбраната, нареждам ви да направите необходимото, за да получите мострите на полковник Хамилтън от мястото, което посочи подполковник Кастило, и да бъдат предадени на Медицински проучвания във Форт Детрик възможно най-скоро.

— Господин президент — прекъсна го Кохън. — Не можете просто така да изпратите бойни самолети...

— И до вас ще стигна, госпожо секретар. Сега издавам заповед, не ви питам за съвет.

Тя понечи да каже нещо, но размисли.

— Струва ми се, че сме затънали, защото се вслушвах в прекалено много съвети — продължи президентът. — Освен това, господин секретар на отбраната, ще предприемете незабавни мерки да унищожите онзи ад.

— Господине, полковник Торине е предложил начини на действие — обади се Кастило.

— Предай ги на секретаря, ако обичаш — реши президентът. — Сигурен съм, че ще му бъдат от полза за плана, който ще изготви и искам да ми бъде предаден незабавно.

Кохън отново се опита да се намеси.

— Господин президент, нали не мислите, че...

— А вие, госпожо секретар — прекъсна я президентът, — се връщате във Вашингтон, където ще повикате посланика на Демократична република Конго в кабинета си. Ще му кажете, че без знанието и одобрението на правителството му това — как се изрази Хамилтън...

— „Истински ад пред очите на господ“, господине — напомни му Кастило и останалите в стаята го погледнаха злобно.

— Че този истински ад пред очите на господ е създаден на тяхна територия, но, той не трябва да се притеснява, защото американските му приятели ще го унищожат, без никой да разбере. Ако създава неприятности, задето наши самолети ще навлязат във въздушното му пространство — или каквото и да било друго — кажете му, че възможността е или да ликвидираме този ад, или да предадете информацията, с която разполагате, на Обединените нации. Натали, кажи: „Добре, господин президент“ или с огромно нежелание ще приема оставката ти, а след това ще повикам мръсника в Овалния кабинет и сам ще му кажа каквото трябва. Те много добре знаят, че заводът съществува. Някой добре се е облажил от подкупи.

След дълго мълчание държавният секретар отвърна:

— Добре, господин президент.

Президентът се обърна към Кастило.

— Дано това поне отчасти намали болката от уволнението, Чарли.

— Много, господине. Благодаря ви.

— Защо ми благодариш? Задето защитавам Съединените щати от всички врагове, чуждестранни и вътрешни ли? Нали това ми е работата?

— Така е, господине.

— Мога ли да направя нещо за теб, преди да изчезнеш от лицето на земята?

Кастило бе предвидил въпроса и бе готов с отговора.

— Да, господине, три неща.

Президентът махна с ръка, сякаш искаше да му каже: „Давай!“.

— Първо, господине, искам ефрейтор Брадли да бъде повишен в сержант от морската пехота. Той обича пехотата, но очевидно, след като го забърках в тази работа, не може да се върне. Ще трябва да бъде уволнен.

Президентът посочи секретаря на отбраната.

— Да се направи — нареди той и се обърна към Кастило. — Какво още?

— Искам Интерпол да престане да се занимава с Березовски и Алексеева. Те не са крали никакви пари. И трето, не искам нито аз, нито някой от хората, свързани с мен, да бъдат преследвани от ФБР или някоя друга разузнавателна агенция.

Президентът се обърна към директора на Централното разузнаване.

— Погрижи се. Тъй като руснаците не са се предали на ЦРУ, не искам ЦРУ по никакъв начин да ги преследва. Разбрахме ли се?

Директорът на Централното разузнаване не остана доволен.

— Добре, господин президент.

Президентът погледна Кастило.

— Съжалявам, че се получи така, Чарли. Но лошите неща се случват на добрите хора.

Подаде ръка.

Кастило я стисна, след това двамата с Брадли излязоха.

(ТРИНАЙСЕТ)

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ „МАКАРЪН“

ЛАС ВЕГАС, НЕВАДА

15:30, 14 ЯНУАРИ 2006

Кастило направи две обаждания по радиото от стаята на Джак и Сандра Бритън във „Фор Сийзънс“.

Първото бе до доктор Алойшъс Франсис Кейси, който съобщи на Кастило, че вместо да закара Дмитрий и Светлана в Козумел, ги е откарал във Вегас, и предложи на Кастило и той да отиде, докато нещата се оправят.

След това позвъни на майор Дик Милър в Звеното за организационен анализ. Излъга Милър. Каза, че ще му обясни всичко, когато има как, но в момента президентът искал и двамата да изчезнат, той заминавал за Вегас, предложи на Милър да отиде на международно летище „Балтимор/Вашингтон“, където ще бъде откаран с „Лиър“-а, да вземе „Гълфстрийм“-а и да дойде в Невада.

След това реши, че Джак и Сандра Бритън — не забрави и Пищовлията — също трябва да се порадват на културните предимства на Лас Вегас.

„Г-III“ излетя от Балтимор и четири часа и четирийсет минути по-късно кацна на „Макарън“. Докато беше над Пенсилвания, Кастило отново се обади на Алойшъс, каза му кой е на борда на „Гълфстрийм“-а и го помоли да резервира стаи.

— Това е последната ни екскурзия за сметка на благотворителен фонд „Лоримър“.

— Ще изпратя някой да ви посрещне — заяви Кейси.

В хангара на „АФК“ ги чакаше блестяща черна лимузина „Линкълн“ с надпис в златно „Венишън“ на вратите.

Сандра остана очарована.

— Винаги съм искала да ме сбъркат с рок звезда с петима любовници — призна тя.

Когато слязоха пред входа на „Венишън“, ги очакваше по един помощник-управител в сив фрак и раирани панталони.

— Позволете да ви заведем до стаите — предложи всеки от тях.

Кастило все още не се бе обръснал и се почувства неловко в елегантното фоайе, но прецени, че скоро ще бъде сам със Светлана, така че видът му няма значение.

— Насам, господине. Очакват ви. Влизайте направо — посочи помощник-управителят.

Кастило отвори вратата.

— Йети?

— Тук съм, Чарли — провикна се Алойшъс Франсис Кейси.

„По дяволите!“

„В момента хич не ми се слуша за военните подвизи на Алойшъс!“

Озова се пред стъклено стълбище, което отвеждаше към слабо осветен хол. Алойшъс Франсис Кейси и още шестима мъже, които не познаваше, бяха насядали на кръгло канапе, тапицирано със златно ламе.

Кастило заслиза, след това се сети, че познава двама. Том Барлоу и Джак Дейвидсън бяха седнали пред кръглото канапе. След това чу познат глас. Дейвидсън едва удържаше Макс.

„Какво, по дяволите, става тук?“, помисли си той, когато Макс хукна към него.

Тогава чак се сети, че познава и някои от другите. Единият бе истинска легенда, притежаваше четири — дали не бяха пет? — от най-лъскавите хотели в Лас Вегас.

„Не и този“, сети се той.

Другият бе известен инвестиционен банкер.

Трети бе изкарал огромно състояние от обработка на данни. Кастило си го спомни, защото бе завършил Военноморската академия.

Другите не ги познаваше.

— Ще пийнеш ли нещо, Чарли? — попита Алойшъс. — Май ще ти се отрази добре.

— Да, благодаря. — Погали Макс. — Как си, приятелче?

Сервитър в раирани панталони и сиво сако взе поръчката му и я донесе за рекордно кратко време.

— Господа, след като подполковникът получи напитката си — започна Кейси, — предлагам да вдигнем тост за полковник Хамилтън, Финеас Деуит и невероятния чичко Рем. Те се справиха великолепно с операция „Риба“.

Мъжете вдигнаха чаши и се чукнаха.

— Чарли, чу се, че самолети „F-16A“, „F-15C“ и „F-15E“, водени от полковник Торине, са изпепелили завода за рибни консерви и са оставили след себе си зеещ кратер.

„Всички тези хора ли знаят за операция «Риба»?“

„Не мога да повярвам, че Алойшъс се е раздрънkal.“

„Или пък Дмитрий, или Джак. Ама какво, по дяволите, правим тук?“

— Моля, господа, обърнете внимание — продължи Кейси. — Рядко се случва Чарли да гледа така объркано.

— Добре, Алойшъс, вече достатъчно се бързика с мен. Какво, по дяволите, става тук?

— Колко пъти, откакто се запознахте с полковник Хамилтън, ти се е искало да напсуваш „неговите хора“?

— Всеки път, когато ги споменеше. Какво от това?

— Това сме ние, Чарли. Ние сме хората на Хамилтън. А сега, след като вече си безработен, ни се иска да станем и твоите хора.

— Това пък какво трябва да означава?

— Подполковник — обади се завършилият Военноморската академия. Говореше като жител на Тексас. — Ние сме група, която е наясно, че има неща, с които разузнавателната общност не се справя добре дали защото не иска, или поради други причини, не е ясно. Опитваме се да помогнем. Единодушни сме, че ти си най-подходящият човек, който да оглави програмата.

— Не сте попаднали на когото трябва. Разузнавателната общност ме мрази, това е най-точното, което мога да ви кажа.

— След като си казал на директора на Централното разузнаване, че там работят добри хора, които се опитват да държат глава над водата в морето от леви бюрократи, не очаквай да му станеш любимец, въпреки че по една случайност знам, че той е съгласен с мнението ти.

— Полковник — намеси се мъжът, който притежаваше лъскавите хотели, — ще ви представя накратко предложението ни. Не разпускайте екипа си, нека продължат да вършат онова, в което са толкова добри, а ние ще решаваме как да предаваме информацията там, където от нея ще има полза, и по начин, който да не подчертава некомпетентността на разузнавателната ни общност. — Замълча за кратко. — И заплатата не е лоша.

— Карлос — заговори Дмитрий, — нямаш никакво желание да се учиш как се играе голф. Нито пък аз. Може да направим нещо добро.

— Помисли си, Чарли — обади се Дейвидсън. — Аз участвам.

— Става — съгласи се Кастило. — И аз участвам.

„Не съм напълно откровен.“

„Звучи прекалено хубаво, за да е истина.“

— Къде е Йети? — попита Кастило.

— Фреди я настани в апартамент „Цар Николай II“ — обясни Кейси. — Реши, че ще ѝ хареса. Има дори от онези медните чайници.

— Самовар — поправи го Кастило, без да мисли. — Къде е?

— Качваш се по стълбите, излизаш във фойето. Има три врати. Вие със Светлана сте в дясната. Имате два часа, след това ще вечеряме и ще се позабавляваме.

Макс вече чакаше на най-горното стъпало.

Светлана целуна Чарли, притисна го до себе си и му каза, че трябва да се обръсне.

— Бръсна се, докато се къпя, Йети.

— Така ли? Много интересно. Може ли да гледам?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.